Zaman Çarkı Serisi Üçüncü Kitap

Yenidendoğan Ejder

Robert Jordan

Zaman Çarkı

İthaki

ZAMAN ÇARKI 3. CİLT

1. Kitap

Yenidendoğan Ejder

ROBERT JORDAN

Çeviren: NİRAN ELÇİ

ithaki

ROBERT JORDAN

Robert Jordan, 1948 yılında, halen eşi Harriet ile yaşadıkları, 1797'de inşa edilmiş olan evde, Charleston'da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde, Mark Twain ve Jules Verne'in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel'den mezun oldu.

Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra, poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklı olup büyük bir pipo koleksiyonuna sahiptir.

1977 yılından bu yana yazmaktadır ve tabutunun çivileri çakılana dek yazmaya devam etmek niyetindedir.

İthaki Yayınları - 265
Fantastik Kurgu - 63
Yenidendoğan Ejder
Zaman Çarkı 3. Cilt 1. Kitap
Robert Jordan
ISBN 975-8725-69-6

Özgün Adı: *The Wheel of Time 3*
The Dragon Reborn

İngilizceden çeviren: Niran Elçi
Redaksiyon: Kutlukhan Kutlu, Sevin Okyay
Dizi danışmanı: Bora Öngürer

1. Baskı İstanbul, 2004

© Robert Jordan, 1991
© İthaki Yayınları, 2004
Bu eserin tüm hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Düzelti: Şule C. Koçak
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Cemile Öz
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Yıldız Mücellit

İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: 0216 330 93 08 Faks: 0216 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr
www.ithaki.com.tr

Ve yolları çok olacak. Ve adını kim bilecek; defalarca, farklı kısveler altında doğacak aramıza, tıpkı şimdiye dek yaptığı, bundan sonra da yapacağı gibi, sonsuz zamanda. Gelişi sabanın keskin tarafı gibi olacak, yaşamlarımızı sükunet içinde yaşadığımız yerlerde saban izleri gibi tersyüz edecek. Bağları kıran; zincirleri ören. Gelecekleri inşa eden; kaderi çözen.

Ejder Kehanetleri üzerine Yorumlar'dan
Jurith Dorine, Almoren Kraliçesi'nin Sağ Eli, 742KS, Üçüncü Çağ

GİRİŞ

IŞIĞIN KALESİ

Pedron Niall'ın ihtiyar bakışları özel görüşme odasında gezindi, ama düşüncelerle puslanmış kara gözleri hiçbir şey görmedi. Bir zamanlar gençliğinin düşmanlarının savaş sancakları olan lime lime kumaşlar, taş duvarlara kaplanmış koyu renk ahşap panellerin üzerinde soluk renkleriyle pek dikkat çekmiyorlardı: Duvarlar burada, Işığın Kalesi'nin yüreğinde bile kalındı. Odadaki tek sandalye –ağır, yüksek sırtlı, neredeyse taht gibi– odaya dağıtılmış ve dekorasyonu tamamlayan birkaç sehpa kadar görünmezdi onun için. Zemindeki geniş tahtalara işlenmiş büyük güneş patlamasının üzerine diz çökmüş, hevesini zar zor zapteden beyaz pelerinli adam bile o an için zihninden uzaklaşmıştı, ki pek az kişi onu bu kadar hafife alabilirdi.

Niall'a getirilmeden önce Jaret Byar'a yıkanması için zaman verilmişti, ama hem miğferi, hem de göğüs zırhı yolculuktan dolayı matlaşmış, fazla kullanılmaktan yıpranmıştı. Karanlık, çökük gözleri, fazla etinin tamamı eriyip gitmiş gibi görünen yüzünde hararetli, telaşlı bir ışıkla parlıyordu. Kılıç takmıyordu –Niall'ın huzurunda kimsenin takmasına izin verilmezdi– ama tasmasının bırakılmasını bekleyen bir köpeği andırırcasına, şiddetin eşiğinde gibi duruyordu.

Odanın iki ucundaki benzer şömineler içinde yanan ateşler uzun süren kışın soğuğunu uzakta tutuyordu. Burası sade, asker işi bir odaydı aslında, her şey iyi yapılmıştı, ama güneş patlaması dışında hiçbir şey

aşırı değildi. Odadaki eşyalar, Işığın Evlatları'nın Lord Kumandanı mevkisine yükselen adamla gelirdi; saf altından yapılmış alev alev güneş, ricacı nesilleri tarafından aşındırılmış, sonra yenilenmiş, sonra tekrar aşındırılmıştı. Amadicia'da herhangi bir mülkü, hatta o mülkle gelecek asalet unvanını almaya yetecek kadar altın. Niall on sene boyunca üzerinde yürümüş olsa da o altın hakkında uzun uzadıya düşünmemişti, tıpkı beyaz tuniğinin göğsüne işlenmiş güneş patlamasını düşünmediği gibi. Altın Pedron Niall'ın ilgisini pek çekmezdi.

Sonunda gözleri haritalar, dağınık mektuplar ve raporlarla kaplı yanındaki masaya döndü. Yığının tepesinde üç gevşek rulo duruyordu. Birini gönülsüzce aldı. Hangisi olduğu önemli değildi; farklı ellerden çıkmış olsalar da hepsi aynı sahneyi resmediyordu.

Niall'ın derisi kazınmış parşömen kadar inceydi, tamamen kemik ve sinirden oluşuyormuş gibi görünen bedeninin üzerine yaşlılıkla sıkı sıkı gerilmişti, ama adamda kırılganlıktan eser yoktu. Saçına ak düşmemiş, en az Hakikat Kubbesi'nin taşları kadar sert olmayan hiç kimse Niall'ın bulunduğu makama kavuşamazdı. Yine de, aniden çizimi tutan elinin sırtındaki tendon sıralarının farkına vardı, acele etme gerekliliğini hissetti. Zaman daralıyordu. *Kendi* zamanı daralıyordu. Yetmek zorundaydı. Yetirmek zorundaydı.

Kalın parşömeni yarıya kadar açmaya zorladı kendini, onu ilgilendiren adamın yüzünü görecek kadar. Tebeşir çizgileri eyerde geçen yolculuk yüzünden bulaşmıştı, ama yüz açıkça görülebiliyordu. Kırmızımsı saçları olan, gri gözlü bir delikanlı. Uzun boylu görünüyordu, ama emin olmak güçtü. Saçları ve gözleri dışında, heyecan yaratmaksızın herhangi bir köye yerleşebilirdi.

"Bu... bu *oğlan* kendini Yenidendoğan Ejder mi ilan etmiş?" diye mırıldandı Niall.

Ejder. Bu isim kışın ve yaşlılığın ürpertilerini hissetmesine sebep oluyordu. O zaman ve sonrasında, kendi de dahil olmak üzere Tek Güç'ü yönlendirebilen her erkeği deliliğe ve ölüme mahkum eden Lews Therin Telamon'un taşıdığı isim. Aes Sedai kibiri ve Gölge Savaşı yüzünden Efsaneler Çağı sona ereli üç bin seneden fazla olmuştu.

Tam üç bin sene, ama kehanetler ve efsaneler insanların hatırlamasını sağlıyordu –ayrıntılar kaybolmuşsa bile, en azından özünü. Lews Therin Kardeşkatili. Dünyanın Kırılışı'nı başlatan adam. Öyle bir zamandı ki bu, evreni yöneten güçten faydalanabilen deli adamlar dağları dümdüz etmiş, kadim toprakları denizlerin altına batırmıştı. Yeryüzü'nün görünüşü tamamen değişmiş, hayatta kalanlar orman yangını önündeki hayvanlar gibi kaçışmıştı. Bu dönem son erkek Aes Sedai ölene dek sona ermemiş, ancak ondan sonra dağınık insan ırkı yaşamını yıkıntılardan –yıkıntı bile kaldıysa tabii– yeniden inşa etmeye başlayabilmişti. Annelerin çocuklarına anlattıkları hikayelerle hafızalara dağlanmıştı bu dönem. Ve kehanet Ejder'in yeniden doğacağını söylüyordu.

Niall bu sözleri soru niyetine söylememişti, ama Byar öyle anladı. "Evet, Lord Kumandanım, öyle. İşittiğim diğer sahte Ejder vakalarının hepsinden daha kötü bir delilik. Binlerce kişi ona sadakatini ilan etti bile. Tarabon ve Arad Doman hem birbirlerine savaş ilan ettiler, hem de ikisinde de iç savaş çıktı. Almoth Ovası ve Tümentepe'nin her yerinde savaş var, Tarabonlular Domanlılara karşı, onlar Ejder'e tezahürat yapan Karanlıkdostlarına karşı. Daha doğrusu savaş vardı, kışın soğuğu çoğuna son verene kadar. Hiç böyle hızlı yayıldığını görmemiştim, Lord Kumandanım. Samanlığa lamba atmak gibi bir şeydi. Kar ateşi cılızlaştırmış olabilir, ama bahar geldiğinde alevler öncekinden de hararetle yanacak."

Niall bir parmağını kaldırarak onu susturdu. Hikayesini iki kere anlatmasına izin vermişti bile; başından sonuna, sesi öfkeyle kavrularak. Hikayenin bazı kısımlarını Niall başka kaynaklardan öğrenmişti, bazı alanlarda bilgisi Byar'dan fazlaydı, ama her dinlediğinde baştan kışkırtıyordu onu. "Geofram Bornhald ve bin Işığın Evladı öldü. Ve bunu Aes Sedailer yaptı. Bu konuda en ufak şüphen yok, öyle mi Byar Evlat?"

"Hiç yok, Lord Kumandanım. Falme yolundaki bir çatışmadan sonra Tar Valon cadılarından ikisini gördüm. Biz onları oklarla indirmeden önce elliden fazla ölüye maloldular."

"*Emin* misin? Aes Sedai olduklarından emin misin?"

"Yer ayaklarımızın altında patladı." Byar'ın sesi kararlı ve inanç do-

luydu. Jaret Byar'ın pek az hayal gücü vardı; ölüm, nasıl gelirse gelsin, bir askerin hayatının parçasıydı. "Açık gökyüzünden inen yıldırımlar saflarımızı çarptı. Lord Kumandanım, başka ne olabilirlerdi ki?"

Niall acı acı başını salladı. Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana erkek Aes Sedai çıkmamıştı, ama o unvana hâlâ sahip çıkan kadınlar da yeterince kötüydü. Üç Yemin'leri ile böbürleniyorlardı: doğru olmayan tek söz bile söylememek, bir insanın bir diğerini öldürmek için kullanacağı silahlar yapmamak, Tek Güç'ü yalnızca Karanlıkdostlarına ya da Gölgedöllerine karşı silah olarak kullanmak. Ama o yeminler öteden beri birer yalandı ve şimdi onlar da bunu göstermişti. Niall biliyordu ki, insanın onların kullandığı gücü istemesinin tek sebebi Yaratıcı'ya meydan okumak olabilirdi ve bu da Karanlık Varlık'a hizmet etmek demekti.

"Peki Falme'yi ele geçirip alaylarımın yarısını öldürenler hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Lord Kumandan Bornhald kendilerine Seanchan dediklerini söylemişti, Lord Kumandanım," dedi Byar sakinlikle. "Onların Karanlıkdostu olduğunu söyledi. Ve düzenlediği saldırı, kendi ölümüne yol açsa da, onların saflarını bozdu." Sesine bir hararet geldi. "Şehirden gelen pek çok mülteci vardı. Konuştuğum herkes yabancıların bozguna uğrayıp kaçtığı konusunda hemfikirdi. Bunu Lord Kumandan Bornhald yaptı."

Niall hafifçe iç çekti. Görünüşe göre yoktan var olup Falme'yi ele geçiren ordu hakkında Byar'ın ilk iki sefer kullandığı sözcüklerin hemen hemen aynıydı bunlar. *İyi bir asker,* diye düşündü Niall, *Geofram Bornhald hep öyle derdi, ama kendi başına düşünebilen bir adam değil.*

"Lord Kumandanım," dedi Byar aniden, "Lord Kumandan Bornhald savaştan uzak durmamı emretti. İzleyip size rapor edecektim. Ve oğlu Lord Dain'e nasıl öldüğünü anlatacaktım."

"Evet, evet," dedi Niall sabırsızca. Bir an Byar'ın avurtları çökmüş yüzünü inceledi, sonra ekledi, "Kimse dürüstlüğünden ve cesaretinden şüphe etmiyor. Emri altındaki herkesin öleceğinden korktuğu bir savaşla yüzyüze iken, tam da Geofram Bornhald'ın yapacağı şey bu." *Ve*

senin yapmayı hayal edebileceğim bir şey değil.

Adamdan öğrenebileceği başka bir şey yoktu. "İyi iş başardın, Byar Evlat. Geofram Bornhald'ın ölümünü oğluna bildirmek için izin veriyorum sana. Dain Bornhald Eamon Valda'nın yanında. Son rapora göre Tar Valon yakınlarında. Onlara katılabilirsin."

"Teşekkür ederim, Lord Kumandanım. Teşekkür ederim." Byar ayağa kalktı ve yerlere kadar eğildi. Ama doğrulduğu zaman tereddütlüydü. "Lord Kumandanım, biz ihanete uğradık." Nefret sesine testere gibi bir keskinlik vermişti.

"Bahsettiğin şu Karanlıkdostu tarafından mı, Byar Evlat?" Kendi sesinde de önleyemediği bir keskinlik vardı. Bir yılda yaptığı planlar bin Evlat'ın cesetlerinin ortasında, enkaz halinde yatıyordu ve Byar yalnızca tek bir adamdan bahsetmek istiyordu. "Yalnızca iki kez gördüğün şu genç demirci, şu İki Nehirli Perrin tarafından mı?"

"Evet, Lord Kumandanım, nasıl bilmiyorum, ama onun suçu olduğunu biliyorum. Biliyorum."

"O konuda ne yapılabilir, bakacağım, Byar Evlat." Byar ağzını yine açtı, ama Niall onu engellemek için zayıf elini kaldırdı. "Artık çekilebilirsin." Sıska yüzlü adamın eğilerek selam verip çıkmaktan başka seçeneği kalmamıştı.

Kapı onun arkasından kapanırken, Niall yüksek sırtlı sandalyeye oturdu. Byar'ın bu Perrin'den nefret etmesine sebep olan neydi? Tek bir tanesinden nefret etmek için enerji harcanamayacak kadar çok Karanlıkdostu vardı. Kaypak dillerin ve sıcak gülümsemelerin arkasına saklanan, Karanlık Varlık'a hizmet eden, her tarafa yayılmış çok fazla Karanlıkdostu. Yine de, listelere bir isim daha eklenmesinin zararı olmazdı.

Sert sandalyenin üzerinde kıpırdandı, kemiklerinin rahat edeceği bir oturuş bulmaya çalıştı. Bir kez daha, dalgın dalgın, belki de bir yastığın fazla lükse girmeyeceğini düşündü. Ve bir kez daha, bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Dünya kaosa doğru yuvarlanıyordu ve yaşlılığa teslim olacak kadar zamanı yoktu.

Felaket habercisi tüm işaretlerin kafasında dönmesine izin verdi. Savaş Tarabon ve Arad Doman'ı ele geçirmişti, iç savaş Cairhien'i perişan

ediyordu ve eski düşmanlar olan Tear ve Illian'da da savaş ateşi yükseliyordu. Belki bu savaşların kendi başlarına hiç anlamları yoktu –insanlar savaşırdı– ama normalde teker teker çıkarlardı. Ve Almoth Ovası'nda bir yerdeki sahte Ejder bir kenara, bir başka savaş Saldaea'nın başına musallat olmuştu ve bir üçüncüsü Tear'da çıkmıştı. Aynı anda üç savaş. *Hepsi birer sahte Ejder olmalı. Öyle olmalı!*

Ve bunların yanı sıra bir düzine küçük şey, belki bazısı yalnızca temelsiz dedikodu, ama kalan her şeyle birlikte ele alındığında... Murandy ve Kandor kadar uzaklarda Aiellerin görülmesi. Bir yerde yalnızca iki, üç kişi, ama ister bir tane olsun ister bin, Aieller Kırılış'tan sonraki onca yılda yalnızca bir kez Kıraç'tan çıkmıştı. O ıssız yabantoprakla rından yalnızca Aiel Savaşı'nda ayrılmışlardı. Atha'an Miere'nin, yani Deniz Halkı'nın işaret ve alamet aramak için ticareti boşladıkları söyleniyordu. Tam olarak neyin alameti, söylememişlerdi. Gemileri yarı dolu, hatta boş halde yelken açıyorlardı. Illian, dört yüz yıldır ilk kez Büyük Boru Avı'nı başlatmış, efsanevi Valere Borusu'nu aramak üzere Avcılar göndermişti. Kehanete göre boru, Tarmon Gai'don'da, Gölge'ye karşı Son Savaş'ta savaşmak üzere ölü kahramanları mezarlarından çağıracaktı. Söylentilere göre, sıradan insanların çoğunun onları efsaneden ibaret sanmasına neden olacak kadar içe kapanık olan Ogierler, uzak *yurt*ları arasında toplantılar yapılması için çağrıda bulunmuştu.

Niall için en manidar olanı ise, Aes Sedailerin kendilerini açığa vurmalarıydı. Aes Sedailerin içlerinden bazılarını, sahte Ejder Mazrim Taim'in karşısına dikilmeleri için Saldaea'ya gönderdikleri söyleniyordu. Erkeklerde bu ne kadar nadir olsa da, Taim Tek Güç'ü yönlendirebiliyordu. Bu kendi başına korkulacak ve hor görülecek bir şeydi, ve pek az kişi böyle bir adamın Aes Sedai yardımı olmadan altedilebileceğine inanıyordu. Adam delirdiği zaman, ki bu tür adamlar mutlaka delilirdi, kaçınılmaz dehşetlerle karşı karşıya kalmaktansa Aes Sedailerin yardım etmesine izin vermek daha iyiydi. Ama görünüşe göre Tar Valon birtakım Aes Sedaileri de Falme'deki diğer sahte Ejder'e yardım etmeye göndermişti. Eldeki verilere uyan başka açıklama yoktu.

Ortaya çıkan düzen kemiklerindeki iliği donduruyordu. Kaos artı-

yordu; işitilmemiş şeyler tekrar tekrar gerçekleşiyordu. Tüm dünya çalkalanıyor, kaynama noktasına geliyordu. Onun için durum ortadaydı. Son Savaş gerçekten yaklaşıyordu.

Tüm planları bozulmuştu, isminin Işığın Evlatları arasında yüz kuşak boyunca hatırlanmasını sağlayacak planlar. Ama kargaşa fırsat demekti, ve yeni planları, yeni amaçları vardı. Onları gerçekleştirecek güç ve iradeyi koruyabilirse. *Işık, ne olur yaşama yeteri kadar tutunabileyim.*

Kapının çekingence çalınması karanlık düşüncelerini kesti. "Gel!" dedi terslenircesine.

Beyaz ve altın rengi ceket ve pantolon giymiş bir hizmetkar saygıyla eğilerek girdi. Gözleri yerde, Işıkla Kutsanmış, Işığın Eli'nden Engizisyoncu Jaichim Carridin'in Lord Kumandan'ın emri üzerine geldiğini bildirdi. Carridin, Niall'ın konuşmasına fırsat vermeden adamın peşinden içeri girdi. Niall hizmetkara gitmesini işaret etti.

Kapı iyice kapanmadan Carridin kar beyazı pelerinini savurarak tek dizi üzerine çöktü. Pelerinin göğsündeki yıldız patlamasının arkasında, çoğunun Sorgucular dediği –ama asla yüzlerine karşı değil– Işığın Eli'nin kırmızı, tepesi kıvrık çoban asası vardı. "Gelmemi emrettiniz, Lord Kumandanım," dedi güçlü bir sesle, "ben de Tarabon'dan döndüm."

Niall bir an adamı inceledi. Carridin uzun boylu, orta yaşlarının sonlarında bir adamdı. Saçlarına biraz gri düşmüştü, ama formda ve sağlamdı. Karanlık, derine çökmüş gözlerinde, her zamanki gibi bilgiç bir ifade vardı. Ve Lord Kumandan'ın sessiz incelemesi karşısında gözlerini bile kırpmadı. Pek az adamın bu kadar temiz bir vicdanı ya da bu kadar sağlam sinirleri vardı. Carridin, hemen görev yerini terk edip gecikmeden Amador'a dönmesinin emredilmesi, üstelik bunun için sebep de verilmemesi her gün başına gelen bir şeymişcesine sükunet içinde, diz çöktüğü yerde bekledi. Ama zaten, Jaichim Carridin'in bir taştan daha sabırlı olduğu söylenirdi.

"Ayağa kalk, Carridin Evlat." Diğer adam doğrulurken Niall ekledi, "Falme'den rahatsız edici haberler aldım."

Carridin yanıt verirken pelerininin kıvrımlarını düzeltti. Sesi gerekli saygının sınırlarında dolanıyordu, sanki ölümüne itaat etmeye yemin ettiği adamla değil, dengi ile konuşuyordu. "Lord Kumandanım Jaret Byar Evlat'ın getirdiği haberlerden bahsediyor, Lord Kumandan Bornhald'dan sonra gelen adamdan."

Niall'ın sol gözünün köşesi seyirdi, eski bir öfke işareti. Sözde, Byar'ın Amador'da olduğunu yalnızca üç adam biliyordu ve Niall dışında hiç kimse nereden geldiğini bilmiyordu. "Fazla akıllı olma, Carridin. Her şeyi bilme arzun bir gün seni kendi Sorgucularının ellerine düşürebilir."

Carridin, bu lakabın kullanılması üzerine ağzının hafifçe gerilmesi dışında tepki vermedi. "Lord Kumandanım, El her yerde hakikatı arar, Işık'a hizmet etmek için."

Işık'a hizmet etmek. Işığın Evlatlarına hizmet etmek değil. Tüm Evlatlar Işık'a hizmet ederdi, ama Pedron Niall sık sık Sorgucuların kendilerini Evlatlardan sayıp saymadıklarını merak etmişti. "Peki Falme'de olan bitenler hakkında bana aktaracağın ne tür gerçekler var?"

"Karanlıkdostları, Lord Kumandanım."

"Karanlıkdostları mı?" Niall'ın gülüşünde keyiften eser yoktu. "Birkaç hafta önce senden Geofram Bornhald'ın Karanlık Varlık'ın hizmetkarı olduğu, çünkü senin emirlerine aykırı olarak askerlerini Tümentepe'ye götürdüğü yolunda raporlar alıyordum." Sesi tehlikeli bir yumuşaklık kazandı. "Şimdi Bornhald'ın, bir Karanlıkdostu olarak, başka Karanlıkdostları ile savaşarak bin Evlat'ı ölümlerine sürüklediğine mi inanmamı bekliyorsun?"

"Karanlıkdostu olup olmadığı asla bilinemeyecek," dedi Carridin kayıtsızca, "çünkü sorgulanamadan öldü. Gölge'nin entrikaları bulanıktır ve genellikle Işık'ta yürüyenlere delice görünür. Ama Falme'yi ele geçirenler Karanlıkdostu'ydu. Bundan kuşkum yok. Sahte bir Ejder'i destekleyen Karanlıkdostları ve Aes Sedailer. Bornhald ile adamlarını yok eden Tek Güç'tü, bundan eminim, Lord Kumandanım, tıpkı Tarabon ile Arad Doman'ın Falme'deki Karanlıkdostlarına karşı gönderdiği orduları yok ettiği gibi."

"Peki Falme'yi ele geçirenlerin Aryth Okyanusu'nun karşı tarafından geldiğine dair hikayeler?"

Carridin başını iki yana salladı. "Lord Kumandanım, insanlar söylentilerle doludur. Bazıları onların, Artur Şahinkanadı'nın bin sene önce okyanusun karşı tarafına yolladığı ve şimdi topraklar üzerinde hak iddia etmek üzere dönen ordular olduğunu söylüyor. Hatta, bazıları Falme'de Şahinkanadı'nın ta kendisini gördüğünü bile iddia ediyor. Ayrıca efsanelerdeki kahramanların yarısını da. Batı, Tarabon'dan Saldaea'ya, kazan gibi kaynıyor. Her gün yüz farklı söylenti ortaya çıkıyor ve her biri bir öncekinden daha inanılmaz. Şu sözde Seanchanlar sahte Ejder'i desteklemek için toplanmış gelmiş yeni bir Karanlıkdostu çetesinden başka bir şey değildi, ama bu sefer Aes Sedailerin açık desteğine sahiptiler."

"Elinde ne tür kanıtlar var?" Niall sesinin, bundan kuşku edermiş gibi çıkmasına özen gösterdi. "Tutsakların var mı?"

"Hayır, Lord Kumandanım. Byar Evlat'ın kuşkusuz size söylediği gibi, Bornhald onlara, dağılmalarına yetecek kadar zarar verdi. Ve kuşkusuz sorguladığımız hiç kimse sahte Ejder'e destek verdiğini itiraf etmeye yanaşmadı. Kanıt olarak... iki şey var. Lord Kumandanım bana izin verirse?"

Niall sabırsızca işaret etti.

"İlki olumsuz bir kanıt. Pek az gemi Aryth Okyanusu'nu geçmeye teşebbüs etti ve neredeyse hiçbiri geri dönmedi. Geri dönenler, yemekleri ve suları tükenmeden döndüler. Deniz Halkı bile Aryth'i geçmez. Halbuki ticaretin mümkün olduğu her yere yelken açarlar, hatta Aiel Kıraçları'nın ötesindeki topraklara bile. Lord Kumandanım, eğer okyanusun karşı tarafında gerçekten topraklar varsa da, erişilemeyecek kadar uzaktalar, okyanus fazla geniş. Karşı kıyısına bir ordu geçirmek, uçmak kadar imkansız."

"Belki," dedi Niall ağır ağır. "Kesinlikle anlamlı. İkincisi neydi?"

"Lord Kumandanım, sorguladıklarımızın çoğu Karanlıkdostları için savaşan canavarlardan bahsediyordu ve sorgunun en son düzeyine kadar iddialarından vazgeçmediler. Bunlar, bir şekilde Afet'ten getirilen

Trolloclar ve diğer Gölgedöllerinden başka ne olabilir?" Carridin konu kapanmış gibi ellerini açtı. "Çoğu insan Trollocların yalnızca seyyah hikayeleri ve yalandan ibaret olduğunu düşünüyor, kalanların çoğu da hepsinin Trolloc Savaşları esnasında öldürüldüğüne inanıyor. Bir Trolloc'a canavar dışında ne isim koyarlardı ki?"

"Evet. Evet, haklı olabilirsin, Carridin Evlat. Ama, belki, diyorum." Carridin'e, ona katıldığını bilme tatminini yaşatmayacaktı. *Bırak bir süre çabalasın.* "Ama ya adam?" Rulo yapılmış çizimleri işaret etti. Carridin'i tanıyorsa, Engizisyoncu'nun kendi odasında bunların kopyaları olmalıydı. "Ne kadar tehlikeli? Tek Güç'ü yönlendirebiliyor mu?"

Engizisyoncu hafifçe omuz silkti. "Belki yönlendirebiliyor, belki yönlendiremiyor. Aes Sedailer isterlerse insanları bir kedinin yönlendirdiğine bile inandırabilirler. Ne kadar tehlikeli olduğuna gelince... Öldürülene kadar her sahte Ejder tehlikelidir, Tar Valon'un açıkça desteklediği biri ise, on kat tehlikelidir. Ama adam şimdi, kontrol altına alınmazsa altı ay sonra olacağından daha az tehlikeli. Sorguladığım tutsaklar onu hiç görmemişlerdi, nerede olabileceği konusunda en ufak fikirleri bile yoktu. Adamın güçleri dağınık. Tek yerde iki yüzden fazla adamı olduğundan kuşkuluyum. Birbirleriyle savaşmakla bu kadar meşgul olmasalar, Tarabonlular ya da Domanlılar, herhangi biri, onları süpürüp atabilir."

"Sahte bir Ejder bile," dedi Niall kuru kuru, "Almoth Ovası hakkında dört yüz yıldır sürdürdükleri didişmeleri unutmalarına yetmiyor. Sanki ikisinden herhangi biri orayı elinde tutacak güce sahipmiş gibi." Carridin'in yüzü değişmedi, ve Niall onun nasıl bu kadar sakin kalabildiğini merak etti. *Sükunetin fazla sürmeyecek, Sorgucu.*

"Bunun hiç önemi yok, Lord Kumandanım. Kış hepsini kamplarında tutuyor, düzensiz çatışmalar ve saldırılar dışında. Hava birliklerin harekete geçmesine yetecek kadar ısındığı zaman... Bornhald Tümentepe'de birliklerinin yalnızca yarısını ölüme sürükledi. Diğer yarısı ile, bu sahte Ejder'i avlayıp öldüreceğim. Bir ceset hiç kimse için tehlike yaratamaz."

"Ya Bornhald'ın karşılaştığı şeyle karşı karşıya kalırsan? Öldürmek

için Güç yönlendiren Aes Sedailerle?"

"Cadı işleri onları oklardan ya da karanlıkta bir hançerden korumuyor. Onlar da herkes kadar çabuk ölüyor." Carridin gülümsedi. "Size söz veririm, yazdan önce halledeceğim."

Niall başını salladı. Adamın kendine güveni vardı. Şimdilik. Tehlikeli sorular geliyor olsaydı, kuşkusuz çoktan gelirdi. *Hatırlamalıydın, Carridin, ben iyi bir taktisyen olarak bilinirim.* "Neden," dedi sessizce, "kendi güçlerini Falme'ye götürmedin? Tümentepe'de Karanlıkdostları varken, onlardan bir ordu Falme'yi tutarken, neden Bornhald'ı durdurmaya çalıştın?"

Carridin gözlerini kırpıştırdı, ama sesi sakin kaldı. "Başta bunlar yalnızca söylentiydi, Lord Kumandanım. O kadar çılgınca söylentiler ki, kimse inanamazdı. Gerçeği öğrendiğim zaman Bornhald savaşa katılmıştı. Ölmüştü ve Karanlıkdostları dağılmıştı. Dahası, benim görevim Almoth Ovası'na Işık getirmekti. Söylentilerin peşinden gitmek için, aldığım emirlere itaatsizlik edemezdim."

"Görevin mi?" dedi Niall, ayağa kalkarken sesi yükselerek. Carridin ondan bir baş uzundu, ama Engizisyoncu geriledi. "Görevin mi? Senin görevin Almoth Ovası'nı ele geçirmekti! Kimsenin elinde tutamadığı, sadece üzerine birtakım sözler sarfedip birtakım iddialarda bulunduğu boş bir kova; tek yapman gereken o kovayı doldurmaktı. Almoth ulusu tekrar yaşayacaktı ve onlara Işığın Evlatları hükmedecekti, hem de aptal bir krala dil dökmek gerekmeden. Amadicia ve Almoth, Tarabon'u kıskaca alan bir mengene. Beş yıl içinde orada da, Amadicia'da olduğu kadar etkili olacaktık. Ve sen bir çuval inciri berbat ettin!"

Gülümseme sonunda kayboldu. "Lord Kumandanım," diye itiraz etti Carridin. "Olacakları nasıl tahmin edebilirdim? Bir sahte Ejder daha. Uzun süre boyunca birbirlerine hırlamakla yetindikten sonra nihayet savaşa giden Tarabon ve Arad Doman. Ve üç bin sene boyunca saklandıktan sonra gerçek kişiliklerini sonunda açığa vuran Aes Sedailer! Ama bütün bunlara rağmen her şey kaybedilmiş sayılmaz. Yandaşları birleşemeden bu sahte Ejder'i bulup yok edebilirim. Ve Tarabonlular ile Domanlılar kendilerini zayıflatınca, sorun çıkmadan ovadan çıkartılabi-

lir..."

"Hayır!" diye payladı Niall. "Senin planlarının işi bitti, Carridin. Belki de seni hemen, şu anda kendi Sorgucularının ellerine teslim etmeliyim. Yüksek Engizisyoncu itiraz etmeyecektir. Dişlerini gıcırdata gıcırdata olan bitenler için suçlayabilecek birini bulmaya çalışıyor zaten. Asla kendi adamlarından birini öne sürmeyecektir, ama ben senin ismini verirsem direneceğini sanmıyorum. Sorgu altında birkaç günden sonra her şeyi itiraf edersin. Hatta Karanlıkdostu olduğunu bile söylersin. Bir hafta içinde celladın baltasına gidersin."

Carridin'in alnında ter damlaları belirmeye başlamıştı. "Lord Kumandanım..." Yutkunmak için durdu. "Lord Kumandanım başka bir yol olduğunu söylemek istiyor sanki. Söylemesi yeter, itaat etmeye yeminliyim."

Şimdi, diye düşündü Niall. *Şimdi zarları at*. Savaştaymış ve yüz adım mesafe içindeki herkesin düşman olduğunu fark etmiş gibi tüyleri diken diken oldu. Lord Kumandanlar celladın baltasına gitmezdi, ama aniden, beklenmedik bir biçimde öldükleri, kısa süren bir yas döneminden sonra yerlerini daha az tehlikeli fikirlere sahip adamların aldığı birden fazla kez görülmüştü.

"Carridin Evlat," dedi kararlılıkla, "bu sahte Ejder'in ölmemesini sağlayacaksın. Ve Aes Sedailer onu desteklemek yerine karşı gelirlerse, 'karanlıktaki hançerlerini' kullanacaksın."

Engizisyoncu'nun ağzı açık kaldı. Ama hemen kendini topladı ve Niall'ı kuşkulu kuşkulu süzmeye başladı. "Aes Sedai öldürmek bir görevdir, ama... Bir sahte Ejder'in özgür gezmesine izin vermek? Bu... bu... ihanet olur. Ve günah."

Niall derin bir nefes aldı. Gölgelerde bekleyen görünmez hançerleri hissedebiliyordu. Ama kararını vermişti. "Yapılması gerekeni yapmak ihanet değildir. Ve bir amacı varsa, günaha bile müsamaha gösterilebilir." O iki cümle bile onu öldürmeye yeterdi. "İnsanları nasıl arkanda toplarsın, biliyor musun, Carridin Evlat? En hızlı yolu nedir? Bilmiyor musun? Sokaklara bir aslan sal –kuduz bir aslan. Ve halk paniğin pençesine düştüğünde, yürekleri suya dönüştüğünde, sakin bir biçimde

onlara bu sorunu senin halledeceğini söyle. Sonra aslanı öldür ve halka leşi herkesin görebileceği bir yere asmalarını söyle. Düşünmelerine fırsat bırakmadan yeni bir emir ver, itaat edeceklerdir. Ve emir vermeye devam edersen, itaat etmeye devam edeceklerdir, çünkü sen onları kurtaran kişisin, yönetmeye daha uygun kimi bulabilirler ki?"

Carridin kararsızca başını oynattı. "Yani amacınız... her yeri ele geçirmek mi, Lord Kumandanım? Yalnızca Almoth Ovası değil, Tarabon ve Arad Doman'ı da mı?"

"Amacımı bilmek bana kalmış. Senin görevin ise yeminine uyup itaat etmek. Bu gece hızlı atlara binmiş habercilerin ovaya gitmek üzere yola çıktıklarını duymak istiyorum. Şüphelenilmemesi gereken şeylerden kimsenin şüphelenmemesi için emirleri nasıl söze dökmen gerektiğini biliyorsundur eminim. Birilerinin başını ağrıtmak istiyorsan, bunlar Tarabonlular ve Domanlılar olsun. Onların aslanımı öldürmesine izin vermek iyi olmaz. Hayır, Işık altında, birbirleriyle barış yapmaya zorlayacağız onları."

"Lord Kumandanımın emri başımın üstüne," dedi Carridin rahat bir tavırla. "İşittim ve itaat edeceğim." Fazla rahat.

Niall soğuk soğuk gülümsedi. "Yeminin yeterince güçlü değilse, şunu bil. Eğer bu sahte Ejder ben emretmeden ölürse ya da Tar Valon cadılarının eline geçerse, bir sabah yüreğinde bir hançerle bulunacaksın. Ve benim başıma bir... kaza... gelirse –yaşlılık yüzünden ölsem bile– benden bir ay uzun yaşamayacaksın."

"Lord Kumandanım, itaat etmeye yemin ettim..."

"Evet, ettin," diye sözünü kesti Niall. "Sakın unutayım deme. Artık gidebilirsin!"

"Lord Kumandanımın emri başımın üstüne." Bu sefer Carridin'in sesi o kadar sakin değildi.

Kapı Engizisyoncu'nun arkasından kapandı. Niall ellerini ovuşturdu. Üşüyordu. Zarlar dönüyordu ve durdukları zaman kaç göstereceklerini bilmenin yolu yoktu. Son Savaş gerçekten geliyordu. Efsanelerdeki Tarmon Gai'don olmayacaktı bu savaş, serbest kalan Karanlık Varlık ile onun karşısına çıkan Yenidendoğan Ejder arasında yapılmayacaktı.

Böyle olmayacaktı, emindi. Efsaneler Çağı'nın Aes Sedaileri Karanlık Varlık'ın Shayol Ghul'deki zindanına bir delik açmış olabilirlerdi, ama Lews Therin Kardeşkatili ve onun Yüz Yoldaşı o zindanı yine mühürlemişti. Karşı darbe Gerçek Kaynak'ın eril yarısını sonsuza dek lekelemiş, onları delirtmiş, böylece Kırılış'ı başlatmıştı, ama o kadim Aes Sedailerden biri, bugünün Tar Valon cadılarından on kişinin yapamayacağını tek başına yapabilirdi. Onların yaptığı mühürler dayanırdı.

Pedron Niall soğuk bir mantık adamıydı ve Tarmon Gai'don'un nasıl olacağını hesaplamıştı. İki bin sene önce Trolloc Savaşlarında olduğu gibi Büyük Afet'ten güneye akan hayvani Trolloc sürüleri ve başlarında onları yöneten Myrddraaller –Yarı-insanlar. Hatta belki Karanlıkdostlarının arasından yeni Dehşetlordları. Kendi aralarında didişerek uluslara bölünen insan ırkı buna direnemezdi. Ama o, Pedron Niall, insanlığı Işığın Evlatları sancağı altında birleştirecekti. Pedron Niall'ın Tarmon Gai'don'da nasıl savaştığını ve kazandığını anlatan yeni efsaneler olacaktı.

"İlk önce," diye mırıldandı, "sokaklara kuduz bir aslan sal."

"Kuduz bir aslan mı?"

Dev bir gagaya benzeyen burnuyla kemikli, ufak tefek bir adam asılı sancaklardan birinin arkasından çıkarken Niall topuklarının üzerinde döndü. Sancak yerine düşerken bir an için, dönerek kapanan bir panel göründü.

"Sana o geçidi gösterdim, Ordeith," diye terslendi Niall, "ki seni çağırdığım zaman kalenin yarısı öğrenmeden gelebilesin, özel konuşmalarımı dinlemen için göstermedim onu sana."

Ordeith odayı aşarken rahatça eğilerek selam verdi. "Dinlemek mi, Büyük Lordum? Asla böyle bir şey yapmam. Henüz geldim ve elimde olmadan son sözlerinizi duydum. Bundan fazlasını değil." Yüzünde yarı alaycı bir gülümseme vardı, ama Niall'ın bildiği kadarıyla yüzünden hiç silinmiyordu zaten. Adamın izlendiğini düşünmek için sebebi olmadığında bile.

Bir ay önce, kış ortasında, sıska, küçük adam Amadicia'ya gelmişti. Paçavralar içinde, yarı donmuş halde, bir şekilde bütün nöbetçi düzey-

lerini dil dökerek aşıp Pedron Niall'a ulaşmayı başarmıştı. Tümentepe'deki olaylar hakkında, onca bol ama muğlak rapora, Byar'ın hikayesine, Niall'ın kulağına giden başka raporlara ve söylentilere rağmen Niall'ın bile bilmediği şeyler biliyor gibiydi. Adı yalandı, elbette. Eski dilde Ordeith "Tahtakurdu" anlamına geliyordu. Ama Niall sorduğunda adamın tek söylediği, "Bizim kim olduğumuz tüm insanlar tarafından unutuldu, ve hayat acı," olmuştu. Ama adam akıllıydı. Niall'ın olayların nasıl bir düzende geliştiğini görmesini sağlayan o olmuştu.

Ordeith masaya yöneldi, çizimlerden birini aldı. Genç adamın yüzünü görecek kadar açtığı zaman gülümsemesi derinleşmiş, yüzünü buruşturuyormuş gibi bir hâl almıştı.

Niall adamın çağrılmadan gelmesi yüzünden hâlâ sinirliydi. "Bir sahte Ejder'i komik mi buluyorsun, Ordeith? Yoksa seni korkutuyor mu?"

"Sahte Ejder mi?" dedi Ordeith yumuşak sesle. "Evet. Evet, elbette, öyle olmalı. Başka ne olabilir?" Ve Niall'ın sinirlerini bozan tiz bir kahkaha attı. Bazen Niall Ordeith'in en azından yarı deli olduğunu düşünüyordu.

Ama deli ya da değil, adam akıllı. "Ne demek istiyorsun, Ordeith? Onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

Ordeith, Lord Kumandan'ın orada olduğunu unutmuş gibi irkildi. "Onu tanımak mı? Ah, evet, onu tanıyorum. Adı Rand al'Thor. İki Nehir'den, Andor'un kırsallarından. Gölge'nin öyle derinliklerine dalmış bir Karanlıkdostu ki, yarısını bilseniz ruhunuz büzülür."

"İki Nehir," dedi Niall düşünceli düşünceli. "Başka biri oradan gelen diğer bir Karanlıkdostu'ndan bahsetti, başka bir gençten. Öyle bir yerden Karanlıkdostları çıkmığını düşünmek tuhaf. Ama gerçekten de her yerdeler."

"Başka biri mi, Büyük Lordum?" dedi Ordeith. "İki Nehir'den mi? Matrim Cauthon ya da Perrin Aybara olabilir mi? Onunla aynı yaştalar ve kötülükte hemen arkasından gidiyorlar."

"Adının Perrin olduğu söylenmişti," dedi Niall, kaşlarını çatarak. "Üç kişi olduklarını mı söylüyorsun? İki Nehir'den yün ve tütün dışında hiç-

bir şey çıkmaz. İnsanların yaşadığı, dünyanın geri kalanından daha çok tecrit edilmiş başka bir yer olduğundan kuşkuluyum."

"Şehirde, Karanlıkdostları doğalarını bir ölçüye kadar saklamak zorundadır. Başkalarıyla, başka yerlerden gelen ve gittikleri yerlerde gördüklerini anlatan yabancılarla ilişki kurmak zorundadırlar. Ama dünyadan uzak, pek az kimsenin gittiği sessiz köylerde... Herkesin Karanlıkdostu olacağı daha iyi yer nereden bulunur?"

"Nasıl oluyor da üç Karanlıkdostu'nun isimlerini biliyorsun, Ordeith? Sonsuzluğun uzak ucundan üç Karanlıkdostu. Çok fazla sır saklıyorsun ve kol yeninden çıkardığın sürprizler bir aşığınkinden de fazla."

"Bildiği *her şeyi* anlatan kaç kişi bulunur, Büyük Lordum," dedi küçük adam rahatça. "Faydalı olana kadar yalnızca gevezelik olarak kabul edilir. Size şunu söyleyeceğim, Büyük Lordum. Bu Rand al'Thor'un, bu Ejder'in İki Nehir'de derin kökleri var."

"Sahte Ejder!" dedi Niall sert bir sesle, ve diğer adam eğildi.

"Elbette, Büyük Lordum. Yanlış konuştum."

Niall aniden çizimin Ordeith'in elinde kırıştığını, yırtıldığını fark etti. Adamın yüzü, o alaycı gülümseme dışında ifadesiz kalmışken, elleri parşömenin çevresinde seyirerek oynuyordu.

"Kes şunu!" diye emretti Niall. Çizimi Ordeith'den aldı ve elinden geldiğince düzeltti. "Bu adama ait yeteri kadar resim yok elimde, yok edilmesine izin veremem." Çizimin büyük bölümü bozulmuştu ve genç adamın göğsünden bir yırtık geçiyordu, ama mucizevi bir şekilde yüzü zarar görmemişti.

"Beni affedin, Büyük Lordum." Ordeith, gülümsemesi asla kaybolmadan yerlere kadar eğildi. "Karanlıkdostlarından nefret ederim."

Niall tebeşirle çizilmiş yüzü inceledi. *İki Nehirli Rand al'Thor*. "Belki İki Nehir için planlar yapmalıyım. Karlar eridiği zaman. Belki."

"Büyük Lord nasıl isterse," dedi Ordeith duygusuzca.

Kalenin koridorlarında yürürken, Carridin'in yüzündeki hoşnutsuzluk başkalarının ondan kaçınmasına sebep oldu, ama zaten pek az ki-

şi Sorguculara yanaşmak isterdi. İşlerinin peşinde seğirten hizmetkarlar taş duvarlara yaslanıp dikkat çekmemeye çalıştı. Beyaz pelerinleri üzerinde rütbelerini belirten altın düğümler olan adamlar bile, yüzünü gördükleri zaman yan koridorlara kaçtılar.

Carridin odasının kapısını hızla açtı ve arkasından çarparak kapattı, Tarabon ve Tear'dan gelmiş, gösterişli kırmızılar, altın renkleri ve mavilerle dokunmuş güzel halılardan, Illian'dan gelen pahlanmış kenarlı aynalardan, odanın ortasındaki altın varaklı, ince oymalı masadan her zaman aldığı zevki alamadı. Lugardlı usta bir işlemeci masa üzerinde bir sene çalışmıştı. Bu sefer Carridin onu görmedi bile.

"Sharbon!" Uşağı ilk kez gelmedi. Adam odaları hazırlıyor olmalıydı. "Işık kavursun seni, Sharbon! Neredesin?"

Gözucuyla bir hareket sezdi ve Sharbon'u küfürleriyle kurutmaya hazır, döndü. Bir Myrddraal, bir yılanın kıvrak zerafetiyle ona doğru bir adım daha atarken küfürlerin kendileri kurudu.

Bir adam biçimindeydi, çoğundan da iri değildi, ama insanla arasındaki benzerlik bunlardan ibaretti. Hareket ederken neredeyse hiç kıpırdamayan ölü siyah giysiler ve pelerin, meyve kurdu beyazı derisinin daha da solgun görünmesine sebep oluyordu. Ve gözleri yoktu. O gözsüz bakışlar Carridin'i korkuyla dolduruyordu. Tıpkı daha önce binlercesini doldurdukları gibi.

"Ne..." Carridin durup ağzını ıslatmaya, sesini her zamanki tonuna getirmeye çalıştı. "Burada ne yapıyorsun?" Sesi hâlâ tizdi.

Yarı-insanın kansız dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gölgenin olduğu her yere gidebilirim." Sesi ölü yaprakların arasında sürünen bir yılanın çıkardığı ses gibi hışırtılıydı. "Gözümü bana hizmet edenlerden ayırmamayı tercih ederim."

"Ben yal..."

Faydası yoktu. Carridin çaba göstererek gözlerini o solgun, hamur gibi yüzden kopardı ve sırtını döndü. Sırtını Myrddraal'e dönünce belkemiğinden aşağı bir ürperti aktı. Önündeki duvarda duran aynada her şey net bir biçimde görülebiliyordu. Yarı-insan dışında her şey. Myrddraal belirsiz bir lekeydi. Rahatlatıcı bir görüntü değil, ama o ba-

kışlarla karşı karşıya kalmaktan daha iyi. Carridin'in sesine biraz güç geldi.

"Ben yalnızca..." Aniden nerede olduğunu fark ederek sustu. Işığın Kalesi'nin göbeğinde. Söylemek üzere olduğu sözlerin söylentisi bile onu Işığın Eli'ne teslim ederdi. En düşük seviyedeki Evlat, işittiği anda olduğu yerde vururdu onu. Myrddraal, ve belki Sharbon dışında yalnızdı -*Nerede şu lanet adam?* Yarı-insanın bakışlarını paylaşabileceği bir başkasının olması iyi olurdu, daha sonra o diğerinden kurtulması gerekse bile –ama yine de sesini alçalttı. "Ben yalnızca Karanlığın Yüce Efendisi'ne hizmet ederim. Tıpkı senin gibi. İkimiz de hizmet ediyoruz."

"Madem öyle görmek istiyorsun." Myrddraal kahkaha attı, sesi Carridin'in kemiklerinin ürpermesine sebep oldu. "Yine de, neden Almoth Ovası'nda değil de burada olduğunu öğreneceğim."

"Ben... ben Lord Kumandan tarafından buraya çağrıldım."

Myrddraal dişlerini gıcırdattı. "Senin Lord Kumandanının sözleri pislik! Rand al'Thor adlı insanı bulman ve öldürmen emredildi. Her şeyden önce bu. Her şeyden önemli! Neden itaat etmedin?"

Carridin derin bir nefes aldı. Sırtındaki bakışlar belkemiğine sürtünen bir hançerin ucu gibiydi. "İşler... değişti. Bazı şeyler eskisi kadar kontrolüm altında değil." Sert bir sürtünme sesi başını hızla çevirmesine sebep oldu.

Myrddraal elini masanın üzerinde gezdiriyordu ve tırnaklarının ucundan ahşap şeritleri kıvrılarak çıkıyordu. "Hiçbir şey değişmedi, insan. Işık'a ettiğin yeminlerden döndün ve yeni yeminler ettin. *O* yeminlere itaat edeceksin."

Carridin cilalı tahtaya açılmış oyuklara bakıp irkildi ve yutkundu. "Anlamıyorum. Neden aniden onu öldürmek bu kadar önemli oldu? Karanlığın Yüce Efendisi'nin onu kullanacağını sanıyordum."

"Beni sorguluyor musun? Dilini koparmalıyım. Sorgulamak senin görevin değil. Anlamak da. Senin görevin itaat etmek! Köpeklere itaatin nasıl bir şey olduğunu göstereceksin. *Bunu* anlıyor musun? Yerine geç, köpek, ve efendine itaat et."

Korkunun içinden öfke süzülüp çıktı ve Carridin'in eli yan tarafını yokladı, ama kılıcı orada değildi. Yan odada duruyordu, Pedron Niall'ın yanına giderken bıraktığı yerde.

Myrddraal saldıran bir çıngıraklı yılandan daha hızlı hareket etti. Eli ezici bir kavrayışla bileğinin üzerinde kapanırken Carridin çığlık atmak için ağzını açtı; kemikler birbirine sürtündü, kolundan yukarı acı dalgaları gönderdi. Ama çığlık ağzından çıkamadı, çünkü Yarı-insanın diğer eli çenesini yakalamış, ağzının açılmasını engellemişti. Topukları yerden kalktı ve sonra parmakuçları havalandı. Homurdanarak, hırıldayarak Myrddraal'in elinde asılı kaldı.

"Beni dinle, insan. Bu genci bulacaksın ve olabildiğince çabuk öldüreceksin. Saklanabileceğini sanma. Amacımızdan saparsan bana haber verecek başka *evlatlar* var. Ama seni cesaretlendirmek için şunu söyleyeceğim. Eğer bu Rand al'Thor bir ay içinde ölmezse, kanından birini öldüreceğim. Bir erkek evlat, bir kız evlat, bir kız kardeş, bir amca. Seçilen kişi çığlıklar atarak ölene kadar kim olduğunu bilmeyeceksin. Eğer bir ay daha yaşarsa, bir kişiyi daha öldüreceğim. Ve sonra bir tane daha, bir tane daha. Ve kanından gelen senden başka kimse kalmadığı zaman, o hâlâ yaşıyorsa, seni Shayol Ghul'e götüreceğim." Gülümsedi. "Ölmen yıllar sürecek. Beni şimdi anlıyor musun?"

Carridin yarı inleme, yarı sızlanma, bir ses çıkardı. Boynu kırılacak sandı.

Myrddraal hırlayarak onu odanın karşı tarafına fırlattı. Carridin uzak duvara çarptı ve sersemlemiş bir biçimde halıya kaydı. Yüzüstü yattığı yerde, nefes almaya çalıştı.

"Beni anlıyor musun, insan?"

"Ben... ben işittim ve itaat edeceğim," demeyi başardı Carridin halının içine. Yanıt gelmedi.

Başını çevirirken, boynundaki acıyla irkildi. Odada ondan başka kimse yoktu. Efsanelere göre Yarı-insanlar ata biner gibi gölgelere binerdi, yan döndükleri zaman da gözden kaybolurlardı. Hiçbir duvar onları dışarıda tutamazdı. Carridin ağlamak istiyordu. Bileğindeki acıya küfrederek doğrulmaya çalıştı.

Kapı açıldı ve Sharbon içeri seğirtti. Tombul adamın kollarında bir sepet vardı. Durup Carridin'e baktı. "Efendim, iyi misiniz? Burada olmadığım için beni affedin, efendim, ama sizin için meyve almaya..."

Carridin sağlam eliyle Sharbon'un elindeki sepete vurup devirdi, buruşmuş kış elmalarını halıya yuvarladı ve elinin tersiyle adama tokat attı.

"Beni affedin, efendim," diye fısıldadı Sharbon.

"Bana kağıt, kalem ve mürekkep getir," diye hırladı Carridin. "Acele et, aptal! Emir yollamalıyım." *Ama hangisi? Hangisi?* Sharbon itaat etmek için koştururken Carridin masanın üzerindeki oyuklara baktı ve ürperdi.

1

BEKLEYİŞ

Zaman Çarkı döner ve Çağlar gelip geçer, geriye efsaneye dönüşen anılar bırakır. Efsaneler mite dönüşür, onu doğuran Çağ tekrar gelene kadar mit bile unutulur. Bazılarının Üçüncü Çağ dediği, henüz gelmemiş, uzun zaman önce geçmiş bir Çağ'da, Puslu Dağlar'da bir rüzgar yükseldi. Rüzgar başlangıç değildi. Zaman Çarkı dönerken başlangıçlar ve sonlar yoktur. Ama *bir* başlangıçtı.

Rüzgar uzun vadiler boyunca esti; havada asılı duran sabah sisiyle mavileşmiş, bazıları her daim yeşil ağaçlarla dolu, bazıları kısa süre sonra otların ve yabançiçeklerinin fışkıracağı yerlerde çıplak vadiler boyunca. Yarı gömülü, onları yapan kişiler kadar unutulmuş yıkıntıların ve kırık anıtların arasında uludu. Asla erimeyen karlarla kaplı zirvelerin arasındaki, gelip geçen mevsimlerce aşındırılmış geçitlerde inledi. Dağ tepelerinde kalın bulutlar asılı duruyordu, öyle ki kar ve beyaz kümeler bir görünüyordu.

Alçak arazilerde kış ya geçmiş, ya da geçiyordu, ama burada, yükseklerde bir süre daha tutunmuş, dağ yamaçlarını geniş, beyaz lekelerle süslemişti. Yalnızca her daim yeşil ağaçların yaprak ya da iğnesi vardı; tüm diğer dallar çıplak duruyordu, kayaların ya da henüz yeşermemiş toprağın üzerinde kahverengi ya da griydiler. Kayaların ve karların üzerinde esen soğuk rüzgarın sesinden başka ses yoktu. Toprak bekliyor gibiydi. Bir şeyin patlamasını bekliyor gibi.

Bir meşinyaprak ve çam ağaçlığının içinde, atının üzerinde oturan Perrin Aybara titredi ve kürklü pelerinine daha sıkı sarındı; bir elinde uzunyay, diğerinde büyük bir yarım ay şeklinde balta varken ne kadar sıkı sarınabilirse. Onunki soğuk çelikten, iyi bir baltaydı; Luhhan Usta onu yaparken körükleri Perrin çekmişti. Rüzgar pelerinini çekiştirdi, başlığını kıvırcık saçlarından çekti, ceketinin içine işledi; ısınmak için ayak parmaklarını çizmelerinin içinde oynattı ve yüksek kaşlı eyerinde kıpırdandı, ama aklı aslında soğukta değildi. Beş yoldaşını süzerek onların da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak etti. Buraya uğruna gönderildikleri bekleyişi değil, daha fazlasını.

Atı Çevik kıpırdandı ve başını salladı. Boz aygırın adını hızlı adımlarını düşünerek vermişti, ama şimdi Çevik binicisinin sinirini ve sabırsızlığını hissediyor gibiydi. *Bütün bu bekleyişlerden bıktım, Moiraine bizi maşa gibi sıkı sıkı tutarken böyle oturmaktan. Kavrulasıca Aes Sedai! Ne zaman bitecek bu?*

Düşünmeden rüzgarı kokladı. At kokusu baskındı, ve insan ve insan teri kokusu. Uzun süre önce ağaçların arasından, korkuyla koşan bir tavşan geçmişti, ama peşindeki tilki onu burada öldürmemişti. Ne yaptığını fark etti ve durdu. *Bunca rüzgar varken burnum tıkanır sanırdım.* Neredeyse burnunun tıkanmasını dileyecekti. *Ve tıkansa da Moiraine'in bu konuda bir şey yapmasına da izin vermezdim.*

Bir şey zihninin arkalarını gıdıkladı. Buna kulaklarını tıkadı. İçindeki histen yoldaşlarına bahsetmedi.

Diğer beş adam eyerlerinde oturuyordu. Kısa at yayları hazır, gözleri hem gökyüzünü, hem de aşağıdaki seyrek ağaçları tarıyordu. Pelerinlerini sancak gibi sallayan rüzgardan rahatsız olmuşa benzemiyorlardı. Her adamın omzunda, pelerinindeki bir yarıktan çift elli bir kılıcın kabzası çıkıyordu. Tepelerindeki tutamlar dışında her tarafı tıraşlanmış çıplak kafalarını görmek Perrin'in daha da üşümesine sebep oluyordu. Onlar için, hava bahar havasıydı. Tüm yumuşaklıkları, Perrin'in bildiği bütün örslerden daha sert bir örste çekiçlenip içlerinden atılmıştı. Onlar Shienarlıydı, Büyük Afet boyunca uzanan Sınırboyları'ndan, geceleyin Trollocların saldırısına uğrayan bir tüccar ya da çiftçinin bile kılıcı-

na ya da yayına uzanabileceği yerlerden gelmişlerdi. Ve bu adamlar çiftçi değildi, doğumlarından beri savaşçıydılar.

Neden başı çekmesine izin verdiklerini ve onu neden takip ettiklerini bazen düşünüyordu. Sanki özel bir hakkı olduğunu düşünüyorlarmış gibiydi, onlardan saklanan özel bir bilgiye sahipmiş gibi. *Ya da belki yalnızca dostlarım yüzünden,* diye düşündü alayla. Perrin kadar uzun boylu ve iri değildiler –demirci çırağı olarak geçirdiği yıllar iki adama yetecek kalınlıkta kollar ve genişlikte omuzlar vermişti ona– ama ne kadar genç olduğu hakkındaki şakalarına bir son vermek için tıraş olmayı bırakmıştı. Dostça şakalar, ama şaka yine de. İçindeki bir histen bahsederek yeniden başlamalarına izin vermeyecekti.

Perrin irkilerek kendisinin de nöbet tutuyor olması gerektiğini hatırlattı kendine. Uzun yayına taktığı okunu kontrol ederek batıya uzanan, uzaklaştıkça genişleyen vadiye göz gezdirdi. Zemin karın oluşturduğu geniş, kıvrımlı kurdelelerle kaplanmıştı. Kışın kalıntıları. Oradaki dağınık ağaçların çoğu hâlâ gökyüzünü çıplak kış dallarıyla pençeliyordu, ama yamaçlarda, vadi zemininde, nasıl kullanacağını bilen birine yetecek kadar her daim yeşil ağaç vardı –çam, meşinyaprak, köknar, çobanpüskülü, hatta yeşil yapraklı birkaç tane yüksek orman ağacı. Ama özel bir amacı olmayan kimse oraya gelmezdi. Madenlerin hepsi uzakta, güneyde ya da kuzeydeydi; çoğu insan Puslu Dağlar'da kötü şans olduğunu düşünürdü ve pek az kişi, kaçınma fırsatı olan pek az kişi buraya gelirdi. Perrin'in gözleri cilalanmış altın gibi parlıyordu.

Gıdıklanma kaşınmaya dönüştü. *Hayır!*

Kaşıntıyı bir kenara itti, ama beklenti hissi kaybolmadı. Sanki bir şeyin eşiğinde duruyormuş gibiydi. Sanki her şey eşikte duruyormuş gibi. Çevrelerindeki dağlarda nahoş bir şeyin bekleyip beklemediğini merak etti. Belki, öğrenmenin bir yolu vardı. İnsanların nadiren geldiği bu tür yerlerde, neredeyse her zaman kurtlar olurdu. Düşünceyi güçlenemeden yok etti. *Merak etmek daha iyi. Bundan daha iyi.* Sayıları çok değildi, ama izcileri vardı. Orada bir şey varsa, öncüler bulacaktı. *Bu benim demirhanem; ben ona bakarım, onlar da kendilerininkine baksınlar.*

Diğerlerinden daha uzağı görebiliyordu, bu yüzden Tarabon yönünden gelen biniciyi ilk gören o oldu. Binici onun için bile at üstünde parlak renklerden oluşan bir benekten ibaretti ve uzaktaki ağaçların arasında kıvrılarak ilerliyor, bir görünüp bir kayboluyordu. Alaca bir at, diye düşündü. *Ve hiç de erken gelmiş sayılmaz!* Geleni bildirmek için ağzını açtı –bir kadın; daha önceki her binici gibi– ki Masema aniden küfreder gibi, "Kuzgun!" diye mırıldandı.

Perrin başını hızla kaldırdı. Yüz adım ötede, iri, siyah bir kuş ağaç tepelerinin üzerinde süzülüyordu. Avı karda ölmüş bir leş ya da başka bir küçük hayvan olabilirdi, ama Perrin işi şansa bırakamazdı. Kuzgun onları görmemiş gibiydi, ama yaklaşan binici kısa süre sonra görüş alanına girecekti. Kuzgunu görür görmez yayını kaldırdı, kirişi çekti –tüyünü yanağına, kulağına yaklaştırdı– ve bıraktı, hepsi tek bir hızlı hareketle. Yanında ipleri bırakılan yayların şaklamalarının hayal meyal farkındaydı, dikkati siyah kuşun üzerindeydi.

Oku hedefe vardığında kuş birden geceyarısı rengi tüylerden oluşan bir yağmurun içinde takla attı ve iki ok daha biraz önce durduğu yerden geçerken düştü. Diğer Shienarlılar, yayları yarı çekilmiş, başka kuzgun var mı diye gökyüzünü taradılar.

"Rapor vermesi mi gerekiyor," diye sordu Perrin alçak sesle, "yoksa... yoksa *o*... kuzgunun gördüğünü görüyor mu?" Herhangi birinin duyacağını düşünmemişti, ama Shienarlıların en genci, Perrin'den on yaş büyük olmayan Ragan kısa yayına yeni bir ok takarken yanıt verdi.

"Rapor vermek zorunda. Genellikle Yarı-insanlara." Sınırboyları'nda kuzgun başına ödül veriliyordu; orada kimse bir kuzgunun herhangi bir kuş olduğunu varsayma cüretini gösteremiyordu. "Işık! Eğer Yürekbelası kuzgunların gördüğü her şeyi görebilseydi, dağlara ulaşamadan hepimiz ölmüş olurduk." Ragan'ın sesi rahattı; bu bir Shienar askeri için gündelik bir meseleydi.

Perrin ürperdi, ama soğuğun neden olduğu bir ürperti değildi bu. Kafasının arkasında bir şey ölüme meydan okuyarak hırladı. Yürekbelası. Farklı topraklarda farklı isimler –Ruhbelası, Yürekdişi, Mezarın

Efendisi, Alacakaranlığın Efendisi– ve her yerde Yalanların Babası ve Karanlık Varlık, hepsi de gerçek ismini telaffuz edip dikkatini çekmemek için. Karanlık Varlık genellikle kuzgunları ve kargaları, şehirlerde de sıçanları kullanırdı. Perrin kalçasındaki sadaktan geniş uçlu bir ok daha çekti. Karşı taraftaki balta sadağı dengeliyordu.

"O şey bir sopa kadar iri olabilir," dedi Ragan hayranlıkla, Perrin'in yayına bir bakış atarak, "ama fırlatabiliyor. Bir adamın zırhına ne yapabileceğini görmeyi hiç istemezdim." O anda Shienarlıların sade ceketlerinin altında yalnızca hafif zincir zırh vardı, ama genelde hem adam hem at, plaka zırh içinde savaşırdı.

"At sırtında kullanmak için fazla uzun," dedi Masema alayla. Esmer yanağındaki üçgen yara hor gören sırıtışını daha da çarpıtıyordu. "İyi bir göğüs plakası, yakından atılmadığı sürece bir kazık okunu bile durdurabilir ve ilk atışında ıskalarsan, attığın adam bağırsaklarını döker."

"İşte bahsettiğim bu, Masema." Gökyüzü boş kalınca Ragan biraz gevşemişti. Kuzgun yalnız olmalıydı. "Bu İki Nehir yayıyla, iddiaya girerim yaklaşmak zorunda kalmazsın." Masema ağzını açtı.

"Siz ikiniz lanet çenelerinizi yarıştırmayı kesin!" diye payladı Uno. Yüzünün sol yanındaki uzun yara ve o taraftaki gözünün olmaması, suratının bir Shienarlı için bile sert görünmesine sebep oluyordu. Sonbaharda dağlara gelirlerken yolda resimli bir göz yaması edinmişti; devamlı kaş çatan alev alev kırmızı bir göz, bakışlarına meydan okunmasını hiç kolaylaştırmıyordu. "Lanet akıllarınızı eldeki lanet işe veremiyorsanız, bakalım bu geceki lanet nöbet işi sizi sakinleştirir belki." Ragan ve Masema bakışları altında sustu. Onlara, Perrin'e dönerken solan son bir öfkeli bakış fırlattı. "Hâlâ bir şey göremiyor musun?" Ses tonu, tepesine Shienar Kralı ya da Fal Dara Lordu tarafından getirilmiş bir kumandanla konuşurken kullanacağından biraz daha kabaydı, ama içinde, Perrin ne önerirse önersin yapacağını belli eden bir tetiktelik vardı.

Shienarlılar ne kadar uzağı görebildiğini biliyorlardı, ama bunu kayıtsızca karşılıyor gibiydiler; hem bunu, hem de gözlerinin rengini. Her şeyi bilmiyorlardı, yarısını bile bilmiyorlardı, ama onu olduğu gibi kabul etmişlerdi. Olduğunu düşündükleri gibi. Her şeyi kabullenir gibiy-

diler. Dünya değişiyor, diyorlardı. Her şey tesadüf ve değişimin tekerleri üzerinde dönüyordu. Bir adamın gözleri insanlarda görülmeyen bir renkteyse, artık ne fark ederdi ki?

"Kadın geliyor," dedi Perrin. "Şimdi göreceksiniz. Orada." O işaret edince Uno öne eğildi, tek gerçek gözü kısıldı, sonunda kuşkuyla başını salladı.

"Orada hareket eden lanet bir şey var." Diğerlerinin bazıları da başlarını onaylamayla salladı ve mırıldandı. Uno onlara dik dik baktı. Hepsi gökyüzünü ve dağları inceleme işine geri döndüler.

Perrin aniden uzaktaki binicinin büründüğü parlak renklerin ne anlama geldiğini fark etti. Parlak kırmızı bir pelerinin altından görülen canlı yeşil renkte bir etek. "Gezginlerden biri," dedi irkilerek. İşittiği başka hiç kimse böylesine parlak renkleri, böyle tuhaf kombinasyonlarla, kendi isteğiyle giymezdi.

Zaman zaman karşılaştıkları ve dağların derinliklerine doğru rehberlik ettikleri kadınlar her türdendi: bir kar fırtınasıyla mücadele ederek yürüyen, paçavralar içinde bir dilenci; tek başına yük atlarından bir kafileyi çeken bir tüccar; binek atının üzerinde kırmızı püsküllü dizginler, eyerinde altın işlemeler olan, ipekler ve güzel kürkler içinde bir hanımefendi. Dilenci gümüş para dolu bir keseyle ayrılmıştı –Perrin'in verebileceklerini düşünmediği kadar çok, ta ki hanımefendi daha da şişman, altın para dolu bir keseyle ayrılana kadar. Hayattaki her konumdan kadınlar, hepsi yalnız, Tarabon'dan, Ghealdan'dan, hatta Amadicia'dan. Ama Tuatha'anlardan birini görmeyi hiç ummamıştı.

"Lanet bir Tenekeci mi?" diye bağırdı Uno. Diğerlerinden de şaşkınlık nidaları yükseldi.

Ragan'ın tepesindeki saç tutamı, başını iki yana sallarken savruldu. "Bir Tenekeci buna karışmaz. Ya kadın Tenekeci değil, ya da bizim beklediğimiz kişi değil."

"Tenekeciler," diye hırladı Masema. "Faydasız korkaklar."

Uno'nun gözü, örs üzerindeki keski deliği gibi görünene kadar kısıldı; yamadaki kırmızı gözle birleşince, ona haşin bir ifade veriyordu. "Korkaklar mı, Masema?" dedi yumuşak sesle. "Bir kadın olsaydın, ya-

payalnız ve silahsız, atına binip buraya gelecek cesareti bulabilir miydin?" Kadın bir Tuatha'ansa, silahsız olduğuna şüphe yoktu. Masema ağzını açmadı, ama yanağındaki yara izi gergin ve solgun duruyordu.

"Kavrulayım ki gelmezdim," dedi Ragan. "Ve kavrulayım ki sen de gelmezdin, Masema." Masema pelerinini çekiştirdi ve gereksiz bir gösterişle gökyüzünü taramaya başladı.

Uno hıhladı. "Dilerim o lanet leş yiyici yalnızdır," diye mırıldandı.

Uzun tüylü kahverengi-beyaz kısrak ağır ağır dolanarak, geniş kar yığınlarının arasındaki temiz toprakta ilerleyerek yaklaştı. Parlak renklere bürünmüş kadın bir kez durup yerdeki bir şeye baktı, sonra pelerininin başlığını iyice öne çekiştirdi ve atını topuklayarak ağır ağır yürüttü. *Kuzgun*, diye düşündü Perrin. *O kuşa bakmayı bırak da gel, kadın. Belki bizi sonunda buradan götürecek haberi taşıyorsundur. Moiraine kıştan önce gitmemize izin verirse tabii. Kavrulası kadın!* Bir an Aes Sedai'yi mi, yoksa hiç acelesi yokmuş gibi davranan Tenekeci kadını mı kastettiğine karar veremedi.

Bu şekilde devam ederse kadın çalının otuz adım ötesinden geçecekti. Gözleri atının bastığı yerde, ağaçların arasında bekleyenleri fark ettiğine dair hiç işaret vermedi.

Perrin topuklarıyla aygırının karnını dürtükledi ve boz at ileri sıçrayarak toynaklarıyla kar serpintileri saçtı. Arkasında, Uno sessizce, "İleri!" emrini verdi.

Çevik aralarındaki mesafeyi yarıladığında kadın onları fark etti. İrkilerek kısrağın dizginlerini çekip durdurdu. Merkezinde onun olduğu bir yay oluştururlarken onları izledi. Tear labirenti adı verilen desende işlenmiş göz kamaştıran mavi işleme, süslü kırmızı pelerinini daha da cafcaflı gösteriyordu. Genç değildi –başlığının gizleyemediği yerlerde gür saçlarında gri teller görülüyordu– ama yüzünde, adamların silahlarını süzerken beliren onaylamaz kaş çatışın yarattıkları dışında, pek az çizgi vardı. Kadın ıssız dağların ortasında silahlı adamlarla karşılaşınca korkmuşsa bile, hiç belli etmedi. Elleri, yıpranmış ama bakımlı eyerinin kaşında rahatça duruyordu. Ve korkmuş kokmuyordu.

Kes şunu! dedi Perrin kendi kendine. Kadını korkutmamak için se-

sini yumuşattı. "Adım Perrin, hanımefendi. Yardıma ihtiyacın varsa, elimden geleni yaparım. Yoksa, Işık'la git. Ama Tuatha'anlar yollarını değiştirmemişse, arabalarınızdan çok uzaksın."

Kadın konuşmadan önce bir an onları inceledi. Koyu renk gözlerinde iyilik vardı, Gezginlerden birinde şaşırtıcı olmayan bir şey. "Ben bir A... kadını arıyorum."

Dil sürçmesi ufaktı, ama olmuştu işte. Herhangi bir kadını aramıyordu, bir Aes Sedai arıyordu. "Bir ismi var mı, hanımefendi?" diye sordu Perrin. Son aylarda bunu, yanıt beklemesine gerek kalmayacak kadar çok yapmıştı, ama işleyen demir pas tutmazdı.

"Adı... Bazen ona Moiraine denir. Benim adım Leya."

Perrin başını salladı. "Biz seni ona götürürüz, Leya Hanım. Sıcak ateşlerimiz ve şansımız varsa sıcak yemeğimiz bulunur." Ama dizginleri hemen kaldırmadı. "Bizi nasıl buldun?" Daha önce de sormuştu, Moiraine'in belirttiği bir noktada, geleceğini bildiği bir kadını beklemek üzere Moiraine tarafından gönderildiği her seferde. Yanıt hep aynıydı, ama sormak zorundaydı.

Leya omuz silkti ve tereddütle yanıt verdi. "Ben... bu taraftan gelirsem birinin beni bulacağını ve ona götüreceğini biliyordum. Ben... yalnızca.... biliyordum. Ona verecek haberlerim var."

Perrin hangi haberler olduğunu sormadı. Kadınlar getirdikleri bilgileri yalnızca Moiraine'e iletiyordu.

Ve Aes Sedai bize ne isterse onu söylüyor, diye düşündü. Aes Sedailer asla yalan söylemezdi, ama denirdi ki, bir Aes Sedai'nin size söylediği gerçek, her zaman sizin düşündüğünüz gerçek değildir. *Artık kuruntu için çok geç. Değil mi?*

"Bu taraftan, Leya Hanım," dedi, dağa doğru işaret ederek. Shienarlılar, başlarında Uno, tırmanmaya başlayan Perrin ile Leya'nın peşine düştüler. Sınırboylular hâlâ yer kadar gökyüzünü de inceliyorlardı ve en arkadaki ikisi arkalarına özel bir ilgi gösteriyorlardı.

Bir süre, atlarının toynaklarının çıkardıkları ses dışında sessizce at sürdüler, bazen eski karları çıtırdatarak geçtiler, bazen çıplak toprakta giderken taşları yuvarladılar. Leya zaman zaman Perrin'e, yayına, balta-

sına, yüzüne bakışlar fırlatıyordu, ama konuşmuyordu. Perrin kadının inceleyen bakışları altında huzursuzca kıpırdanıyordu ve ona bakmaktan kaçınıyordu. Yabancılara, gözlerini fark etmek için elinden geldiğince az fırsat vermeye çalışırdı.

Perrin sonunda, "Gezginlerden birini gördüğüme şaşırdım. İnançlarınızı biliyorum," dedi.

"Şiddete başvurmadan kötülüğe karşı çıkmak mümkündür." Kadının sesi, açık bir gerçeği telaffuz eden birinin sadeliğini taşıyordu.

Perrin ekşi ekşi homurdandı, sonra bir özür mırıldandı. "Keşke söylediğin gibi olsaydı, Leya Hanım."

"Şiddet kurban kadar failine de zarar verir," dedi Leya sakin sakin. "İşte bu yüzden bize zarar verenlerden kaçarız. Kendi güvenliğimiz kadar, onları kendilerine zarar vermekten de korumak için. Kötülüğe karşı çıkmak için şiddete başvurursak, kısa süre sonra, mücadele ettiğimiz şeyden bir farkımız kalmaz. Gölge ile savaşmamızı sağlayan, inancımızın gücüdür."

Perrin hıhlamaktan kendini alamadı. "Hanımefendi, umarım Trollocların karşısına asla inancınızın gücüyle çıkmazsınız. Onların kılıçlarının gücü sizi durduğunuz yerde biçer."

"Şiddete başvurmaktansa ölmek yeğdir..." diye başladı kadın, ama öfke Perrin'in kadının sözünü kesmesine sebep oldu. Kadının bir türlü anlamamasından doğan öfke. Gerçekten de, ne kadar kötü olursa olsun herhangi birine zarar vermektense ölmeyi yeğleyeceğini bilmekten kaynaklanan öfke.

"Eğer kaçarsanız, sizi kovalarlar, öldürürler ve cesetlerinizi yerler. Belki ceset *olana* kadar beklemezler bile. Her durumda, ölmüş olursunuz ve kazanan kötülük olur. Ve aynı ölçüde zalim insanlar da vardır. Karanlıkdostları ve başkaları. Bir sene önce inandığımdan çok daha fazlası. Beyazpelerinlere Tenekecilerin Işık'ta yürümediğine inanma şansı verin de görün, inancınızın gücü aranızdan kaç tanesinin hayatta kalmasına izin veriyor."

Kadın ona delici gözlerle baktı. "Ama sen de silahlarından memnun değilsin."

Bunu nereden biliyordu? Perrin sinirle başını iki yana salladı, bukleleri savruldu. "Dünyayı Yaratıcı yarattı," diye mırıldandı, "ben değil. Bu dünyada, elimden geldiğince iyi yaşamalıyım."

"Bu kadar genç biri için ne kadar da hüzünlü," dedi kadın yumuşak sesle. "Bu hüzün neden?"

"Konuşacağıma izliyor olmalıyım," dedi Perrin tersçe. "Yolumuzu kaybedersem bana teşekkür etmezsin." Daha fazla konuşmasını engellemek için çabucak Çevik'i topukladı, ama kadının baktığını hissedebiliyordu. *Hüzünlü mü? Ben hüzünlü değilim, yalnızca... Işık, bilmiyorum. Daha iyi bir yol olmalı, o kadar.* Rahatsız edici gıdıklanma yeniden kafasının arkasına döndü, ama Leya'nın sırtındaki bakışlarını görmezden gelmeye dalarak, onu da görmezden geldi.

Yamacı aşıp yokuş aşağı indiler ve dağın dibinde akan geniş, soğuk bir çay bulunan ormanlık bir vadide ilerlemeye başladılar. Atlarının üzerinde olmalarına rağmen dizlerine kadar suya batmışlardı. Uzakta, dağın yüzü iki tane çok yüksek şekil çıkaracak biçimde oyulmuştu. Perrin onların bir adam ve bir kadın olabileceklerini düşündü, ama rüzgar ve yağmur uzun zaman önce hatlarını belirsizleştirmişti. Moiraine bile kim olduklarını, granitin ne zaman kesildiğini bilemediğini söylemişti.

Dikensırtlılar ve küçük alabalıklar, berrak suda gümüş rengi ışıltılar halinde, atların toynaklarından uzaklaşıyorlardı. Bir geyik otladığı yerden başını kaldırdı, grup sudan çıkarken tereddüt etti, sonra sıçrayarak ağaçların içine doğru kaçtı. İri, gri çizgili ve siyah benekli bir dağ kedisi, avını kaçırdığı için sinirli, uzandığı yerden doğruldu. Bir an atları süzdü, sonra kuyruğunu savurarak geyiğin peşinden kayboldu. Ama henüz dağlarda pek az yaşam görülebiliyordu. Pek az kuş ağaç dallarına tünemişti ya da karların eridiği yerlerde toprağı gagalıyordu. Birkaç hafta içinde daha fazlası yükseklere dönecekti, ama henüz değil. Başka kuzgun görmediler.

Perrin onları, karlı zirveleri bulutlarla sarılmış, iki dik yamaçlı dağın arasından geçirdiği zaman akşamın geç saatleri gelmişti. Bir dizi küçük çağlayan halinde gri taşların üzerinden sıçrayan daha küçük bir dereye

geldiler. Bir kuş ağaçların arasından seslendi, bir diğeri ileriden yanıt verdi.

Perrin gülümsedi. Mavi ispinoz ötüşleri. Bir Sınırboyları kuşu. Kimse buralardan görülmeden geçemezdi. Burnunu ovaladı ve ilk "kuşun" öttüğü ağaca bakmadı.

Kavruk meşinyaprakların ve birkaç boğum boğum dağ meşesinin arasından geçerlerken patika daraldı. Derenin yanında at sürmeye el verecek düzlükteki zemin, artık at sırtında bir adamdan biraz daha genişti yalnızca. Derenin kendisi ise uzun boylu bir adamın karşıya adım atabileceği kadar dardı.

Perrin arkasında Leya'nın mırıldandığını duydu. Omzunun üzerinden baktığı zaman, kadın iki yandaki yamaçlara endişeli bakışlar fırlatıyordu. Dağınık ağaçlar tehlikeli bir biçimde tepelerine tünemişti. Düşmeden durmaları imkansız görünüyordu. Shienarlılar sonunda gevşemeye başlamış, rahat rahat at sürüyorlardı.

Aniden önlerinde, dağların arasında derin, oval bir çanak belirdi. Yanları dikti, ama dar geçidinkiler kadar değil. Uzak ucunda, dere küçük bir kaynaktan fışkırıyordu. Perrin'in keskin gözleri solundaki meşenin dallarında, tepesinde Shienar usulü bir saç tutamı olan adamı seçti. Bir mavi ispinoz yerine bir alakarga ötmüş olsaydı, yalnız olmadığı görülmüş olacaktı ve içeri bu kadar kolay giremeyecekti. O geçidi bir orduya karşı bir avuç adam tutabilirdi. Bir ordu gelecek olsa, bir avuç yeterli olmak zorundaydı.

Çanağın çevresindeki ağaçların arasında kütük kulübeler duruyordu. Henüz görünmüyorlardı, bu yüzden ilk başta çanağın dibindeki ateşlerin başında toplanmış olanların sığınakları yok sanılıyordu. Görünürde bir düzineden az kişi vardı. Ve Perrin biliyordu ki, görünmeyenlerin sayısı da daha fazla değildi, toynakların sesini duyunca çoğu dönüp baktı, bazıları el salladı. Çanak insan, at, yemek ve yanan odun kokularıyla dolu gibiydi. Uzun, beyaz bir sancak yakındaki yüksek bir direkten gevşek gevşek sarkıyordu. Başka herkesten yarım boy uzun bir şekil, dev ellerinde ufacık kalan bir kitaba dalmış, bir kütüğün üzerinde oturuyordu. O kişinin dikkati, tepesinde saç tutamı olmayan tek ki-

şi, "Demek onu buldun, ha? Bu sefer gece boyu gelmezsin sanıyordum," diye bağırdığında bile dağılmadı. Bu genç bir kadının sesiydi, ama üzerinde bir oğlan ceketi ve pantolonu vardı, ve saçları kısa kesilmişti.

Çanakta bir esinti dolandı, pelerinleri dalgalandırdı, sancağı boylu boyunca açtı. Bir an üzerindeki yaratık rüzgarda süzülür gibi göründü. Altın ve kızıl renkte, aslan gibi altın yeleli, her ayağında beş altın tırnak bulunan dört ayaklı bir yılan. Efsanevi bir sancak. Çoğu insanın görse de tanımayacağı, ama adını öğrendiğinde korkacağı bir sancak.

Perrin çanağın içine yönelirken her şeyi içine alacak şekilde elini salladı. "Yenidendoğan Ejder'in kampına hoşgeldin, Leya."

2

SAİDİN

Tuatha'an kadını ifadesiz bir yüzle yine sarkmış sancağa baktı, sonra dikkatini ateşin çevresindekilere çevirdi. Özellikle de kitap okumakta olan, Perrin'den yarım boy uzun, iki kat iri olan kişiye. "Yanınızda bir Ogier var. Aklıma gelmezdi..." Başını iki yana salladı. "Moiraine Sedai nerede?" Ejder sancağı yokmuş gibi davranıyordu.

Perrin yamaçta, çanağın en uzak ucunda duran derme çatma kulübeye işaret etti. Duvarları ve eğimli çatısı soyulmamış kütükten yapılmış olan kulübe, diğerleri arasında en büyük olanıydı, ama yine de büyük değildi. Belki kulübeden çok kabin denecek kadar büyük. "O kulübe Moiraine'in. Onun ve Lan'in. Lan onun Muhafız'ı. Sıcak birşeyler içtikten sonra..."

"Hayır. Moiraine'le konuşmalıyım."

Perrin şaşırmamıştı. Gelen kadınların hepsi hemen Moiraine'le konuşmakta ısrar etmişlerdi. Üstelik yalnız. Moiraine'in diğerleriyle paylaşmayı seçtiği haberler her zaman önemli görünmüyordu, ama kadınlarda, açlıktan ölmekte olan aileleri için dünyada kalan son tavşanın izini süren avcıların gerginliği oluyordu. Yarı donmuş dilenci kadın battaniyeyle bir tabak sıcak yahniyi reddetmiş, hâlâ yağmakta olan karın altında çıplak ayaklarla Moiraine'in kulübesine yollanmıştı.

Leya eyerden aşağı kaydı ve dizginleri Perrin'e uzattı. "Atımın beslenmesini sağlar mısın?" Alaca kısrağın burnunu okşadı. "Piesa beni

böylesine engebeli bir arazide taşımaya alışık değil."

"Saman hâlâ kıt," dedi Perrin ona, "ama elimizde ne varsa veririz."

Leya başını salladı ve başka tek söz söylemeden, parlak yeşil eteklerini kaldırarak, mavi işlemeli kırmızı pelerini arkasında savrularak, yamaç yukarı seğirtti.

Perrin eyerden indi, atları almak için ateş başından gelen adamlarla birkaç laf etti. Yayını Çevik'i alan adama uzattı. Hayır, bir kuzgun dışında, dağlar ve Tuatha'an kadını dışında hiçbir şey görmemişlerdi. Evet, kuzgun ölmüştü. Hayır, kadın dağların dışında olanlar konusunda hiçbir şey söylememişti. Hayır, buradan ne zaman gidecekleri hakkında hiç fikri yoktu.

Ya da gidip gitmeyeceğimiz hakkında, diye ekledi kendi kendine. Moiraine onları tüm kış orada tutmuştu. Shieanarlılar burada emirleri kadının verdiğini düşünmüyordu, ama Perrin Aes Sedailerin bir şekilde istediklerini hep yaptırdığını biliyordu. Özellikle de Moiraine'in.

Atlar kaba kütük ahırlara götürüldükten sonra biniciler ısınmaya gittiler. Perrin pelerinini omzundan arkaya attı ve minnet içinde ellerini alevlere uzattı. Görünüşüne göre Baerlon yapımı olan iri tencere bir süredir ağzını sulandıran kokular yayıyordu. Anlaşılan bugün avda birinin şansı yaver gitmişti ve yakındaki bir başka ateşin çevresine yumru kökler dizilmiş, kızarmış şalgama benzeyen kokular çıkarıyorlardı. Burnunu kırıştırdı ve yahniye yoğunlaştı. Artık, gittikçe daha fazla, her şeyden fazla et istiyordu.

Erkek giysili kadın, Moiraine'in kulübesine girmekte olan Leya'yı izliyordu.

"Ne görüyorsun, Min?" diye sordu Perrin.

Kız gelip Perrin'in yanında durdu. Koyu renk gözleri endişeliydi. Perrin neden etek yerine pantolon giymekte ısrar ettiğini anlamıyordu. Belki kendisi onu tanıdığından öyle geliyordu, ama kıza bakan herhangi birinin güzel bir genç kadın yerine aşırı yakışıklı bir delikanlı göreceğini sanmıyordu.

"Tenekeci kadın ölecek," dedi Min yumuşak sesle, ateşin yanındaki diğer kişileri gözleyerek. Hiçbiri duyabilecek kadar yakında değildi.

Perrin Leya'nın iyilik dolu yüzünü düşünerek donakaldı. *Ah, Işık! Tenekeciler asla kimseye zarar vermez!* Ateşin sıcaklığına rağmen üşüdüğünü hissetti. *Yak beni, keşke sormasaydım.* Haberi olan pek az Aes Sedai bile Min'in yaptığı şeyi anlamıyordu. Bazen kız insanları çevreleyen imgeler ve haleler görüyordu, bazen ne anlama geldiklerini bile anlıyordu.

Masuto gelip uzun, tahta bir kaşıkla yahniyi karıştırdı. Shienarlı ikisine baktı, sonra parmağını uzun burnunun yanına koydu ve gitmeden önce geniş geniş sırıttı.

"Kan ve küller!" diye mırıldandı Min. "Sanırım ateşin yanında mırıldanan sevgililer sandı bizi."

"Emin misin?" diye sordu Perrin. Kız kaşlarını kaldırdı ve Perrin telaşla ekledi, "Leya hakkında."

"Adı bu mu? Keşke öğrenmeseydim. Bilmek, ama yardım edememek işi daha da kötüleştiriyor... Perrin, onun yüzünü gördüm, omuzunun üstünde, kanla kaplıydı ve gözleri donuktu. Bundan daha açık olmaz." Ürperdi ve ellerini hızla ovuşturdu. "Işık, keşke daha mutlu şeyler görsem. Tüm mutlu şeyler yok olmuş gibi görünüyor."

Perrin Leya'yı uyarmayı önermek için ağzını açtı, sonra gene kapattı. Min'in gördüğü ve bildiği şey hakkında kuşku yoktu, iyi de olsa kötü de. Eğer o eminse, oluyordu.

"Yüzünde kan," diye mırıldandı. "Bu şiddet sonucu ölecek mi demek?" Bunu bu kadar kolay söylemesi karşısında irkildi. *Ama ne yapabilirim ki? Leya'ya söylersem, bir şekilde inanmasını sağlarsam, son günlerini korku içinde yaşayacak ve bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.*

Min başını salladı.

Şiddet sonucunda ölecekse, kamp saldırıya uğrayacak anlamına gelebilir. Ama her gün izci çıkıyordu ve gece gündüz nöbet tutuluyordu. Ve Moiraine kampa koruyucu büyüler yapmıştı, öyle demişti; tam içine yürümediği sürece Karanlık Varlık'ın hiçbir yaratığı kampı göremeyecekti. Kurtları düşündü. *Hayır!* İzciler, kampa yaklaşmaya çalışan herkesi ve her şeyi bulurdu. "Halkından çok uzakta," dedi biraz da kendi kendine. "Tenekeciler arabalarını dağın eteklerinden beriye ge-

tirmemiştir. Buradan oraya gidene kadar herhangi bir şey olabilir."

Min üzüntüyle başını salladı. "Ve yanına tek bir nöbetçi katacak kadar bile adamımız yok. Bir faydası dokunacak bile olsa."

Kız Perrin'e anlatmıştı; altı ya da yedi yaşında, onun gördüklerini herkesin göremediğini ilk fark ettiğinde, insanları kötü şeyler hakkında uyarmaya çalışmıştı. Daha fazlasını anlatmıyordu, ama Perrin uyarıların her şeyi daha da kötüleştirdiği izlenimi altındaydı. O da insanlar inandıkları zaman. Elinizde kanıt olana kadar Min'in görülerine inanmak güç geliyordu.

"Ne zaman?" diye sordu. Sözcük kulaklarına soğuk geldi. Alet yapımında kullanılan çelik kadar sert. *Leya hakkında elimden bir şey gelmez, ama belki saldırıya uğrayıp uğramayacağımızı anlayabilirim.*

Laf ağzından çıkar çıkmaz Min ellerini savurdu. Ama sesini alçak tuttu. "Öyle olmuyor işte. Bir şeyin *ne zaman* olacağını asla göremiyorum. Yalnızca olacağını anlıyorum, o da ne anlama geldiğini biliyorsam. Anlamıyorsun. Görü onu istediğim zaman gelmiyor, biliş de öyle. Öylece oluveriyor ve bazen anlıyorum. Birşeyler. Birazcık. Öylece oluveriyor." Perrin yatıştırıcı birşeyler söylemeye çalıştı, ama kız sel gibi konuşuyordu, araya giremedi. "Bir gün bir adamın çevresinde birşeyler görüyorum, ertesi gün göremeyebiliyorum. Ya da tam tersi. Çoğu zaman, kimsenin çevresinde hiçbir şey görmüyorum. Elbette Aes Sedailerin ve Muhafızların çevresinde hep imgeler var. Ama onlar söz konusu olduğunda anlamını bilmek daha zor." Perrin'e, gözlerini yarı kısarak, araştırıcı bir bakış fırlattı. "Başka birkaç kişi için de öyle."

"Bana baktığında ne gördüğünü söyleme," dedi Perrin sertçe, sonra iri omuzlarını silkti. Daha çocukken çoğundan daha iriydi ve onlardan daha iriyseniz, insanların kazayla nasıl da kolay incitebileceğinizi hemen öğrenmişti. Bu onu ihtiyatlı ve dikkatli kılmıştı, öfkesini belli ettiğinde pişman oluyordu. "Üzgünüm, Min. Seni terslememeliydim. Seni incitmek istemedim."

Kız ona şaşkın şaşkın baktı. "Beni incitmedin. Gördüklerimi pek az insan bilmek istiyor. Işık da biliyor ya, başkası yapabiliyor olsaydı ben istemezdim." Aes Sedailer bile bu yeteneğe sahip başka birini tanımı-

yordu. Bu yeteneği bir armağan olarak görüyorlardı, her ne kadar Min öyle görmese de.

"Keşke Leya için yapabileceğim bir şey olsaydı. Ben senin gibi dayanamazdım, bilmek ve hiçbir şey yapamamak..."

"Tuhaf," dedi kız yumuşak sesle, "Tuatha'anlar için ne kadar çok endişeleniyorsun. Tamamen barışçıllar, ama ben hep onların çevresinde şiddet..."

Perrin başını çevirdi ve kız aniden sustu.

"Tuatha'anlar mı?" diye gürledi bir ses, dev bir yabanarısı gibi. "Tuatha'anlara ne olmuş?" Ogier gelip ateşin başında onlara katıldı. Kitapta kaldığı yeri salam iriliğinde bir parmakla işaretlemişti. Diğer elindeki pipodan ince bir tütün dumanı yükseliyordu. Koyu kahverengi yünden yapılma, yüksek yakalı, boynuna kadar iliklenmiş ceketi, çizmelerinin üst kısmının dışa doğru kıvrıldığı dizi hizasında dalgalanıyordu. Perrin ancak göğsüne kadar geliyordu.

Loial'in yüzü, iri burnu, aşırı geniş ağzıyla birden çok kişiyi korkutmuştu. Gözleri çay tabağı kadar iriydi, kalın kaşları bıyık gibi yanaklarına dek sarkıyordu. Tüylü, sivri kulakları uzun saçlarının arasından çıkıyordu. Hiç Ogier görmemişler onu Trolloc sanıyordu, ama çoğu için Trolloclar da Ogierler kadar efsaneydi.

Loial'in geniş gülümsemesi bocaladı, sözlerini kestiğini fark edince iri gözlerini kırpıştırdı. Perrin insanın bir Ogier'den nasıl uzun süre korkabileceğini merak etti. *Ama eski hikayelerin bazıları onları sert, aldedilmez düşmanlar olarak anlatır*. O buna inanamıyordu. Ogierler kimseye düşman olmazlardı.

Min Loial'e Leya'nın gelişinden bahsetti, ama gördüklerini aktarmadı. Görüleri konusunda genellikle ağzı sıkıydı, özellikle de kötü olduklarında. Bunun yerine, "Aniden bir Aes Sedai ve bu İki Nehirliler ile kısılı kalınca nasıl hissettiğimi biliyor olmalısın, Loial," diye ekledi.

Loial tarafsız bir ses çıkardı, ama Min bunu onay kabul etti.

"Evet," dedi üzerine basa basa. "Orada, Baerlon'da, hayatımı istediğim gibi yaşıyordum ki, aniden ense kökümden yakalandım ve Işık bilir nereye getirildim. Yani, neredeyse öyle oldu. Moiraine ve bu İki Ne-

hirli çiftçi çocuklarla karşılaştığımdan beri hayatım bana ait değil." Perrin'e bakarak gözlerini yuvarladı, ağzı alayla kıvrıldı. "Benim tek istediğim dilediğim gibi yaşamak, istediğim adama âşık olmak..." Yanakları aniden kızardı ve boğazını temizledi. "Demek istediğim, bunca kargaşa olmadan hayatını yaşamak istemekte yanlış olan ne ki?"

"*Ta'veren*," diye başladı Loial. Perrin susması için elini salladı, ama Ogier belli bir hevese kapıldığında değil durdurulmak, nadiren yavaşlatılabilirdi. Loial Ogierler tarafından oldukça telaşlı bulunurdu. Kitabını ceketinin cebine soktu ve piposunu sallayarak devam etti. "Hepimiz, tüm yaşamlarımız başkalarının yaşamlarını etkiler, Min. Zaman Çarkı dönerken bizi Desen'e işler, her birimizin yaşam ipi çevremizdeki yaşam iplerini çekiştirir. *Ta'veren*ler de aynıdır, ama onlar çok, çok daha güçlüdür. Onlar, en azından bir süreliğine, tüm Desen'i çekerler ve onu kendilerinin çevresinde şekillenmeye zorlarlar. Onlara ne kadar yakınsan, kişisel olarak o kadar etkilenirsin. Artur Şahinkanadı ile aynı odada olsan, Desen'in kendini yeniden düzenlediğini hissederdin, derler. Bunun ne kadar doğru olduğunu bilemiyorum, ama öyle olduğunu okudum. Ama yalnızca tek yönlü işlemez. *Ta'veren*ler Desen'e geri kalanımızdan daha sıkı dolanır, bizden daha az seçenekleri olur."

Perrin yüzünü buruşturdu. *İşe yarayacak lanet olası seçenekler daha az*. Min başını salladı. "Keşke her zaman o kadar... o kadar lanet *ta'veren* olmasalardı. Bir yandan çekiştiren *ta'veren*ler, diğer yandan her şeye karışan bir Aes Sedai. Bir kadının ne şansı olabilir ki?"

Loial omuz silkti. "Sanırım *ta'veren*lere yakın kaldığı sürece pek az."

"Sanki seçeneğim varmış gibi," diye hırladı Min.

"Bir değil, üç *ta'veren*e rastlamak senin şansındı. Ya da, sen öyle görüyorsan, şanssızlığın. Rand, Mat ve Perrin. Ben bunu büyük şans olarak görüyorum. Onlar dostum olmasaydı da öyle görürdüm. Hatta sanırım..." Ogier aniden utanarak, kulakları seyirerek ikisine baktı. "Gülmeyeceğinize söz verin. Sanırım bu konuda bir kitap yazabilirim. Bir süredir not alıyorum."

Min dostça gülümsedi ve Loial'in kulakları tekrar dikildi. "Bu harika," dedi Min ona. "Ama aramızdan bazıları bu *ta'veren*ler tarafından

kukla gibi oynatıldığını hissediyor."

"Bunu ben istemedim," diye patladı Perrin. "Ben istemedim."

Kız onu duymazdan geldi. "Sana olan da bu muydu, Loial? Moiraine'le yolculuk etmenin sebebi bu mu? Siz Ogierlerin *yurt*larınızdan neredeyse hiç çıkmadığınızı biliyorum. Bu *ta'veren*lerden biri seni yanında mı sürükledi?"

Loial bakışlarını piposuna dikti. "Yalnızca Ogierlerin diktiği korulukları görmek istemiştim," diye mırıldandı. "Yalnızca korulukları görmek istedim." Yardım ister gibi Perrin'e baktı, ama Perrin sırıtmakla yetindi.

Bakalım nal senin toynağına çivilenirken ne yapıyorsun. Her şeyi bilmiyordu, ama Loial'in kaçtığını biliyordu. Ogier doksan yaşındaydı, ama Ogier standartlarına göre İhtiyarlar tarafından *yurt*tan ayrılmasına izin verilecek kadar büyük değildi. Dışarı gitmek diyorlardı buna. Ogierler insanlara göre uzun yaşıyordu. Loial İhtiyarlar onu ele geçirdiklerinde çok da hoşnut bir halde olmayacaklarını söylüyordu. O anı elinden geldiğince geciktirmeye kararlı görünüyordu.

Shienarlılar arasında bir hareket oldu, adamlar ayağa kalkıyordu. Rand Moiraine'in kulübesinden çıkıyordu.

Bu mesafeden bile, Perrin onu açıkça görebiliyordu, kırmızımsı saçları ve gri gözleri olan genç bir adam. Perrin'le aynı yaştaydı ve yanyana dursalar yarım baş uzun olduğu görülürdü, ama Rand daha ince yapılıydı, yine de omuzları oldukça genişti. Altın diken işlemeleri yüksek yakalı, kırmızı ceketinin kolları boyunca uzanıyordu ve koyu renk pelerininin göğsüne sancaktaki o yaratık, altın yeleli, dört bacaklı yılan işlenmişti. Rand ve o çocukluk arkadaşıydı. *Hâlâ arkadaş mıyız? Olabilir miyiz? Artık?*

Shienarlılar aynı anda eğildiler, ellerini dizlerine dayadılar ve başlarını kaldırdılar. "Lord Ejder," diye seslendi Uno, "hazır bekliyoruz. Hizmet etmekten şeref duyuyoruz."

Küfretmeden tek bir cümle kuramayan Uno, şimdi derin bir saygıyla konuşuyordu. Diğerleri de onun dediklerini tekrar etti. "Hizmet etmekten şeref duyuyoruz." Her şeyde kötülük gören Masema'nın gözle-

ri mutlak adanmışlıkla parlıyordu; Ragan; hepsi, Rand vermekten çok hoşlanırmış gibi emir bekliyorlardı.

Rand yamaçtan bir an onlara baktı, sonra döndü ve ağaçların arasında kayboldu.

"Yine Moiraine'le tartıştı," dedi Min sessizce. "Bu sefer bütün gün."

Perrin şaşırmamıştı, ama yine de küçük bir şok yaşadı. Bir Aes Sedai ile tartışmak. Tüm çocukluk hikayeleri aklına doluştu. Tahtları ve ulusları gizli iplerinin ucunda dans ettiren Aes Sedailer. Armağanlarının içinde hep bir olta saklı olan, bedeli her zaman inandığınızdan az olan, ama her seferinde hayal edebileceğinizden fazla çıkan Aes Sedailer. Öfkeleri toprağı yaran, yıldırım düşüren Aes Sedailer. Hikayelerin bazıları doğru değildi, artık biliyordu. Ve aynı zamanda, gerçeklerin yarısını bile anlatmıyorlardı.

"Yanına gitsem iyi olacak," dedi. "Tartıştıktan sonra Rand'ın konuşacak birine ihtiyacı oluyor." Ve Moiraine'le Lan dışında, Rand'a kralların üstünde biri gibi bakmayan yalnızca üçü vardı: Min, Loial ve Perrin. Ve üçü arasında yalnızca Perrin onu eskiden beri tanıyordu.

Yamaç yukarı tırmandı, yalnızca bir kere durup Moiraine'in kulübesinin kapalı kapısına baktı. Leya orada olacaktı. Lan de. Muhafız nadiren Aes Sedai'nin yanından uzaklaşırdı.

Rand'ın çok daha küçük kulübesi biraz daha aşağıdaydı, ağaçlarla iyice gizlenmişti, öbürlerinden uzaktı. Diğer adamların arasında yaşamayı denemişti, ama daimi hayranlıkları onu uzaklaştırmıştı. Artık yalnız yaşıyordu. Perrin'e göre, fazla yalnız. Ama Rand'ın şimdi kulübesine yönelmediğini biliyordu.

Perrin çanak şeklindeki vadinin bir yanının aniden elli adım yüksekliğinde, oraya buraya tutunan kaba çalılar dışında pürüzsüz, dik bir yamaç haline geldiği yere seğirtti. Gri taş duvarda bir çatlak biliyordu, omuzlarından geniş olmayan bir açıklık. Tepede yalnızca bir geç akşam ışığı kurdelesi varken, bir tünelde yürümek gibiydi.

Çatlak yarım mil uzanıyor, aniden bir mil uzunluğunda, dar bir vadiye açılıyordu. Vadinin zemini taşlar ve kayalarla kaplıydı, ve dik yamaçlar bile yüksek meşinyaprak, çam ve köknardan yoğun bir orman-

la örtülüydü. Uzun gölgeler dağların tepesinde oturan güneşten uzaklaşıyordu. Buranın duvarları, çatlak dışında kırılmamıştı ve sanki dağlara dev bir balta gömülmüş gibi dikti. Çanağa göre daha az insan tarafından savunulabilirdi, ama içinde ne bir çay, ne bir kaynak vardı. Oraya kimse gitmezdi. Moiraine'le tartıştıktan sonra giden Rand dışında.

Rand girişin uzağında duruyordu. Bir meşinyaprağın kaba gövdesine dayanmış, avuçlarına bakıyordu. Perrin her birinde derisine dağlanmış birer balıkçıl işareti olduğunu biliyordu. Perrin'in çizmesi taşa sürtündüğünde Rand kıpırdamadı.

Rand aniden yumuşak sesle, bakışlarını ellerinden ayırmadan ezberden söylemeye başladı.

"İki kez ve iki kez işaretlenecek,
iki kez yaşayacak, iki kez ölecek.
Bir kez balıkçıl, yolunu çizmek için.
İki kez balıkçıl, ismini doğrulamak için.
Bir kez Ejder, kaybolanı anımsamak için.
İki kez Ejder, ödeyeceği bedel için."

Ürpererek ellerini koltukaltlarına soktu. "Ama henüz Ejderler yok." Kaba kaba güldü. "Henüz yok."

Perrin bir an yalnızca baktı. Tek Güç'ü yönlendirebilen bir adam. *Saidin*, Gerçek Kaynak'ın eril yarısı üzerindeki leke yüzünden delirmeye mahkum, deliliği içinde çevresindeki her şeyi yok etmesi kesin bir adam. Çocukluktan itibaren herkesin tiksinmeye ve korkmaya şartlandığı bir adam –bir şey! Yalnız... birlikte büyüdüğü çocuğu görmeyi bırakmak güçtü. *Birinin dostu olmayı nasıl bırakırsın?* Perrin üstü düz, küçük bir kaya seçti ve oturup bekledi.

Bir süre sonra Rand başını çevirip ona baktı. "Sence Mat iyi midir? Onu son gördüğümde çok hasta görünüyordu."

"Artık iyi olmalı." *Şimdiye dek Tar Valon'a varmış olmalı. Orada ona Şifa verirler. Ve Nynaeve ile Egwene başını belaya sokmasını engeller.* Egwene ve Nynaeve, Rand ve Mat ve Perrin. Beşi de İki Nehir'de-

ki Emond Meydanı'ndan geliyordu. İki Nehir'e dışarıdan pek az insan gelirdi, zaman zaman gelen çerçiler, yün ve tütün almak için de senede bir tüccarlar gelirdi, o kadar. Neredeyse hiç kimse dışarı gitmezdi. Ta ki Çark *ta'veren*lerini seçene ve beş basit köylünün köyünde kalması imkansızlaşana kadar. Oldukları gibi kalmaları imkansız hale gelene kadar.

Rand başını salladı ve sustu.

"Son zamanlarda," dedi Perrin, "kendimi hâlâ bir demirci olmayı dilerken buluyorum. Sen... sen de yalnızca bir çoban olmayı diliyor musun?"

"Görev," diye mırıldandı Rand. "Ölüm tüyden hafiftir, görev dağdan ağırdır. Shienar'da böyle derler. 'Karanlık Varlık kıpırdanıyor. Son Savaş geliyor. Ve Yenidendoğan Ejder Son Savaş'ta Karanlık Varlık'ın karşısına çıkmak zorunda, aksi halde her şeyi Gölge kaplayacak. Zaman Çarkı kırılacak. Her Çağ Karanlık Varlık'ın imgesinde yeniden yaratılacak.' Yalnızca ben varım." Neşesizce, omuzları sarsılarak gülmeye başladı. "Görev benim, çünkü başka kimse yok, değil mi?"

Perrin huzursuzca kıpırdandı. Kahkahada, derisinin karıncalanmasına sebep olan bir soğukluk vardı. "Anladığım kadarıyla Moirane'le yine tartıştınız. Aynı konu mu?"

Rand derin, hırıltılı bir nefes aldı. "Hep aynı konuda tartışmıyor muyuz? Orada, aşağıda, Almoth Ovası'ndalar, ayrıca Işık bilir başka nerelerde. Yüzlercesi. Binlercesi. Ben o sancağı çektiğim için Yenidendoğan Ejder'e taraf olacaklarını açıkladılar. Kendime Yenidendoğan Ejder denmesine izin verdiğim için. Başka seçenek göremediğim için. Ve ölüyorlar. Savaşıyor, arıyor, onları yönetmesi gereken adamın gelmesi için duğa ediyorlar. Ölüyorlar. Bense bütün kış burada, dağlarda güven içinde oturdum. Ben... benim onlara... bir borcum var."

"Benim bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun?" Perrin sinirle başını salladı.

"Onun dediği her şeyi yapıyorsun," dedi Rand kızgınlıkla. "Asla ona karşı çıkmıyorsun."

"Karşı çıkmak senin çok işine yaradı sanki. Bütün kış tartıştınız, bü-

tün kış çuval gibi burada oturduk."

"Çünkü o haklı." Rand yine güldü, yine o ürpertici kahkaha. "Işık kavursun beni, o haklı. Ovada hepsi minik gruplara bölünmüş, Tarabon'un ve Arad Doman'ın her yerinde. İçlerinden herhangi birine katılırsam, Beyazpelerinler, Domanlı ordusu ve Tarabonlular, böceğin başına üşüşmüş ördekler gibi tepelerine üşüşür."

Perrin'in kafası karıştı, neredeyse o da kahkaha atacaktı. "Onunla aynı fikirdeysen, Işık aşkına, neden devamlı tartışıyorsunuz?"

"Çünkü birşeyler yapmak zorundayım. Yoksa... Yoksa çürük bir kavun gibi patlayacağım!"

"Ne yapacaksın? Onun dediklerini dinlersen..."

Rand ona sonsuza dek orada oturacaklarını söyleme fırsatını vermedi. "Moiraine şöyle diyor! Moiraine böyle diyor!" Rand dimdik doğruldu, başını ellerinin arasına alıp sıktı. "Moiraine'in her konuda söyleyecek bir şeyi var! Moiraine benim adıma ölen insanların yanına gitmemem gerektiğini söylüyor. Moiraine bir adım sonra ne yapacağımı bileceğimi, çünkü Desen'in beni buna zorlayacağını söylüyor. Moiraine öyle söylüyor! Ama asla nereden bileceğimi söylemiyor. Ah, hayır! Bunu bilmiyor." Elleri iki yana düştü, başını eğerek, gözlerini kısarak Perrin'e döndü. "Bazen Moiraine'in beni süslü bir Tear aygırı gibi eğittiğini düşünüyorum. Sen hiç böyle hissettin mi?"

Perrin kıvırcık saçlarından elini geçirdi. "Ben... Bizi ittirip kaktıran ne olursa olsun, ben düşmanın kim olduğunu biliyorum, Rand."

"Ba'alzamon," dedi Rand yumuşak sesle. Karanlık Varlık için kadim bir isim. Trolloc dilinde, Karanlığın Yüreği anlamına geliyordu. "Ve ben onunla yüzleşmeliyim, Perrin." Yüzünü buruşturarak gözlerini kapattı. Yarı gülümseme, yarı acı. "Işık bana yardım etsin, günlerimin yarısı hemen olup bitmesini dileyerek geçiyor... diğer yarısı ise... Kaç sefer başarabilirim... Işık! Beni öylesine çekiştiriyor ki. Ya yapamazsam... Ya ben..." Zemin titredi.

"Rand?" dedi Perrin endişeyle.

Rand ürperdi; soğuğa rağmen yüzünde ter vardı. Gözleri hâlâ sıkı sıkı kapalıydı. "Ah, Işık," diye inledi, "beni öyle çekiyor ki."

Aniden Perrin'in altındaki toprak kabardı ve vadide büyük bir gümbürtü yankılandı. Zemin ayaklarının altından çekilmiş gibiydi. Düştü... ya da toprak onu karşılamak için sıçradı. Vadi sanki dev bir el gökyüzünden uzanıp onu yeryüzünden koparmış gibi sarsıldı. Perrin, zemin onu bir top gibi sektirmeye çalışırken yere yapıştı. Küçük taşlar gözlerinin önünde zıpladı ve yuvarlandı, toz dalga dalga yükseldi.

"Rand!" Haykırışı, gümbür gümbür kükremenin içinde kayboldu.

Rand başını arkaya atmış, gözleri hâlâ sıkı sıkı kapalı, ayakta duruyordu. Onu bir o açıyla, bir bu açıyla eğen yerin sarsılmasını hissetmemiş gibiydi. Nasıl savrulursa savrulsun, dengesini asla kaybetmiyordu. Perrin çok sarsılmış olduğu için emin değildi, ama sanki Rand'ın yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. Ağaçlar çırpınıyordu, meşinyaprak aniden ikiye ayrıldı, gövdesinin büyük kısmı Rand'ın üç adım ötesine devrildi. Rand, geri kalan her şey gibi onu da fark etmedi.

Perrin ciğerlerini doldurmaya çalıştı. "Rand! Işık aşkına, Rand! Kes şunu!"

Sarsıntı başladığı gibi aniden durdu. Zayıflamış bir dal yüksek sesle çatırdayarak bodur bir meşeden koptu. Perrin ağır ağır, öksürerek ayağa kalktı. Toz havada asılı kaldı, batan güneşin ışınları içinde zerreler kıvılcımlandı.

Rand şimdi, göğsü on mil koşmuş gibi inip kalkarak boşluğa bakıyordu. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı, bunu biraz olsun andıran bir şey bile.

"Rand," dedi Perrin dikkatle, "ne...?"

Rand hâlâ uzaklara bakıyor gibiydi. "Hep orada. Bana sesleniyor. Beni çekiyor. *Saidin.* Gerçek Kaynak'ın eril yarısı. Bazen kendimi ona uzanmaktan alıkoyamıyorum." Havadan bir şey çekermiş gibi bir hareket yaptı ve bakışlarını kapalı yumruğuna çevirdi. "Kirliliğini daha ona dokunmadan hissedebiliyorum. Karanlık Varlık'ın lekesini, Işık'ı saklamaya çalışan ince bir kir perdesi gibi. Midemi burkuyor, ama kendime hakim olamıyorum. Yapamıyorum! Ama bazen, uzandığım zaman, havayı yakalamaya çalışmak gibi oluyor." Boş eli açıldı, acı bir kahkaha attı. "Ya Son Savaş geldiğinde bu olursa? Ya uzanırsam ve hiçbir şey

yakalayamazsam?"

"Eh, bu sefer bir şey yakaladın," dedi Perrin boğuk bir sesle. "Ne yapıyordun?"

Rand, her şeyi ilk kez görüyormuş gibi çevresine bakındı. Yıkılmış meşinyaprak ve kırık dallar. Perrin pek az zarar olduğunu görerek şaşırdı. Toprakta derin yırtıklar görmeyi beklemişti. Ağaç duvarı neredeyse sağlam görünüyordu.

"Bunu yapmak istememiştim. Sanki bir musluk açmaya çalışmışım, ama bunun yerine musluğu fıçıdan sökmüşüm gibi. O... beni doldurdu. Beni yakmadan önce onu bir yere göndermek zorundaydım, ama ben... bunu yapmak istememiştim."

Perrin başını iki yana salladı. *Bir daha yapmamaya çalışmasını söylemenin ne faydası var? Ne yaptığı hakkında benden fazlasını bilmiyor.* "Ölmeni, senin yanında bizim de ölmemizi isteyen yeterince insan var. Bu işi onların yerine yapmana hiç gerek yok," demekle yetindi. Rand dinliyor gibi görünmüyordu. "Kampa dönsek iyi olacak. Kısa süre sonra hava kararacak ve seni bilmem ama ben açım."

"Ne? Ha. Sen git, Perrin. Ben de gelirim. Bir süre yalnız kalmak istiyorum."

Perrin tereddüt etti, sonra gönülsüzce vadi duvarındaki çatlağa döndü. Rand tekrar konuşunca durdu.

"Uyuduğun zaman rüya görüyor musun? Güzel rüyalar?"

"Bazen," dedi Perrin ihtiyatla. "Gördüklerimin çoğunu hatırlamıyorum." Rüyalarına sınır koymayı öğrenmişti.

"Hep oradalar, rüyalar," dedi Rand. Sesi o kadar alçak çıkmıştı ki, Perrin zar zor duyabilmişti. "Belki bize birşeyler söylüyorlar. Gerçek şeyler." Susarak düşüncelere daldı.

"Akşam yemeği bekliyor," dedi Perrin, ama Rand düşüncelere dalmış gitmişti. Perrin sonunda döndü ve onu orada öylece bıraktı.

3

OVADAN HABERLER

Çatlağın bir bölümü karanlığa gömülmüştü, çünkü sarsıntılar sonucu duvarın üst taraflarında bir kısım göçüp, karşı tarafa yaslanmıştı. Perrin altından seğirtmeden önce ihtiyatla karanlığa baktı, ama kaya parçası yerine iyice sıkışmış gibi görünüyordu. Kafasının arkasındaki karıncalanma geri dönmüştü ve öncekinden de güçlüydü. *Hayır, yok beni! Hayır!* Karıncalanma yok oldu.

Kampın yukarısına geldiğinde, çanak batan güneşin yarattığı tuhaf gölgelerle dolmuştu. Moiraine kulübesinin dışında durmuş, çatlağa bakıyordu. Perrin yerinde kalakaldı. Kadın omzuna gelen ince, siyah saçlı biriydi ve bir süre Tek Güç'le çalışmış tüm Aes Sedailerin sahip olduğu yaşsızlıkla, güzeldi. Perrin yaşını tahmin edemiyordu, kadının yüzü çok yaşlı olamayacak kadar pürüzsüz, koyu renk gözleri genç olamayacak kadar bilgeydi.

Perrin gözlerini indirdi. Moiraine onu biliyordu. Kamptakiler arasında yalnızca o ve Lan. Ve gözlerine baktığında yüzünde beliren bilmişlikten hoşlanmıyordu. Sarı gözler. Belki bir gün kadının ne bildiğini sormaya ikna edebilirdi kendisini. Bir Aes Sedai kendisinden daha fazlasını biliyor olmalıydı. Ama şimdi zamanı değildi. Zamanı asla gelmiyor gibiydi. "O... O kasıtlı değildi... Kazayla oldu."

"Kaza," dedi Aes Sedai duygusuz bir sesle, sonra başını iki yana salladı ve kulübesine girdi. Kapı biraz fazla yüksek sesle çarpılarak kapan-

dı.

Perrin derin bir nefes aldı ve yemek ateşlerine doğru yürümeye devam etti. Rand ile Aes Sedai arasında yeni bir tartışma olacaktı, bu gece olmasa bile ertesi sabah.

Çanağın yamaçlarında yarım düzine ağaç devrilmiş, köklerinde yuvarlak toprak kümeleriyle yerden sökülmüştü. Sürtünme ve altüst olmuş toprak izleri dere kenarına ve daha önce orada olmayan bir kayaya gidiyordu. Karşı yamaçtaki kulübelerden biri sarsıntılarla yıkılmıştı ve Shienarlıların çoğu çevresinde toplanmış, onu yeniden yapmaya çalışıyorlardı. Loial aralarındaydı. Ogier dört adamın kaldırabileceği bir kütüğü tek başına kaldırabiliyordu. Zaman zaman Uno'nun küfürleri Perrin'in kulağına kadar geliyordu.

Min ateşlerin başında durmuş, hoşnutsuz bir ifadeyle tencerenin içindekileri karıştırıyordu. Yanağında küçük bir bere vardı, havada hafif bir yanmış yahni kokusu geziniyordu. "Yemek pişirmekten nefret ediyorum," diye bildirdi ve kuşkuyla tencerenin içine baktı. "Bir şeye benzemezse benim suçum değil. Rand yarısını ateşe döktü. Bizi tahıl çuvalları gibi oraya buraya savurmaya ne hakkı var?" Pantolonunun arkasını ovaladı ve irkildi. "Onu elime geçirdiğimde, unutmaması için fena yumruklayacağım." Tahta kaşığı, işe ona vurmakla başlamayı düşünürmüş gibi Perrin'e doğru salladı.

"Yaralanan var mı?"

"Yalnızca bereleri sayarsan," dedi Min sertçe. "Başta hepsi altüst oldu. Sonra Moiraine'in Rand'ın saklandığı deliğe baktığını gördüler ve onun işi olduğuna karar verdiler. Eğer Ejder dağı sallayıp başımıza yıkmaya karar verdiyse, o zaman Ejder'in bunu yapmak için bir sebebi vardır. Eğer o derilerini çıkarttırıp onları iskelet halinde dans ettirmeye karar verdiyse, bunda hiç sorun görmezler." "Hıh!" dedi ve kaşığı tencerenin kenarına vurdu.

Perrin Moiraine'in kulübesine baktı. Leya yaralansaydı –ölseydi– Aes Sedai öyle içeri girmezdi. Bekleyiş hissi hâlâ vardı. *Her ne ise, henüz olmamış.* "Min, belki sen gitsen daha iyi olur. Sabah ilk iş olarak. Biraz gümüş param var, sen alabilirsin. Eminim Moiraine sana Gheal-

dan'dan yola çıkan bir tüccar kafilesine katılmana yetecek kadar verir. Daha farkına bile varmadan kendini Baerlon'da bulursun."

Min bakışlarını ona dikti. öyle ki Perrin yanlış bir şey söyleyip söylemediğini merak etmeye başladı. Sonunda kız, "Çok tatlısın, Perrin. Ama, hayır," dedi.

"Gitmek istediğini sanıyordum. Hep burada kalmak zorundayım diye söylenip duruyorsun."

"Bir zamanlar Illianlı, yaşlı bir kadın tanımıştım," dedi Min ağır ağır. "Kadın gençken, annesi daha önce hiç karşılaşmadığı bir adamla evlendirmiş onu. Illian'da bunu bazen yaparlar. İlk beş seneyi adama kızarak geçirdiğini söyledi, ve bir sonraki beş seneyi, sorumlunun kim olduğunu belli etmeden, adamın hayatını berbat etmek için planlar yaparak geçirmiş. Ancak yıllar sonra, adam öldüğü zaman onun hayatının aşkı olduğunu anlamış."

"Bunun konumuzla ne ilgisi var, anlamadım."

Min'in bakışları, Perrin'in anlamaya çalışmadığının açık olduğunu ifade ediyordu, sesi aşırı sabırlı bir hâl aldı. "Kaderin senin için bir şey seçmiş olması, o şeyin kötü olacağı anlamına gelmez. Yüz sene yaşasan seçmeyeceğin bir şey olduğundan eminsen bile. 'Yıllar boyunca pişman olmaktansa on senelik aşkı yaşamak yeğdir,'" diye alıntı yaptı.

"Bunu daha da az anladım," Perrin. "İstemiyorsan kalmak zorunda değilsin."

Min kaşığı yere saplanmış uzun, çatallı bir sopaya taktı, sonra parmakuçlarında yükselip Perrin'i öperek onu şaşırttı. "Sen çok iyi bir adamsın, Perrin Aybara. Hiçbir şey anlamasan bile."

Perrin kararsızca gözlerini kırptı. Rand'ın aklının başında olduğunu ya da Mat'in burada olmasını diledi: Kızlar söz konusu olduğunda asla ne yapacağını bilemiyordu, ama Rand hep biliyormuş gibiydi. Mat de öyle; Emond Meydanı'ndaki kızların çoğu Mat'in asla büyümeyeceğini söylerek burunlarını çekerlerdi, ama yine de Mat' bir şekilde onlarla anlaşır gibiydi.

"Ya sen, Perrin? Sen eve dönmek istemiyor musun?"

"Hep istiyorum," dedi Perrin hararetle. "Ama ben... ben dönebilece-

ğimi sanmıyorum. Henüz olmaz." Bakışlarını Rand'ın vadisine çevirdi. *Görünüşe göre birbirimize bağlıyız, değil mi, Rand?* "Belki hiç dönmem." Bunu kızın işitemeyeceği kadar alçak sesle söylediğini düşünmüştü, ama Min'in ona fırlattığı bakış anlayışla doluydu. Ve onayla.

Perrin'in kulakları arkasında zayıf adım sesleri yakaladı ve tekrar Moiraine'in kulübesine baktı. İki şekil derinleşen alacakaranlığın içinde aşağı iniyordu, biri kaba, eğimli zeminde bile zarif, ince bir kadın. Arkadaşından bir baş ve omuz boyu yüksek olan adam, Shienarlıların çalışmakta olduğu yere döndü. Perrin'in gözlerine bile belirsiz geliyor, bazen tamamen kayboluyor, sonra adımının ortasında yeniden beliriyordu. Rüzgar estikçe bazı kısımları soluyor, sonra tekrar görünür oluyordu. Bunu yalnızca bir Muhafız'ın renk değiştiren pelerini yapabilirdi, ki bu iri şeklin Lan, ufak tefek kadının kesinlikle Moiraine olduğunu gösteriyordu.

Arkalarında, uzakta, daha da solgun bir başka şekil ağaçların arasında kaydı. *Rand*, diye düşündü Perrin. *Kulübesine geri dönüyor. Herkesin bakışlarına dayanamadığı için yemek yemeyeceği bir gece daha.*

"Kafanın arkasında gözlerin var galiba," dedi Min, yaklaşan kadına kaşlarını çatarak. "Ya da işittiğim en keskin kulaklara sahipsin. O Moiraine mi?"

Dikkatsizlik. Shienarlıların ne kadar iyi görebildiğini bilmesine –en azından gün ışığında; geceyi bilmiyorlardı– o kadar alışmıştı ki, başka konularda açık vermeye başlamıştı. *Dikkatsizlik beni öldürebilir.*

"Tuatha'an kadını iyi mi?" diye sordu Min, Moiraine ateşin yanına geldiği zaman.

"Dinleniyor." Aes Sedai'nin alçak sesi, neredeyse şarkı söylemeye başlayacakmış gibi her zamanki ahengini taşıyordu ve saçlarıyla giysileri yine çok düzenliydi. Ellerini ateşin üzerinde ovaladı. Sol elinde bir yüzük vardı, kendi kuyruğunu ısıran bir yılan. Büyük Yılan, Zaman Çarkı'ndan da eski bir sonsuzluk simgesi. Tar Valon'da eğitim gören her kadın böyle bir yüzük taşırdı.

Moiraine'in bakışları bir an Perrin'e takıldı, çok derinlere işliyormuş gibiydi. "Düştü ve kafasını yardı Rand..." Ağzı gerildi, ama bir sonraki

an yüzü yine mutlak sakinliğine kavuşmuştu. "Ona Şifa verdim, şimdi uyuyor. Önemsiz bir kafa yaralanmasında bile çok kan kaybedilir, ama ciddi değildi. Onun hakkında birşeyler gördün mü, Min?"

Min kararsız görünüyordu. "Ben... ben onun öldüğünü gördüğümü sandım. Onun yüzü, tamamen kanla kaplı. Ne anlama geldiğini bildiğimden emindim, ama kafası yarılmışsa... İyi olduğundan emin misin?" Sorması rahatsızlığını gösteriyordu. Bir Aes Sedai Şifa verdiği zaman, arkada Şifa verilecek bir terslik bırakmazdı. Ve Moiraine'in Yetileri o alanda özellikle güçlüydü.

Min öyle endişeli görünüyordu ki, Perrin bir an şaşırdı. Sonra kendi kendine başını salladı. Yaptığı şeyi yapmaktan hoşlanmıyordu, ama bu onun bir parçasıydı; nasıl işlediğini bildiğini sanıyordu, ya da en azından bir kısmını. Yanılmışsa, kendi ellerini kullanmayı bilmediğini keşfetmek gibi bir şey olacaktı bu.

Moiraine bir an, sakin ve duygusuz, onu süzdü. "Benim için yaptığın görülerde hiç yanılmadın, en azından benim bilme ihtimalim olan hiçbir konuda. Belki bu ilktir."

"Bildiğim zaman bilirim," diye fısıldadı Min inatla. "Işık bana yardım etsin, bilirim."

"Ya da belki henüz vuku bulmamıştır. Arabalarına dönmek için daha gitmesi gereken çok yol var ve kargaşa dolu topraklardan geçmek zorunda."

Aes Sedai'nin sesi serin, kayıtsız bir şarkı gibiydi. Perrin boğazından istemsiz bir ses çıkardı. *Işık, ben de mi böyle konuşmuştum acaba? Ölümün benim için bu kadar önemsiz olmasına izin vermeyeceğim.*

Yüksek sesle konuşmuş gibi, Moiraine ona baktı. "Çark dilediği gibi dokur, Perrin. Uzun zaman önce sana savaş halinde olduğumuzu söyledim. Sırf bazılarımız ölecek diye duramayız. Savaş bitmeden önce aramızdan herhangi biri ölebilir. Leya'nın silahları seninkilerle aynı olmayabilir, ama bunun bir parçası olmaya karar verdiğinde bunu biliyordu."

Perrin bakışlarını indirdi. *Öyle olabilir, Aes Sedai, ama asla senin gibi rahatlıkla kabullenmeyeceğim.*

Lan, Uno ve Loial ile birlikte ateşin yanında onlara katıldı. Alevler Muhafız'ın yüzüne titreşen gölgeler düşürüyor, sert düzlükleri ve köşeleriyle, suratının adamakıllı taştan oyulmuş gibi görünmesine sebep oluyordu. Pelerinine ateş ışığında bakmak kolay değildi. Bazen yalnızca koyu gri ya da siyah bir pelerin gibi görünüyordu; ama dikkatle bakarsanız griler ve siyahlar kayıyor, gölgeler üzerinde yer değiştiriyor, içine işliyor gibi görünüyordu. Zaman zaman Lan bir şekilde gecenin içinde bir delik açmış, karanlığı omuzlarına dolamış gibi görünüyordu. İzlemesi kolay bir şey değildi, onu giyen adam da işi kolaylaştırmıyordu.

Lan uzun boylu, sert, geniş omuzlu bir adamdı ve donmuş dağ gölleri gibi mavi gözleri vardı. Kalçasındaki kılıcı onun bir parçası gibi gösteren ölümcül bir zerafetle hareket ediyordu. Mesele şiddete ve öldürmeye muktedir olması değildi sadece; bu adam şiddet ve ölümü ehlileştirmiş, Moiraine emir verirse bir yürek atımı sürede salıvermeye ya da kucaklamaya hazırdı. Lan'in yanında, Uno bile daha az tehlikeli görünüyordu. Muhafız'ın örülmüş deriden bir şeritle arkada tutulan uzun saçlarında griler belirmişti, ama daha genç adamlar Lan'e meydan okumaktansa gerilemeyi tercih ederdi. Eğer akıllıysalar.

"Leya Hanım Almoth Ovası'ndan her zamanki haberleri getirdi," dedi Moiraine. "Herkes, herkesle savaşıyor. Köyler yakılıyor. İnsanlar her yöne kaçıyor. Ve Avcılar ovada belirmiş, Valere Borusu'nu arıyorlar." Perrin kıpırdandı. Boru, Almoth Ovası'ndaki hiçbir Avcı'nın bulamayacağı bir yerdeydi; hiçbir Avcı'nın bulamayacağını umduğu bir yerde. Moiraine sözlerine devam etmeden önce ona soğuk bir bakış attı. Hiçbirinin Boru hakkında konuşmasını istemiyordu. O konuşmayı seçmediği sürece, elbette.

"Başka haberler de getirdi. Beyazpelerinlerin Almoth Ovası'nda, belki, beş bin adamı var."

Uno homurdandı. "Bu lanet... ah, pardon, Aes Sedai. Bu güçlerinin yarısı demek. Daha önce tek bir yere hiç bu kadar güç yığmamışlardı."

"O zaman herhalde Rand'ı desteklediklerini açıklayanların hepsi ya ölmüş, ya dağılmıştır," diye mırıldandı Perrin. "Ya da kısa süre sonra

öyle olacaklar. Haklıymışsın, Moiraine." Beyazpelerin düşüncesi hoşuna gitmemişti. Işığın Evlatlarını hiç sevmiyordu.

"Tuhaf olan bu zaten," dedi Moiraine. "Ya da ilk kısmı. Evlatlar amaçlarının barış getirmek olduğunu açıkladılar, ki bu onlar için sıradışı değil. Sıradışı olan şu: Tarabonlular ile Domanlıları kendi sınırlarının ötesine çekilmeye zorlama çabaları sırasında, Ejder'i desteklediğini açıklayanlara karşı harekete geçmediler."

Min bir şaşkınlık nidası çıkardı. "Leya emin mi? Bu benim işittiğim Beyazpelerinlerin yapacağı bir şeye benzemiyor."

"Ovada fazla lanet... ah... fazla Tenekeci kalmış olamaz," dedi Uno. Sesi, bir Aes Sedai'nin önünde diline dikkat etmeye çalışmaktan gıcırdamaya başlamıştı. Gerçek gözü resim olanın kaş çatışını taklit etmişti. "Herhangi bir sorunun olduğu yerde kalmaktan hoşlanmazlar, özellikle de savaş olan yerde. Her yeri görmeye yetecek kadar Tenekeci kalmamıştır."

"Benim amaçlarıma yetecek kadar var," dedi Moiraine kararlılıkla. "Çoğu gitti, ama ben rica ettiğim için birkaçı kaldı. Ve Leya çok emin. Gerçi Evlatlar Ejderyeminlilerin bazılarını dağıttı, ama onların da hiçbiri bir avuçtan fazla değildi. Bu *sahte* Ejder'i indireceklerini ilan etseler de, sözde onu avlamak dışında hiçbir şey yapmayan bin adamları olsa da, elliden fazla Ejderyeminli'den oluşan gruplarla karşılaşmaktan kaçınıyorlar. Açık olarak değil, elbette, ama hep bir gecikme oluyor, kovaladıklarının kaçmasına izin veren bir şey."

"O zaman Rand dilediği zaman onlara katılabilir." Loial kararsızca Aes Sedai'ye gözlerini kırptı. Rand ile yaptığı tartışmaları tüm kamp biliyordu. "Çark onun için bir yol dokuyor."

Uno ve Lan aynı anda ağızlarını açtılar, ama Shienarlı hafifçe eğilerek önceliği Muhafız'a verdi. "Büyük olasılıkla," dedi Muhafız, "bu bir Beyazpelerin planı, ama ne olduğunu anlayabiliyorsam Işık yaksın beni. Ama Beyazpelerinler bana bir hediye veriyorsa, içinde gizli zehirli iğneyi ararım." Uno acı acı başını salladı. "Dahası," diye ekledi Lan, "Domanlılar ve Tarabonlular birbirlerini öldürmek için gösterdikleri kararlılığı Ejderyeminliler için de gösteriyorlar."

"Ve bir şey daha var," dedi Moiraine. "Leya Hanım'ın arabalarının yakınından geçtiği bir köyde üç genç adam öldürüldü." Perrin Lan'in gözkapağının seyirdiğini fark etti; Muhafız'dan böyle bir hareket, başka bir adamın bağırmasına denk bir şaşkınlık ifadesiydi. Lan kadının bunu söylemesini beklemiyordu. Moiraine devam etti. "Biri zehirlendi, ikisi hançerlendi. Hepsi de kimsenin görülmeden yaklaşamayacağı koşullar altında, ama böyle oldu yine de." Gözlerini alevlere dikti. "Üçü de çoğu kişiden daha uzun boylu adamlardı ve açık renk gözlere sahipti. Açık renk gözler Almoth Ovası'nda sıradışı değildir, ama sanırım şu anda orada açık renk gözlere sahip uzun boylu genç bir adam olmak çok talihsiz bir durum."

"Nasıl?" diye sordu Perrin. "Kimse onlara yaklaşamamışsa, nasıl öldürülmüşler?"

"Karanlık Varlık'ın, çok geç olana dek fark etmediğiniz katilleri vardır," dedi Lan sessizce.

Uno ürperdi. "Ruhsuzlar. Daha önce Sınırboyları'nın güneyinde bir tane olduğunu hiç duymamıştım."

"Bu konuyu kapatalım artık," dedi Moiraine sertçe.

Perrin'in soruları vardı –*Işık aşkına, Ruhsuzlar da ne? Trolloc ya da Soluk gibiler mi? Ne?*– ama onları bir kenara bıraktı. Moiraine bir konuda yeterince şey söylendiğine karar vermişse, artık daha fazla konuşmazdı. Ve o ağzını kapattığında, Lan'inkini demir bir çubukla bile açamazdınız. Shienarlılar da Moiraine'i taklit ederdi. Kimse bir Aes Sedai'yi kızdırmak istemezdi.

"Işık!" diye mırıldandı Min, huzursuzluk içinde çevrelerinde derinleşen karanlığa bakarak. "Onları *fark etmiyorsun*, ha? Işık!"

"Yani hiçbir şey değişmedi," dedi Perrin asık suratla. "Aslında değişmedi. Ova'ya inemiyoruz ve Karanlık Varlık ölmemizi istiyor."

"Her şey değişir," dedi Moiraine sakinlik içinde, "ve Desen her şeyi içine alır. Desen'de yaşamalıyız, bir anlık değişimlerin içinde değil." Teker teker hepsine baktı, sonra, "Uno, izcilerinin şüpheli hiçbir şeyi kaçırmadığı kesin mi? Küçük olsa bile?" dedi.

"Lord Ejder'in Yeniden Doğumu kesinlik bağlarını gevşetti, Moira-

ine Sedai, ve Myrddraallerle savaşıyorsanız asla kesinlik yoktur, ama canımı ortaya koyarım ki izciler her Muhafız kadar iyi bir iş çıkardılar." Bu Perrin'in Uno'dan duyduğu, küfürsüz en uzun konuşmaydı. Adamın alnında, gösterdiği çabadan dolayı ter damlaları belirmişti.

"Ortaya konan hepimizin canı olabilir," dedi Moiraine. "Rand'ın yaptığı şey, on beş kilometre dahilindeki tüm Myrddraaller için dağ tepesinde bir ateş yakmaktan farklı değildi."

"Belki..." diye başladı Min tereddütle. "Belki onları uzak tutmak için Muhafız büyüler yapmalısın." Lan ona dik dik baktı. Moiraine'in kararlarını bazen kendisi de sorgulardı, ama nadiren başkalarının duyabileceği bir yerde yapardı bunu, ayrıca başkalarının yapmasını da onaylamazdı. Min ona kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Eh, Myrddraaller ve Trolloclar yeterince kötü, ama en azından onları görebilirim. Bu... bu Ruhsuzlardan birinin gizlice buraya girmesi ve ben farkına bile varmadan boğazımı kesmesi fikri hiç hoşuma gitmiyor."

"Kurduğum büyüler bizi Ruhsuzlar ve diğer Gölgedöllerinden saklayacak," dedi Moiraine. "Zayıfsan, ki biz öyleyiz, genellikle en iyi seçenek saklanmaktır. Yakında gerçekten de bir Yarı-insan varsa... Eh, kampa girmeye çalışmaları durumunda onları öldürecek büyüler kurmak benim yeteneklerimin ötesinde ve bunu yapabilsem bile, böyle büyüler ancak burada kısılı kalmamıza yarar. Aynı anda iki tür büyü kurmak imkansız olduğundan, bizi koruma işini izcilerle nöbetçilere –ve Lan'e– bırakıyor ve işimize yarayabilecek tek büyüyü kullanıyorum."

"Kampın çevresinde dolaşabilirim," dedi Lan. "Orada izcilerin kaçırdığı bir şey varsa, ben bulurum." Bu bir böbürlenme değildi, yalnızca gerçeklerin ifadesiydi. Uno bile onayla başını salladı.

Moiraine başını iki yana salladı. "Bu gece sana ihtiyaç varsa, Gaidin'im, burada olacak." Bakışları çevrelerindeki karanlık dağlara yükseldi. "Havada bir his var."

"Bekleyiş." Sözcük, o durduramadan Perrin'in ağzından kaçtı. Moiraine ona –içine– baktığında, sözünü geri alabilmeyi diledi.

"Evet," dedi kadın. "Bekleyiş. Bu gece nöbetçilerin özellikle tetikte

kalmasını sağla, Uno." Adamların silahlan el altında uyumaları gerektiğini söylemeye gerek yoktu; Shienarlılar bunu hep yapardı. "İyi uyuyun," diye ekledi hepsine, sanki artık böyle bir ihtimal varmış gibi, ve kulübesine yöneldi. Lan üç tabak yahni kaşıklayacak kadar kaldı, sonra kadının peşinden seğirtti ve çabucak gece tarafından yutuldu.

Perrin'in gözleri, karanlığın içinde Muhafız'ı takip ederken altın gibi parlıyordu. "İyi uyuyunmuş," diye mırıldandı. Pişmiş et kokusu aniden midesini bulandırdı. "Üçüncü nöbet mi benim, Uno?" Shienarlı başını salladı. "O zaman tavsiyesini tutmaya çalışacağım." Ateşlerin başına başkaları da geliyordu ve konuşmaların mırıltıları yamaçtan yukarı Perrin'i takip etti.

Kendine ait bir kulübesi vardı, altında ayakta durmasına ancak yetecek kadar yüksek, küçük bir şey. Kütüklerin arasındaki boşluklar kuru çamurla doldurulmuştu. Bir battaniye altındaki çam dallarından oluşan kaba yatak mekanın yarısını kaplıyordu. Atının eyerini çıkaran her kimse, yayını da kapının hemen içine dayamıştı. Kemerini üzerindeki baltası ve sadağıyla birlikte bir çengele astı, sonra iç çamaşırlarına kadar soyundu ve titredi. Geceler hâlâ soğuktu, ama soğuk derin uyumasını engelliyordu. Derin uykuda, silkeleyip atamadığı rüyalar geliyordu.

Bir süre, üzerinde tek bir battaniyeyle, titreyerek, kütük tavana bakarak yattı. Sonra uyku geldi, ve uykuyla beraber rüyalar.

4

UYUYAN GÖLGELER

Uzun, taş şöminede yanan ateşe rağmen hanın salonunu soğuk kaplamıştı. Perrin alevlerin önünde ellerini ovuşturdu, ama ısıtamadı. Fakat soğukta tuhaf bir rahatlık vardı, sanki bir kalkanmış gibi. Neye karşı bir kalkan, düşünemiyordu. Bir şey zihninin arkalarında mırıldandı, yalnızca belirsizce işittiği, içeri girmek için tırmalayan, sönük bir ses.

"Demek bırakacaksın. Senin için en iyisi. Gel. Otur, konuşalım."

Perrin konuşana bakmak için döndü. Odaya saçılmış yuvarlak masalar, bir köşede, gölgelerin içinde oturan tek bir adam dışında boştu. Odanın kalanı bir açıdan puslu gibiydi, sanki bir mekan değil de bir izlenimmiş gibi, özellikle de doğrudan bakmadığı zaman. Bakışlarını ateşe çevirdi; şimdi tuğladan bir şöminede yanıyordu ateş. Bir şekilde, bunların hiçbiri onu rahatsız etmedi. *Etmeli.* Ama neden, bilemiyordu.

Adam çağırdı ve Perrin masaya yaklaştı. Kare bir masa. Kaşlarını çatarak elini masa tablasına uzattı, sonra geri çekti. Odanın o köşesinde lamba yoktu ve başka her yerdeki aydınlığa rağmen, adam ve masa neredeyse tamamen gizlenmişti, loşluğun içine karışmıştı.

Perrin'in içinde adamı tanıdığına dair bir his vardı, ama gözucuyla gördüğü şeyler kadar belirsizdi bu his. Adam orta yaşlarındaydı, yakışıklıydı ve bir köy hanı için fazla iyi giyimliydi. Giysileri koyu renkti, neredeyse siyah kadifelere bürünmüştü, yakasında ve kolağızlarında beyaz danteller vardı. Dimdik oturuyor, bazen elini, hareket etmek acı

veriyormuş gibi göğsüne bastırıyordu. Karanlık gözleri Perrin'in yüzüne dikilmişti; gölgelerin içinde parlak noktalar gibi görünüyorlardı.

"Neyi bırakacağım?" diye sordu Perrin.

"Onu, elbette." Adam Perrin'in belindeki baltaya işaret etti. Sesi şaşkın çıkıyordu, sanki bu daha önce yaptıkları bir konuşmaymış, yeniden başladıkları bir tartışmaymış gibi.

Perrin baltanın orada olduğunu fark etmemişti, kemerini aşağı çeken ağırlığını hissetmemişti. Yarım ay şeklindeki çeliğin ve onun ağırlığını dengeleyen kalın kazığın üzerinde elini gezdirdi. Çelik eline... katı geliyordu. Başka her şeyden daha katı. Belki kendisinden bile daha katı. Gerçek birşeylere tutunmak için, elini oradan ayırmadı.

"Düşündüm," dedi, "ama yapabileceğimi sanmıyorum. Henüz olmaz." *Henüz olmaz?* Han titreşir gibi oldu, ve mırıltıyı kafasında tekrar duydu. *Hayır!* Mırıltı soldu.

"Hayır mı?" Adam gülümsedi, soğuk bir gülümseme. "Sen bir demircisin, evlat. Ve duyduklarıma bakılırsa iyi bir demircisin. Ellerin çekiç için yapılmış, balta için değil. Birşeyler yapmak için yapılmış, öldürmek için değil. Çok geç olmadan ona geri dön."

Perrin kendini başını sallarken buldu. "Evet. Ama ben *ta'veren*im." Bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememişti. *Ama o zaten biliyor.* Bundan emindi, ama nasıl, bilemiyordu.

Bir an adamın gülümsemesi yüz buruşturmaya dönüştü, ama sonra öncekinden de güçlü, geri döndü. Soğuk bir güç. "Her şeyi değiştirmenin yolları vardır, evlat. Kaderden bile kaçınmanın yolları. Otur, onlardan bahsedelim." Gölgeler, kayıp yoğunlaşır, uzanır gibi oldu.

Perrin gerileyerek ışıkta kaldı. "Sanmıyorum."

"En azından benimle içki iç. Geçmiş yıllara, gelecek yıllara. Al, bundan sonra her şeyi daha berrak görebileceksin." Adamın masanın üzerinde ittirdiği kadeh bir saniye önce orada değildi. Parlak gümüş rengi ışıldıyordu; ve karanlık, kan kırmızı şarap, kadehi ağzına dek doldurmuştu.

Perrin adamın yüzüne baktı. Onun keskin gözleri bile, adamın yüz hatlarını bir Muhafız'ın pelerini gibi saran gölgeleri delemiyordu. Ka-

ranlık, adamı bir okşama gibi sarmalıyordu. Adamın gözlerinde bir şey vardı, yeterince çabalarsa hatırlayabileceğini düşündüğü bir şey. Mırıltı geri döndü.

"Hayır," dedi. Kafasının içindeki yumuşak sese hitap etmişti, ama adamın ağzı anında bastırılan bir öfke çakmasıyla gerilince, aynı sözün şarap için de kullanılabileceğini düşündü. "Susamadım."

Döndü ve kapıya yöneldi. Şömine ırmak taşlarındandı; birkaç uzun masa ve yanlarında sıralar odayı doldurmuştu. Aniden dışarıda, bu adamdan uzakta olmak istedi.

"Çok şansın olmayacak," dedi adam arkasından, sert bir sesle. "Birlikte dokunmuş üç iplik birbirinin alınyazısını paylaşır. Biri kesildiği zaman, hepsi kesilir. Kader seni öldürebilir. Eğer daha kötüsünü yapmazsa."

Perrin aniden arkasında sıcaklık hissetti, dev bir kazanın kapağı açılıp kapanmış gibi, ısı önce yükseldi, sonra da aynı hızla düştü. İrkilerek odaya döndü. Boştu.

Yalnızca bir düş, diye düşündü, soğuktan titreyerek, ve bununla beraber her şey değişti.

Aynaya bakakaldı, bir parçası ne gördüğünü kavrayamıyor, bir parçası ise kabulleniyordu. Aslan başı şeklinde yapılmış yaldızlı bir miğfer, kafasında sanki oraya aitmiş gibi duruyordu. İşlemeli, dövme göğüs zırhı altın kaplamaydı. Kollarını ve bacaklarını saran plakalar ve zincir zırhlar altın işlemelerle süslenmişti. Yalnızca elindeki balta sadeydi. Bir ses –kendi sesi– onu her silaha tercih edeceğini, onu yüz savaşta, bin sefer taşıdığını fısıldıyordu kafasının içinde. *Hayır!* Onu çıkarmak, atmak istiyordu. *Yapamam!* Kafasının içinde bir ses vardı, bir mırıltıdan daha yüksek, neredeyse anlama sınırında.

"Yazgısında ihtişam bulunan bir adam."

Aynadan hızla döndü ve kendini hayatında gördüğü en güzel kadına bakarken buldu. Oda hakında başka hiçbir şey fark etmedi. Onun dışında hiçbir şey görmek istemedi. Gözleri geceyarısından göller gibiydi, cildi krema kadar açık renkti ve beyaz ipek elbisesinden kesinlikle daha yumuşak, daha pürüzsüzdü. Kadın ona doğru yürüdüğü za-

man Perrin'in ağzı kurudu. Daha önce gördüğü diğer kadınların tümünün hantal ve şekilsiz olduğunu fark etti. Ürperdi ve neden üşüdüğünü merak etti.

"Bir erkek kaderini iki elle kavramalı," dedi kadın gülümseyerek. O gülümseme Perrin'i ısıtmaya yeterdi. Kadın uzun boyluydu, bir el daha uzun olsaydı Perrin'in gözlerine doğrudan bakabilecekti. Kuzgun kanadından daha siyah saçlarını gümüş taraklar tutuyordu. Perrin'in iki eliyle sarabileceği belinde, geniş, gümüş örgü bir kemer vardı.

"Evet," diye fısıldadı Perrin. İçinde, şaşkınlık kabullenmeyle mücadele etti. O ihtişam istemiyordu. Ama kadın söylediği zaman, başka bir şey arzu etmek gelmiyordu aklına. "Demek istediğim..." Mırıltı kafatasını kazıdı. "Hayır!" Mırıltı gitti ve bir an için kabullenme de gitti. Neredeyse. Perrin elini başına götürdü, altın miğfere dokundu, onu çıkardı. "Ben... bunu istediğimi sanmıyorum. Benim değil."

"Onu istemiyor musun?" Kadın kahkaha attı. "Damarlarında kan akan hangi adam ihtişam istemez ki? Valere Borusu'nu çalmışsın gibi, çok ihtişam."

"İstemiyorum," dedi Perrin, ama bir parçası yalan söylediğini haykırıyordu. Valere Borusu. *Boru çalındı ve vahşi saldırı başladı. Ölüm omuzlarında geliyordu, ama ileride de kadın bekliyordu. Âşığı. Yok edicisi.* "Hayır! Ben bir demirciyim."

Kadının gülümsemesi acıma doluydu. "Ne küçük bir istek. Seni kaderinden döndürmeye çalışacakları dinlememelisin. Seni alçaltırlar, küçük düşürürler. Seni yok ederler. Kaderle mücadele etmek yalnızca acı getirir. Neden acıyı seçesin, ihtişam elde edebilecekken? İsmin efsanelerin bütün kahramanlarıyla birlikte anılabilecekken?"

"Ben kahraman değilim."

"Ne olduğunun daha yarısını bile bilmiyorsun. Ne olabileceğinin. Gel, benimle bir kadeh paylaş, kadere ve ihtişama." Elinde, kan kırmızı şarapla dolu, parlak, gümüş bir kadeh vardı. "İç."

Perrin kaşlarını çatarak kadehe baktı. Bir şey vardı... tanıdık bir şey. Bir hırlama beynini kemirdi. "Hayır!" Onunla mücadele etti, dinlemeyi reddetti. "Hayır!"

Kadın altın kupayı ona uzattı. "İç."

Altın mı? Ama kadeh daha demin... demin... Düşüncenin geri kalanı gelmedi. Ama kafa karışıklığının içinde ses yine geldi, içeri girdi, tırmaladı, dinlenmeyi talep etti. "Hayır," dedi. "Hayır!" Ellerindeki altın miğfere baktı ve onu bir kenara fırlattı. "Ben bir demirciyim. Ben..." Kafasının içindeki ses onunla mücadele etti, işitilmeye çabaladı. Perrin onu dışarıda tutmak için kollarını kafasına sardı, ama ancak içeriye kapatabildi. "Ben...bir...insanım!" diye bağırdı.

Karanlık onu sarmaladı, ama kadının sesi devam etti, fısıldadı. "Gece hep oradadır ve her insan düş görür. Özellikle de sen, benim genç vahşim. Ve ben hep düşlerinde olacağım."

Kıpırtısızlık.

Perrin kollarını indirdi. Üzerinde yine kendi ceketi ve pantolonu vardı, sade ama sağlam ve iyi dikilmiş. Bir demirci ya da herhangi bir köylü için uygun giysiler. Ama onları fark etmedi bile.

Taştan, alçak korkuluklu bir köprüde duruyordu. Köprü, düz tepeli bir taş kuleden diğerine yay çiziyordu, kuleler onun gözlerinin bile delemediği kadar uzak derinliklerden yükseliyordu. Başkasına loş gelebilecek bir ışıktı bu ve Perrin onun nereden geldiğini kestiremiyordu. Vardı işte. Baktığı her yerde, solda ve sağda, yukarıda ya da aşağıda, daha fazla köprü, daha fazla kule, daha fazla korkuluksuz rampa vardı. Sonları gelmiyor gibiydi, hiçbir düzen yoktu. Daha da kötüsü, o rampaların bazıları, çıktıkları rampaların tam üstündeki kule tepelerinde sona eriyor gibiydi. Su şırıltıları yankılanıyordu, ses aynı anda her yerden geliyor gibiydi. Soğuktan titredi.

Aniden, gözucuyla, bir hareket yakaladı ve düşünmeden taş korkuluğun arkasına çöktü. Uzak bir rampada bir beyazlık göründü bir an. Bir kadın olduğuna emindi, ama tam olarak çıkartamıyordu. Bir yerlere seğirten, beyaz elbiseli bir kadın.

Biraz aşağısındaki köprünün üstünde ve kadının olduğu rampadan çok daha yakında aniden uzun boylu, esmer ve ince bir adam belirdi. Siyah saçlarındaki gümüş teller ona seçkin bir görüntü veriyordu, koyu yeşil ceketi altın yaprak işlemeleriyle doluydu. Kemeri ve kesesi al-

tın işlemeliydi ve hançer kınında mücevherler ışıldıyordu. Çizmelerinin tepesi altın kenarlıydı. Acaba nereden gelmişti?

Köprünün diğer yanından başka bir adam yürümeye başladı. O da ilk adam gibi aniden belirmişti. Kırmızı ceketinin kabarık kol yenlerinde siyah çizgiler uzanıyordu. Yakası ve kolağızları dantellerle doluydu. Çizmeleri gümüşle öyle yoğun işlenmişti ki, deriyi görmek güçtü. Karşılaşmak üzere yürüdüğü adamdan daha kısa, daha topluydu, kısa kesilmiş saçları da dantelleri kadar beyazdı. Ama yaş onu zayıf düşürmemişti. Diğer adamın gösterdiği aynı kibirli güçle yürüyordu.

İkisi birbirlerine ihtiyatla yaklaştı. *Karşısındakinin satacak sakat bir kısrağı olduğunu bilen iki at tüccarı gibi*, diye düşündü Perrin.

Adamlar konuşmaya başladı. Perrin kulaklarını zorladı, ama yankılanan şıpırtıların arasında bir mırıltıdan başka bir şey duyamadı. Kaşlar çatıldı, bakışlar dikleşti, vurma noktasındaymış gibi keskin hareketler yapıldı. Birbirlerine güvenmiyorlardı. Hatta Perrin birbirlerinden nefret ediyor olabileceklerini düşündü.

Bakışlarını kaldırıp kadını aradı, ama kadın kaybolmuştu. Yeniden aşağı baktığında ilk ikisine bir adam daha katılmıştı. Ve bir şekilde, bir yerden, Perrin eski bir anının belirsizliğiyle onu tanıdığını biliyordu. Orta yaşlarında, siyah kadife ve beyaz dantellere bürünmüş yakışıklı bir adam. *Bir han*, diye düşündü Perrin. *Ve ondan önce bir şey. Bir şey...* Uzun zaman önce olmuş gibi bir şey. Ama anı gelmedi.

İlk iki adam şimdi yanyana duruyordu, yeni gelenin huzurunda huzursuz müttefikler. Adam onlara bağırdı ve yumruğunu salladı, diğerleri huzursuzca kıpırdandı, adamın dik bakışlarına karşılık vermekten kaçındı. İki adam birbirlerinden nefret ediyorlarsa, üçüncü adamdan daha da fazla korkuyorlardı.

Gözleri, diye düşündü Perrin. *Gözlerinde tuhaf olan ne?*

Uzun boylu, esmer adam karşılık verdi, başta yavaşça, sonra gittikçe artan bir hararetle. Beyaz saçlı adam da tartışmaya katıldı ve aniden geçici ittifakları bozuldu. Üçü aynı anda bağırmaya başladı, her biri sırayla diğer ikisine. Aniden siyah kadifeli adam, buna son verilmesini talep edermiş gibi kollarını açtı. Ve bir ateş topu onları sardı, sakladı, et-

rafa yayılmaya başladı.

Perrin kollarını hızla başına doladı ve kendini taş korkuluğun arkasına attı, ateş kadar sıcak rüzgar onu hırpalarken, giysilerini çekiştirirken orada büzüldü. Ateş olan bir rüzgar. Gözleri kapalıyken bile onu görebiliyordu, her şeyi süpüren alevler, her şeyin içine işleyen alevler. Alev alev fırtına onun içinde de kükredi; Perrin onu hissedebiliyordu, yakıyor, çekiştiriyor, onu tüketmeye, külleri saçmaya çalışıyordu. Haykırdı, yeterli olmayacağını bilse de dağılmamaya çalıştı.

Ve iki yürek atışının arasındaki sürede, rüzgar kayboldu. Azalarak kaybolmamıştı. Bir an alevden fırtına onu dövüyordu, bir an sonraysa mutlak kıpırtısızlık vardı. Dökülen suyun yankıları işitilebilen tek sesti.

Perrin ağır ağır doğrulup oturdu, kendini yokladı. Giysileri kavrulmamıştı ve bütün halindeydi, açıktaki derisi yanmamıştı. Olan bitenlere inanmasını sağlayan tek şey, sıcağa dair anıydı. Yalnızca zihinde olan bir anı; bedeninde ona ait anı yoktu.

İhtiyatla korkuluğun üzerinden baktı. Adamların durduğu köprüden geriye yalnızca iki yanda, birkaç adımlık yarı erimiş köprü başı kalmıştı. Adamlardansa iz yoktu.

Ensesindeki tüylerin diken diken olması, bakışlarını kaldırmasına sebep oldu. Tepesindeki bir rampada, sağında, uzun tüylü, gri bir kurt durmuş, ona bakıyordu.

"Hayır!" Ayağa kalktı ve koşmaya başladı. "Bu bir düş! Bir kabus! Uyanmak istiyorum!" Koştu ve görüş açısı bulandı. Bulanıklıklar değişti. Kulaklarını bir vızıltı doldurdu, sonra kayboldu ve o giderken gözlerindeki pırıltı istikrar kazandı.

Soğuktan titredi ve bunun bir düş olduğunu anladı, kesin ve mutlak, ilk andan bu yana. Bundan önce gördüğü bazı düşlere dair puslu anıların hayal meyal farkındaydı, ama bu seferkini biliyordu. Daha önce de burada bulunmuştu, önceki gecelerde; ve hiçbir şey anlamıyor olsa da, yine de düş olduğunu biliyordu. Bu sefer bilmek hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

Durduğu geniş açıklık, cilalanmış kızıltaştan dev sütunlarla çevriliydi. Tepesindeki kubbeli tavan elli adım kadar yükseliyordu. Kendisi ka-

dar iri bir adam daha olsa, ikisi birlikte o sütunlardan birini kollarıyla saramazdı. Zemin büyük, solgun gri taşlarla döşenmişti, sert, ama sayısız nesillerce aşındırılmış.

Ve kubbenin altında, ortada, onca neslin bu odaya girmesinin sebebi duruyordu. Kabzası aşağıda, havada asılı bir kılıç. Görünürde desteksiz, görününde herkesin uzanıp alabileceği bir yerde gibi duran. Ağır ağır, sanki hafif bir esintiye kapılmış. Ama o gerçekte bir kılıç değildi. Hem ucu, hem kabzası, hem de aradaki el koruma parçası camdan ya da belki kristalden yapılmış gibi görünüyordu; ortamdaki ışığı yakalıyor, binlerce parıltıya ve ışıltıya bölüyordu.

Perrin ona doğru yürüdü ve elini uzattı, tıpkı daha önceki her seferinde yaptığı gibi. Bunu yaptığını açıkça hatırlıyordu. Kabza orada, yüzünün önünde, rahatça ulaşabileceği bir yerde asılı duruyordu. Kılıçtan otuz santim uzakta, eli taşa yaslanmış gibi açıldı. Böyle olacağını biliyordu. Daha hızlı ittirdi, ama bir duvarı ittirmeye çalışıyordu sanki. Kılıç döndü ve parıldadı, bir ayak uzakta ve bir okyanusun karşı tarafındaymış gibi ulaşılamaz.

Callandor. Fısıltı kafasının içinden mi gelmişti, dışından mı, emin değildi; sütunların çevresinde, rüzgar gibi yumuşak, yankılanıyor gibi oldu, her yerde aynı anda, ısrarlı. *Callandor. Beni kavrayan kaderi kontrol eder. Beni al, ve son yolculuğa başla.*

Aniden korkarak bir adım geriledi. O fısıltı daha önce hiç gelmemişti. Daha önce bu düşü dört kez görmüştü –bunu şimdi bile hatırlayabiliyordu; birbiri ardına dört gece, ve ilk kez düşte bir şey değişmişti.

Çarpık Varlıklar geliyor.

Bu farklı bir fısıltıydı, bildiği bir kaynaktan. Bir Myrddraal ona dokunmuş gibi sıçradı. Sütunların arasında bir kurt duruyordu, bir dağ kurdu, neredeyse bel yüksekliğinde ve uzun beyaz-gri tüylü.

Çarpık Varlıklar geliyor.

"Hayır," dedi Perrin hırıltılı bir sesle. "Hayır! Seni içeri bırakmayacağım! İzin vermeyeceğim!"

Zorla uyandı ve korku, soğuk ve öfkeden titreyerek kulübesinin

içinde doğrulup oturdu. "İzin vermeyeceğim," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Çarpık Varlıklar geliyor.

Düşünce kafasında berraktı, ama ona ait değildi bu düşünce.

Çarpık Varlıklar geliyor, kardeşim.

5

KABUSLAR YÜRÜYOR

Perrin yatağından sıçrayarak çıplak ayak, üzerinde ince ketenler dışında hiçbir şey olmaksızın, soğuğa aldırmadan dışarıya koştu. Ay ışığı bulutları solgun bir beyaza boyuyordu. Onun gözleri için yeterinden de fazla ışık vardı, her yandan ağaçların arasından dikkat çekmeden çıkan şekilleri görmesi için yeterinden de fazla. Neredeyse Loial kadar iri şekiller, ama yüzleri hayvan burunları ve gagalarla çarpılmış, yarı insan kafalarında boynuzlar, tüylü hotozlar bulunan, toynaklar, pençeler ve çizmeli ayakları üzerinde beceriyle yürüyen şekiller.

Bir uyarı haykırışı koparmak için ağzını açtı. Aniden Moiraine'in kulübesinin kapısı açıldı ve Lan, kılıcı elinde dışarı fırlayarak, "Trolloclar! Canınızı seviyorsanız uyanın! Trolloclar!" diye bağırmaya başladı. Adamlar, uyku kıyafetleri içinde, ki bu çoğu adam için kılıç dışında üzerinde hemen hiçbir şey anlamına geliyordu, kulübelerden dışarı fırlarken başka bağırtılar da yükseldi. Havyansı kükremelerle atılan Trolloclar çelik şakırtıları, "Shienar!" ve "Yenidendoğan Ejder!" haykırışlarıyla karşılandı.

Lan tamamen giyinikti. Perrin Muhafız'ın uyumadığına iddiaya girebilirdi. Lan, üzerindeki yünler zırhmış gibi Trollocların arasına daldı. Birinden diğerine dans ediyordu sanki, adam ve kılıç su ya da rüzgar gibi akıyordu, ve Muhafız'ın dans ettiği yerlerde Trolloclar çığlık atıyor, ölüyordu.

Moiraine de gecenin içine çıkmış, Trolloclar arasında kendi dansını ediyordu. Görünürdeki tek silahı bir değnekti, ama onunla bir Trolloc'a vurduğu zaman yaratığın etinde alevden, incecik bir çizgi beliriyordu. Kadının boş eli yoktan var ettiği ateş topları fırlatıyordu, ve Trolloclar alevler tarafından yakılıp yok edilirken yerde kıvranarak uluyordu.

Koca bir ağaç, kökünden tepesine alevlerle patladı, sonra bir tane daha, bir tane daha. Aniden beliren ışıkla Trolloclar haykırdılar, ama kazıklı baltalarını ve tırpan gibi kıvrımlı kılıçlarını sallamayı bırakmadılar.

Perrin aniden Leya'nın tereddütle Moiraine'in kulübesinden çıktığını gördü. Vadinin oluşturduğu çanakta yarı yoldaydı, ve Perrin'in kafasındaki tüm diğer düşünceler uçup gitti. Tuatha'an kadını, bir eli boğazında, sırtını kütük duvara yasladı. Yanan ağaçlardan gelen ışık, katliamı izlerken kadının yüzünde beliren acı ve dehşeti, tiksintiyi Perrin'e gösteriyordu.

"Saklan!" diye bağırdı Perrin kadına. "İçeri gir ve saklan!" Sözleri dövüşün ve ölümün giderek artan kükremesi içinde boğuldu. Kadına doğru koşmaya başladı. "Saklan, Leya! Işık aşkına, saklan!"

Bir Trolloc tepesine dikildi, ağzının olması gereken yerde zalimce kıvrılmış bir gaga vardı. Siyah zincir zırh ve çiviler bedenini omuzlarından dizlerine dek kaplıyordu, ve o tuhaf eğimli kılıçlardan birini sallarken bir şahinin pençeleri üzerinde yürüyordu. Ter, kir ve kan kokuyordu.

Perrin savrulan kılıçtan eğilerek kurtuldu, baltasını indirirken sözsüzce bağırdı. Perrin korkması gerektiğini biliyordu, ama telaş korkuyu bastırmıştı. Önemli olan tek şey Leya'ya ulaşmak, onun güvenliğini sağlamaktı ve Trolloc yolunu kesiyordu.

Trolloc kükreyerek, tekmeleyerek düştü; Perrin neresine vurduğunu bilmiyordu. Yaratık ölüyor mu, yoksa yalnızca yaralı mı bilmiyordu. Onun kıvrandığı yerin üzerinden sıçradı ve yamaçtan yukarı tırmanmaya başladı.

Yanan ağaçlar küçük vadiye ürkütücü gölgeler düşürüyordu. Moira-

ine'in kulübesinin yanında kıpırdanan bir gölge aniden keçi burunlu ve boynuzlu bir Trolloc'a dönüştü. İki eliyle vahşice kazıklı bir balta kavrayarak kargaşaya atılmaya hazırlanıyordu ki, bakışları Leya'ya takıldı.

"Hayır!" diye bağırdı Perrin. "Işık, hayır!" Çıplak ayaklarının altında taşlar kayıp gitti; bereleri hissetmedi. Trolloc'un baltası yükseldi. "Leya-aaaaaaaa!"

Trolloc son anda döndü, baltası Perrin'e doğru savruldu. Perrin, çelik sırtını sıyırırken haykırarak kendini yere attı. Ümitsizce elini savurdu, bir keçi toynağı yakaladı ve tüm gücüyle çekti. Trolloc'un ayakları kaydı, hızla düştü, ama yamaçtan aşağı kayarken Perrin'in ellerinin iki katı büyük elleriyle onu da sürükledi ve onun da yamaç aşağı yuvarlanmasına sebep oldu. Yaratığın pis kokusu, keçi ve ekşi insan teri kokusu Perrin'in burun deliklerini doldurdu. Dev kollar göğsüne dolandı, nefesini kesti; kaburgaları kırılacakmış gibi çatırdadı. Düşerken Trolloc'un baltası kaybolmuştu, ama kör keçi dişleri Perrin'in omzuna daldı, güçlü çeneler çiğnemeye başladı. Acı sol koluna saplanırken, Perrin inledi. Ciğerlerini doldurmaya çalıştı, ve görüş açısının kenarlarını karanlık bastı, ama diğer kolunun serbest olduğunu, bir şekilde kendi baltasını bırakmadığını fark etti. Sapının yukarısından bir çekiç gibi, kazığı üste gelecek şekilde tuttu onu. Ciğerlerinde kalan son havayla kükreyerek kazığı Trolloc'un şakağına çaktı. Yaratık sessizce kıvrandı, kollarını ve bacaklarını savurdu, Perrin'i uzağa fırlattı. Perrin içgüdüyle baltayı sıkı sıkı kavradı ve onu seyirerek yamaçtan aşağı yuvarlanan Trolloc'un bedeninden kurtardı.

Perrin bir an olduğu yerde, nefes almaya çalışarak yattı. Sırtındaki yara yanıyordu ve kanın ıslaklığını hissediyordu. Doğrulmaya çalışırken omzu isyan etti. "Leya?"

Kadın hâlâ yukarıdaydı, on adım uzakta, kulübenin önüne büzülmüştü. Ve Perrin'i izlerken yüzünde öyle bir ifade vardı ki, Perrin onunla gözgöze gelemedi.

"Bana acıma!" diye hırladı ona. "Sakın bana...!"

Myrddraal'in çatıdan sıçrayışı fazla uzun sürmüş gibi göründü. O yavaş düşüş sırasında Yarı-insanın ölü siyah pelerini, sanki çoktan ye-

re konmuş gibi asılı durdu. Gözsüz bakışları Perrin'e dikilmişti. Ölüm kokuyordu.

Myrddraal ona bakarken Perrin'in kollarına ve bacaklarına soğuk işledi. Göğsünde bir buz kütlesi varmış gibi geliyordu ona. "Leya," diye fısıldadı. Kaçmamaktan fazlası gelmiyordu elinden. "Leya, lütfen saklan. Lütfen."

Yarı-insan ağır ağır, onun korkudan kıpırdayamayacağından emin, yürümeye başladı. Bir yılan gibi hareket ediyordu ve çektiği kılıç öyle siyahtı ki, ancak yanan ağaçların verdiği aydınlıkta görülebiliyordu. "Üçayağın tek bacağını kesersen," dedi yumuşak sesle, "hepsi yere yıkılır." Sesi kuru, çürümüş yaprakların ufalanışı gibiydi.

Leya aniden harekete geçti, kendini öne fırlattı, kollarını Myrddraal'in bacaklarına dolamaya çalıştı. Yarı-insan karanlık kılıcını hiç bakmadan, kayıtsızca arkaya savurdu ve kadın yığılıp kaldı.

Perrin'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu. *Ona yardım etmeliydim... kurtarmalıydım. Bir şey yapmalıydım!* Ama Myrddraal ona gözsüz bakışlarıyla baktığı sürece düşünmek için bile çaba gerekiyordu.

Geliyoruz, kardeşim. Geliyoruz, Genç Boğa.

Kafasının içindeki sesler, başının çalınmış bir çan gibi çınlamasına sebep oldu; yankılar içinde titreşti. Sözlerle beraber kurtlar geldi, düzinelercesi, çanak şeklindeki vadiye doluşurken zihnine de doluştular. İnsanın beli yüksekliğinde dağ kurtları, hepsi gri-beyaz, koşarak gecenin içinden çıktılar, Çarpık Varlıkları indirmek için fırlarlarken iki bacaklıların şaşkınlığının farkındaydılar. Kurtlar Perrin'i öylesine doldurdular ki, insan olduğunu zar zor hatırlayabiliyordu. Gözleri ışığı topladı, altın sarısı parlamaya başladı. Ve Yarı-insan, tereddüde düşmüş gibi aniden durdu.

"Soluk," dedi Perrin boğuk bir sesle, ama kurtlardan aklına farklı bir isim geldi. Gölge Savaşı sırasında insanlar ve hayvanlar melezlenerek yaratılan Trolloclar, Çarpık Varlıklar yeterince kötüydü, ama Myrddraaller... "Hiçdoğmamış!" dedi Genç Boğa tükürürcesine. Dudağı bir hırlamayla kıvrılarak kendini Myrddraal'in üzerine fırlattı.

Yarı-insan çıngıraklı yılan gibi hareket etti, kıvrak ve ölümcül, siyah

kılıcı şimşek kadar hızlı, ama o Genç Boğa'ydı. Kurtlar ona böyle diyordu. Elleriyle kullandığı çelikten boynuzlarıyla, Genç Boğa. Kurtlarla birdi. O bir kurttu ve bir Hiçdoğmamışın öldüğünü görmek için her kurt yüz kez ölmeyi göze alırdı. Soluk, kılıcı Perrin'in darbelerini savuşturmaya çalışarak, önünde geriledi.

Diz arkası kirişini kopar ve gırtlakla, kurtlar böyle öldürürdü. Genç Boğa aniden kendini bir yana fırlattı, bir dizinin üzerine çöktü ve baltasıyla Yarı-insanın dizinin arkasını kesti. Yaratık çığlık attı –başka zaman olsa saçlarını diken diken edecek, ilikleri kurutan bir ses– ve bir elini destek için uzatarak düştü. Yarı-insan –Hiçdoğmamış– hâlâ kılıcını sıkı sıkı tutuyordu, ama o hazırlanamadan Genç Boğa'nın baltası yeniden indi. Myrddraal'in yarı kopan başı sırtına düştü; ama hâlâ bir eline dayanmış duran Hiçdoğmamış çılgınca kılıcını savurmaya başladı. Hiçdoğmamışların ölmesi hep uzun sürerdi.

Genç Boğa kendi gözleri kadar kurtların da sayesinde, insan ve kurtların dokunmamasına rağmen yerde kıvranan, çığlık atan Trollocları algıladı. Bunlar Myrddraal'e bağlı olanlar olmalıydı ve o öldüğü zaman yaratıklar da ölecekti. Daha önce biri onları öldürmezse elbette.

Yamaçtan aşağı koşup kardeşlerine katılma, Çarpık Varlıkları öldürme, Hiçdoğmamışlardan geri kalanları avlamaya katılma dürtüsü güçlüydü, ama içinde gömülü, hâlâ insan olan bir parçası, hatırladı. *Leya.*

Baltasını bıraktı ve nazikçe kadını çevirdi. Yüzü kanla kaplanmıştı ve gözleri ölümle donuklaşmış, ona bakıyordu. Suçlayıcı bir bakış gibi geldi Perrin'e. "Denedim," dedi Perrin ona. "Seni kurtarmaya çalıştım." Bakışlar değişmedi. "Başka ne yapabilirdim ki? Ben öldürmesem o seni öldürecekti!"

Gel, Genç Boğa. Gel Çarpık Varlıkları öldür.

Kurtlar ona doğru aktı, onu çevreledi. Perrin Leya'yı yere bırakarak, ıslak ıslak parlayan baltasını aldı. Kayalık yamaçtan aşağı koşarken gözleri parlıyordu. O Genç Boğa'ydı.

Çanak şeklindeki vadinin çevresine saçılmış ağaçlar meşale gibi yanıyordu; Genç Boğa savaşa katılırken yüksek bir çam alev aldı. Gece havası, şimşeklerden bir perde gibi, parlak mavi çakıyordu. Lan bir baş-

ka Myrddraal'e doğru atıldı; kadim, Aes Sedai yapımı kılıcı, Shayol Ghul'ün gölgesindeki Thakan'dar'da yapılan kılıçla karşılaştı. Loial bir çit kazığı boyundaki sopasını kullanıyordu. Dönen kazık, menziline giren hiçbir Trolloc'un ayakta kalamadığı bir alanı tarıyordu. Dans eden gölgelerin içinde insanlar ümitsizce savaşıyordu, ama Genç Boğa –Perrin– hayal meyal, Shienarlı iki bacaklılardan çok fazla kişinin yerde olduğunu fark etti.

Kardeşleri üç ya da dört kurtluk küçük gruplar halinde savaşıyor, tırpan gibi kılıçlardan ve kazıklı baltalardan kurtuluyor, diz arkası kirişlerini koparmak için fırlıyor, avları düşünce de boğazlarını parçalamak için atılıyorlardı. Savaşma şekillerinde onur yoktu, ihtişam yoktu, merhamet yoktu. Savaşmak için değil, öldürmek için gelmişlerdi. Genç Boğa küçük gruplardan birine katıldı, baltasının keskin ucu diş görevini görüyordu.

Artık büyük savaşı düşünmüyordu. Yalnızca onun ve kurtların –kardeşlerinin– kalanlardan koparıp öldürdüğü Trolloc vardı. Sonra bir tane daha olacaktı, sonra bir tane daha, ve bir tane daha, ta ki hiç kalmayana dek. Ne burada, ne başka herhangi bir yerde. Baltasını bir kenara fırlatıp dişlerini kullanma dürtüsü kabardı içinde, kardeşleri gibi dört ayak üzerinde koşma dürtüsü. Yüksek dağ geçitlerinde koşma. Karnına kadar gelen, toz gibi karların içinde geyik kovalama. Soğuk rüzgar tüylerini karıştırırken koşma. Kardeşleriyle birlikte hırladı ve Trolloclar, sarı gözlü bakışları karşısında diğer kurtların karşısında olduğundan daha büyük bir korkuyla uludu.

Perrin aniden çanağın içinde ayakta kalan başka Trolloc olmadığını fark etti, ama kardeşlerinin kaçanları takip ettiğini hissedebiliyordu. Orada, karanlığın içindeki yedi kurtluk bir grup ise, farklı bir avın peşindeydi. Hiçdoğmamışlardan biri sert ayaklı dört bacaklısına –ata, diyordu içindeki bir şey, uzaklardan bir yerden– ulaşabilmek için koşuyordu ve kardeşleri onun kokusu, ölümden oluşan özü burunlarında, takip ediyorlardı. Kafasının içinde, onlarla birlikteydi, onların gözleriyle görüyordu. Onlar etrafını çevirirken Hiçdoğmamış küfrederek döndü, siyah kılıcı ve siyahlara bürünmüş Hiçdoğmamış geceye ait gibiy-

di. Ama Genç Boğa'nın kardeşleri gecenin içinde avlanırdı.

İlk kardeşi ölürken, ölüm acısı içine saplanan Genç Boğa hırladı, ama diğerleri Hiçdoğmamış'ın üzerine çullandı ve daha fazla kardeşi öldü, ama kapanan çeneler Hiçdoğmamış'ı yere indirdi. Yaratık şimdi kendi dişleriyle savaşıyor, boğazları parçalıyor, tırnaklarıyla deri ve eti ikibacaklıların taşıdığı sert pençeler gibi yırtıyordu, ama kardeşleri ölürken bile onu paralıyordu. Sonunda yalnız bir kızkardeş kendini hâlâ seğiren yığından kaldırdı ve bir yana doğru sendeledi. Sabah Pusu idi adı, ama tüm isimlerde olduğu gibi, dahası vardı: buz gibi bir sabah vakti havada henüz gelmemiş karın yakıcılığı ve iyi av vaadeden keskin esinti ile girdap gibi dönen, vadinin üzerini kaplamış büklüm büklüm, yoğun bir sis. Sabah Pusu başını kaldırarak bulutların gizlediği aya doğru uludu, ölülerinin yasını tuttu.

Genç Boğa başını arkaya atarak onunla uludu, onunla birlikte yas tuttu.

Başını indirdiği zaman Min ona bakıyordu. "Sen iyi misin, Perrin?" diye sordu kız tereddütle. Yanağında bir bere vardı, ceketinin bir kolu yarısına kadar yırtılmıştı. Bir elinde bir sopa, diğerinde bir hançer, ve ikisinin üzerinde de kıl ve kan vardı.

Perrin ayakta kalan herkesin ona bakmakta olduğunu gördü. Uzun değneğine bitkinlik içinde yaslanan Loial. Yaralılarını Moiraine ile Lan'in içlerinden birinin başına çöktüğü yere taşıyan Shienarlılar. Aes Sedai bile o tarafa bakıyordu. Dev meşaleler gibi yanan ağaçlar titrek bir ışık yayıyordu. Her yerde ölü Trolloclar yatıyordu. Yerdeki Shinerlalıların sayısı ayakta kalanlardan fazlaydı ve kardeşlerinin cesetleri aralarına saçılmıştı. O kadar çoktu ki...

Perrin yine ulumak istediğini fark etti. Kurtlarla iletişimini hemen kesti. O durdurmaya çalışırken imgeler, duygular aradan sızdı. Ama sonunda onları, acılarını, öfkelerini, Çarpık Varlıkları avlama ya da koşma arzusunu hissetmez oldu... Silkelendi. Sırtındaki yara ateş gibi yanıyordu ve kendini yaralı omzu bir örse konulup çekiçlenmiş gibi hissediyordu. Yaralı, sıyrılmış çıplak ayakları acıyla zonkluyordu. Her yerde kan kokusu vardı. Trolloc ve ölüm kokusu.

"Ben... ben iyiyim, Min."

"İyi savaştın, demirci," dedi Lan. Muhafız kanlı kılıcını başını üzerine kaldırdı. "*Tai'shar Manetheren! Tai'shar Andor!*" Manetheren'in Gerçek Kanı. Andor'un Gerçek Kanı.

Ayaktaki Shienarlılar da –pek azdılar– kılıçlarını kaldırarak ona katıldılar. "*Tai'shar Manetheren! Tai'shar Andor!*"

Loial başını salladı. "*Ta'veren,*" diye ekledi.

Perrin utanç içinde bakışlarını indirdi. Lan onu yanıtlamak istemediği sorulardan kurtarmıştı, ama aynı zamanda ona hak etmediği bir onur vermişti. Diğerleri anlamamıştı. Gerçeği bilseler ne diyeceklerini merak etti Perrin. Min yaklaştı ve Perrin mırıldandı, "Leya öldü. Kurtaramadım... Neredeyse zamanında ulaşacaktım."

"Fark etmezdi," dedi Min yumuşak bir sesle. "Bunu biliyorsun." Sırtına bakmak için eğildi ve irkildi. "Moiraine bunun icabına bakar. Yaralılara elinden geldiğince Şifa veriyor."

Perrin başını salladı. Sırtı beline dek kurumuş kanla yapış yapıştı, ama acıya rağmen ancak farkediyordu bunu. *Işık, bu sefer neredeyse geri dönemiyordum. Bunun bir daha olmasına izin veremem. Yapamam. Bir daha asla!*

Ama kurtlarla birlikteyken her şey çok farklıydı. Sırf iriyarı olduğu için yabancıların ondan korkacağından endişelenmesi gerekmiyordu. Sırf o dikkatli olmaya çalışıyor diye ağır zekalı olduğunu düşünen kimse yoktu. Kurtlar daha önce karşılaşmamış olsalar bile birbirlerini tanırlardı ve onlarlayken yalnızca bir başka kurttu.

Hayır! Elleri baltasının sapını kavradı. *Hayır!* Masema aniden konuşunca irkildi.

"Bu bir işaretti," dedi Shienarlı, herkese hitap etmek için dönerek. Kollarında ve göğsünde kan vardı –üzerinde pantolonundan başka birşey yoktu– ve topallayarak yürüyordu, ama gözlerindeki ateş her zamanki kadar hararetliydi. Daha da hararetli. "İnancımızı doğrulayan bir işaret. Kurtlar bile Yenidendoğan Ejder için savaşmaya geldi. Son Savaş'ta, Lord Ejder yanımızda savaşmaları için ormandaki vahşi hayvanları bile çağıracak. Bu ilerlememiz için bir işaret. Bize katılmayanlar yal-

nızca Karanlıkdostları olacak." Shienarlılardan ikisi başlarını salladı.

"Lanet çeneni kapa, Masema!" diye terslendi Uno. Ona dokunulmamış gibi görünüyordu, ama Uno Perrin doğmadan önce Trolloclarla savaşıyordu zaten. Yine de bitkinlik içinde çökmüştü; yalnızca göz yamasına resmedilmiş göz zinde görünüyordu. "Lord Ejder bize ilerlememizi söylediği zaman ilerleyeceğiz, lanet olası, daha önce değil! Siz koyun kafalı çiftçiler bunu hatırlasanız iyi edersiniz!" Tek gözlü adam Moiraine'in ilgilendiği, gittikçe büyüyen insan sırasına baktı. Moiraine işini bitirdikten sonra bile pek azı doğrulup oturabiliyordu. Başını iki yana salladı. "En azından yaralıları sıcak tutabilmek için lanet kurt derilerinden yeterince var."

"*Hayır!*" Perrin'in sesindeki hararet Shienarlıları şaşırtmış gibiydi. "Onlar bizim için savaştı ve onları da kendi ölülerimizle birlikte gömeceğiz."

Uno kaşlarını çattı ve itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı, ama Perrin adama sarı gözlerini dikti. Bakışlarını ilk indiren ve başını sallayan Shienarlı oldu.

Perrin boğazını temizledi, Uno durumu uygun olanlara kurtları toplama emri verirken yine utandı. Min, birşeyler gördüğü zamanki gibi gözlerini kısarak ona bakıyordu. "Rand nerede?" diye sordu ona.

"Karanlığın içinde," dedi kız, gözlerini ondan ayırmadan yamaçyukarı başını sallayarak. "Kimseyle konuşmuyor. Orada oturmuş, yanına yaklaşan herkesi tersliyor."

"Benimle konuşacaktır," dedi Perrin. Min, Moiraine yaralarıyla ilgilenene kadar beklemesi gerektiği konusunda ısrar ederek onu takip etti. *Işık, bana baktığı zaman ne görüyor? Bilmek istemiyorum.*

Rand yanan ağaçların ışığının biraz ötesinde, yerde oturuyordu. Sırtını güdük bir meşeye vermişti. Kollarını kendine dolamış, elleri soğuğu hissedermiş gibi kırmızı ceketinin altında, boşluğa bakıyordu. Yaklaştıklarını fark etmiş görünmedi. Min yanına oturdu, ama elini koluna koyduğu zaman bile Rand kıpırdamadı. Perrin burada bile kan kokusu alıyordu ve hepsi kendine ait değildi.

"Rand," diye başladı Perrin, ama Rand sözünü kesti.

"Savaş sırasında ben ne yaptım, biliyor musun?" Rand hâlâ uzaklara bakarak geceye hitap etmişti. "Hiçbir şey! Faydalı hiçbir şey! Başta, Gerçek Kaynak'a uzandığım zaman ona dokunamadım, kavrayamadım. Kayıp duruyordu. Sonra, sonunda onu yakaladığımda hepsini yakacaktım, bütün Trollocları ve Solukları. Ve tek yapabildiğim bazı ağaçları ateşe vermek oldu." Sessiz bir kahkahayla sarsıldı, sonra yüzünü acıyla buruşturarak durdu. "*Saidin* beni öyle doldurdu ki, havaifişek gibi patlayacağımı sandım. Beni kavurmadan kurtulmak için bir yere yönlendirmem gerekiyordu. Kendimi dağı aşağı indirip Trollocları gömmeyi düşünürken buldum. Neredeyse deneyecektim. Benim savaşım buydu. Trolloclara karşı değil. Kendime karşı. Hepimizi dağın altına gömmemek için mücadele etmek."

Min, yardım istermiş gibi, acıyla Perrin'e baktı.

"Biz... işlerini gördük, Rand," dedi Perrin. Aşağıdaki onca yaralı adamı düşünerek ürperdi. Ve ölüleri. *Tepemize bir dağın inmesinden iyidir*. "Sana ihtiyacımız yoktu."

Rand'ın başı ağaca yaslandı ve gözleri kapandı. "Geldiklerini hissettim," dedi, neredeyse fısıltıyla. "Ama ne olduğunu bilmiyordum. *Saidin*'deki leke gibiler. Ve *saidin* hep orada, bana sesleniyor, bana şarkı söylüyor. Aradaki farkı anladığımda Lan çoktan alarm veriyordu. Onu bir kontrol edebilseydim, daha onlar yaklaşamadan ben alarm verebilirdim. Ama *saidin*'e dokunduğum zamanların yarısında ne yaptığımı hiç anlamıyorum. Akışı beni süpürüp götürüyor. Alarm verebilirdim ama."

Perrin huzursuzca bereli ayaklarının üzerinde kıpırdandı. "Sonuçta, uyarılmadık değil." Bunun kulağa, kendi kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi geldiğini biliyordu. *Ben de alarm verebilirdim, eğer kurtlarla konuşsaydım. Dağlarda Trolloclar ve Soluklar olduğunu biliyorlardı. Bana anlatmaya çalıştılar*. Ama merak ediyordu: Kurtları zihninden uzak tutmasa, şimdi onlarla birlikte koşuyor olmaz mıydı? Kurtlarla konuşabilen bir adam daha vardı, Elyas Machera. Elyas hep kurtlarla koşmasına rağmen insan olduğunu hatırlayabiliyor gibiydi. Ama bunu nasıl yaptığını Perrin'e hiç anlatmamıştı ve Perrin onu uzun zamandır gör-

memişti.

Taşları ezen çizmelerin sesi iki kişinin geldiğini haber verdi ve bir esinti kokularını Perrin'e getirdi. Ama Lan ile Moiraine sıradan gözlerin ayırt edebileceği kadar yaklaşmadan isimlerini telaffuz etmemeye dikkat etti.

Muhafız, o anlamadan destek vermeye çalışırmış gibi Aes Sedai'nin bir kolunu tutuyordu. Moiraine'in gözleri yorgundu ve bir elinde küçük, çağların kararttığı, fildişinden bir kadın biblosu taşıyordu. Perrin bunun bir *angreal*, bir Aes Sedai'nin yalnız başına yapabileceğinden daha fazla Tek Güç'ü güvenle yönlendirebilmesine izin veren bir Efsaneler Çağı andacı olduğunu biliyordu. Şifa için onu kullanması bitkinliğinin ölçüsünü gösteriyordu.

Min Moiraine'e yardım etmek için ayağa kalktı, ama Aes Sedai uzaklaşmasını işaret etti. "Herkesle ilgilenildi," dedi Min'e. "Burada işim bittiği zaman dinlenebilirim." Lan'den de uzaklaştı ve serin elini Perrin'in kanayan omzu, sonra da yaralı sırtı üzerinde dolaştırırken yüzünde bir konsantrasyon ifadesi belirdi. Dokunuşu Perrin'in derisinin karıncalanmasına sebep oldu. "Bu çok kötü değil," dedi. "Omzundaki bereler derine gidiyor, ama kesikler sığ. Kendini hazırla. Bu canını yakmayacak, ama..."

Tek Güç'ü kullanan birinin yanında bulunmak Perrin'e hep güç gelmişti, özellikle kendisiyle ilgili olduğu zaman. Ama bir iki kez yaşamıştı bunu ve yönlendirmenin ne içerdiğini bildiğini düşünüyordu, ancak o Şifa vermeler önemsizdi, Moiraine'in onun bitkin olmasını istemediği zaman yorgunluğunu yok etmesinden ibaretti sadece. Buna hiç benzemiyorlardı.

Aes Sedai'nin gözleri aniden Perrin'in içini, ötesini görmüş gibi oldu. Perrin inledi, baltasını düşürecek oldu. Sırtındaki derinin karıncalandığını, kaslarının bir araya toplanarak kıvrandığını hissedebiliyordu. Omzu kontrol edilemez bir biçimde titriyordu ve her şey bulanıklaşmıştı. Soğuk bedenini kemiklerine kadar dağladı, sonra daha da derinleri. Hareket etme, düşme, uçma hislerine kapıldı; hangisi olduğunu ayırt edemiyordu, büyük bir hızla –bir şekilde, bir yere– fırladığını hissedi-

yordu, sonsuza dek. Bir ebediyetin ardından dünya yine netleşti. Moiraine geriliyordu. Sendeleyince Lan kolunu yakaladı.

Perrin ağzı bir karış açık, omzuna baktı. Kesikler ve bereler yok olmuştu; hiç acı kalmamıştı. Dikkatle bedenini büktü, ama sırtındaki acı da kaybolmuştu. Ayakları artık acımıyordu; tüm çiziklerin ve berelerin gittiğini bilmek için bakmasına gerek yoktu. Midesi yüksek sesle guruldadı.

"Bir an önce birşeyler yemelisin," dedi Moiraine ona. "Şifa'nın gücünün çoğu senden geldi. Onu yerine koymalısın."

Açlık –ve yemek imgeleri– Perrin'in kafasını doldurmaya başlamıştı bile. Az pişmiş, kanlı biftek, geyik ve koyun eti, ve... Çaba göstererek kendini et düşünmekten alıkoydu. Piştikleri zaman kokuları şalgama benzeyen şu köklerden biraz bulacaktı. Midesi isyanla guruldadı.

"Neredeyse yara izi bile yok, demirci," dedi Lan arkasından.

"Yaralanan kurtların çoğu ormana gitti," dedi Moiraine, yumruğunu sırtına bastırıp gerinerek, "ama bulabildiklerime Şifa verdim." Perrin ona keskin bir bakış fırlattı, ama kadın yalnızca sohbet ediyor gibi görünüyordu. "Belki kendilerine has sebepler yüzünden gelmişlerdir, ama onlar olmasa muhtemelen hepimiz ölürdük." Perrin huzursuzca kıpırdandı ve bakışlarını indirdi.

Aes Sedai Min'in yanağındaki bereye uzandı, ama Min geriledi. "Ben fazla yaralanmadım ve sen yorgunsun. Kendi ayaklarımın üstünden düştüğümde bile daha kötüsü başıma gelmiştir."

Moiraine gülümsedi ve elini indirdi. Lan kadının kolunu tuttu; Moiraine sallandı. "Pekala. Ya sen, Rand? Yaralandın mı? Myrddraal kılıcının bir çiziği bile tehlikelidir, bazı Trolloc kılıçları da neredeyse aynı ölçüde kötüdür."

Perrin ilk kez bir şey fark etti. "Rand, ceketin ıslak."

Rand sağ elini ceketinin altından çekti, eli kanla kaplıydı. "Myrddraal değil," dedi dalgın dalgın, eline bakarak. "Trolloc bile değil. Falme'de aldığım yara açıldı."

Moiraine tısladı ve kolunu Lan'den kurtardı, Rand'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü. Rand'ın ceketinin yanını arkaya iterek yarasını in-

celedi. Perrin göremiyordu, çünkü Aes Sedai'nin başı araya girmişti, ama kan kokusu şimdi daha güçlüydü. Moiraine'in elleri oynadı ve Rand acıyla yüzünü buruşturdu. "'Yenidendoğan Ejder'in Shayol Ghul'ün kayalarının üzerindeki kanı insanoğlunu Gölge'den kurtaracak.' Ejder Kehanetleri böyle söylemez mi?"

"Bunu sana kim söyledi?" dedi Moiraine sert bir sesle.

"Beni şimdi Yolkapısı ya da Geçit Taşı aracılığıyla Shayol Ghul'e götürürsen," dedi Rand uykulu uykulu, "bütün bunlar sona erebilir. Ölüm yok. Rüya yok. Yok."

"Bu kadar kolay olsaydı," dedi Moiraine sertçe, "öyle ya da böyle, yapardım, ama *Karaethon Döngüsü*'ndeki her şey ilk anda anlaşıldığı gibi kabul edilemez. Doğrudan söylediği her bir şeye karşı, yüz farklı anlamı olabilecek on şey vardır. Ne *olması* gerektiği hakkında herhangi bir şeyi bildiğini düşünme, biri sana Kehanetlerin tamamını anlatmış olsa bile." Güç toplamaya çalışırmış gibi sustu. *Angreal* üzerindeki kavrayışı sıkılaştı ve boş eli, kanla kaplı değilmiş gibi Rand'ın yan tarafına kaydı. "Hazır ol."

Rand'ın gözleri aniden irileşti ve sırtı dikleşti, nefes almaya çalışıyor, titriyor, gözleri boş bakıyordu. Moiraine ona Şifa verdiği sırada Perrin sonsuzcasına sürdüğünü sanmıştı, ama birkaç dakika sonra kadın Rand'ın meşeye yaslanmasına yardım ediyordu.

"Elimden geleni... yaptım," dedi Moiraine halsizce. "Elimden geleni. Dikkatli olmalısın. Yine açılabilir. Eğer..." Sesi sönüp gitti, Moiraine düştü.

Rand onu yakaladı, ama Lan o anda yanına fırlayıp Aes Sedai'yi kaldırdı. Muhafız bunu yaparken yüzünde bir an bir ifade belirdi. Perrin'in Lan'den daha önce hiç görmeyi beklemediği, merhamete yakın bir şey.

"Bitkin," dedi Muhafız. "Başka herkesle ilgilendi, ama onun bitkinliğini alacak kimse yok. Onu yatağına götüreceğim."

"Rand var," dedi Min yavaşça, ama Muhafız başını iki yana salladı.

"Deneyeceğini düşünmediğimden değil, koyun çobanı," dedi, "ama o kadar az bilgin var ki, yardım etmeye çalışırken onu öldürebilirsin."

"Bu doğru," dedi Rand acı acı, "bana güvenilmez. Lews Therin Kar-

deşkatili kendisine yakın herkesi öldürdü. Belki işim bitmeden önce ben de aynısını yaparım."

"Kendini topla, koyun çobanı," dedi Lan sertçe. "Tüm dünyanın kaderi omuzlarında. Bir erkek olduğunu hatırla ve yapılması gerekeni yap."

Rand Muhafız'a baktı. Şaşırtıcı bir şekilde, tüm burukluğu kaybolmuştu. "Elimden geldiğince mücadele edeceğim," dedi. "Çünkü başka hiç kimse yok ve yapılması gerek. Görev benim. Mücadele edeceğim, ama olduğum şeyden hoşlanmam gerekmiyor." Uykuya dalacakmış gibi gözlerini kapattı. "Savaşacağım. Düşler..."

Lan bir an ona baktı, sonra başını salladı. Moiraine'in üzerinden Perrin'le Min'e bakmak için başını kaldırdı. "Onu yatağına götürün, sonra siz de biraz uyuyun. Yapmamız gereken planlar var, ve Işık bilir bundan sonra ne olacak."

6

AV BAŞLIYOR

Perrin uyuyabileceğini düşünmüyordu, ama soğuk yahniyle dolu bir mide –kökler hakkındaki kararlılığı ancak akşam yemeğinden kalanların kokusunu alana kadar sürmüştü– ve kemiklerine işleyen bitkinlik onu yatağına çekmişti. Düş görmüşse de hatırlamıyordu. Lan'in omzunu sarsmasıyla uyandı. Açık kapıdan içeri dolan şafak Muhafız'ı ışıkla çevrelenmiş bir siluet haline getirmişti.

"Rand gitmiş," dedi Lan yalnızca, koşarak ayrılmadan önce, ama bu yetmişti de artmıştı bile.

Perrin esneyerek doğruldu ve sabah soğuğunda çabucak giyindi. Dışarıda, yalnızca bir avuç Shienarlı vardı. Trolloc leşlerini ormana çekmek için atlarını kullanıyorlardı ve ayakta olanların çoğu hasta yatağında kalmalıymış gibi görünüyordu. Şifa görmenin götürdüğü gücün yeniden kazanılabilmesi için bedenin dinlenmesi gerekirdi.

Perrin'in midesi söylendi ve burnu birilerinin yemek pişirmeye başlamış olması umuduyla rüzgarı yokladı. O şalgam benzeri kökleri bile yemeye hazırdı, hatta gerekirse çiğ çiğ. Ama yalnızca ölü Myrddraallerin pis kokusunu, ölü Trollocların, kimi ölü kimi canlı insanların, atların ve ağaçların kokusunu aldı. Ve ölü kurtların.

Çanağın karşı yanında, yüksekte olan Moiraine'in kulübesi bir hareket merkezi gibi görünüyordu. Min içeri seğirtti ve biraz sonra Masema çıktı, ardından da Uno. Tek gözlü adam, kulübenin arkasındaki dik ka-

ya duvara doğru koşturarak ağaçların arasında kayboldu. Diğer Shienarlı ise yamaçtan aşağı topallayarak inmeye başladı.

Perrin kulübeye doğru yürüdü. Sığ dereden geçerken Masema ile karşılaştı. Shienarlının yüzü perişandı, yanağındaki yara belirgindi ve gözleri her zamankinden daha çöküktü. Derenin ortasında aniden başını kaldırdı ve Perrin'in ceketinin kolunu yakaladı.

"Sen onun köyündensin," dedi Masema boğuk bir sesle. "Biliyor olmalısın. Lord Ejder bizi neden terk etti? Ne günah işledik?"

"Günah mı? Sen neyden bahsediyorsun? Rand her ne sebeple gittiyse, sizin yaptığınız ya da yapmadığınız herhangi bir şeyle ilgili değildi." Masema tatmin olmuş görünmedi, Perrin'in kol yenini bırakmadı, orada yanıtlar varmış gibi Perrin'in yüzüne bakmaya devam etti. Buz gibi sular Perrin'in sol çizmesine sızmaya başladı. "Masema," dedi dikkatle, "Lord Ejder ne yaptıysa, planına uygun olarak yaptı. Lord Ejder bizi terk etmez." *Yoksa eder mi? Onun yerinde ben olsaydım eder miydim?*

Masema ağır ağır başını salladı. "Evet. Evet, bunu şimdi görüyorum. Gelişinin haberini dünyaya yaymak için yalnız gitti. Biz de haberi yaymalıyız. Evet." Topallayarak, kendi kendine mırıldanarak sudan çıktı.

Perrin her adımında fışırtılar çıkararak Moiraine'in kulübesine tırmandı ve kapıyı çaldı. Yanıt gelmedi. Perrin bir an tereddüt etti, sonra içeri girdi.

Lan'in yattığı dış oda çıplak ve Perrin'in kulübesi kadar sadeydi, duvara yaslanmış bir yatak, eşya asmak için birkaç çengel ve tek bir raf vardı. Açık kapıdan içeri fazla aydınlık girmiyordu ve var olan tek diğer aydınlık raftaki kaba lambadan, taş parçalarına sıkıştırılmış yağlanmış çıralardan yayılıyordu. Alevler çatının altında bir sis tabakası oluşturan ince duman iplikleri çıkarıyordu. Perrin'in burnu kokudan kırıştı.

Alçak çatı kafasından biraz daha yüksekti. Lan'in yatağının bir ucunda, küçülmek için dizlerini yukarı çekmiş oturmakta olmasına rağmen Loial'in başı çatıyı süpürüyordu. Ogier'in tüylü kulakları huzursuzca seyiriyordu. Min Moiraine'in odasına açılan kapının yanında, toprak zemine bağdaş kurmuş oturuyordu. Aes Sedai düşünceler içinde odayı adımlıyordu. Karanlık düşünceler olmalıydı bunlar. İki yana üçer adım-

dan fazla atamıyordu, ama mekanı olabildiğince kullanıyordu. Adımlarındaki telaş, yüzündeki sükuneti yalancı çıkarıyordu.

"Sanırım Masema deliriyor," dedi Perrin.

Min burnunu çekti. "Söz konusu o olunca, nasıl ayırt edebiliyorsun ki?"

Moiraine, ağzında bir gerginlik, hızla Perrin'e döndü. Sesi yumuşaktı. Aşırı yumuşak. "Bu sabah aklındaki en önemli şey Masema mı, Perrin Aybara?"

"Hayır. Rand'ın ne zaman ve neden gittiğini bilmek istiyorum. Gittiğini gören olmuş mu? Nereye gittiğini bilen var mı?" Moiraine'in bakışlarını aynı ölçüde sakin ve kararlı bakışlarla karşılamaya zorladı kendini. Kolay değildi. Kadına tepeden bakıyordu, ama o bir Aes Sedai idi. "Bu senin işin mi, Moiraine? Onu öyle dizginledin, ve o öyle sıkıldı ki, kıpırdamadan oturmak yerine herhangi bir yere gidebilir, herhangi bir şey yapabilirdi, değil mi?" Loial'in kulakları katılaştı, kalın parmağıyla gizli bir uyarı hareketi yaptı.

Moiraine başını bir yana eğerek Perrin'i inceledi, Perrin'in tek yapabildiği gözlerini kaçırmamayı başarmaktı. "Bu benim yaptığım bir şey değil," dedi kadın. "Gece gitmiş. Ne zaman, nasıl ve neden, öğrenmeyi umuyorum."

Loial'in omuzları rahatlamanın sebep olduğu sessiz bir iç çekişle kabardı. Bir Ogier için sessiz, kor kızıl bir demire su verilirken çıkan buhar gibi ses çıkarmıştı. "Asla bir Aes Sedai'yi kızdırma," dedi, anlaşılan yalnızca kendisinin duyacağını düşündüğü, ama herkesçe işitilen bir fısıltıyla. "Bir Aes Sedai'yi kızdırmaktansa güneşi kucaklamak yeğdir."

Min uzanarak Perrin'e katlanmış bir kağıt parçası verdi. "Dün gece biz onu yatağa yatırdıktan sonra Loial onu görmek için içeri girmiş. Rand kalem, kağıt ve mürekkep ödünç almış."

Ogier'in kulakları seyirdi, alnını endişeyle öyle kırıştırdı ki uzun kaşları yanaklarına kadar sarktı. "Ne planladığını bilmiyordum. Bilmiyordum."

"Bunu biliyoruz," dedi Min. "Kimse seni herhangi bir şeyle suçlamıyor, Loial."

Moiraine kağıda kaşlarını çattı, ama Perrin'in okumasını engellemeye çalışmadı. Rand'ın elyazısıydı.

Bunu yapıyorum, çünkü başka yolu yok. O yine peşime düştü ve bu sefer içimizden biri ölmek zorunda, sanırım. Çevremdekilerin de ölmesi için sebep yok. Benim için zaten çok kişi öldü. Ben de ölmek istemiyorum, ve elimden gelirse, ölmeyeceğim. Düşlerde yalanlar var, ve ölüm, ama düşler gerçeği de taşıyor.

Hepsi bu kadardı, imza yoktu. Perrin'in, "o" derken Rand'ın kimi kastettiğini merak etmesine gerek yoktu. Rand için, hepsi için yalnızca tek bir o olabilirdi. Ba'alzamon.

"Bunu oradaki kapının altına sıkıştırmış," dedi Min gergin bir sesle. "Shienarlıların kurutmak için dışarı astığı bazı giysileri, flütünü ve bir at almış. Anlayabildiğimiz kadarıyla, biraz da yemekten başka hiçbir şey almamış. Nöbetçilerin hiçbiri gidişini görmemiş, oysa dün gece bir fare gizlice geçecek olsa bile görürlerdi."

"Görseler bir faydası olur muydu?" dedi Moiraine sakinlik içinde. "Herhangi biri *Lord Ejder*'i durdurur, ya da engellemeye kalkar mıydı? Bazıları, örneğin Masema, *Lord Ejder* söyleyecek olsa kendi boğazlarını keser."

Kadını inceleme sırası Perrin'e gelmişti. "Başka bir şey mi bekliyordun? Onu takip edeceklerine yemin ettiler. Işık, Moiraine, sen olmasan asla kendine Ejder demezdi. Onlardan ne bekliyordun ki?" Kadın konuşmadı ve Perrin daha alçak sesle devam etti. "İnanıyor musun, Moiraine? Sence o gerçekten Yenidendoğan Ejder mi? Yoksa onun yalnızca, Tek Güç onu öldürene ya da delirtene kadar kullanabileceğin biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sakin ol, Perrin," dedi Loial. "O kadar öfkelenme."

"Bana yanıt verdiği zaman sakin olacağım. Ee, Moiraine?"

"Rand ne ise o," dedi Aes Sedai sert bir sesle.

"Zaman içinde Desen'in onu doğru yola zorlayacağını söylemiştin. Doğru yol bu mu, yoksa yalnızca senden uzaklaşmaya mı çalışıyor?" Bir

an fazla ileri gittiğini düşündü. Kadının siyah gözleri öfkeyle parlıyordu. Ama gerilemeyi reddetti. "Ee?"

Moiraine derin bir nefes aldı. "Bu pekala Desen'in seçtiği şey olabilir, ama onun yalnız gitmesini istememiştim. Onca gücüne rağmen, pek çok açıdan bir bebek kadar savunmasız, dünya hakkında da bir o kadar cahil. Yönlendirebiliyor, ama Tek Güç'ün uzandığı zaman gelmesi ya da geldiği zaman onunla ne yapacağı üzerinde hiç kontrolü yok. O kontrolü öğrenmezse, delirmeye fırsat bulamadan Güç onu öldürür. Henüz öğrenmesi gereken çok şey var. Daha yürümeyi öğrenmeden koşmak istiyor."

"Kaçamak konuşuyor, sahte izler bırakıyorsun, Moiraine," diye hıhladı Perrin. "Eğer o olduğunu söylediğin kişiyse, ne yaptığını senden iyi biliyor olabileceği aklına gelmedi mi?"

"Rand ne ise o," diye tekrarladı Moiraine kararlılıkla, "ama bir şey yapacaksa, onu hayatta tutmak zorundayım. Ölüyken hiçbir kehaneti gerçekleştiremez ve Karanlıkdostlarından ve Gölgedöllerinden sakınmayı başarsa bile, onu öldürmeye hazır bin başka el var. Onun ne olduğunun yüzde birinin iması bile yeter. Ama karşısına çıkacak tek şey bu olsaydı, şimdi endişelendiğimin yarısı kadar endişelenmezdim. Hesaba katılması gereken Terkedilmişler var."

Perrin irkildi; köşeden Loial inledi. "Karanlık Varlık ve tüm Terkedilmişler Shayol Ghul'de tutsak," diye ezberden tekrarladı Perrin, ama kadın bitirmesi için fırsat vermedi.

"Mühürler zayıflıyor, Perrin. Bazıları kırıldı, ama dünya bunu bilmiyor. Bilmemeli. Yalanların Babası özgür değil. Henüz. Ama gittikçe daha fazla mühür zayıflarken, hangi Terkedilmişler kurtulmuş olabilir? Lanfear mı? Sammael mi? Asmodean, Be'lal, Ravhin mi? Ishamael'in kendisi mi, Umuda İhanet Eden mi? Hepsi toplam on üç kişi, Perrin, ve mühürlerle tutsak edildiler, ama Karanlık Varlık'ı tutan zindana kapatılmadılar. Efsaneler Çağı'ndaki en güçlü Aes Sedailer onlar; en zayıfı bugün yaşayan en güçlü Aes Sedai'den daha güçlü, en cahili Efsaneler Çağı'nın bütün bilgisini taşıyor. Ve aralarında her erkek, her kadın Işık'tan döndü ve ruhunu Gölge'ye adadı. Ya onlar özgürse, orada, Rand'ı bek-

liyorsa? Rand'ı onların ele geçirmesine izin vermeyeceğim."

Perrin ürperdi, kısmen kadının son sözlerindeki buz gibi sertlikten, kısmen Terkedilmişleri düşünmekten. Terkedilmişlerden tek bir tanesinin bile dünyada serbest dolaştığını düşünmek istemiyordu. O küçükken annesi Perrin'i bu isimlerle korkutmuştu. *Ishamael annelerine doğruyu söylemeyen oğlan çocuklarını almaya gelir. Lanfear yatmaları gereken saatte yatmayan çocukları gecenin içinde bekler.* Büyümüş olmanın faydası olmuyordu, onların hepsinin gerçek olduğunu bilirken değil. Moiraine serbest kalmış olabileceklerini söylemişken değil.

"Shayol Ghul'de tutsak," diye fısıldadı ve buna hâlâ inanabiliyor olmayı diledi. Endişe içinde, Rand'ın mektubunu yine inceledi. "Düşler. Dün de düşlerden bahsediyordu."

Moiraine yaklaştı, yüzüne baktı. "Düşler mi?" Lan ve Uno içeri girdi, ama Aes Sedai elini sallayarak susturdu onları. Küçük oda şimdi fazla kalabalıktı, Ogier dışında beş kişi daha vardı. "Son günlerde *sen* ne tür düşler gördün, Perrin?" Düşlerinde hiçbir terslik olmadığı itirazlarını duymazdan geldi. "Anlat bana," diye ısrar etti. "Sıradan olmayan ne düşler gördün? Anlat bana." Bakışları onu demirhanedeki maşalar gibi yakaladı, konuşmaya zorladı.

Perrin diğerlerine baktı. Hepsi sabit bakışlarla izliyordu, Min bile. Sonra tereddütle, ona sıradışı gelen tek rüyayı anlattı, her gece gelen rüyayı. Dokunamadığı kılıçla ilgili rüyayı. Son rüyasında beliren kurttan bahsetmedi.

"*Callandor*," diye nefes verdi Lan, Perrin'in sözleri bittikten sonra. Taş yüzlü olsun ya da olmasın, adam sersemlemiş görünüyordu.

"Evet," dedi Moiraine, "ama kesinlikle emin olmalıyız. Diğerleriyle konuş." Lan dışarı seğirtirken Uno'ya döndü. "Ya senin rüyaların? Sen de bir kılıcın düşünü gördün mü?"

Shienarlı ayak değiştirdi. Göz yamasına boyanmış kırmızı göz doğrudan Moiraine'e bakıyordu, ama gerçek gözü kırpıldı, tereddüt etti. "Ben rüyamda lanet... ah, kılıçları hep görürüm, Moiraine Sedai," dedi katı katı. "Sanırım son birkaç gece bir kılıç gördüm. Onları Lord Perrin kadar iyi hatırlamıyorum."

Moiraine, "Loial?" dedi.

"Benim düşlerim hep aynıdır, Moiraine Sedai. Koruluklar, Ulu Ağaçlar ve *yurt*. Biz Ogierler, *yurdun* dışındayken rüyamızda hep orayı görürüz."

Aes Sedai yine Perrin'e döndü.

"Yalnızca bir rüyaydı," dedi Perrin. "Yalnızca bir rüya."

"Acaba," dedi kadın. "Tear Taşı denilen kalenin içindeki Taşın Yüreği denen salonu sanki içinde durmuşsun gibi tarif ettin. Parlayan kılıç *Callandor*, Kılıç Olmayan Kılıç, Dokunulamayan Kılıç."

Loial dimdik oturdu ve başını çatıya vurdu. Fark etmiş görünmedi. "Ejder Kehanetleri, *Callandor* Ejder'in eli tarafından kullanılmadan Taş'ın asla düşmeyeceğini söyler. Tear Taşı'nın düşüşü Ejder'in Yeniden Doğumu'nun en büyük işaretlerinden biri olacak. Rand *Callandor*'u alırsa, tüm dünya onun Ejder olduğunu kabul etmek zorunda kalacak."

"Belki." Sözcük Aes Sedai'nin dudaklarından, kıpırtısız suyun üzerindeki bir buz parçası gibi süzüldü.

"Belki mi?" dedi Perrin. "Belki mi? Nihai işaretin bu olduğunu sanıyordum, senin Kehanetlerini gerçekleştirecek son şey."

"Ne ilki, ne de sonuncusu," dedi Moiraine. "*Callandor, Karaethon Döngüsü*'nde tek bir şeyin gerçekleştirilmesi olacak. Ejderdağı yamaçlarında doğması gibi. Henüz ulusları kırması ve dünyayı parçalaması gerekiyor. Tüm yaşamları boyunca Kehanetleri inceleyen alimler bile onların hepsini nasıl yorumlayacaklarını bilmiyorlar. 'Barış kılıcıyla halkını öldürecek ve yaprakla onları yok edecek' ne demek? 'Dokuz ayı bağlayıp kendisine hizmet etmesini sağlayacak' ne anlama geliyor? Ama Döngü'de bunlara da *Callandor* kadar ağırlık veriliyor. Başkaları da var. Hangi 'delilik yaraları ve umudun kesilmesi'ni iyileştirdi? Hangi zincirleri kırdı, kimi zincire vurdu? Ve bazıları o kadar belirsiz ki, onları çoktan gerçekleştirebilmiş olabilir, ama ben fark etmedim. Ama, hayır. *Callandor* nihai olmaktan çok uzak."

Perrin huzursuzca omuzlarını silkti. Kehanetler hakkında yalnızca birkaç şey biliyordu; Rand Moiraine'in o sancağı eline tutuşturmasına

izin verdiğinden bu yana onları dinlemekten daha az hoşlanır olmuştu. Hayır, bundan da önceydi. Geçit Taşı'na yaptığı yolculuk onu yaşamının Rand'ınkine bağlı olduğuna ikna ettiğinden beri.

Moiraine devam ediyordu. "Elini uzatmasının yeteceğini düşünüyorsan, Halan oğlu Arent oğlu Loial, sen aptalın birisin. Eğer böyle düşünüyorsa o da. Tear'a ulaşana kadar hayatta kalsa bile, Taş'a asla giremeyebilir.

"Tearlılar Tek Güç'ü sevmezler, Ejder olduğunu iddia eden bir adamdan daha da az hoşlanırlar. Yönlendirme yasaklanmıştır ve Aes Sedailere en iyi haliyle ancak müsamaha gösterilir, o da yönlendirmedikleri sürece. Onlara Ejder Kehanetleri'nden bahsetmek, hatta onlardan bir kopyaya sahip olmak, Tear'da seni zindana götürmeye yeter. Ve Yüksek Lordların izni olmadan kimse Tear Taşı'na giremez; Taşın Yüreği'ne ise Yüksek Lordların kendileri dışında kimse giremez. Rand buna hazır değil. Hazır değil."

Perrin alçak sesle homurdandı. Yenidendoğan Ejder *Callandor*'u tutana kadar Taş düşmeyecekti. ***Işık aşkına, kale düşmeden ona nasıl ulaşacak. Lanet bir kalenin içinde! Bu delilik!***

"Neden burada oturup duruyoruz?" diye patladı Min. "Rand Tear'a gidiyorsa, neden onu takip etmiyoruz? Öldürülebilir, ya da... ya da... Neden burada oturuyoruz?"

Moiraine elini Min'in başına koydu. "Çünkü emin olmalıyım," dedi nazikçe. "Çark tarafından büyüklük ya da büyüklüğün yakınında bulunmak üzere seçilmiş olmak kolay değil. Çark'ın seçtiklerinin başlarına geleni kabullenmekten başka çaresi yoktur."

"Ben başıma geleni kabullenmekten bıktım." Min gözlerini ovaladı. Perrin gözyaşları gördüğünü düşündü. "Biz beklerken Rand ölüyor olabilir." Moiraine Min'in saçlarını okşadı; Aes Sedai'nin yüzünde neredeyse merhamet denebilecek bir ifade vardı.

Perrin Lan'in yatağına, Loial'in karşısına oturdu. Odada insan kokusu ağırdı -insan, endişe ve korku; Loial endişe kadar kitap ve ağaç da kokuyordu. Çevrelerinde bunca yakın duvarlar, tuzağın içindeymiş hissi veriyordu. Yanan çıralar pis bir koku yayıyordu. "Benim rüyam

Rand'ın nereye gittiğini nasıl anlatabilir?" diye sordu. "Rüya benim rüyamdı."

"Tek Güç'ü yönlendirebilenler," dedi Moiraine sessizce, "Ruh konusunda özellikle güçlü olanlar bazen düşlerini başkalarına dayatabilir." Min'in saçlarını okşamayı bırakmadı. "Özellikle de... buna açık olanlara. Rand'ın bilerek yaptığını sanmıyorum, ama Gerçek Kaynak'a dokunanların düşleri çok güçlü olabilir. Onun kadar güçlü biri, tüm bir köyü, hatta belki bir şehri etkisi altına alabilir. Rand'ın yaptığı şey hakkında pek az bilgisi var; onu nasıl kontrol edeceği hakkında ise, daha da az."

"O zaman neden sen de görmedin?" diye sordu Perrin. "Ya da Lan?" Uno, başka bir yerde olmayı dilermiş gibi dümdüz önüne bakıyordu. Loial'in kulakları düştü. Perrin bir Aes Sedai'ye uygun saygıyı gösterip göstermediğine aldıramayacak kadar yorgun ve açtı. Ve çok öfkeli. "Neden?"

Moiraine sakinlik içinde yanıt verdi. "Aes Sedailer düşlerini korumayı öğrenir. Ben uyurken düşünmeden yaparım. Bağ kurulurken Muhafızlara da çok benzer bir şey verilir. Düşlerine Gölge girebilseydi Gaidinler yapmaları gerekeni yapamazlardı. Uyurken hepimiz zarar görmeye açığız, ve Gölge geceleyin daha güçlüdür."

"Senden hep yeni birşeyler duyuyorum," diye hırladı Perrin. "Olup bittikten sonra açıklamak yerine, arada bir neyi beklememiz gerektiğini söyleyemez misin?" Uno gitmek için bir sebep bulmaya çalışırmış gibi görünüyordu.

Moiraine Perrin'e ifadesiz bir yüzle baktı. "Bir ömür boyunca kazandığım bilgileri tek bir akşamda sana aktarmamı mı istiyorsun? Ya da bir senede? Sana şunu söyleyeyim. Düşlerine dikkat et, Perrin Aybara. Düşlerine çok dikkat et."

Perrin bakışlarını Moiraine'den kopardı. "Ediyorum," diye mırıldandı. "Ediyorum."

Bundan sonra sessizlik oldu ve kimse onu bozmak istemedi. Min çaprazladığı ayak bileklerine bakarak oturdu, ama Moiraine'in varlığından teselli bulduğu açıktı. Uno duvara yaslanmış, ayakta duruyordu ve

kimseye bakmıyordu. Loial ceketinin cebinden bir kitap çıkarıp loş ışıkta okumaya çalışacak kadar kendini unuttu. Bekleyiş uzundu ve Perrin için hiç kolay değildi. *Korktuğum düşlerime Gölge'nin girmesi değil. Kurtlar. Onları içeri bırakmayacağım. Bırakmayacağım!*

Lan döndü ve Moiraine hevesle doğruldu. Muhafız kadının gözlerindeki soruyu yanıtladı. "Yarısı, son dört gecedir rüyalarında kılıç gördüklerini hatırlıyor. Bazıları büyük sütunları olan bir yer hatırlıyorlar ve beşi kılıcın kristal ya da cam olduğunu söylüyor. Masema dün gece Rand'ın kılıcı tuttuğunu gördüğünü söylüyor."

"Bu yeter," dedi Moiraine. Ellerini birbirine sürttü; aniden enerji dolmuş gibiydi. "Artık eminim. Ama keşke görülmeden burayı nasıl terk ettiğini bilebilmeyi diliyorum. Efsaneler Çağı'ndan bir Yeti'yi yeniden keşfettiyse..."

Lan Uno'ya baktı. Tek gözlü adam şaşkın şaşkın omuz silkti. "Unutmuştum, bu lanet olası konuşmalar sırasında..." Moiraine'e bir bakış fırlatarak boğazını temizledi. Kadın beklenti içinde bakışlarına karşılık verdi ve adam devam etti. "Demek istediğim... ah... yani, Lord Ejder'in izlerini takip ettim. Artık o kapalı vadiye giden bir başka yol var. De... deprem duvarın uzak ucunu yıkmış. Tırmanması zor, ama bir atı çıkarabilirsin. Tepede daha fazla iz buldum. Oradan dağı aşmak için kolay bir yol var." Bitirdiği zaman uzun bir nefes bıraktı.

"Güzel," dedi Moiraine. "En azından uçmayı yeniden keşfetmemiş. Ya da kendini görünmez kılmayı ya da efsanelerden çıkma başka bir şeyi. Onu gecikmeden takip etmeliyiz. Uno, seni ve diğerlerini Jehannah'a götürecek kadar altın vereceğim sana, bir de orada daha fazlasını almanı sağlayacak birinin ismini. Ghealdanlılar yabancılara karşı mesafelidir, ama birbirinizden ayrılmazsanız sizi rahatsız etmezler. Ben haber yollayana kadar orada bekleyin."

"Ama biz de sizinle geleceğiz," diye itiraz etti Uno. "Hepimiz Yenidendoğan Ejder'e bağlılık yemini ettik. Daha önce hiç düşmemiş bir kaleyi bu kadar az kişi nasıl alır, bilmiyorum, ama ne yapılması gerekiyorsa yapacağız."

"Demek artık 'Ejderin Halkı' olduk." Perrin neşesizce güldü. "'Tear

Taşı Ejderin Halkı gelene kadar düşmeyecek.' Bize yeni bir isim mi verdin, Moiraine?"

"Kullandığın dile dikkat et, demirci," diye hırladı Lan, tamamen buz ve kayadan ibaretmiş gibi bir ifadeyle.

Moiraine ikisine keskin bakışlar fırlattı ve sustular. "Beni affet, Uno," dedi kadın, "ama ona yetişmeyi düşünüyorsak hızlı hareket etmeliyiz. Atla zor bir yolculuğa dayanacak kadar zinde tek Shiernarlı sensin, ve diğerlerinin gücünü kazanması için gereken günleri harcamayı göze alamayız. Elimden geldiği zaman sizi aldıracağım."

Uno yüzünü buruşturdu, ama kabul ederek eğildi. Moiraine'in görüşmelerinin sona erdiğini belirtmesi üzerine omuzlarını dikleştirdi ve diğerlerine söylemeye gitti.

"Eh, sen ne dersen de, ben de geliyorum," diye araya girdi Min kararlılıkla.

"Sen Tar Valon'a gidiyorsun," dedi Moiraine ona.

"Hiç de öyle bir şey yapmıyorum!"

Aes Sedai, kız konuşmamış gibi rahatça devam etti. "Amyrlin Makamı'na olan biten aktarılmalı ve haberci güvercinleri olan itimat edebileceğim birini bulacağıma güvenemem. Ya da Amyrlin'in güvercinle gönderilmiş bir mesajı göreceğine. Uzun bir yol, ve zorlu. Yanına verecek biri olsa seni yalnız göndermezdim, ama elinde para ve yolda sana yardım edebilecek insanlara vereceğin mektuplar olmasını sağlayacağım. Ama hızlı gitmelisin. Atın yorulduğu zaman bir başkasını al -ya da gerekiyorsa çal -ama hızlı git."

"Mesajını Uno götürsün. O zinde; sen öyle dedin. Ben Rand'ın peşinden gidiyorum."

"Uno'nun kendi görevleri var. Hem, bir adamın kolayca Beyaz Kule'nin kapısına gidip Amyrlin Makamı ile görüşme talep edebileceğini mi düşünüyorsun? Haber vermeden gelirse bir kralın bile günlerce beklemesi gerekir, ve korkarım Shienarlılardan herhangi biri, sonsuza dek olmasa bile, haftalarca parmaklarını saymaya bırakılır. Bu kadar sıradışı bir şeyin ilk gündoğumundan önce Tar Valon'daki herkesçe öğrenileceğinden bahsetmiyorum bile. Pek az kadın Amyrlin'le şahsen görüş-

mek ister, ama olur bu, ve fazla yoruma yol açmaz. Amyrlin Makamı'nın benden bir mesaj aldığını kimsenin öğrenmesi gerekmez bile. Onun hayatı -ve bizimki- buna bağlı olabilir. Gitmesi gereken kişi sensin."

Min ağzını açıp kapatarak orada oturakaldı, anlaşılan yeni bir itiraz arıyordu, ama Moiraine sözlerine devam etti. "Lan, korkarım Rand'ın geçtiği yerlerde hoşuma gitmeyecek kadar çok kanıt bulacağız, ama ben senin iz sürme yeteneğine güveniyorum." Muhafız başını salladı. "Perrin? Loial? Benimle birlikte Rand'ın peşinden gidecek misiniz?" Min, duvarın önündeki yerinden sinirli bir ciyaklama çıkardı, ama Aes Sedai onu duymazdan geldi.

"Ben geleceğim," dedi Loial çabucak. "Rand benim dostum. Ve itiraf ederim; hiçbir şeyi kaçırmak istemezdim. Kitabım için, anlıyor musunuz?"

Perrin yanıt vermekte acele etmedi. Rand, sonunda ne olmuşsa olsun, onun dostuydu. Ve geleceklerinin bağlantılı olduğu neredeyse kesindi, ama elinden gelse işin o kısmından kaçınırdı. "Yapılması gerekiyor, değil mi?" dedi sonunda. "Geleceğim."

"Güzel." Moiraine tekrar, işe koyulmak üzere olan birinin havasıyla ellerini ovuşturdu. "Hepiniz hemen hazırlanmalısınız. Rand saatler önce yola çıktı. Günortası olmadan izine düşmüş olmak istiyorum."

Ne kadar ince yapılı olsa da, kadının varlığının gücü Lan dışında hepsini kapıya doğru sürdü. Loial kapıdan çıkana kadar eğildi. Perrin bir çiftçi kadının kaz gütmesini hatırladı.

Dışarı çıktıklarında Min aşırı tatlı bir gülümsemeyle Lan'le konuşmak için arkada kaldı. "Peki senin taşınmasını istediğin bir mesaj var mı? Belki Nynaeve'e?"

Muhafız üç bacak üzerindeki bir at gibi hazırlıksız yakalanmışcasına gözlerini kırptı. "Herkes biliyor mu...?" Dengesini hemen kazandı. "Benden duyması gereken başka herhangi bir şey olursa, kendim söylerim." Kapıyı Min'in suratına kapattı.

"Erkekler!" diye mırıldandı Min kapıya. "Bir taşın görebileceği şeyi görmeyecek kadar kör, kendileri adına düşünebileceklerine güvenile-

meyecek kadar inatçı."

Perrin derin bir nefes aldı. Vadinin havasında hâlâ hafif ölüm kokuları asılı duruyordu, ama içerinin havasızlığından iyiydi. Biraz iyi.

"Temiz hava," diye içini çekti Loial. "Duman beni biraz boğmaya başlamıştı."

Birlikte yamaçtan aşağı inmeye başladılar. Aşağıdaki derenin yanında, ayakta durabilen Shienarlılar Uno'nun çevresinde toplanmıştı. Hareketlerine bakılırsa tek gözlü adam küfür etmeden harcadığı zamanı telafi ediyordu.

"Siz ikiniz nasıl ayrıcalıklı oldunuz?" diye sordu Min aniden. "Size *sordu*. Bana sorma nezaketini göstermedi."

Loial başını iki yana salladı. "Sanırım yanıtımızın ne olacağını bildiği için sordu, Min. Moiraine Perrin ve benim akıllarımızı okuyabiliyor gibi; ne yapacağımızı biliyor. Ama sen onun için kapalı bir kitapsın."

Min yalnızca biraz yatışmış göründü. Başını kaldırıp ikisine baktı; bir yanda bir baş ve omuz yüksek Perrin, diğer yanda daha da yüksek Loial. "Bana ne faydası varsa. Yine de siz iki kuzu kadar kolaylıkla, o nereye gönderirse oraya gidiyorum. Bir süre iyi gittin, Perrin. Moiraine sana bir ceket satmış ve ceketin dikişleri açılıyormuş gibi karşı çıktın ona."

"Ona karşı çıktım, değil mi?" dedi Perrin şaşkınlık içinde. Bunu yaptığını fark etmemişti aslında. "Korktuğum kadar kötü olmadı."

"Şanslıydın," diye gürledi Loial. "'Bir Aes Sedai'yi kızdırmak bir eşekarısı yuvasına kafanı sokmaya denktir.'"

"Loial," dedi Min, "Perrin ile yalnız konuşmam lazım. Bize izin verir misin?"

"Ah. Elbette." Ogier adımlarını açtı ve çabucak öne geçti, ceketinin cebinden piposunu ve tütün kesesini çıkardı.

Perrin ihtiyatla kızı süzdü. Min, ne diyeceğini düşünürmüş gibi dudağını ısırıyordu. "Onun hakkında birşeyler görüyor musun?" diye sordu Perrin, Ogier'e doğru başını sallayarak.

Kız başını iki yana salladı. "Sanırım yalnızca insanlarda oluyor. Ama sende, bilmen gereken bazı şeyler gördüm."

"Sana söylemiştim..."

"Gereğinden fazla kalın kafalı olma, Perrin. İçerideyken, sen gideceğini söyledikten hemen sonra. Daha önce yoktular. Bu yolculukla ilgili olmalı. Ya da en azından senin gitmeye karar vermenle."

Bir an sonra Perrin gönülsüzce, "Ne gördün?" diye sordu.

"Kafeste bir Aiel," dedi kız hemen. "Kılıçlı bir Tuatha'an. Omuzlarına tünemiş bir şahin ve bir atmaca. Sanırım ikisi de dişi. Bir de diğerleri, elbette. Orada hep olan şeyler, senin çevrende dönen Karanlık ve..."

"Bunları anlatma!" dedi Perrin çabucak. Durduğundan emin olduğu zaman düşünerek kafasını kaşıdı. Hiçbiri mantıklı gelmiyordu. "Ne anlama geldiği konusunda herhangi bir fikrin var mı? Yeni şeylerin yani."

"Hayır, ama hepsi önemli. Benim gördüğüm şeyler hep önemlidir. İnsanların hayatlarındaki dönüm noktaları ya da yazgıları. Hep önemlidir." Bir an Perrin'e bakarak tereddüt etti. "Bir şey daha var," dedi ağır ağır. "Bir kadınla karşılaşırsan, hayatın boyunca gördüğün en güzel kadın, oradan kaç!"

Perrin gözlerini kırptı. "Güzel bir kadın mı gördün? Neden güzel bir kadından kaçayım?"

"Tavsiye almayı bilmez misin?" dedi kız sinirle. Bir taşı tekmeledi ve yamaçtan aşağı yuvarlanmasını izledi.

Perrin hemen sonuca varmaktan hoşlanmazdı. İnsanların onu kalın kafalı sanmasının bir sebebi de buydu. Ama Min'in son birkaç günde söylediği bazı şeyleri bir araya getirmiş ve şaşırtıcı bir sonuca varmıştı. Söyleyecek söz arayarak yerinde kalakaldı. "Ah... Min, seni severim, bilirsin. Seni severim, ama... Ah... Hiç kızkardeşim olmadı, ama olsaydı... Demek istediğim sen..." Kız kaşlarını kaldırarak ona bakınca sustu. Min'in yüzünde bir gülümseme vardı.

"Yapma, Perrin, seni sevdiğimi anlamış olmalısın." Perrin'in ağzının oynamasını izleyerek orada durdu, sonra ağır ağır, dikkatle konuştu. "Bir kardeş gibi, seni odun kafalı aptal! Erkeklerin kibiri beni hep hayretler içinde bırakıyor. Hepiniz her şeyin sizinle ilgili olduğunu ve her kadının sizi arzuladığını sanıyorsunuz."

Perrin yüzünün kızardığını hissetti. "Ben asla... Ben hiç..." Boğazını temizledi. "Bir kadın hakkında ne gördün?"

"Yalnızca tavsiyemi dinle," dedi Min ve hızla yürüyerek dereye yöneldi. "Geri kalan her şeyi unutsan bile," diye seslendi omzunun üzerinden, "buna dikkat et!"

Perrin kızın arkasından kaşlarını çattı –bir kez olsun düşünceleri hızla kendilerini düzenlemiş gibiydi– ve iki adımda ona yetişti. "Rand, değil mi?"

Kız boğazından bir ses çıkardı ve ona yan yan baktı. Ama yavaşlamadı. "Belki o kadar da kemik kafalı değilsindir," diye mırıldandı. Bir an sonra, kendi kendine konuşurmuş gibi ekledi, "bir fıçıyı bağlayan kuşak kadar sıkı bağlandım ona. Ama aşkıma karşılık vereceğini hiç sanmıyorum. Ve bu konuda yalnız değilim."

"Egwene biliyor mu?" diye sordu Perrin. Rand ve Egwene çocukluklarından sözlü sayılırlardı. Evlenmek için yapmaları gereken tek şey köydeki Kadın Kurulu'nun önünde diz çökmeleriydi. Perrin bunda ne gibi değişiklikler olmuş olabileceğini bilmiyordu, o da değişiklik olmuşsa.

"Biliyor," dedi Min sertçe. "İkimize de ne faydası varsa."

"Ya Rand? O biliyor mu?"

"Ah, elbette," dedi Min acı acı. "Ona da söyledim, değil mi? 'Rand, sana bir görü yaptım ve öyle görünüyor ki sana âşık olmak zorundayım. Dahası seni paylaşmam gerekiyor, ve bundan pek hoşlanmıyorum, ama durum bu.' Sen kesinlikle tahta kafalı bir aptalsın, Perrin Aybara." Öfkeyle bir elini gözlerinden geçirdi. "Onun yanında olabilseydim, yardım edebileceğimi biliyorum. Bir şekilde. Işık, eğer ölürse, buna dayanabilir miyim, bilmiyorum."

Perrin huzursuzca omuz silkti. "Dinle, Min. Ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım." *Ne kadar faydam dokunursa.* "Sana bu konuda söz verebilirim. Gerçekten de senin için en iyisi Tar Valon'a gitmen. Orada güvende olursun."

"Güvende mi?" Kız, ne anlama geldiğini merak edermiş gibi sözcüğün tadına baktı. "Sence Tar Valon güvenli mi?"

"Tar Valon'da güvenlik yoksa, hiçbir yerde yoktur."

Kız yüksek sesle burnunu çekti ve sessizlik içinde, yola çıkmak için hazırlananlara katıldılar.

7

DAĞLARDAN ÇIKIŞ

Dağlardan iniş yolu zorluydu, ama ne kadar alçağa indilerse Perrin kürklü pelerinine o kadar az ihtiyaç duydu. Geçen her saatle birlikte, kıştan kalanlardan çıkıp ilkbaharın ilk günlerine geldiler. Son kalan karlar yok oldu, otlar ve yabançiçekleri –beyaz kızumutları, pembe hophoplar– aştıkları yüksek çimenlikleri kaplamaya başladı. Ağaçlar daha sık görünmeye başladı, yaprakları sıklaştı, tarlakuşları ve kızılgerdanlar dallarda şarkı söyledi. Ve kurtlar vardı. Asla görünürde değil. Lan bile kurt gördüğünden bahsetmedi. Ama Perrin biliyordu. Aklını kararlılıkla onlara kapalı tuttu, ama zaman zaman zihninin arkasında, orada olduklarını hatırlatan tüy sürtünmesi gibi bir gıdıklanma hissediyordu.

Lan zamanının çoğunu siyah atı Mandarb'ın üzerinde yollarda öncülük yaparak, Rand'ın izini sürerek geçiriyordu; geri kalanlarsa Muhafız'ın onlar için bıraktığı işaretleri takip ediyorlardı. Yere taşlarla yapılmış ya da bir yol ayrımında bir kaya duvara hafifçe çizilmiş bir ok başı. Bu tarafa dönün. O geçidi aşın. Bu dönüşü, bu geyik patikasını takip edin, ağaçların arasından, dar bir derenin kenarından bu yandan, daha önce herhangi birinin bu taraftan geçtiğini gösteren hiçbir işaret olmasa bile. Lan'in işaretleri dışında hiçbir şey. Sola dönülmesi gerektiğini ifade edecek şekilde bir yana doğru bağlanmış bir tutam ot, sağa dönüş için bir tane daha. Eğilmiş bir dal. İlerideki zorlu tırmanış için

bir taş yığını, dik iniş için bir dikene geçirilmiş iki yaprak. Muhafız'ın yüz değişik işareti vardı, Perrin'e öyle geliyordu, ve Moiraine hepsini biliyordu. Lan, kamp yaptıkları ve, sessizce, ateşten uzakta Moiraine ile konuştuğu zamanlar dışında nadiren geliyordu. Güneş doğduğu zaman, çoğunlukla o gideli saatler geçmiş oluyordu.

Ondan sonra eyerine ilk tırmanan Moiraine oluyordu, doğu göğü yeni pembeleşmeye başladığında. Aes Sedai'ye kalsa hava tamamen kararana kadar, hatta karardıktan sonra da beyaz kısrağı Aldieb'den inmezdi ama, Lan ışık olmadığı zaman daha fazla iz sürmeyi reddediyordu.

"Bir atın bacağı kırılacak olursa daha da yavaşlarız," diyordu Muhafız Moiraine'e, kadın şikayet ederse.

Kadının yanıtı hep aynı oluyordu. "Bundan daha hızlı hareket edemiyorsan, belki daha fazla yaşlanmadan seni Myrelle'e göndersem iyi olacak. Eh, bu belki bekleyebilir, ama bizi daha hızlı götürmelisin."

Kadının sesi, biraz sinirle gerçeği söylermiş gibi, biraz da şaka gibi çıkıyordu. Moiraine daha sonra gülümsediği ve yatıştırırcasına omzunu okşamak için uzandığı zaman Lan'in ağzının gerilmesine bakılırsa, bu sözlerde bir tehdit ya da belki bir uyarı izi olduğundan emindi Perrin.

"Myrelle kim?" diye sordu Perrin kuşkuyla, bu ilk olduğunda. Loial Aes Sedai işlerine burnunu sokanların başına nahoş şeylerin geldiğine dair birşeyler mırıldanarak başını iki yana salladı. Ogier'in tüylü ayaklı atı bir Dhurran aygırı kadar yüksek ve ağırdı, ama Loial'in uzun bacakları iki yandan sallanırken hayvan iri bir midilli gibi ufak görünüyordu.

Moiraine alaylı, sır dolu bir gülümsemeyle gülümsüyordu. "Yalnızca bir Yeşil Aes Sedai. Lan'in bir gün emanet olarak bir paket iletmesi gereken biri."

"Yakında değil," dedi Lan ve şaşırtıcı bir şekilde, sesinde açık öfke vardı. "Elimden gelirse, asla. Sen benden sonra uzun zaman yaşayacaksın, Moiraine Aes Sedai!"

Kadının çok fazla sırrı var, diye düşündü Perrin, ama Muhafız'ın kendine hakimiyetini çatlatacak bir konu hakkında daha fazla soru sormaktan kaçındı.

Aes Sedai'nin eyerinin arkasında battaniyeye sarılmış bir bohça vardı: Ejder sancağı. Perrin onu yanlarında taşımaları yüzünden huzursuzdu, ama Moiraine ne fikrini sormuştu, ne de Perrin kendiliğinden söylediğinde dinlemişti. Herhangi biri görse tanıyacağından değil ama, Perrin yine de Aes Sedai'nin sırlarını ondan koruduğu kadar başarıyla başkalarına karşı da koruyacağını umuyordu.

En azından başlangıçta sıkıcı bir yolculuktu. Zirvesi bulut kaplı bir dağ bir diğerine benziyordu, bir geçit bir sonrakinden farklı değildi. Akşam yemekleri genellikle, Perrin'in sapanıyla yakalanmış tavşandan oluşuyordu. O kayalık arazide harcayacak kadar çok oku yoktu. Kahvaltı sık sık soğuk tavşan oluyordu, öğle yemeği de aynıydı ve eyerlerde yeniyordu.

Bazen, bir derenin yanına kamp kurduklarında ve henüz görmeye yetecek kadar ışık olduğunda, o ve Loial dağ alabalığı yakalıyordu. Karınlarının üzerine uzanıyor, ellerini dirseklerine dek soğuk suya batırıyor, yeşil sırtlı balıkları gıdıklayarak saklandıkları kaya çıkıntılarının altından çıkarıp yakalıyorlardı. Loial'in parmakları, ne kadar iri olsalar da, genellikle Perrin'inkilerden de becerikli çıkıyordu.

Bir kez, yola çıktıktan üç gün sonra, Moiraine onlara katıldı, derenin kenarına uzandı, kol yenlerindeki inci düğme sıralarını çözdü ve bu işin nasıl yapıldığını sordu. Perrin ve Loial şaşkın şaşkın bakıştılar. Ogier omuz silkti.

"Aslında zor değil," dedi Perrin. "Ellerini balığa arkadan ve alttan, karnını gıdıklayacakmışsın gibi yaklaştır. Sonra çek çıkar. Ama alışmak gerekiyor. İlk denediğinde hiçbir şey yakalayamayabilirsin."

"Ben herhangi bir şey yakalamadan önce günlerce denedim," diye ekledi Loial. Gölgesi balıkları korkutmasın diye uzak durarak dev ellerini suya sokmaya başlamıştı bile.

"O kadar zor mu?" diye mırıldandı Moiraine. Elleri suya usulca girdi... ve bir an sonra bir şapırtıyla çıktı. Yüzeyde kıvranan şişman bir alabalık tutuyordu. Kadın balığı kıyıya fırlatırken sevinçle kahkaha attı.

Perrin solmakta olan gün ışığı altında sıçrayan iri balığa gözlerini kırpıştırarak baktı. En az iki buçuk kilo geliyor olmalıydı. "Çok şanslıy-

mışsın," dedi. "O büyüklükte alabalıklar genellikle bu kadar küçük çıkıntılara sığınmaz. Biraz dere yukarı kaymalıyız. Bu çıkıntının altına yine balık saklanana kadar hava kararır."

"Öyle mi?" dedi Moiraine. "Siz ikiniz gidin. Sanırım ben yine burada deneyeceğim."

Perrin bir an tereddüt etti, sonra dere yukarı, bir başka çıkıntının olduğu yere gitti. Kadın bir şeyin peşindeydi, ama Perrin ne olduğunu hayal edemiyordu. Bu onu rahatsız ediyordu. Karın üstü, gölgesini suyun üzerine düşürmemeye dikkat ederek derenin kenarından baktı. Suda yarım düzine ince şekil asılı duruyor, yerlerinde kalmak için yüzgeçlerini pek az oynatıyorlardı. Hepsi bir arada Moiraine'in balığı kadar çekmezler, diye karar verdi içini çekerek. Şanslıysalar, o ve Loial adam başı iki tane yakalayabilirlerdi, ama ağaçların uzak kıyıdaki gölgesi bu tarafa sürünmeye başlamıştı bile. Şimdi ne yakalayabilirlerse o kadardı ve Loial tek başına o dört balığı ve iri olanının da büyük bir bölümünü yutabilecek kadar iştahlıydı. Loial'in elleri bir alabalığın arkasından usul usul yaklaşmaya başlamıştı bile.

Perrin ellerini suya sokamadan Moiraine bağırdı. "Üç tane yeter, sanırım. Son ikisi ilkinden de büyük."

Perrin irkilerek Loial'e baktı. "Olamaz!"

Ogier doğruldu ve küçük balıkların dağılmasına sebep oldu. "O bir Aes Sedai," dedi kısaca.

Gerçekten de Moiraine'in yanına geri döndüklerinde üç iri alabalık kıyıda yatıyordu. Kadın kol düğmelerini iliklemeye başlamıştı bile.

Perrin balığı kim yakalamışsa temizlemesi de gerektiğini hatırlatmayı düşündü, ama o anda kadınla gözgöze geldi. O pürüzsüz yüzde özel bir ifade yoktu, ama koyu renk gözleri tereddüt etmedi. Perrin'in ne diyeceğini biliyormuş ve çoktan kayda almamaya karar vermiş gibi görünüyordu. O sırtını döndüğünde, artık herhangi bir şey söylemek için çok geçti.

Perrin kendi kendine mırıldanarak kemerindeki bıçağı çıkardı ve balıkları temizlemeye başladı. "Aniden işleri paylaşmayı unuttu, anlaşılan. Herhalde pişirme ve daha sonra temizleme işlerini de bizim yapmamızı isteyecek."

"Bundan kuşkum yok," dedi Loial, üzerinde çalıştığı balığı temizlemeyi bırakmadan. "O bir Aes Sedai."

"Bunu bir yerde duyduğumu hatırlıyorum." Perrin'in bıçağı balığı yardı. "Shienarlılar onun için birşeyler getirmeye ya da taşımaya gönüllüydüler belki, ama artık yalnızca dört kişiyiz. İşleri sırayla yapmalıyız. Adil olan bu."

Loial büyük bir kahkaha kopardı. "Onun durumu böyle gördüğünden kuşkuluyum. İlk önce, devamlı ona itiraz eden Rand'a tahammül etmek zorunda kaldı, şimdi de bu görevi sen devralmaya hazırsın. Kural olarak, Aes Sedailer kimsenin kendilerine itiraz etmelerine izin vermezler. Bence ilk köye ulaşana kadar o ne derse yapma alışkanlığını tekrar kazanmamızı istiyor."

"İyi bir alışkanlık," dedi Lan, pelerinini arkaya atarak. Solan ışıkta, yoktan var olmuştu.

Perrin şaşkınlıktan neredeyse sırtüstü düşecekti. Loial'in kulakları şokla dikildi. İkisi de Muhafız'ın adımlarını duymamıştı.

"Hiç kaybetmemiş olmanız gereken bir alışkanlık," diye ekledi Lan, sonra da uzun adımlarla Moiraine'e ve atlara doğru uzaklaştı. Çizmeleri, o taşlı zeminde bile neredeyse hiç ses çıkarmıyordu ve birkaç adım sonra sırtında asılı duran pelerin ona, havada süzülen bedensiz bir kafa ve kollardan oluşan huzursuz edici bir görüntü verdi.

"Moiraine'in Rand'ı bulmasına ihtiyacımız var," dedi Perrin yumuşak sesle, "ama artık hayatımı şekillendirmesine izin vermeyeceğim." Hararetle balık temizlemeye döndü.

Sözünü tutmaya kararlıydı. Gerçekten kararlıydı. Ama takip eden günlerde, pek anlamadığı bir şekilde, yemek pişirme, bulaşık yıkama işlerini ve Moiraine'in aklına gelen diğer küçük işleri onun ve Loial'in yaptığını gördü. Hatta bir şekilde, her gece Aldieb'in bakımını yapma işini de üstlenmiş olduğunu keşfetti. Moiraine derin düşünceler içinde yerleşirken o kısrağın eyerini çıkarıyor, terini kuruluyordu.

Loial bunu kaçınılmaz bularak pes etti, ama Perrin etmedi. Reddetmeyi, direnmeyi denedi, ama kadın akla yakın, dahası küçücük bir öneride bulunduğunda itiraz etmek zordu. Yalnız, her zaman arkasın-

dan bir öneri daha geliyordu, ilki kadar küçük ve akla yakın, ve sonra bir tane daha. Varlığının salt gücü, bakışlarının kuvveti, itiraz etmeyi güç kılıyordu. Perrin ağzını açtığı anda o koyu renk gözleri Perrin'inkilere dikiliyordu. Kaşlarını kaldırması kaba davrandığına işaret ediyordu, gözlerinin şaşkın şaşkın açılması bu kadar küçük bir talebe nasıl itiraz edebileceğini soruyordu, soğukkanlı bir bakış içinde Aes Sedailerle ilgili her şeyi taşıyordu. Bütün bunlar Perrin'in tereddüt etmesine sebep oluyordu ve bir kez tereddüt edince, kaybettiği alanı bir daha asla kazanamıyordu. Perrin kadını üzerinde Tek Güç kullanmakla suçluyordu, ama aslında sebebin bu olduğunu sanmıyordu ve kadın ona aptallık etmemesini söylüyordu. Perrin demircinin dövüp bir tırpana çevirmesine itiraz eden bir parça demir gibi hissediyordu kendini.

Puslu Dağlar aniden Ghealdan'ın ormanlık yamaçlarına yol verdi, hep inişli çıkışlı ama asla fazla yükselmeyen bir arazi. Dağlarda onları bir insanın ne olduğundan emin olamazmış gibi izlemiş olan geyikler, atları görür görmez beyaz kuyruklarını oynatarak kaçmaya başladı. Perrin bile duman gibi kaybolan gri çizgili dağ kedilerini zar zor görebilmeye başladı. İnsan topraklarına geliyorlardı.

Lan renk değiştiren pelerinini giymeyi bıraktı ve diğerlerine daha sık katılmaya, ileride ne olduğunu söylemeye başladı. Çok yerde; ağaçların hepsi kesilmişti. Kısa süre sonra kaba taş duvarların çevirdiği tarlalar ve tepelerin yamaçlarında toprak süren çiftçiler, omuzlarındaki heybelerden aldıkları tohumu sürülmüş tarlalara eken insan sıraları, çok sık rastlanan değilse de sıradan görüntüler oldu. Tepelerde ya da vadilerde seyrek çiftlik evleri ve gri taştan ahırlar duruyordu.

Kurtlar burada olmamalıydı. Kurtlar insanların yaşadığı yerlerden sakınırdı, ama Perrin onları hâlâ hissediyordu, atlı grubu çevrelemiş görünmez bir perde ya da eşlikçiler gibiydiler. Perrin'in içi sabırsızlıkla doluyordu; bir köye ya da bir kasabaya, kurtların gitmesine yetecek kadar çok insan olan herhangi bir yere ulaşmak için sabırsızlanıyordu.

İlk tarlayı görmelerinden bir gün sonra, güneş arkalarındaki ufka dokunduğu sırada, Amadicia sınırından fazla uzak olmayan Jarra köyüne geldiler.

8

JARRA

Kiremit çatılı gri taş evler Jarra'nın birkaç dar sokağının iki yanına kümelenmiş, alçak bir tahta köprünün aştığı küçük derenin üzerindeki tepeye tutunuyordu. Çamurlu sokaklar boştu, eğimli köy çayırı da öyle, taş ahırının yanında duran köyün tek hanının merdivenini süpüren bir adam dışında; ama kısa süre önce köy çayırında epey insan bulunmuş gibi görünüyordu. Çayırın ortasındaki bir halkada, yeşil dallardan örülmüş, yılın bu kadar erken zamanlarında bulunabilen çiçeklerle süslenmiş yarım düzine kemer duruyordu. Yer ezilmiş görünüyordu ve toplantı yapıldığına dair başka izler de vardı; kemerlerden birinin dibine bir kadının kırmızı eşarbı, bir çocuğun örgü başlığı, yana devrilmiş bir kalaylı sürahi, yarısı yenmiş birkaç yemek artığı takılmıştı.

Tatlı şarap ve baharatlı kek kokuları çayırdaki havada hâlâ asılı duruyordu ve baca kokularına, akşam yemeği kokularına karışıyordu. Perrin'in burnu bir an başka bir koku yakaladı, tanımlayamadığı bir koku, habisliğiyle ensesindeki tüyleri diken diken eden hafif bir koku. Sonra koku kayboldu. Ama Perrin bir şeyin buradan geçtiğinden emindi, yanlış bir şeyin. Kokunun anısını yok etmek istermiş gibi burnunu ovaladı. *Bu Rand olamaz. Işık, delirmişse bile, o olamaz. Olabilir mi?*

Han kapısının üzerine asılmış tabelaya kollarını havaya kaldırmış, tek ayağı üzerinde duran bir adam resmedilmişti: Harilin'in Sıçrayışı. Grup dizginleri çekerken merdiveni süpüren adam şiddetle esneyerek

doğruldu. Perrin'in gözlerini görünce irkildi, ama Loial'i fark ettiğinde kendi fırlak gözleri iri iri açıldı. Geniş ağzı ve yok gibi görünen çenesiyle kurbağaya benziyordu. Üzerinden eski bir ekşi şarap kokusu geliyordu. En azından, Perrin'e. Adamın kutlamalara katıldığı kesindi.

Adam silkelendi ve bir elini ceketinden aşağı uzanan iki tahta düğme sırasının üzerine koyarak eğildi. Gözleri sırayla hepsinin üzerinde dolaştı, Loial'e tekrar geldiğinde daha da irileşti. "Hoşgeldiniz, hanımefendi, Işık yolunuzu aydınlatsın. Hoşgeldiniz, efendiler. Yemek, oda, banyo ister misiniz? Burada, Harilin'de hepsini bulabilirsiniz. Hancı Harod Efendi iyi bir yer işletiyor. Benim adım Simion. Herhangi bir şey isterseniz Simion'u sorun, o size bulur." Utançla ağzını örterek esnedi, saklamak için eğildi. "Affınıza sığınırım, hanımefendi. Uzaktan mı geldiniz? Büyük Av'dan haber getirdiniz mi? Valere Borusu Avı'ndan? Ya da sahte Ejder'den? Tarabon'da bir sahte ejder olduğu söyleniyor. Ya da belki Arad Doman'da."

"O kadar uzaktan gelmedik," dedi Lan, eyerinden inerek. "Benden çok bildiğinize kuşkum yok." Hepsi inmeye başladı.

"Burada bir düğün mü yapıldı?" dedi Moiraine.

"Bir düğün mü, hanımefendi? Olacak iş değil ama, bir ömür boyu yetecek kadar düğün yaptık. Düğün salgını. Hepsi son iki gün içinde. Nişanlanacak kadar büyük hiçbir kız kalmadı evlenmedik, ne tüm köyde, ne de her yönde birbuçuk kilometre mesafede. Olacak iş değil, Dul Jorath bile ihtiyar Banas'ı kemerlerden geçirdi, üstelik ikisi de bir daha asla evlenmeyeceklerine yemin etmişlerdi. Herkes bir hortuma kapılmış gibiydi. Dokumacının kızı Rilith, demirci Jon'dan kendisiyle evlenmesini isteyerek başlattı bunu. Adam babası olacak yaştaydı hem de. İhtiyar aptal önlüğünü çıkardı, evet dedi ve kız kemerlerin hemen, oracıkta dikilmesini istedi. Uygun bekleme süresinin lafını bile duymak istemedi, ve tüm diğer kadınlar kızın tarafını tuttu. O zamandan bu yana gece gündüz düğün yaptık. Öyle ki, kimse doğru düzgün uyuyamadı."

"Bu çok ilgi çekici," dedi Perrin, Simion tekrar esnemek için durduğu zaman, "ama genç bir..."

"Çok ilgi çekici," dedi Moiraine, Perrin'in sözünü keserek, "ve belki daha sonra gerisini de dinlemek isterim. Şimdilik, oda ve yemek istiyoruz." Lan Perrin'e doğru, dilini tutmasını söylemek istermiş gibi, aşağıdan küçük bir hareket yaptı.

"Elbette, hanımefendi. Yemek. Odalar." Simion Loial'e bakarak tereddüt etti. "Şey için iki yatağı birleştirmemiz gerekecek..." Moiraine'e doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Pardon, hanımefendi, ama... ah... o... tam olarak ne? Saygısızlık etmek istemem," diye ekledi telaşla.

Ama yeterince alçak sesle konuşmamıştı, çünkü Loial'in kulakları sinirle seyirdi. "Ben bir Ogier'im! Ne olduğumu düşündün? Trolloc mu?"

Simion gürleyen ses karşısında bir adım geriledi. "Trolloc mu, efen... ah... dim? Yok canım, ben yetişkin bir adamım. Çocuk masallarına inanmam. Ah, Ogier mi dediniz? Yok canım, Ogierler çocuk mas... Demek istediğim... yani..." Çaresizlik içinde dönüp hanın yanındaki ahıra doğru bağırdı. "Nico! Patrim! Gelin de atlarını alın!" Bir an sonra saçlarında saman olan iki oğlan, esneyerek ve gözlerini ovalayarak ahırdan çıktı. Simion, oğlanlar dizginleri toparlarken eğilerek onları basamaklara doğru buyur etti.

Perrin eyerlerini ve battaniye rulosunu omzunun üzerine attı ve yayını taşıyarak Lan ile Moiraine'in peşinden yürüdü. Simion önlerinde eğiliyor, kafasını sallayıp duruyordu. Loial eşikte iyice eğilmek zorunda kaldı, içerideki tavan, tepesinden yalnızca bir ayak yüksekteydi. Neden Ogierleri pek az insanın hatırladığı hakkında kendi kendine gürleyip duruyordu. Sesi uzak gökgürültüsü gibiydi. Tam önündeki Perrin bile sözlerinin yarısını anlayamıyordu.

Han bira, şarap, peynir ve bitkinlik kokuyordu. Kızaran koyun eti kokusu arkadan bir yerden süzülüyordu. Salondaki birkaç adam, aslında sıralara uzanmak ve uykuya dalmak istermiş gibi kupalarının üzerine doğru eğilmişlerdi. Tombul bir hizmetkar kadın odanın sonundaki fıçıların birinden bir kupa bira çekiyordu. Hancının kendisi, üzerinde uzun, beyaz bir önlük, duvara dayanarak yüksek bir taburenin üzerinde oturuyordu. Yeni gelenler içeri girerken, gözleri mahmur, başını kaldırdı. Loial'i görünce ağzı açık kaldı.

"Konuklar, Harod Efendi," diye bildirdi Simion. "Oda istiyorlar. Harod Efendi? O bir Ogier, Harod Efendi." Hizmetkar kadın döndü, Loial'i gördü ve elindeki kupayı düşürdü. Masalardaki bitkin adamlar başlarını bile kaldırmadı. Biri masaya başını koydu ve horlamaya başladı.

Loial'in kulakları şiddetle seyirdi.

Harod Efendi, gözleri Loial'e dikili, önlüğünü düzelterek yavaşça ayağa kalktı. "En azından Beyazpelerin değil," dedi sonunda, sonra yüksek sesle konuşmasına şaşarak irkildi. "Demek istediğim, hoşgeldiniz, hanımefendi. Efendiler. Görgüsüzlüğümü bağışlayın. Ancak bitkinliğimi mazeret gösterebilirim, hanımefendi." Loial'e bir bakış daha fırlattı ve inanmazlık içinde sessizce "Ogier?" sözcüğünü şekillendirdi.

Loial ağzını açtı, ama Moiraine onu engelledi. "Adamının dediği gibi, hancı, bu geceliğine herkes için oda ve yemek istiyorum. İyi bir yemek."

"Beni takip edebilirseniz, hanımefendi," dedi Simion. "Efendiler." Salonun bir yanındaki merdivene giderken yine eğildi.

Arkalarında, masadaki adamlardan biri aniden bağırdı, "Işık aşkına, bu da ne?" Harod Efendi, Ogierleri oldukça iyi tanırmış gibi yaparak açıklamaya başladı. Perrin'in sesler duyulmaz olana kadar işittiklerinden çoğu yanlıştı. Loial'in kulakları durmadan seyiriyordu.

İkinci katta Ogier'in başı tavanı süpürüyordu. Dar koridor kararıyordu, yalnızca koridorun uzak ucunda duran kapının yanındaki pencereden içeri dolan keskin günbatımı ışığı aydınlık veriyordu.

"Odalarda mum var, hanımefendi," dedi Simion. "Lamba getirmeliydim, ama onca düğünden sonra başım hâlâ dönüyor. Dilerseniz ateşi yakması için birini gönderirim. Ve elbette banyo suyu." Bir kapıyı ittirip açtı. "En iyi odamız, hanımefendi. Çok odamız yok –çok yabancı gelmiyor da– ama en iyi odamız bu."

"Ben bunun yanındakini alırım," dedi Lan. Omzunda, kendininkilere ek olarak Moiraine'in battaniye rulosu ve heybeleri vardı. Bir de Ejder sancağının bulunduğu bohça.

"Ah, iyi efendim, o hiç de iyi bir oda değildir. Yatağı dar. Sıkışık. Bir hizmetkar için düşünülmüş, sanırım, sanki buraya hizmetkarı olan

biri gelirmiş gibi. Affınıza sığınırım, hanımefendi."

"Yine de orada kalacağım," dedi Lan kararlılıkla.

"Simion," dedi Moiraine, "Harod Efendi Işığın Evlatları'ndan hoşlanmıyor mu?"

"Şey, hoşlanıyor, hanımefendi. Eskiden hoşlanmazdı, ama artık hoşlanıyor. Sınıra bu kadar yakın bir köyde Evlatlardan hoşlanmamak iyi bir tutum değildir. Jarra'dan hep geçerler, sanki sınır hiç yokmuş gibi. Ama dün sorun çıktı. Bir avuç sorun. Hem de düğünler sürerken."

"Ne oldu, Simion?"

Adam yanıt vermeden önce keskin bakışlarla kadına baktı. Perrin, loşluk içinde bakışlarının ne kadar keskin olduğunu başka kimsenin fark ettiğini düşünmüyordu. "Önceki gün yaklaşık yirmi tanesi geldi. O sırada sorun yoktu. Ama dün... Olacak iş değil ama, üç tanesi kalkıp artık Beyazpelerin olmadıklarını ilan ettiler. Pelerinlerini çıkardılar ve atlarına atlayıp gittiler."

Lan homurdandı. "Beyazpelerinler yaşam boyu hizmet etmek üzere yemin ederler. Komutanları ne yaptı?"

"Yani, bir şey yapacaktı, emin olabilirsiniz, iyi efendim, ama aralarından bir tanesi de gidip Valere Borusu'nu bulacağını ilan etti. Her neyse, yine bir başkası Ejder'i kovalıyor olmaları gerektiğini söyledi. O adam, ayrıldığı zaman Almoth Ovası'na gideceğini söyledi. Sonra bazıları sokaklardaki kadınlara söylememeleri gereken şeyler söylemeye, sarkıntılık etmeye başladı. Kadınlar bağırdı, Evlatlar kadınları rahatsız edenlere bağırdı. Hiç böyle kargaşa görmemiştim."

"Aranızdan herhangi biri onları durdurmaya çalışmadı mı?" dedi Perrin.

"İyi efendim, o baltayı kullanmasını biliyormuş gibi taşıyorsunuz, ama sizin tek kullanabildiğiniz süpürgeyle kazmayken kılıçları, zırhları olan adamlara karşı çıkmak o kadar kolay değildir. Beyazpelerinlerin kalanı, köyden gitmemiş olanlar, buna bir son verdi. Neredeyse kılıçlarını çekeceklerdi. Ve en kötüsü bu değildi. İkisi deliriverdi... diğerleri deli değilse yani. O ikisi Jarra'nın Karanlıkdostlarıyla dolu olduğu hakkında söylenip durmaya başladı. Haridin'in Sıçrayışı'ndan başlayarak

bütün köyü yakmaya çalıştılar. Yakacaklarını söylediler! Dışarıda, yangının başladığı yerdeki yanık izlerini görebilirsiniz. Onları durdurmaya çalışan diğer Beyazpelerinlerle dövüştüler. Kalan Beyazpelerinler yangını söndürmemize yardım ettiler, o ikisini sıkı sıkı bağladılar ve Amadicia'ya döndüler. Yolları açık olsun, derim ben, ve bir daha hiç gelmeseler de olur."

"Kaba davranışlar," dedi Lan, "Beyazpelerinler için bile."

Simion onaylayarak başını eğdi. "Dediğiniz gibi, iyi efendim. Daha önce hiç böyle davranmamışlardı. Kasılarak gezerler, evet. Size pislikmişsiniz gibi bakarlar, burunlarını hiç işleri olmayan yerlere sokarlar. Ama daha önce hiç sorun yaratmamışlardı. En azından bu şekilde."

"Artık gittiler," dedi Moiraine, "sorunlarını da yanlarında götürdüler. Huzurlu bir gece geçireceğimizden eminim."

Perrin ağzını açmadı, ama onun içi hiç de huzurlu değildi. *Bunca düğün ve Beyazpelerinler iyi, güzel, ama Rand'ın burada durup durmadığını ve ne tarafa gittiğini öğrenmek daha çok hoşuma giderdi. O koku ondan kalmış olamaz.*

Simion'un onu koridorun ilerisindeki bir başka odaya götürmesine izin verdi. İçeride iki yatak, bir lavabo ve iki tabure vardı, başka da pek bir şey yoktu. Loial başını eşikten sokmak için eğildi. Dar pencerelerden pek az ışık geliyordu. Yataklar yeterince büyüktü, ayakucunda katlanmış battaniyeler ve çarşaflar vardı, ama şilte yumru yumru görünüyordu. Simion şömine rafında bir mum ve onu yakmak için bir çakmak kutusu buldu.

"Sizin için iki yatağın birleştirilmesini sağlayacağım iyi... ah... Ogier. Evet, biraz sonra." Ama acelesi varmış gibi davranmıyordu, doğru düzgün yerleştirmesi şartmış gibi mumla uğraşıyordu. Perrin adamın huzursuz göründüğünü düşündü.

Eh, Emond Meydanı'nda Beyazpelerinler böyle davranıyor olsalar ben huzursuzdan da beter olurdum. "Simion, son bir iki günde buradan bir başka yabancı geçti mi? Uzun boylu, gri gözlü, kızılımsı saçlı genç bir adam? Bir yatak ve yemek karşılığında flüt çalmış olabilir."

"Onu hatırlıyorum, iyi efendim," dedi Simion, mumla uğraşmaya

devam ederek. "Dün sabah, erkenden geldi. Aç görünüyordu. Dünkü düğünlerin hepsinde flüt çaldı. İyi görünüşlü bir delikanlıydı. Bazı kadınlar başta onu süzdü, ama..." Perrin'e yan yan bakarak sustu. "Dostunuz mu, iyi efendi?"

"Onu tanıyorum," dedi Perrin. "Neden?"

Simion tereddüt etti. "Sebep yok, iyi efendim. Tuhaf bir adamdı, o kadar. Bazen kendi kendine konuşuyordu ve bazen, kimse bir şey dememişken kahkaha atıyordu. Gecenin ortasında bağırarak hepimizi uyandırdı. Yalnızca bir kabusmuş, daha fazlasını söylemedi. Harod Efendi, onca gürültüden sonra onu kalmaya ikna etmek için fazla çaba göstermedi." Simion yine sustu. "Giderken tuhaf bir şey söyledi."

"Ne?" diye sordu Perrin.

"Birinin peşinde olduğunu söyledi. Dedi ki..." Çenesiz adam yutkundu ve daha ağır devam etti. "Gitmezse onu öldüreceklerini söyledi. 'Birimizin ölmesi gerekiyor ve ben onun ölmesini istiyorum.' Kendi sözleri."

"Bizi kastetmemiştir," diye gürledi Loial. "Biz onun dostuyuz."

"Elbette, iyi... ah... Ogier. Elbette, sizi kastetmemiştir. Ben... ah... dostunuz olan biri için böyle konuşmak istemem, ama ben... ah... bence o hasta. Kafadan, bilirsiniz."

"Biz ona göz kulak oluruz," dedi Perrin. "Onu takip etmemizin sebebi bu. Hangi taraftan gitti?"

"Biliyordum," dedi Simion, ayakuçlarında sıçrayarak. "Sizi gördüğüm anda hanımefendinin yardım edeceğini anladım. Ne tarafa mı? Doğuya, iyi efendim. Sanki Karanlık Varlık ensesindeymiş gibi, doğuya. Sizce hanımefendi bana da yardım eder mi? Kardeşime yani. Noam çok hasta ve Roon Ana hiçbir şey yapamayacağını söylüyor."

Perrin yüzünü ifadesiz tuttu ve yayını köşeye dikerek, battaniye rulosuyla eyerlerini yataklardan birinin üzerine yerleştirerek zaman kazandı. Sorun, düşünmenin pek faydası olmamasıydı. Loial'e baktı, ama ondan da yardım gelmedi; Ogier'in uzun kaşları şaşkınlık içinde sarkmış, yanaklarına sürtünüyordu. "Hanımefendinin kardeşine yardım edebileceğini düşünmene sebep olan ne?" *Aptalca bir soru! Doğru so-*

ru, bu konuda ne yapmayı düşündüğü olmalıydı.

"Yani, bir kez Jehannah'a gittim, iyi efendim, ve orada onun gibi iki... iki kadın gördüm. Bundan sonra onu tanımamam imkansızdı." Sesi fısıltıya dönüştü. "Onların ölüleri diriltebildiği söyleniyor, iyi efendim."

"Bunu başka kim biliyor?" diye sordu Perrin keskin bir sesle, ve aynı anda Loial, "Eğer kardeşin öldüyse, herhangi birinin yapabileceği hiçbir şey yok," dedi.

Kurbağa suratlı adam ümitsizlik içinde bir birine, bir diğerine baktı ve sözleri telaşlı çıktı. "Benden başka kimse bilmiyor, iyi efendim. Noam ölmedi, iyi Ogier, yalnızca hasta. Yemin ederim başka hiç kimse hanımefendiyi tanımaz. Harod Efendi bile hayatı boyunca buradan otuz kilometreden fazla uzaklaşmadı. Kardeşim öyle kötü hasta ki. Hanımefendiye kendim sorardım, ama bacaklarım öyle titrer ki, konuştuğumu bile duyamaz. Ya alınırsa ve üzerime yıldırım düşürürse? Ya yanılmışsam? Dışarıdan bir kadını itham edebileceğiniz bir şey değil bu. Demek istediğim... ah..." Ellerini yarı yalvarırcasına, yarı kendini savunmak istermiş gibi kaldırdı.

"Söz veremem," dedi Perrin, "ama onunla konuşurum. Loial, ben Moiraine ile konuşana kadar neden Simion'a eşlik etmiyorsun?"

"Elbette," diye gürledi Ogier. Loial'in eli omzunu yutunca Simion irkildi. "Bana odamı gösterecek ve konuşacağız. Söylesene, Simion, sen ağaçlar hakkında neler biliyorsun?"

"A-a-ağaçlar mı, i-iyi Ogier?"

Perrin daha fazla beklemedi. Karanlık koridor boyunca seğirtti, Moiraine'in kapısını çaldı ve "Girin!" denmesini beklemeden kapıyı ittirip girdi.

Yarım düzine mum hanın en iyi odasının o kadar da geniş olmadığını gösteriyordu, yalnız tek yatağın bir kubbeyi destekleyen dört yüksek direği vardı ve şiltesi Perrin'inkine göre daha az yumru yumru gibiydi. Yerde bir parça halı vardı ve tabure yerine iki tane minderli sandalye bulunuyordu. Bunun dışında, Perrin'in odasından farklı görünmüyordu. Moiraine ve Lan, bir şey konuşuyorlarmış gibi soğuk şömi-

nenin başında duruyorlardı ve Aes Sedai görüşmelerinin kesilmesinden hiç de memnun olmuş görünmüyordu. Muhafız'ın yüzü bir heykel kadar anlaşılmazdı.

"Rand burada bulunmuş," diye hemen başladı Perrin. "Simion denen adam hatırlıyor." Moiraine dişlerinin arasından tıslad.

"Sana çeneni kapalı tutman söylendi," diye hırladı Lan.

Perrin Muhafız'la yüzleşmek için ayaklarını açtı. Bu Moiraine'in öfkeli bakışlarıyla karşılaşmaktan daha kolaydı. "Soru sormadan buraya gelip gelmediğini nasıl anlayabiliriz? Bana bunu söyle. İlgileniyorsanız, dün gece gitmiş ve doğuya yönelmiş. Ve birinin onu takip ettiği, öldürmeye çalıştığı hakkında söylenip duruyormuş."

"Doğu." Moiraine başını salladı. Sesindeki mutlak sakinlik onaylamaz bakışlarına hiç uymuyordu. "Bunu bilmek güzel, öte yandan, Tear'a gidiyorsa öyle olmak zorundaydı zaten. Ama Beyazpelerinleri duymadan bile burada bulunduğundan oldukça emindim, ve onlar bunu iyice kesinleştirdiler. Rand bir şey konusunda haklı, Perrin. Onu bulmaya çalışan tek grubun biz olduğumuzu hiç düşünmüyorum. Ve eğer onlar bunu anlarlarsa, bizi durdurmaya çalışabilirler. Zaten Rand'ın peşinden giderken uğraşacağımız yeterince şey var, bir de bununla uğraşmayalım. Ben sana konuşmanı söyleyene kadar dilini tutmayı öğrenmelisin."

"Beyazpelerinler mi?" dedi Perrin inanmazca. *Dilimi tutmak mı? Yak beni, tutacağım!* "Onlardan nasıl anlayabilirsin ki?... Rand'ın deliliği. *Bulaşıcı* mı?"

"Deliliği değil," dedi Moiraine, "eğer deli denebilecek kadar ileri gitmişse. Perrin, o Efsaneler Çağı'ndan bu yana görülen en güçlü *ta'veren*. Dün, bu köyde, Desen... hareket etti, kalıba dökülen kil gibi kendini Rand'ın çevresinde şekillendirdi. Düğünler, Beyazpelerinler, bunlar dinlemesini bilen biri için Rand'ın burada bulunduğunu anlatmaya yeter."

Perrin uzun bir nefes aldı. "Ve gittiği her yerde bu tür şeyleri bulacağız, öyle mi? Işık, peşine Gölgedölleri düşmüşse, izini bizim kadar kolay sürebilirler."

"Belki," dedi Moiraine. "Belki de değil. Kimse Rand kadar güçlü bir *ta'veren* hakkında bir şey bilmiyor." Bir an bilmemesine sinirlenmiş göründü. "Hakkında yazma kalan kişiler arasında en güçlüsü Artur Şahinkanadı idi. Ve Şahinkanadı hiçbir açıdan Rand kadar güçlü değildi."

"Anlatıldığına göre," diye araya girdi Lan, "Şahinkanadı ile aynı odada bulunan insanların yalan söyleyecekken gerçeği söyledikleri, akıllarında olduğundan bile haberleri bulunmayan kararlar verdikleri zamanlar olurmuş. Zarın her atılışının, kartların her dağıtılışının onun lehine olduğu zamanlar. Ama yalnızca zamanlar."

"Yani bilmiyorsun," dedi Perrin. "Ta Tear'a kadar düğünlerden ve delirmiş Beyazpelerinlerden oluşan bir iz bırakabilir."

"Yani bilinecek ne varsa o kadar biliyorum," dedi Moiraine sert bir sesle. Koyu renk gözleri Perrin'i bir kırbaç gibi cezalandırdı. "Desen *ta'veren*lerin çevresinde ince ince dokunur ve nereye bakması gerektiğini bilen birileri o ipliklerin şeklini takip edebilir. Dikkat et de dilin anlamadığın kadar şey açıklamasın."

Perrin elinde olmadan, kadın gerçek darbeler indirirmiş gibi omuzlarını kamburlaştırdı. "Eh, bu sefer ağzımı açtığıma memnun olmalısın. Simion senin Aes Sedai olduğunu biliyor. Kardeşi Noam'ın hastalığını iyileştirmeni istiyor. Onunla konuşmamış olsaydım, asla isteyecek kadar cesaret bulamazdı, ama dostları arasında konuşmaya başlayabilirdi."

Lan Moiraine ile gözgöze geldi ve bir an bakıştılar. Muhafız'da, sıçramak üzere olan bir kurdun havası vardı. Moiraine sonunda başını iki yana salladı. "Hayır," dedi.

"Nasıl istersen. Senin kararın." Lan'in sesi, kadının yanlış karar verdiğini düşünürmüş gibi çıkmıştı, ama gerginliği gitmişti.

Perrin onlara baktı. "Düşündüğünüz... Simion ölürse kimseye söyleyemez, değil mi?"

"Benim eylemlerim sonucunda ölmeyecek," dedi Moiraine. "Ama bunun her zaman böyle olacağına söz veremem, vermeyeceğim. Rand'ı bulmalıyız ve bu konuda başarısız olmayacağım. Bunu yeterince açık ifade ettim mi?" Kadının bakışlarına yakalanan Perrin yanıt veremedi.

Aes Sedai, sessizliği yeterli bir yanıtmış gibi başını salladı. "Şimdi beni Simion'a götür."

Loial'in kapısı açık duruyor, koridora mum ışığı düşürüyordu. İçerideki iki yatak bir araya getirilmişti ve Loial ile Simion bir tanesinin kenarında oturuyordu. Çenesiz adam ağzı açık, yüzünde bir hayret ifadesi, Loial'e bakıyordu.

"Ah, evet, *yurt*lar harikadır," diyordu Loial. "Orada, Ulu Ağaçların altında öyle bir huzur vardır ki. Siz insanlar savaşlarınıza, çabalarınıza dalabilirsiniz, ama bir *yurdu* hiçbir şey rahatsız edemez. Ağaçlara bakar, ahenk içinde yaşarız..." Moiraine, Lan ve arkalarında Perrin'i görünce sesi zayıfladı.

Simion eğilerek, uzak duvara yaslanana kadar geriledi. "Ah... iyi hanımefendi... Ah... ah..." O zaman bile, yaylı oyuncak gibi eğilip doğrulmaya devam etti.

"Bana kardeşini göster," diye emretti Moiraine, "ne yapabileceğime bakayım. Perrin, bu iyi adam ilk önce seninle konuştuğuna göre sen de gel." Lan bir kaşını kaldırdı ve kadın başını iki yana salladı. "Hepimiz gidersek dikkat çekebiliriz. Perrin bana ihtiyacım olan korumayı sağlayabilir."

Lan gönülsüzce başını salladı, sonra Perrin'e sert sert baktı. "Sağlasan iyi olur, demirci. Başına herhangi bir şey gelirse..." Soğuk, mavi gözleri vaadi tamamladı.

Simion mumlardan birini kaptı ve koridora fırladı. Eğilmeye devam ederek, mum ışığının düşürdüğü gölgelerin dans etmesine sebep oluyordu. "Bu taraftan... ah... hanımefendi. Bu taraftan."

Koridorun ucundaki kapının ötesinde, dışarıdaki merdiven han ile ahır arasındaki dar bir sokağa iniyordu. Gece, mumun alevini küçültmüş, titreşen bir nokta haline getirmişti. Yarım ay, yıldız saçılı gökyüzünde yükselmiş, Perrin'in gözleri için yeterinden de fazla aydınlık veriyordu. Perrin Moiraine'in neden Simion'a artık eğilmesine gerek olmadığını söylemediğini merak etti. Aes Sedai eteklerini çamurdan korumak için kaldırarak, karanlık geçit bir saray koridoruymuş ve o da bir kraliçeymiş gibi kayarak ilerliyordu. Hava serinlemeye başlamıştı bile;

geceler hâlâ kışın yankılarını taşıyordu.

"Bu taraftan." Simion onları ahırın arkasındaki küçük bir barınağa götürdü ve telaşla kapının sürgüsünü açtı. "Bu taraftan." Simion işaret etti. "İşte, hanımefendi. İşte. Kardeşim. Noam."

Barınağın uzak ucu tahta çıtalarla ayrılmıştı; kaba görünüşüne bakılırsa, telaşla. Tahta çıtaların kapısını iri bir demir kilit tutuyordu. O parmaklıkların arkasında, saman kaplı zeminin üzerinde bir adam karın üstü yatıyordu. Ayakları çıplaktı, gömleği ve pantolonu, nasıl çıkaracağını bilmeden yırtmış gibi lime limeydi. Perrin'in, Simion ve Moiraine'in bile fark edeceğini düşündüğü yıkanmamış deri kokusu vardı havada.

Noam başını kaldırdı ve sessizce, ifadesizce gelenlere baktı. Adamda Simion'un kardeşi olduğunu anlatacak hiçbir şey yoktu –başlangıç olarak, bir çenesi vardı ve geniş omuzlu, iri bir adamdı– ama Perrin'i sarsan bu değildi. Noam onlara parlak, sarı gözlerle bakıyordu.

"Bir senedir deli deli konuşuyordu, hanımefendi, şeylerle... kurtlarla konuşabildiğini söylüyordu. Ve gözleri..." Perrin'e bir bakış fırlattı. "Şey, fazla içtiği zaman konuşurdu. Herkes ona gülerdi. Sonra, bir ay kadar önce, kasabaya gelmemeye başladı. Sorunun ne olduğunu görmek için gittim, ve onu... böyle buldum."

Perrin ihtiyatla, gönülsüzce, bir kurda uzanırmış gibi Noam'a uzandı. *Burnunda soğuk rüzgar, ormanlarda koşmak. Saklandığın yerden fırlamak; diz arkası kirişlerinde kapanan dişler. Kan tadı, dilinin üzerinde, zengin. Öldürmek.* Perrin, ateşten kaçarmış gibi irkildi, iletişimi kesti. Bunlar düşünce değildi aslında, yalnızca karmaşık bir arzular ve imgeler yığınıydı, kısmen anı, kısmen özlem. Ama içinde başka herhangi bir şeyden çok kurtluk vardı. Sendelememek için tutundu; dizleri titriyordu. *Işık bana yardım et!*

Moiraine elini kilide koydu.

"Anahtar Harod Efendi'de, hanımefendi. Açılmasına..."

Moiraine kilidi çekiştirdi ve kilidin yayı açıldı. Simion, ağzı açık, bakakaldı. Kadın kilidi halkasından çıkardı ve çenesiz adam Perrin'e döndü.

"Bu güvenli mi, iyi efendim? O benim kardeşim, ama yardım etme-

ye çalıştığında Roon Ana'yı ısırdı, ve o... o bir inek öldürdü. Dişleriyle," diye ekledi zayıfça.

"Moiraine," dedi Perrin, "adam tehlikeli."

"Tüm erkekler tehlikelidir," diye yanıt verdi kadın serinkanlı bir şekilde. "Şimdi sessiz olun." Kapıyı açtı ve içeri girdi. Perrin nefesini tuttu.

İlk adımda, Noam dişlerini çıkardı, hırlamaya başladı, derinleşen ve sonunda tüm bedenini titreten bir gürleme. Moiraine duymazdan geldi. Noam hırlamaya devam ederek, Moiraine yaklaştıkça kıvrıla kıvrıla samanların üzerinde geriledi, ta ki köşeye sıkışıncaya kadar. Ya da Moiraine onu köşeye sıkıştırıncaya kadar.

Aes Sedai ağır ağır, sakince diz çöktü ve adamın başını ellerinin arasına aldı. Noam'ın hırlaması yükseldi, sonra, Perrin hareket edemeden, inlemeye dönüşüp kesildi. Moiraine Noam'ın başını uzun süre tuttu, sonra aynı sakinlikle bıraktı ve ayağa kalktı. Sırtını Noam'a verip kafesten dışarı çıkarken Perrin'in boğazı sıkıştı, ama adam arkasından bakmakla yetindi. Kadın parmaklıklı kapıyı kapattı, kilidi halkasına geçirdi, ama kilitlemeye zahmet etmedi... ve Noam hırlayarak kendini parmaklıklara fırlattı. Çıtaları ısırdı, dişleriyle parçaladı, kafasını aralarından çıkarmaya çalıştı.

Moiraine ifadesizce, titremeyen bir elle eteğindeki samanları süpürdü.

"Kendini riske atıyorsun," diye nefes verdi Perrin. Kadın ona baktı –sabit, bilgiç bir bakış– ve Perrin gözlerini kaçırdı. Sarı gözlerini.

Simion kardeşine bakıyordu. "Ona yardım edebilir misiniz, hanımefendi?"

"Üzgünüm, Simion," dedi Moiraine.

"Hiçbir şey yapamaz mısınız, hanımefendi? Herhangi bir şey? Hani o," sesi fısıltıya dönüştü "Aes Sedai şeylerinden biri?"

"Şifa basit bir şey değildir, Simion, ve Şifacı kadar insanın içinden de gelir. Orada Noam olduğunu, bir insan olduğunu hatırlayan hiçbir şey kalmamış. Ona geri dönüş yolunu gösterecek harita ve o yoldan dönecek herhangi bir şey kalmamış. Noam gitmiş, Simion."

"O... o yalnızca tuhaf tuhaf konuşurdu, hanımefendi, çok fazla içtiğinde. O yalnızca..." Simion gözlerini sildi ve gözlerini kırpıştırdı. "Teşekkür ederim, iyi hanımefendi. Elinizden gelse bir şey yapacağınızı biliyorum." Kadın elini adamın omzuna koydu, sonra barınaktan çıktı.

Perrin onu takip etmesi gerektiğini biliyordu, ama tahta parmaklıkları ısıran adama –bir zamanlar adam olan şeye– takıldı kaldı. Hızlı bir adım attı ve halkasından sarkan kilidi çıkararak kendini şaşırttı. İyi bir kilitti, usta bir demircinin işi.

"Efendim?"

Perrin bir elindeki kilide, bir kafesteki adama baktı. Noam parmaklıkları ısırmayı bırakmış, nefes nefese, ihtiyatla Perrin'e bakıyordu. Dişlerinin bazıları kırılmıştı.

"Onu sonsuza dek burada bırakabilirsin," dedi Perrin, "ama ben.... ben iyileşeceğini sanmıyorum."

"Dışarı çıkarsa ölür, iyi efendim!"

"Orada ya da burada, ölecek, Simion. Dışarıda, en azından özgür ve olabildiğince mutlu olacak. O artık senin kardeşin değil, ama karar vermesi gereken sensin. Onu burada bırakırsan insanlar onu seyredecek, o da ölüp gidene kadar kafesinin parmaklıklarını seyredecek. Bir kurdu kafese koyup, mutlu olmasını bekleyemezsin, Simion. Ya da uzun yaşamasını."

"Evet," dedi Simion ağır ağır. "Evet, anlıyorum." Tereddüt etti, sonra başını önce öne arkaya, sonra da barınağın kapısına doğru salladı.

Perrin'in ihtiyaç duyduğu tek yanıt buydu. Parmaklıklı kapıyı açtı ve yana çekildi.

Noam bir an açıklığa baktı. Aniden kafesten fırladı, şaşırtıcı bir beceriyle dört ayak üzerinde koşmaya başladı. Kafesten dışarı, barınaktan dışarı, gecenin içine. *Işık ikimize de yardım et,* diye düşündü Perrin.

"Sanırım özgür olması daha iyi." Simion silkelendi. "Ama kapıyı açık, Noam'ı da gitmiş bulunca Harod Efendi'nin ne diyeceğini bilemiyorum."

Perrin parmaklıklı kapıyı kapattı; iri kilit kapanırken keskin bir tıkırtı çıkardı. "Bırak kendisi çözsün."

Simion kısa bir kahkaha attı, sonra aniden sustu. "Bundan da bir şey çıkaracaktır. Hepsi öyle. Bazıları Roon Ana'yı ısırdığında Noam'ın kurda dönüştüğünü söylüyor. Kürküyle falan hem de! Bu doğru değil, ama söylüyorlar."

Perrin ürpererek başını kafesin kapısına dayadı. *Kürkü olmayabilir, ama o yine de bir kurt. Bir kurt, insan değil. Işık, bana yardım et.*

"Onu hep burada tutmadık," dedi Simion aniden. "Roon Ana'nın evindeydi, ama Beyazpelerinler geldikten sonra o ve Harod Efendi onu buraya getirmek zorunda kaldı. Beyazpelerinlerin hep bir listeleri vardır, aradıkları Karanlıkdostlarından oluşan. Noam'ın gözleri yüzündendi, anlıyor musunuz? Beyazpelerinlerin aradığı kişilerden birinin adı Perrin Aybara'ymış, bir demirci. Onun sarı gözleri olduğunu ve kurtlarla koştuğunu söylediler. Onların Noam'ı öğrenmesini neden istemediğimi anlıyorsunuz."

Perrin başını çevirip omzunun üzerinden Simion'a baktı. "Sence bu Perrin Aybara bir Karanlıkdostu mu?"

"Bir Karanlıkdostu kardeşimin bir kafeste ölmesine aldırmazdı. Sanırım hanımefendi sizi bu olduktan kısa süre sonra buldu. Yardım edebileceği bir zamanda. Keşke Jarra'ya birkaç ay önce gelseydi."

Perrin, adamı bir kurbağaya benzettiği için utandı. "Keşke onun için bir şey yapabilseydi." *Yak beni, keşke yapabilseydi.* Aniden tüm köyün Noam'ı biliyor olması gerektiği geldi aklına. Gözlerini. "Simion, odama yemek getirebilir misin?" Harod Efendi ve diğerleri daha önce Loial'ı seyretmeye, onun gözlerini fark edemeyecek kadar dalmış olabilirdi, ama yemeğini salonda yerse kesinlikle fark ederlerdi.

"Elbette. Sabahleyin de. Atınıza binmeye hazır olana kadar inmenize gerek yok."

"Sen iyi bir adamsın, Simion. İyi bir adam." Simion öyle memnun olmuş göründü ki, Perrin yine utandı.

9

KURT DÜŞLERİ

Perrin arka taraftan odasına döndü, bir süre sonra Simion üstü örtülü bir tepsiyle geldi. Kumaş kızarmış koyun eti, bezelye, şalgam ve taze pişmiş ekmek kokularını engelleyemiyordu, ama Perrin kokular soğuyana kadar yatağında, tavana bakarak yattı. Noam'ın görüntüsü kafasından tekrar tekrar geçiyordu. Tahta çıtaları çiğneyen Noam. Karanlığa koşan Noam. Kilit yapımını, çeliğe dikkatle su ve biçim verilişini düşünmeye çalıştı, ama işe yaramadı.

Tepsiyi görmezden gelerek ayağa kalktı ve Moiraine'in odasına gitti. Kapısını çalınca kadının, "İçeri gel, Perrin," dediğini duydu.

Bir an Aes Sedailer hakkındaki tuhaf hikayeler yeniden aklına doluştu, ama onları bir kenara itti ve kapıyı açtı.

Moiraine yalnızdı –Perrin bunun için minnettardı– ve dizinin üstünde dengelediği bir mürekkep şişesiyle oturmuş, küçük, deri ciltli bir deftere yazı yazıyordu. Şişenin tıpasını taktı, başını kaldırmadan kaleminin çelik ucunu küçük bir parşömen parçasına sildi. Şöminede ateş vardı.

"Bir süredir seni bekliyordum," dedi. "Bu konuda daha önce konuşmadım, çünkü konuşmamı istemediğin açıktı. Ama bu geceden sonra... Ne bilmek istiyorsun?"

"Öyle bir şey mi beklemeliyim?" diye sordu Perrin. "Sonumun öyle olmasını mı?"

"Belki."

Perrin biraz bekledi, ama Moiraine kalemi ve mürekkebi cilalı gülağacından küçük bir kutuya koyup, kuruması için yazdıklarının üzerine üflemekle yetindi. "Bu kadar mı? Moiraine, bana kaypak Aes Sedai yanıtları verme. Bir şey biliyorsan, anlat. Lütfen."

"Pek az bilgim var, Perrin. İki dostun araştırmaları için tuttuğu kitaplar ve yazmalar arasında başka yanıtlar ararken, Efsaneler Çağı'ndan kalma bir kitap parçasının kopyasını buldum. Bazı durumlardan bahsediyordu... seninkine benzeyen. Dünyadaki tek kopya o olabilir, o da fazla bilgi vermiyordu."

"Ne anlatıyordu? En ufak bir şey bile benim bildiğimden fazladır. Yak beni, Rand'ın delirmesinden endişeleniyordum, kendim için endişelenmem gerektiği hiç aklıma gelmedi!"

"Perrin, Efsaneler Çağı'nda bile bu konuda pek az şey biliyorlardı. Kitabı yazan her kimse, bunun gerçek mi, efsane mi olduğundan emin değildi. Ve ben yalnızca bir parçasını gördüm. Kadın kurtlarla konuşan bazı kişilerin kendilerini kaybettiklerini, içlerinde insan olan kısmın kurt olan kısım tarafından yutulduğunu söylüyordu. Bazıları. On kişiden birini mi kastediyordu, beş kişiden biri mi, dokuz kişiden biri mi, bilemiyorum."

"Onlarla iletişimi engelleyebiliyorum. Nasıl yaptığımı bilmiyorum, ama onları dinlemeyi reddedebiliyorum. Onları işitmeyi reddedebiliyorum. Bunun faydası olur mu?"

"Olabilir." Moiraine onu inceledi, söyleyeceklerini dikkatle seçiyormuş gibiydi. "Daha çok, düşlerden bahsediyordu. Düşler senin için tehlikeli olabilir, Perrin."

"Bunu daha önce de bir kez söyledin. Ne demek istiyorsun?"

"Kitabın yazarına göre, kurtlar kısmen bu dünyada, kısmen de bir düşler dünyasında yaşıyor."

"Düşler dünyası mı?" dedi Perrin inanamayarak.

Moiraine ona keskin bir bakış fırlattı. "Dediğim buydu, ve kadının yazdığı da buydu. Kurtların birbirleriyle, seninle konuşma tarzları bir şekilde bu düşler dünyasıyla bağlantılı. Nasıl olduğunu anladığımı id-

dia edemem." Kaşlarını hafifçe çatarak durdu. "Düşgörme denen Yeti'ye sahip Aes Sedailerin yazdıklarına göre, Düşgörenler bazen düşlerinde kurtlarla karşılaştıklarından, hatta kurtların rehber görevi görmesinden bahsedermiş. Korkarım, kurtlardan sakınmak istiyorsan, uyurken de uyanıkken olduğu kadar dikkatli olmalısın. Yani buna karar verirsen."

"Buna karar verirsem mi? Moiraine, benim sonum Noam gibi olmayacak. Olmayacak!"

Kadın ona soran gözlerle baktı, başını ağır ağır iki yana salladı. "Kendi seçimlerinin hepsini sen yapabilirmişsin gibi konuşuyorsun, Perrin. Sen *ta'veren*sin, unutma." Perrin sırtını ona dönüp karanlık pencerelere bakmaya başladı, ama Aes Sedai devam etti. "Rand'ın ne olduğunu bildiğimden, ne kadar güçlü *ta'veren* olduğunu bildiğimden, onunla birlikte bulduğum diğer iki *ta'veren*e gerektiği kadar dikkat etmedim belki de. Aynı köyde doğmuş üç *ta'veren*, dahası hepsi birkaç hafta arayla doğmuş. Bu işitilmemiş bir şey. Belki sen –ve Mat– Desen'de benim ve senin sandığımızdan daha büyük hedefler üstleneceksiniz."

"Ben Desen'de herhangi bir *hedef* istemiyorum," diye mırıldandı Perrin. "İnsan olduğumu unutursam herhangi bir şey üstlenemeyeceğim kesin zaten. Bana yardım eder misin, Moiraine?" Bunu söylemek zordu. *Ya bu onun Tek Güç kullanması anlamına geliyorsa? İnsan olduğumu unutmayı tercih mi ederim?* "Kendimi kaybetmemem için bana yardım eder misin?"

"Seni bütün tutabilirsem, yaparım. Söz veriyorum, Perrin. Ama Gölge'ye karşı mücadeleyi tehlikeye atmam. Bunu da bilmelisin."

Perrin kadına bakmak için döndüğünde, Aes Sedai gözlerini kırpmadan onu izliyordu. *Ya senin mücadelen beni yarın mezara koymak anlamına geliyorsa, bunu da yapar mısın?* Yapacağından emindi. "Bana anlatmadığın ne var?"

"Fazla varsayımda bulunma, Perrin," dedi kadın soğuk soğuk. "Benim uygun bulduğumdan daha fazla ısrar etme."

Perrin bir sonraki sorusunu sormadan önce tereddüt etti. "Lan'e

yaptığını benim için de yapabilir misin? Düşlerimi koruyabilir misin?"

"Benim zaten bir Muhafızım var, Perrin." Kadının dudakları gülümsercesine kıvrıldı. "Ve yalnızca bir tane olacak. Ben Mavi Ajah'tanım, Yeşil değil."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ben Muhafız olmak istemiyorum." *Işık, hayatımın geri kalanı boyunca bir Aes Sedai'ye bağlı olmak mı? Bu da kurtlar kadar kötü.*

"Sana faydası olmaz, Perrin. Düşler dışarıdan gelen şeylere karşı korunabilir. Senin karşı karşıya kaldığın tehlike içinden geliyor." Küçük defteri yeniden açtı. "Uyumalısın," dedi Perrin'i kovar gibi. "Düşlerine dikkat et, ama bir ara uyumalısın." Bir sayfa çevirdi ve Perrin çıktı.

Odasına döndüğünde kendi kendine koyduğu sınırları biraz gevşetti ve duyularının yayılmasına izin verdi. Kurtlar hâlâ orada, dışarıdaydı, köyün hemen ötesinde. Jarra'yı çevirmişlerdi. Sınırları hemen olanca katılığıyla geri getirdi. "Benim ihtiyacım olan, bir şehir," diye mırıldandı. Bu onları uzak tutardı. *Rand'ı bulduktan sonra. Onunla beraber bitirmem gereken her ne varsa bitirdikten sonra.* Moiraine düşlerini koruyamadığı için ne kadar üzgün olduğundan emin değildi. Tek Güç ya da kurtlar; bu bir erkeğin yapabileceği bir seçim değildi.

Şömineyi yakmadı, iki pencereyi de açtı. Soğuk gece havası içeri doldu. Battaniyeleri ve çarşafları yere atarak, üzerinde giysileriyle yumru yumru yatağa uzandı. Rahat bir pozisyon bulmaya zahmet etmedi. Uyumadan önceki son düşüncesi, onu derin uykudan ve tehlikeli düşlerden koruyacak bir şey varsa, o şilte olacağı idi.

Uzun bir koridordaydı. Yüksek taş tavanla duvarlar nemle parlıyordu ve üzerlerinde tuhaf gölgelerin oluşturduğu damarlar vardı. Gölgeler çarpık şeritler halinde uzanıyorlar, başladıkları gibi aniden sona eriyorlardı. Aralarındaki aydınlık için fazla karanlıktılar. Işığın nereden geldiği konusunda Perrin'in hiç fikri yoktu.

"Hayır," dedi, sonra da daha yüksek sesle, "Hayır! Bu bir rüya. Uyanmalıyım. Uyanmalıyım!"

Koridor değişmedi.

Tehlike. Bir kurt düşüncesiydi bu, uzak ve zayıf.

"Uyanacağım. Uyanacağım!" Yumruğunu duvara vurdu. Canı acıdı, ama uyanmadı. Kıvrımlı gölgelerden birinin yumruğundan kaçtığını düşündü.

Kaç, kardeşim. Kaç!

"Çekirge?" dedi şaşkınlık içinde. Düşüncelerini işittiği kurdun hangisi olduğundan emindi. Kartallara imrenen Çekirge. "Çekirge öldü!"

Kaç!

Perrin koşmaya başladı, bir eliyle kemerindeki baltasının sapını tutuyor, bacağına çarpmasını engellemeye çalışıyordu. Nereye koştuğu, neden koştuğu konusunda hiç fikri yoktu, ama Çekirge'nin seslenişindeki telaşı duymazdan gelemezdi. *Çekirge öldü*, diye düşündü. *O öldü!* Ama koştu.

Koştuğu koridoru başka koridorlar, tuhaf açılarla kesiyor, bazıları alçalıyor, bazıları tırmanıyordu. Ama hiçbiri içinde bulunduğu koridordan farklı görünmüyordu. Kapısız, nemli taş duvarlar ve kara çizgiler.

Yine bu koridorlardan birine gelince kayarak durdu. Orada bir adam durmuş, kararsızca gözlerini kırpıştırıyordu. Ceketi ve pantolonu tuhaf kesimliydi; ceketi kalçalarında, pantolon paçaları çizmelerinin üzerinde genişliyordu. İkisi de parlak sarıydı, çizmeleri ancak biraz daha soluktu.

"Artık bu kadarına da dayanamam," dedi adam kendi kendine. Tuhaf bir aksanı vardı, hızlı ve keskin. "Şimdi de rüyamda köylüleri görmekle kalmıyorum, giysilerine bakılırsa yabancı köylüleri görüyorum. Düşlerimden defol, adam!"

"Sen kimsin?" diye sordu Perrin. Adam alınmış gibi kaşlarını kaldırdı.

Çevrelerindeki gölge şeritler kıvrandı. Biri tavanın bir ucundan koptu ve yabancı adamın başına dokunmak üzere aşağı süzüldü. Saçlarına dolanıyor gibiydi. Adamın gözleri irileşti ve sanki her şey bir anda oldu. Gölge solgun bir şey taşıyarak tavana çekildi. Perrin'in yüzüne ıslak damlalar düştü. Kemik takırdatan bir çığlık havayı yardı.

Perrin yanında donarak, adamın giysilerini giymiş kanlı şekle baktı. Adam yerde çığlık atarak kıvranıyordu. Gözleri istemsizce, tavandan sarkan, ıslak çuvala benzeyen, solgun şeye kaydı. Bir kısmı siyah şerit tarafından yutulmuştu bile, ama bütün ve kesintisiz insan derisini ayırt etmekte güçlük çekmedi.

Çevresindeki gölgeler heyecanla dans etti ve Perrin, peşinde ölüm çığlıkları, kaçtı. Gölge şeritleri dalgalandı, onu takip etti.

"Değiş, yanasıca!" diye bağırdı. "Rüya olduğunu biliyorum! Işık yaksın seni, değiş!"

Altın şamdanlarda düzinelerce mum, beyaz zemin taşlarını ve beyaz bulutlarla süslü kuşların resmedildiği tavanı aydınlatıyordu; duvarlarda, şamdanların arasında kalan boşluklarda renkli halılar asılıydı. Perrin'in görebildiği kadarıyla, göz alabildiğine uzayıp giden koridor boyunca ve duvarda beliren sivri uçlu beyaz taş kemerlerde, titreşen mum alevleri dışında hiçbir şey hareket etmiyordu.

Tehlike. Çağrı öncekinden daha zayıftı. Ve, eğer bu mümkünse, daha telaşlı.

Baltası elinde, kendi kendine mırıldanarak ihtiyatla koridor boyunca yürümeye başladı. "Uyan. Uyan, Perrin. Bunun bir rüya olduğunu biliyorsan, ya o değişir, ya sen uyanırsın. Uyan, yanasıca!" Koridor, daha önce yürüdüğü bütün koridorlar kadar kaldı.

Sivri uçlu beyaz kemerlerin ilkine geldi. Görünüşe göre penceresiz ama bir saray kadar süslü dekore edilmiş dev bir odaya açılıyordu. Mobilyaların hepsi oymalı, yaldızlı, fildişi kakmalı idi. Odanın ortasında bir kadın duruyordu, kaşlarını çatmış, bir masanın üzerinde duran lime lime yazmaya bakıyordu. Beyaz ve gümüş rengi kıyafetlere bürünmüş, siyah saçlı, siyah gözlü, güzel bir kadın.

Perrin tam onu tanımıştı ki, kadın başını kaldırdı ve doğrudan ona baktı. Gözleri şok ve öfkeyle irileşti. "Sen! Burada ne yapıyorsun? Sen nasıl...? Hayal bile edemeyeceğin şeyleri mahvedeceksin!"

Aniden mekan düzleşti ve Perrin bir anda bir odanın resmine bakıyormuş gibi oldu. Düz imge yan döndü, siyahlığın ortasında parlak, düz, dikey bir çizgi haline geldi. Çizgi beyaz beyaz parlayıp yok oldu

ve ardında yalnızca siyahtan da siyah bir karanlık kaldı.

Perrin'in çizmelerinin hemen önünde, zemin taşları aniden sona eriyordu. O izlerken beyaz kenarlar, suyun süpürdüğü kumlar gibi karanlığa gömüldü. Perrin telaşla geriledi.

Kaç.

Perrin döndü ve arkasında Çekirge'yi buldu; yaralı, gri, iri bir kurt. "Sen öldün. Öldüğünü gördüm. Öldüğünü *hissettim*!" Perrin'in zihnini bir çağrı doldurdu.

Hemen kaç! Artık burada olmamalısın. Tehlike. Büyük tehlike. Tüm Hiçdoğmamışlardan daha kötü. Gitmelisin. Hemen git! Hemen!

"Nasıl?" diye bağırdı Perrin. "Gitmek istiyorum, ama nasıl?"

Git! Çekirge dişlerini çıkararak Perrin'in boğazına sıçradı.

Perrin boğuk bir haykırışla yatağında doğrulup oturdu. Elleri, kanının akıp gitmesini önlemek istercesine boğazına gitti. Sağlam deriye temas ettiler. Perrin rahatlayarak yıtkundu, ama bir sonraki an parmakları ıslak bir nokta buldu.

Telaşla, düşmekten kendini zor kurtararak yataktan çıktı, lavaboya gitti, sürahiyi aldı, her yere su sıçratarak lavaboyu doldurdu. Yüzünü yıkarken su pembeleşti. O tuhaf giysili adamın kanıyla.

Ceketinde ve pantolonunda da koyu renk lekeler vardı. İkisini de yırtarcasına çıkardı ve en uzak köşeye fırlattı. Onları orada bırakmayı düşünüyordu. Simion onları yakabilirdi.

Bir esinti açık pencereyi içeri savurdu. Perrin gömleği ve iç çamaşırları içinde titreyerek yere oturdu, sırtını yatağa verdi. *Böyle yeterince rahatsız olmalı.* Düşünceleri kasvet, endişe ve korkuyla doluydu. Ve kararlılık. *Buna teslim olmayacağım. Asla!*

Uyku nihayet geldiğinde titriyordu; çevresindeki odanın hayal meyal farkında olduğu, soğukla ilgili düşüncelerle dolu, sığ, yarım bir uyku. Ama gördüğü kötü rüyalar, diğer bazı rüyalardan daha iyiydi.

Rand gecenin içinde ağaçların altında büzüldü, geniş omuzlu, siyah köpeğin saklandığı yere yaklaşmasını izledi. Yan tarafı ağrıyordu, Mo-

iraine'in tam olarak iyileştiremediği yara, ama onu görmezden geldi. Ay, köpeği zar zor ayırt etmesine yetecek kadar ışık veriyordu; koca kafası ve koca omuzlarıyla bel yüksekliğindeki köpeğin dişleri gecenin içinde ıslak gümüş gibi parlıyordu. Havayı kokladı ve ona doğru koşturdu.

Daha yakına, diye düşündü Rand. *Daha yakına gel. Bu sefer sahibini uyaramayacaksın. Daha yakına. İşte böyle.* Köpek şimdi yalnızca on adım uzaktaydı, aniden öne fırlarken göğsünden derin bir hırıltı yükseldi. Doğruca Rand'a atıldı.

Güç içini doldurdı. Uzattığı ellerinden bir şey sıçradı; Rand ne olduğundan emin değildi. Çelik kadar katı bir ışık çubuğu. Sıvı ateş. Bir an, o şey hâlâ elinden çıkarken, köpek saydamlaştı ve gözden kayboldu.

Beyaz ışık, Rand'ın gözlerinde yanan ardıl imge dışında soldu. En yakın ağaç gövdesine dayanarak çöktü, yüzünü ağaç kabuğuna yasladı. Rahatlamayla ve sessiz kahkahalarla sarsılıyordu. *İşe yaradı. Işık beni kurtarsın, bu sefer işe yaradı.* Öncekilerin hepsinde yaramamıştı. Bu gece başka köpekler de olmuştu.

Tek Güç içinde zonkluyor, Karanlık Varlık'ın *saidin*'deki lekesi yüzünden midesi kalkıyor, boşalmak istiyordu. Soğuk gece rüzgarına rağmen yüzünde ter damlaları belirmişti ve ağzında bulantı tadı vardı. Uzanıp ölmek istiyordu. Nynaeve'in ona ilaç vermesini, Moiraine'in iyileştirmesini ya da... Onu boğan mide bulantısını durduracak bir şey, herhangi bir şey.

Ama *saidin* onu yaşamla da dolduruyordu. Mide bulantısına yaşam, enerji ve farkındalık da karışmıştı. *Saidin*'siz yaşam solgun bir suretti. Başka her şey soluk bir taklitten ibaretti.

Ama beklersem beni bulurlar. İzimi sürerler, bulurlar. Tear'a ulaşmalıyım. Orada anlayacağım. Eğer Ejder bensem, bu iş artık bir son bulmuş olacak. Ve değilsem... Hepsi bir yalansa, o yalan da son bulacak. Son.

Gönülsüzce, sonsuz bir yavaşlıkla, *saidin*'le bağlantısını kesti, son nefesini verirmiş gibi, onun sarmalayan kollarından vazgeçti. Gece ya-

van geliyordu. Gölgeler sonsuz, keskin tonlarını yitirdiler, iç içe geçip bulanıklaştılar.

Uzakta, batıda bir köpek uludu, sessiz gecede titrek bir haykırış.

Rand başını kaldırdı. Çok uğraşırsa köpeği görebilirmiş gibi o yana baktı.

İkinci bir köpek ilkine yanıt verdi, sonra bir tane daha, ve iki tane daha. Hepsi batısında bir yerlere dağılmıştı.

"Avlayın beni," diye hırladı Rand. "İstiyorsanız avlayın. Ben kolay et değilim. Artık değilim!"

Ağacı ittirerek uzaklaştı, sığ, buz gibi bir dereye girdi, sonra doğuya doğru istikrarlı bir koşuya başladı. Çizmeleri soğuk suyla doldu, yan tarafı acıyordu, ama ikisine de aldırmadı. Gece arkasında yine sessizleşmişti, ama buna da aldırmadı. *Avlayın beni. Ben de avlayabilirim. Ben kolay et değilim.*

10

SIRLAR

Egwene al'Vere yol arkadaşlarını duymazdan gelerek, uzaktaki Tar Valon'u görebilmek için üzengilere basıp ayağa kalktı, ancak tek görebildiği sabah güneşinde parlayan, uzak bir şeydi. Ama, ada üzerindeki kent olmalıydı. Önceki akşamın geç saatlerinde ufukta ilk olarak, inişli çıkışlı ovalardan yükselen, Ejderdağı adlı kırık zirveli ve yalnız dağ belirmişti. Ve orası Tar Valon'un karşısında, Erinin Nehri'nin beri tarafındaydı. Bu dağ, inişli çıkışlı düzlüklerin üzerinde bir çıkıntı gibi duran bu çentikli diş, kilometrelerce uzaktan görülebilen ve kolayca sakınılabilecek bir yol işaretiydi –ki herkes, Tar Valon'a gidenler bile sakınırdı oradan.

Ejderdağı Lews Therin Kardeşkatili'nin öldüğü yerdi şöyle deniyordu. Ayrıca dağ hakkında başka sözler de söylenmişti; hem kehanet, hem uyarı. Kara yamaçlarından uzak durmak için iyi sebeplerdi bunlar.

Egwene'in uzak durmayı istememek için sebebi vardı, hem de birden fazla. İhtiyacı olan eğitimi, alması gereken eğitimi ancak Tar Valon'da alabilirdi. *Bir daha asla tasma takamayacaklar bana!* Düşünceyi uzaklaştırdı, ama aynı düşünce tersyüz olup yine geldi. *Bir daha asla özgürlüğümü kaybetmeyeceğim!* Tar Valon'da, Anaiya düşlerini sınamaya kaldığı yerden devam edecekti; Aes Sedai, Egwene'in şüphelendiği gibi bir Düşgören olduğuna dair gerçek bir kanıt bulamamış olsa da bunu yapmak zorunda kalacaktı. Almoth Ovası'ndan ayrıldığından

beri Egwene'in düşleri rahatsız ediciydi. Seanchan hakkındaki düşlere ek olarak --gerçi onlar da hâlâ ter içinde uyanmasına sebep oluyordu– Rand hakkında gittikçe daha fazla düş görüyordu. Kaçan Rand. Bir şeye doğru koşan, ama bir şeyden kaçan Rand.

Egwene Tar Valon'a daha dikkatli baktı. Anaiya orada olacaktı. *Ve Galad da, belki.* Elinde olmadan kızardı ve onu aklından tamamen çıkardı. *Hava durumunu düşün. Başka bir şey düşün. Işık, sıcak bastı.*

Senenin bu kadar erken bir vaktinde, kış henüz dünün anısıyken, Ejderdağı'nın zirvesi hâlâ karla kaplıydı, ama burada, aşağıda, kar erimişti. Erken filizler geçen senenin kahverengi otlarının arasından başlarını kaldırıyorlardı ve seyrek ağaçların süslediği alçak bir tepede, ilk kırmızı yapraklar belirmişti. Yolculuk etmekle geçirilen, bazen fırtınalar yüzünden günlerce bir köyde ya da kampta mahsur kalınan, bazen karnına dek kara batmış atların üzerinde gündoğumundan günbatımına kadar yol alınıp da iyi havada bir öğle vaktinde yürünerek katedileceğinden daha az mesafe kaydedilen bir kıştan sonra, bahar işaretleri görmek güzeldi.

Kalın yün pelerinini arkaya atan Egwene, yüksek kaşlı eyerine yerleşti ve sabırsız bir hareketle eteklerini düzeltti. Koyu renk gözleri hoşnutsuzlukla doldu. At binmek için iğne iplikle ikiye ayırdığı eteğini fazla uzun süre giymişti, ama sahip olduğu tek diğer etek daha pisti. Ve aynı renkti. Tasmalıların koyu grisi. Onca hafta önce, Tar Valon yolculuğuna başladıklarında tek seçenekleri buydu: ya koyu gri giyecekti ya da hiçbir şey.

"Yemin ediyorum, bir daha asla gri giymeyeceğim, Bela," dedi uzun tüylü atına, kısrağın boynunu okşayarak. *Beyaz Kule'ye döndükten sonra fazla seçeneğim olmayacak ya,* diye düşündü. Kule'de, tüm çömezler beyaz giyerdi.

"Yine kendi kendine mi konuşuyorsun?" diye sordu Nynaeve, doru, iğdiş edilmiş atını yakına çekerek. İki kadın aynı boyda, aynı giysiler içindeydiler, ama atlarının arasındaki fark Emond Meydanı'nın Hikmet'ini bir baş uzun gösteriyordu. Nynaeve kaşlarını çattı, omzunun üzerinden sarkan kalın örgüyü çekiştirdi. Endişeli ya da huzursuz oldu-

ğunda, hatta bazen her zamankinden de inatçı olmaya hazırlandığında yaptığı gibi. Parmağındaki Büyük Yılan yüzüğü Kabuledilmişlerden biri olduğunu gösteriyordu; henüz Aes Sedai değildi, ama yine de bu mertebeye Egwene'den koskoca bir adım daha yakındı. "Çevreyi gözlesen daha iyi edersin."

Egwene, Tar Valon'a baktığını söyleyerek terslenecekken kendini tuttu. *Sırf eyeri beğenmiyorum diye mi üzengilerin üzerinde ayağa kalktığımı sandı?* Nynaeve artık kendisinin Emond Meydanı'nın Hikmet'i, Egwene'in ise çocuk olmadığını fazlaca sık unutuyor gibiydi. *Ama o yüzüğü takıyor, ben takmıyorum... henüz! Ve onun açısından, bu hiçbir şey değişmedi demek!*

"Moiraine'in Lan'e nasıl davrandığını merak ediyor musun?" diye sordu tatlı tatlı ve Nynaeve örgüsünü hızla çekince anlık bir hoşnutluk yaşadı. Ama bu hoşnutluk hemen kayboldu. Yaralayıcı sözler söylemek doğasında yoktu ve Nynaeve'in Muhafız hakkındaki duygularının örgü sepetine girmiş kedi yavrusunun arkasında bıraktığı karmaşayı andırdığını biliyordu. Ama Lan kedi yavrusu değildi ve adamın inatçı, aptalca asaleti Nynaeve'i onu öldürmesine sebep olacak kadar çıldırtmadan önce genç kadının adam hakkında birşeyler yapması gerekecekti.

Toplam altı kişiydiler, hepsi geçtikleri köylerde ve küçük kasabalarda dikkat çekmeyecek kadar sade giyimliydi, ama muhtemelen son zamanlarda Caralain Otlağı'ndan geçen en garip gruptular. Dördü kadındı ve adamlardan biri iki atın arasına gerilmiş sedyeye yatırılmıştı. Sedye atları da hafif yükler taşıyordu, yol boyunca karşılaştıkları köyler arasındaki uzun mesafeler için gereken erzak vardı.

Altı kişi, diye düşündü Egwene, *ve kaç tane sır?* Birden çok sırrı paylaşıyordu hepsi, belki Tar Valon'da bile saklanması gereken sırlar. *Köydeyken yaşam daha basitti.*

"Nynaeve, sence Rand iyi midir? Ve Perrin?" diye ekledi telaşla. Artık, bir gün Rand'la evlenecekmiş gibi düşünmeye cesaret edemiyordu; artık bunun adı sadece "gibi düşünmek" olurdu zaten. Bundan hoşlanmıyordu –bu fikirle tam olarak uzlaşabilmiş değildi– ama biliyordu.

"Düşlerin mi? Seni yine mi rahatsız ediyorlar?" Nynaeve'in sesi en-

dişeli çıkıyordu, ama Egwene duygudaşlık kabul edecek havada değildi.

Sesinin olabildiğince olağan çıkması için çabaladı. "İşittiğimiz söylentilere bakarak, neler olup bittiğini tahmin edemiyorum. Bildiğim şeyler söylentilerde o kadar çarpıtılmış, o kadar yanlış ki!"

"Moiraine yaşamlarımıza girdiğinden beri her şey yanlış," dedi Nynaeve sertçe. "Perrin ve Rand..." Yüzünü buruşturarak tereddüt etti. Egwene Nynaeve'in, Rand'ın şimdiki halinin Moiraine'in suçu olduğuna inandığını düşündü. "Şimdilik kendi başlarının çaresine bakmaları gerekecek. Korkarım bizim kendimizle ilgili, endişelenmemiz gereken bir şey var. Yolunda olmayan bir şey. Bunu... hissedebiliyorum."

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Egwene.

"Fırtına hissi gibi." Nynaeve'in koyu renk gözleri berrak, mavi sabah göğünü inceledi. Yalnızca birkaç tane dağınık bulut vardı. Başını iki yana salladı. "Sanki bir fırtına geliyormuş gibi." Nynaeve havanın nasıl olacağını hep tahmin edebilmişti. Rüzgarı dinlemek deniyordu buna ve her köyün Hikmetinin bunu yapması bekleniyordu, ama çoğu aslında yapamıyordu. Emond Meydanı'ndan ayrıldığından beri Nynaeve'in yeteneği gelişmiş ya da değişmişti. Onun hissettiği fırtınalar bazen rüzgardan çom insanlar hakkında çıkıyordu artık.

Egwene düşünceler içihre, altdudağını ısırdı. Bu kadar uzağa, Tar Valon'un bu kadar yakınına geldikten sonra durdurulmaya ya da yavaşlatılmaya tahammülleri yoktu. Mat'in hatırı için. Ve zihni ona bir köy delikanlısının hayatından, bir çocukluk arkadaşının hayatından daha önemli olduğunu söylese de yüreğinin yine de daha fazla önem veremediği sebepler için. Aralarından herhangi birinin bir şey fark edip fark etmediğini merak ederek diğerlerine baktı.

Kısa ve tombul, tamamen kahverengi tonlarına bürünmüş Verin Sedai görünüşe göre düşüncelere dalmıştı. Pelerininin başlığı yüzünü gizleyecek şekilde öne çekilmişti. Önde at sürüyordu, ama atının kendi seçtiği hızda ilerlemesine izin veriyordu. Kadın Kahverengi Ajah'tandı ve Kahverengi kardeşler genelde bilgiye çevrelerindeki dünyaya verdiklerinden daha fazla önem veriyordu. Ama Egwene Verin'in dünya-

dan kopuk olduğundan emin değildi. Verin onlarla birlikte olarak kendini beline dek dünya işlerine batırmıştı.

Egwene'le aynı yaşta ve yine bir çömez olan Elayne, Mat'in baygın yattığı sedyenin arkasında at sürüyordu. Egwene esmerken, Elayne altın saçlı ve mavi gözlüydü. Egwene ve Nynaeve ile aynı grilere bürünmüştü, ve Mat'e bakan gözlerinde, diğerlerinin yüreklerindeki endişe vardı. Mat üç gündür kendine gelmemişti. Sedyenin diğer yanında at süren ince, uzun saçlı adam kimse fark etmeden her yere bakmaya çalışıyor gibiydi ve yüzündeki çizgiler dikkat kesilmekten derinleşmişti.

"Hurin," dedi Egwene, ve Nynaeve başını salladı. Sedyenin kendilerine yetişebilmesi için yavaşladılar. Verin önde ilerlemeye devam etti.

"Herhangi bir şey hissediyor musun, Hurin?" diye sordu Nynaeve. Elayne, aniden dikkatini yoğunlaştırarak bakışlarını Mat'in sedyesinden kaldırdı.

Üçü ona bakarken, zayıf adam eyerinde kıpırdandı ve uzun burnunun yanını ovaladı. ""Sorun," dedi, aynı anda hem sert, hem gönülsüz. "Sanırım... Sorun çıkabilir."

Shienar Kralı'nın hırsız-avcısı olan Hurin Shienar savaşçıları gibi tepesinde bir saç tutamı taşımıyordu, ama kemerindeki kısa kılıçla çentikli kılıç kıran kullanıla kullanıla aşınmıştı. Senelerin deneyimi ona kötülük yapanların kokularını alma yeteneği vermişti, özellikle de şiddete bulaşanların.

Yolculukları boyunca iki kez, henüz bir saat önce geldikleri köyden ayrılmalarını tavsiye etmişti. İlk seferinde çok yorgun olduklarını söyleyerek reddetmişlerdi, ama gece sona ermeden hancıyla iki köylü onları yataklarında öldürmeye çalışmıştı. Basit hırsızlardı bunlar, Karanlıkdostu değil, yalnızca atlarını, eyerlerinde ve bohçalarında bulunan eşyaları isteyen kişiler. Ama köyün geri kalanının olaydan haberi vardı ve görünüşe göre yabancıları kolay av sayıyorlardı. Balta sapları ve yabalar sallayan bir güruhtan kaçmak zorunda kalmışlardı. İkinci seferinde, Hurin konuşur konuşmaz Verin atlarına binmelerini emretmişti.

Ama yol arkadaşlarından biriyle konuşurken Hurin hep ihtiyatlı

davranıyordu. Mat dışında. Mat henüz konuşabilirken elbette. İkisi şakalaşmış, kadınlar yakında değilken zar atmıştı. Egwene, yanında bir Aes Sedai ve eğitim görecek üç kadın varken adamın yalnız kalmaktan huzursuz olacağını düşünmüştü. Bazı erkekler bir Aes Sedai ile yüzleşmektense bir savaşla karşı karşıya olmayı tercih ederdi.

"Ne tür Sorun?" dedi Elayne.

Rahat konuşuyordu, ama hemen ve detaylı bir yanıt beklediği o kadar açıktı ki, Hurin ağzını açtı. "Kokusunu aldım..." Sustu, şaşırmış gibi gözlerini kırptı, gözleri bir kadından diğerine kaydı. "Yalnızca bir his," dedi sonunda. "Bir... bir sezgi. Dün ve bugün bazı izler gördüm. Bir sürü at. Bu tarafa gelen yirmi ya da otuz at, ve karşı yöne giden yirmi ya da otuz at daha. Merakımı uyandırdı. O kadar. Bir his. Ama ben sorun derim."

İzler mi? Egwene izleri fark etmemişti. Nynaeve sert bir sesle, "Ben izlerde endişe uyandırıcı bir şey görmedim," dedi. Nynaeve erkekler kadar iyi bir iz sürücü olmakla gurur duyardı. "Günler öncesinden kalmaydı. Sorun olduğunu düşünmene sebep olan ne?"

"Ben yalnızca öyle olduğunu düşünüyorum," dedi Hurin ağır ağır, daha fazlasını söylemek ister gibi. Bakışlarını indirdi, burnunu ovaladı ve derin derin nefes aldı. "Köyü görmemizin üzerinden uzun zaman geçti," diye mırıldandı. "Bizden önce Falme'den ne haberler geldiğini kim bilebilir? Beklediğimiz kadar iyi bir karşılama bulamayabiliriz. Ben bu adamların eşkiya ya da katil olabileceğini düşünüyorum. Bence ihtiyatlı olmalıyız. Mat ayakta olsaydı, ben öncülük yapardım, ama belki sizi yalnız bırakmamak en iyisi."

Nynaeve'in kaşları kalktı. "Kendi başımızın çaresine bakamayacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Biri Tek Güç'ü kullanmanıza fırsat vermeden sizi öldürürse, Tek Güç'ün bir faydası olmaz," dedi Hurin, eyerinin yüksek kaşına bakarak. "Affınıza sığınırım, ama bence ben... ben bir süre Verin Sedai ile at süreceğim." Atını topukladı ve aralarından herhangi biri konuşamadan ilerledi.

"İşte bu sürpriz oldu," dedi Elayne, Hurin Kahverengi Aes Sedai'nin

biraz ötesinde yavaşlarken. Verin diğer her şeyi fark etmediği gibi adamı da fark etmemiş göründü ve adam bundan memnun gibiydi. "Tümentepe'den ayrıldığımızdan beri Verin'den olabildiğince uzak duruyordu. Ona hep, ne diyeceğinden korkarmış gibi bakıyordu."

"Aes Sedailere saygı duyması, onlardan korkmadığı anlamına gelmez," dedi Nynaeve, sonra gönülsüzce, "Bizden korkmadığı anlamına gelmez," diye ekledi.

"Sorun çıkacağını düşünüyorsa, ileriye bir baksın diye göndermeliyiz onu." Egwene derin bir nefes aldı ve diğer iki kadına olabildiğince ifadesiz bir bakışla baktı. "Sorun çıkarsa, onun yanında yüz askerle savunacağından daha iyi savunuruz biz kendimizi."

"O bunu bilmiyor," dedi Nynaeve duygusuz bir sesle, "ve ben de ona söyleyecek değilim. Ya da herhangi birine."

"Verin duysa ne diyeceğini hayal edebiliyorum." Elayne'in sesi endişeli çıkıyordu. "Keşke ne kadarını bildiği hakkında bir fikrim olsaydı. Egwene, Amyrlin öğrenecek olsa, değil siz ikinize yardım etmek, annemin bana bile yardım edebileceğinden kuşkuluyum. Hatta bunu deneyeceğinden bile." Elayne'in annesi Andor Kraliçesiydi. "Beyaz Kule'den ayrılmadan önce Güç'ü pek az öğrenebildi ama, hep tam bir Aes Sedai olmuş gibi davrandı."

"Morgase'e güveneceğimizi umamayız," dedi Nynaeve. "O Caemlyn'de, bizse Tar Valon'da olacağız. Hayır, yanımızda ne getirmiş olursak olalım, bu şekilde kaçtığımız için başımız yeterince derde girecek. Alçakgönüllü davranmak ve zaten çektiğimizden daha fazla dikkat çekmemek en iyisi olacak."

Başka zaman olsa, alçakgönüllü davranmaya çalışan bir Nynaeve hayal etmek Egwene'i güldürürdü. Elayne bile daha iyi başarırdı bunu. Ama şu anda içinden gülmek gelmiyordu. "Ya Hurin haklıysa? Ya saldırıya uğrarsak? Hurin bizi yirmi otuz adama karşı koruyamaz, Verin'in bir şey yapmasını beklersek de ölürüz. Fırtına sezdiğini söylemiştin, Nynaeve."

"Öyle mi?" dedi Elayne. Başını iki yana sallarken kızıl-altın bukleleri savruldu. "Verin'in hiç hoşuna gitmez eğer biz..." Sustu. "Verin hoş-

lansa da, hoşlanmasa da, mecbur kalabiliriz."

"Ne yapılması gerekirse ben yaparım," dedi Nynaeve sert bir sesle, "eğer yapılacak bir şey varsa. Ve eğer gerekirse, siz ikiniz kaçacaksınız. Beyaz Kule taşıdığınız potansiyelle ayağa kalkmış olabilir, ama Amyrlin Makamı ya da Kule Salonu gerekli olduğuna karar verirse ikinizin de kaynaktan kesilmeyeceğini düşünmeyin."

Elayne yutkundu. "Bunun için bizi kaynaktan keserlerse," dedi hafif bir sesle, "seni de keserler. Hep beraber kaçmalıyız; ya da birlikte hareket etmeliyiz. Hurin daha önce haklı çıktı. Kule'de sorun yaratacak kadar hayatta kalmak istiyorsan, biz... biz yapmamız gerekeni yapmalıyız."

Egwene ürperdi. Kaynaktan kesilmek. *Saidar*'dan, Gerçek Kaynak'ın dişil yarısından yalıtılmak. Pek az Aes Sedai bu cezayı almıştı, ama Kule'nin kaynaktan kesilme cezasını gerekli gördüğü işler vardı yine de. Çömezlerin yalıtılan her Aes Sedai'nin ismini ve işledikleri suçları öğrenmesi beklenirdi.

Egwene artık Kaynak'ın orada olduğunu daima hissediyordu, görüş alanının hemen dışında; tıpkı öğle vakti omzunun arkasında duran güneş gibi. *Saidar*'a dokunmaya çalıştığında genellikle hiçbir şey yakalayamıyor olsa da, yine de ona dokunmak istiyordu. Çömezler Sorumlusu Sheriam Sedai Tek Güç'ün verdiği hissi fazla sevmeye başlamak hakkında ne derse desin, ne kadar çok dokunursa o kadar çok dokunmak istiyordu. Ondan yalıtılmak; *saidar*'ı hissedebilmek, ama bir daha asla dokunamamak...

Diğerleri de konuşmak istemiyor gibiydi.

Titremesini saklamak için eyerinde eğilerek hafif hafif sallanan sedyeye baktı. Mat'in battaniyeleri bozulmuş, bir elinde kavradığı, altın kın içinde kıvrık bir hançer ortaya çıkmıştı. Kabzasında güvercin yumurtası büyüklüğünde bir yakut vardı. Hançere dokunmamaya özen göstererek battaniyeleri delikanlının elinin üzerine çekti. Mat Egwene'den yalnızca birkaç yaş büyüktü, ama çökmüş yanakları ve solgun derisi onu daha yaşlı gösteriyordu. Hırıltılar çıkararak nefes alırken göğsü pek az yükseliyordu. Ayaklarının dibinde yumru yumru bir çuval duruyor-

du. Egwene battaniyeyle onu da örttü. *Mat'i Kule'ye ulaştırmalıyız*, diye düşündü. *Çuvalı da.*

Nynaeve de eğildi ve Mat'in alnını yokladı. "Ateşi kötüleşti." Sesi endişeli çıkmıştı. "Keşke biraz endişeyok kökü ya da ateşkıran olsaydı."

"Belki Verin yine Şifa vermeyi denerse," dedi Elayne.

Nynaeve başını iki yana salladı. Mat'in saçlarını arkaya sıvazladı ve içini çekti, sonra konuşmadan önce doğruldu. "Şimdilik onu hayatta tutmaktan başka bir şey yapamayacağını söylüyor ve ona inanıyorum. Ben... ben dün gece kendim Şifa vermeyi denedim, ama hiçbir şey olmadı."

Elayne inledi. "Sheriam Sedai yüzlerce kez, adım adım gösterilmeden Şifa vermeyi denemememizi söyledi."

"Onu öldürebilirdin," dedi Egwene sert bir sesle.

Nynaeve yüksek sesle burnunu çekti. "Ne yaptığımı bilmiyor olsam da, Tar Valon'a gitme fikri aklıma düşmeden önce de Şifa veriyordum ben. Ama öyle görünüyor ki benim yaptıklarımın işe yaraması için ilaçlarıma ihtiyacım var. Keşke biraz ateşkıran olsaydı. Mat'in fazla zamanı kaldığını sanmıyorum. Belki birkaç saat."

Egwene, Nynaeve'in bunu biliyor olmasının ve nereden bildiği sorusunun, sesindeki mutsuzlukta Mat'in durumu kadar payı olduğunu düşündü. Nynaeve'in eğitim görmek üzere Tar Valon'a gitmeyi neden seçtiğini tekrar merak etti. Eylemin kendisini her zaman kontrol altında tutamasa da yönlendirmeyi farkında olmadan öğrenmiş ve Aes Sedai rehberliği olmadan öğrenen dört kadından üçünü öldüren krizi atlatmıştı. Nynaeve daha fazlasını öğrenmek istediğini söylüyordu, ama bu konuda, koyundili kökü içmek zorunda olan bir çocuk kadar gönülsüzdü.

"Onu Beyaz Kule'ye kısa sürede yetiştireceğiz," dedi Egwene. "Ona orada Şifa verebilirler. Amyrlin ona bakar. O her şeyle ilgilenir." Mat'in ayakucunda, battaniyesinin örttüğü çuvala bakmadı. Diğer iki kadın da ona bakmaktan özenle kaçınıyorlardı. Üstlerinden atmaktan hepsinin memnun olacağı bazı sırlar vardı.

"Atlılar," dedi Nynaeve aniden, ama Egwene onları çoktan görmüş-

tü. İlerideki alçak yükseltinin üzerinde, atlarını dörtnala sürerken beyaz pelerinleri dalgalanan iki düzine adam yaklaşıyordu.

"Işığın Evlatları," dedi Elayne, küfreder gibi. "Sanırım senin fırtınayı ve Hurin'in sorununu bulduk."

Verin dizginleri çekmiş, kılıcını çekmesini engellemek için Hurin'in kolunu tutmuştu. Egwene tombul Aes Sedai'nin arkasında durması için sedye atına dokundu.

"Bırakın konuşma işini ben yapayım, çocuklar," dedi Aes Sedai sakin bir tavırla, saçlarındaki grileri sergilemek üzere başlığını arkaya atarak. Egwene Verin'in ne kadar yaşlı olduğundan emin değildi; büyükannesi olacak kadar yaşlı olduğunu düşünüyordu, ama gri saçlar Aes Sedai'deki tek yaşlılık işareti idi. "Ve ne yaparsanız yapın, sizi öfkelendirmelerine asla izin vermeyin."

Verin'in yüzü de sesi kadar sakindi, ama Egwene Aes Sedai'nin Tar Valon'a kalan mesafeyi ölçmekte olduğunu gördü. Artık kulelerin tepesi görülebiliyordu; ırmağın üzerinden adaya uzanan, ırmakta yüzen tüccar gemilerinin altından geçebileceği kadar yüksek bir köprü de.

Görecek kadar yakın, diye düşündü, *ama faydası olmayacak kadar uzak.*

Bir an, yaklaşan Beyazpelerinlerin saldıracağından emindi, ama önderleri elini kaldırdı ve kırk adım uzakta, toz toprak kaldırarak aniden dizginleri çektiler.

Nynaeve alçak sesle, öfkeli öfkeli mırıldandı. Elayne dimdik, gurur dolu, Beyazpelerinleri görgüsüzlükleri yüzünden paylayacakmış gibi görünerek oturuyordu. Hurin kılıcının kabzasını kavramıştı; Verin ne derse desin, kadınlarla Beyazpelerinlerin arasına girmeye hazır görünüyordu. Verin tozu dağıtmak için ılımlı bir tavırla yüzünün önünde elini salladı. Beyaz pelerinli atlılar bir yay oluşturdular ve yolu kararlılıkla.

Göğüs zırhları ve koni şeklindeki miğferleri cilalanmış, parlıyordu. Kollarındaki zincir zırhlar bile parıl parıldı. Her adamın göğsünde alev alev, altın güneş vardı. Bazıları yaylarına ok yerleştirdiler, ama kaldırmadan, hazır tuttular. Önderleri genç bir adamdı, ama pelerinindeki güneş patlamasının altında rütbesini gösteren iki altın düğüm vardı.

"Tahminimde yanılmıyorsam, iki Tar Valon cadısı, değil mi?" dedi, dar yüzünü buruşturan gergin bir gülümsemeyle. Başkalarının anlamayacak kadar aptal oldukları bir gerçeği bilirmiş gibi, yüzü kibirle parlıyordu. "İki velet, iki de kucak köpeği, biri yaşlı, biri hasta." Hurin diklenecek gibi oldu, ama Verin'in eli onu engelledi. "Nereden geliyorsunuz?" diye sordu Beyazpelerin.

"Batıdan geliyoruz," dedi Verin sakin sakin. "Yolumuzdan çekilin ve geçmemize izin verin. Işığın Evlatlarının burada yetkisi yoktur."

"Nerede Işık varsa Evlatların yetkisi vardır, cadı, ve Işık'ın olmadığı yere de biz getiririz. Sorularımı yanıtla! Yoksa sizi kampımıza götürüp Sorgucuların sormasına izin mi vermeliyiz?"

Mat'in Beyaz Kule'ye gidip yardım görmesi daha fazla gecikmemeliydi. Ve daha önemlisi –Egwene bu şekilde düşününce irkiliyordu– daha da önemlisi, o çuvalın içindeki şeyin Beyazpelerinlerin eline geçmesi engellenmeliydi.

"Sana yanıt verdim," dedi Verin, hâlâ sakin bir sesle, "üstelik hak ettiğinden daha nazik bir biçimde. Gerçekten de bizi durdurabileceğinizi düşünüyor musun?" Beyazpelerinlerden bazıları, Verin tehdit savurmuş gibi yayını kaldırdı, ama kadının sesi asla yükselmiyordu. "Bazı topraklarda tehditlerinizle etkili olabilirsiniz, ama burada, Tar Valon'un görüş alanında değil. Gerçekten de burada bir Aes Sedai'yi götürmenize izin verileceğini düşünüyor musun?"

Subay, aniden söylediklerini yapabileceğinden kuşku duymuş gibi, eyerinde huzursuzca kıpırdandı. Sonra adamlarına bir bakış fırlattı –ya yanında destek güç olduğunu kendine hatırlatmak için, ya da onların izlediklerini hatırladığı için– ve sonra kendine hakim oldu. "Sizin Karanlıkdostu âdetlerinizden korkmuyorum, cadı. Bana yanıt ver, yoksa yanıtlarını Sorguculara verirsin." Sesi önceki kadar güçlü çıkmıyordu.

Verin boş bir sohbete başlayacakmış gibi ağzını açtı, ama o konuşamadan Elayne emir verir tonda çınlayan bir sesle araya girdi. "Ben Elayne, Andor'un Kız-Veliahtı'yım. Hemen kenara çekilmezseniz Kraliçe Morgase'e hesap verirsiniz, Beyazpelerin!" Verin sinirle tısladı.

Beyazpelerin bir an şaşırmış göründü, sonra kahkaha attı. "Öyle sa-

nıyorsun, değil mi? Belki Morgase'in cadıları artık fazla sevmediğini öğrenirsin, kızım. Seni onlardan alıp annene iade edersem, bunun için bana teşekkür eder. Lord Kumandan Eamon Valda seninle konuşmayı çok ister, Andor'un Kız-Veliahtı." Bir jest yapmak ya da adamlarına işaret vermek için elini kaldırdı, Egwene hangisi olduğunu bilemiyordu. Beyazpelerinlerin bazıları dizginleri topladı.

Artık bekleyecek zaman yok, diye düşündü Egwene, *bir daha asla zincirlenmeyeceğim!* Kendini Tek Güç'e açtı. Basit bir deneyimdi ve uzun çalışmalar sonunda, ilk denediği zamana göre çok hızlı yapabildi. Bir yürek atışı kadar sürede zihnindeki her şey boşaldı, boşlukta yüzen bir gül goncası dışında her şey. O gül goncasıydı, ışığa açılan, *saidar*'a, Gerçek Kaynak'ın dişil yarısına açılan bir gül goncası. Güç içini doldurdu, onu alıp götürecek oldu. İhtişamlı bir kendinden geçişti; ışıkla, Işık ile dolmak, Işık'la bir olmak gibiydi. Boğulup gitmemek için mücadele etti ve Beyazpelerin subayının atının ayaklarının dibine odaklandı. Küçük bir toprak parçası; kimseyi öldürmek istemiyordu. *Beni ele geçiremezsiniz!*

Adamın eli hâlâ kalkıyordu. Önündeki zemin kükreyerek patladı, başlarından yukarı toprak ve taşlar yağdırdı. At kişneyerek şahlandı ve adam eyerinden bir çuval gibi yuvarlandı.

O yere düşmeden Egwene odağını diğer Beyazpelerinlerin yakınına kaydırdı ve zemin bir kez daha patladı. Bela yana kaçtı, ama kız düşünmeden dizginleri kullanarak kısrağı kontrol altına aldı. Boşluğa sarınmış olduğu halde, kendi işi olmayan üçüncü ve dördüncü patlamalara şaşırdı. Kendisi gibi parıltıyla sarmalanmış Nynaeve ve Elayne'i görünce, onların da *saidar*'a kendilerini açmış olduklarını fark etti. O hale, yönlendirmeyen hiçbir kadın tarafından görülemezdi, ama sonuçları herkesçe görülebiliyordu. Her yandan yükselen patlamalar, Beyazpelerinlere rahat vermedi, tepelerine toprak yağdırdı, onları gürültüyle sarstı, atlarının çılgınca sıçramasına sebep oldu.

Hurin ağzı açık, çevresine bakıyordu. Kendi atını ve sedye atlarını kaçmaktan alıkoymaya çalışırken, Beyazpelerinler kadar korkmuş görünüyordu. Verin şaşkınlık ve öfke içinde gözlerini iri iri açmıştı. Ağzı

kızgınlıkla oynuyordu, ama her ne söylüyorsa, gürültü içinde kayboluyordu.

Ve sonra Beyazpelerinler kaçmaya başladılar. Bazıları panik içinde yaylarını düşürdü, Karanlık Varlık peşlerine düşmüş gibi atlarını dörtnala kaldırdılar. Yerden kalkmakta olan genç subay dışında hepsi. Adam sırtını kamburlaştırarak Verin'e baktı. Gözlerinin akları çepeçevre görünüyordu. Güzel beyaz pelerini ve yüzü tozla kirlenmişti, ama o fark etmiş görünmüyordu. "Öldür beni o zaman, cadı," dedi titrek bir sesle. "Hadi. Öldür beni, babamı öldürdüğünüz gibi!"

Aes Sedai onu duymazdan geldi. Dikkati yol arkadaşlarındaydı. Sanki onlar da subaylarını unutmuşlar gibi kaçan Beyazpelerinler, tek vucut olarak, arkalarına bakmadan, o ilk göründükleri yükseltinin arkasında kaybolmuşlardı. Subayın atı da onlarla kaçmıştı.

Egwene, Verin'in öfkeli bakışları altında ağır ağır, gönülsüzce *saidar*'ı bıraktı. Salıvermek her zaman güçtü. Nynaeve'in çevresindeki parıltı daha da yavaş kayboldu. Nynaeve, adam hâlâ bir tür numara yapabilirmiş gibi, sıska suratlı Beyazpelerin'e dik dik bakıyordu. Elayne yaptıkları karşısında şok geçirmiş gibi görünüyordu.

"Yaptıklarınız," diye başladı Verin, sonra derin bir nefes almak için durdu. Bakışları üç genç kadını tarıyordu. "Yaptıklarınız iğrenç. İğrenç! Bir Aes Sedai Güç'ü ancak Gölgedöllerine karşı ya da kendini savunmak için son çare ise silah olarak kullanabilir. Üç Yemin..."

"Bizi öldürmeye hazırdılar," diye araya girdi Nynaeve hararetli hararetli. "Bizi ya öldürecek, ya da işkence görmek üzere götürecekti. Emir vermek üzereydi."

"Bu... bu aslında Güç'ü silah olarak kullanmak sayılmaz, Verin Sedai." Elayne başını dik tutuyordu, ama sesi titriyordu. "Kimseye zarar vermedik, kimseyi incitmeye çalışmadık. Kuşkusuz..."

"Benimle laf yarıştırmayın!" diye tersledi Verin. "Tam Aes Sedai olduğunuzda –eğer olursanız!– Üç Yemin'e bağlı olacaksınız, ama çömezlerin bile yeminle bağlanmış gibi ellerinden gelen çabayı göstermeleri beklenir."

"Ya o?" Nynaeve orada durmuş, sersemlemiş gibi izlemekte olan

Beyazpelerin subayına işaret etti. Genç kadının yüzü bir davul kadar gergindi; neredeyse Aes Sedai kadar öfkeli görünüyordu. "Bizi tutsak almak üzereydi. Mat kısa sürede Kule'ye ulaşmazsa ölecek, ve... ve..."

Egwene Nynaeve'in yüksek sesle neyi söylememeye çalıştığını biliyordu. *Ve o çuvalın Amyrlin'in dışında kimsenin eline geçmesine izin vermemeliyiz.*

Verin bitkinlik içinde Beyazpelerin'e baktı. "O yalnızca bizi korkutmaya çalışıyordu, kızım. Bizi istemediğimiz herhangi bir yere götüremeyeceğini çok iyi biliyordu, kabullenmeye hazır olduğundan daha fazla sorun yaşamadan olmazdı bu. Burada, Tar Valon'un göründüğü bir yerde olmazdı. Konuşarak, geçmemize izin vermeye ikna edebilirdim onu, yalnızca biraz zaman ve sabır gerekiyordu. Ah, saklandığı yerden yapabilse bizi öldürmeye çalışabilirdi elbette, ama keçi kadar aklı olan hiçbir Beyazpelerin orada olduğunu bilen bir Aes Sedai'ye zarar vermeye kalkışmaz. Bakın ne yaptınız! Şimdi o adamlar ne tür hikayeler anlatacak, ne zararlar verecek?"

Saklanmaktan bahsettiği zaman genç subayın yüzü kızarmıştı. "Dünyayı Kıran güçlere saldırmamak korkaklık değildir," diye patladı. "Siz cadılar Karanlık Varlık'ın hizmetinde, Dünyanın yeniden Kırılmasını istiyorsunuz!" Verin bitkin bir inanmazlık içinde başını iki yana salladı.

Egwene yol açtığı zararın bir kısmını onarmak istiyordu. "Yaptığım şeyler için çok üzgünüm," dedi subaya. Tam Aes Sedailer gibi gerçek dışında hiçbir şey söylememeye yeminli olmadığı için memnundu, çünkü söyledikleri en iyi haliyle yarım doğruydu. "Yapmamalıydım, özür dilerim. Verin Sedai'nin yaraların için Şifa vereceğinden eminim." Adam, canlı canlı derisinin yüzüleceği söylenmiş gibi geriledi ve Verin yüksek sesle burnunu çekti. "Uzun yoldan geldik," diye devam etti Egwene, "ta Tümentepe'den. Bu kadar yorgun olmasaydım asla..."

"Sessiz ol, kızım!" diye bağırdı Verin. Aynı anda Beyazpelerin hırladı, "Tümentepe mi? Siz Falme'den geliyorsunuz!" Sendeleyerek geriye bir adım daha attı, kılıcını yarıya kadar çekti. Egwene, yüzündeki ifadeden saldırmaya mı, yoksa kendini savunmaya mı hazırlandığını an-

lamadı. Hurin, eli kılıçkıranın kabzasında, atını Beyazpelerin'e doğru sürdü, ama dar yüzlü adam, tükürükler saça saça devam etti. "Babam Falme'de öldü! Byar anlattı bana! Siz cadılar sahte Ejder'iniz için onu öldürdünüz! Bunun için ölümünüzü göreceğim! Yandığınızı göreceğim!"

"Tezcanlı çocuklar," diye içini çekti Verin. "Çenenizi tutmayı bilmediğiniz için oğlan çocukları kadar kötüsünüz. Işıkla git, oğlum," dedi Beyazpelerin'e.

Tek söz daha etmeden grubu adamın yanından geçirdi, ama adamın haykırışları peşlerinden geldi. "Benim adım Dain Bornhald! Unutmayın, Karanlıkdostları! İsmimden korkmanızı sağlayacağım! İsmimi hatırlayın!"

Bornhald'ın haykırışları arkalarında alçalarak kaybolurken, bir süre sessizlik içinde at sürdüler. Egwene sonunda, "Yalnızca durumu biraz düzeltmek istedim," dedi.

"Düzeltmekmiş!" diye mırıldandı Verin. "Bütün doğruyu söylemenin bir zamanı, diline hakim olmanın bir zamanı olduğunu öğrenmelisin. Öğrenmen gereken şeylerin en küçüğü bu, ama tam Aes Sedailerin şalını giyene kadar yaşamak istiyorsan önemli. Aklına hiç, Falme'de olanlara ilişkin söylentilerin buraya bizden önce ulaşmış olabileceği gelmedi mi?"

"Neden gelsin ki?" diye sordu Nynaeve. "Bundan önce karşılaştığımız hiç kimse söylentilerden öte bir şey duymamıştı ve son ay içinde söylentilerden bile hızlı geldik."

"Ve bütün söylentiler bizim kullandığımız yoldan gelmeli, öyle mi?" diye yanıt verdi Verin. "Biz ağır hareket ettik. Söylenti yüz ayrı yoldan uçar gelir. Her zaman en kötüsünü düşünerek plan yap, kızım; böylece, karşına çıkan tüm sürprizler hoş sürprizler olur."

"Annem hakkında söyledikleri ne anlama geliyor?" dedi Elayne aniden. "Yalan söylemiş olmalı. Annem asla Tar Valon'un aleyhine dönmez."

"Andor Kraliçeleri hep Tar Valon'un dostları olmuştur, ama her şey değişir." Verin'in yüzü yine sükunet kazanmıştı, ama sesinde bir gerginlik vardı. Eyerinde dönüp onlara baktı; üç genç kadına, Hurin'e,

sedyesi içindeki Mat'e. "Dünya tuhaftır ve her şey değişir." Yükseltiyi aştılar; önlerinde şimdi bir köy vardı, Tar Valon'a giden büyük köprünün çevresinde sarı kiremitler kümelenmişti. "Artık gerçekten dikkat etmelisiniz," dedi Verin onlara. "Asıl tehlike şimdi başlıyor."

11

TAR VALON

Küçük Darein köyü, adada Tar Valon kurulalı beri Erinin Nehri'nin yanında bulunmuştu. Darein'in küçük, kırmızı ve kahverengi tuğla evleri ve dükkanları, taş döşeli sokakları, bir süreklilik hissi veriyordu, ama köy Trolloc Savaşları sırasında yanmış, Artur Şahinkanadı'nın orduları Tar Valon'u kuşattığında talan edilmiş, Yüzyıl Savaşları sırasında birden fazla kez yağmalanmış, yaklaşık yirmi yıl önce, Aiel Savaşı sırasında ise yine ateşe verilmişti. Küçük bir köy için pek de huzurlu bir tarih değil, ama Darein'in Tar Valon'a giden köprülerden birinin ayağının dibindeki yeri, kaç sefer yıkılırsa yıkılsın her seferinde tekrar inşa edilmesini sağlıyordu. En azından Tar Valon ayakta kaldığı sürece.

Egwene başta Darein'in bir savaş beklediğini düşündü. Sokaklarında, safları ve birlikleri dikenlerini çıkarmış kirpiye benzeyen kargılı askerler yürüyordu. Ardından siperli düz miğferler giymiş, dolu sadakları kalçalarında sallanan, yaylarını göğüslerine dayamış yaylı askerler geçti. Yüzleri miğferlerinin çelik parmaklıklarıyla gizlenmiş, zırhlı atları üzerinde bir süvari birliği, subaylarının zırh eldivenli elini sallaması üzerine Verin ve yanındakilere yol verdi. Hepsinin göğsünde, kar beyazı bir gözyaşı damlası gibi, Tar Valon'un Beyaz Alevi vardı.

Ama köylüler görünürde kayıtsızca, işlerinin peşinde koşturuyorlar, yürüyen askerler uzun zamandır alışık oldukları bir engelmiş gibi pazardaki kalabalık birliklerin önünde ikiye ayrılıyordu. Meyve tepsileri

taşıyan birkaç adam ve kadın askerlere ayak uyduruyor, dikkatlerini kış kilerlerinden çıkardıkları pörsük elmalarına ve armutlarına çekmeye çalışıyordu, ama o birkaç kişi dışında dükkancılar ve seyyar satıcılar askerlere aldırış etmiyordu. Egwene ile diğerlerini köyün içinden, nehrin üzerinde sekizyüz metrelik taştan bir dantel gibi uzanan büyük köprüye götürürken, Verin de onları görmezden geliyordu.

Köprünün ayağında daha fazla asker nöbet bekliyordu. Bir düzine kargılı asker, yarım düzine okçu, köprüden geçmek isteyen herkesi kontrol ediyordu. Miğferi kılıcının kabzasına asılmış, kel bir adam olan subayları, yayaların, atlıların ve öküzler, atlar ya da sahipleri tarafından çekilen arabaları olanların oluşturduğu kuyruktan dolayı usanmış görünüyordu. Kuyruk yalnızca yüz adım uzunluğundaydı, ama köprüye bırakılan her kişiye karşılık, sonuna bir kişi ekleniyordu. Yine de kel adam, ilerlemelerine izin vermeden önce her birinin Tar Valon'a girmeye hakkı olup olmadığından emin olmak için uzun uzun sorguluyordu onları.

Verin grubunu kuyruğun başına getirdiğinde öfkeyle ağzını açtı, sonra kadının yüzünü gördü ve miğferini telaşla kafasına geçirdi. Onları bilen hiç kimsenin bir Aes Sedai'yi tanımak için Büyük Yılan yüzüğünü görmeye ihtiyacı yoktu. "İyi sabahlar, Aes Sedai," dedi adam, elini yüreğinin üzerine koyup eğilerek. "İyi sabahlar. Hemen geçin, dilerseniz."

Verin adamın yanında dizginleri çekti. Bekleyen kuyruktan bir mırıltı yükseldi, ama kimse yüksek sesle şikayet etmedi. "Beyazpelerinler sorun yaratıyor mu, nöbetçi?"

Neden duruyoruz? diye merak etti Egwene telaşla. *Mat'i unuttu mu?*

"Pek değil, Aes Sedai," dedi subay. "Çatışma olmadı. Nehrin karşı tarafındaki Eldone Pazarı'na girmeye çalıştılar, ama günlerini gösterdik. Amyrlin bir daha denememelerini sağlamaya kararlı."

"Verin Sedai," diye lafa girdi Egwene dikkatle. "Mat..."

"Bir dakika sonra, çocuğum," dedi Aes Sedai, yalnızca yarı dalgın bir şekilde. "Onu unutmadım." Dikkati hemen subaya döndü. "Ya çev-

re köyler?"

Adam huzursuzca omuzlarını silkti. "Beyazpelerinleri uzak tutamıyoruz, Aes Sedai, ama devriyelerimiz geldiği zaman onlar gidiyor. Bizi kışkırtmaya çalışıyorlar gibi." Verin başını salladı ve atını mahmuzlayacak oldu, ama subay yine konuştu. "Pardon, Aes Sedai, ama uzaktan geldiğiniz belli. Haber getirdiniz mi? Nehir yukarı gelen her tüccar gemisi taze söylentiler getiriyor. Batıda bir yerde yeni bir sahte Ejder olduğunu söylüyorlar. Hatta, Artur Şahinkanadı'nın ordularının ölümden dönüp onu desteklediklerini ve adamın bir sürü Beyazpelerin öldürüp bir şehri yok ettiğini bile söylüyorlar. Falme, diyor bazıları, Tarabon'daymış."

"Aes Sedailerin ona yardım ettiğini söylüyorlar!" diye bağırdı bir erkek sesi bekleyen kuyruktan. Hurin derin bir nefes aldı ve şiddet beklermiş gibi kıpırdandı.

Egwene çevresine bakındı, ama kimin bağırdığına ilişkin bir işaret yoktu. Herkes yalnızca, sabırla ya da sabırsızca, köprüden geçmek için beklemekle ilgilenirmiş gibi görünüyordu. Birşeyler değişmişti, ama iyiye doğru değil. Egwene Tar Valon'dan ayrıldığında, Aes Sedailere karşı konuşan herhangi biri, kulak misafiri olanlarının birinden burnuna bir yumruk yiyerek kurtulsa kendini şanslı sayardı. Subay kıpkırmızı kesilmiş, kuyruğa dik dik bakıyordu.

"Söylentiler nadiren doğru çıkar," dedi Verin ona. "Sana Falme'nin hâlâ ayakta olduğunu söyleyebilirim. Tarabon'da bile değil, nöbetçi. Söylentilere daha az, Amyrlin'e daha fazla kulak ver. Işık üzerinde parlasın." Dizginleri kaldırdı ve Verin diğerlerini adamın yanından geçirirken, nöbetçi eğilerek selam verdi.

Köprü, Tar Valon'un köprülerinin hep yaptığı gibi, Egwene'i hayret içinde bıraktı. Kafes örgülü duvarlar, dantel gibi işlemeleriyle en iyi dantelci kadını zorlayacak kadar girift görünüyordu. Taşla böyle bir şeyin yapılması, hatta kendi ağırlığıyla yıkılmadan durması imkansız görünüyordu. Irmak güçlü, istikrarlı bir akıntıyla, elli adım kadar aşağıda gürlüyordu ve o sekizyüz metre boyunca köprü ırmak kıyısından adaya, iki ayağı dışında herhangi bir destek olmaksızın uzanıyordu.

Daha da hayret verici olan, köprünün Egwene'i eve götürdüğü hissiydi. Daha da hayret verici ve şoke edici. *Benim evim Emond Meydanı.* Ama hayatta ve özgür kalmak için öğreneceği şeyler Tar Valon'daydı. Düşlerinin onu neden böylesine rahatsız ettiğini, neden bazen bir türlü çözemediği anlamlar taşıyormuş gibi göründüklerini Tar Valon'da öğrenecekti –öğrenmek zorundaydı. Eğer Emond Meydanı'na bir daha dönecek olursa –'eğer' canını yakıyordu, ama dürüst olmak zorundaydı– eğer geri dönerse, bu yalnızca anne babasını görmek için bir ziyaret olacaktı. Bir hancının kızı olmanın ötesine geçmişti çoktan. O bağlar bir daha Egwene'i tutamayacaktı, onlardan nefret ettiği için değil, artık onlarla bağlanmayacak kadar büyüdüğü için.

Köprü yalnızca başlangıçtı. Doğrudan adayı çeviren, gümüş damarlı parlak beyaz taştan yapılma, köprüye tepeden bakan yüksek duvarlara doğru kemerleniyordu. Duvarlar ara ara, aynı taştan yapılmış, dev tabanları ırmakla yıkanan nöbetçi kuleleriyle kesiliyordu. Ama duvarların üzerinde ve ötesinde Tar Valon'un gerçek kuleleri yükseliyordu. Masallarda anlatılan, sivri tepeli, sarmallar çizen, oluklu, bazıları yerden yüz adım hatta daha fazla yüksekte havadar köprülerle birbirlerine bağlanmış kuleler. Yine de başlangıçtı.

Bronz kaplama kapıda nöbetçi yoktu ve yirmi kişinin yanyana at sürebileceği kadar genişti. Adayı aşan geniş caddelerden birine açılıyordu. Bahar henüz geliyor gibiydi; hava çiçek, parfüm ve baharat kokularıyla doluydu. Şehir, daha önce orayı hiç görmemiş gibi Egwene'in nefesini kesti. Her meydanda, her kavşakta bir çeşme, bir anıt, bir heykel vardı. Bazıları kuleler kadar yüksek, büyük sütunların üzerinde duruyordu, ama asıl göz kamaştırıcı olan şehrin kendisiydi. Formu sade olan yapılar öyle oymalarla bezenmişti ki, yapının kendisi bir süs eşyası gibi görünüyordu. Süslerden yoksun olan yapılar, ihtişam için formun kendisini kullanıyordu. Deniz kabuklarına, dalgalara, rüzgarın oyduğu yamaçlara benzeyen, akıcı, hayalperest, doğadan ya da insanların zihinlerinden alınmış formlara sahip, rengarenk taşlardan yapılmış büyük ve küçük binalar. Konutlar, hanlar, hatta ahırlar. Tar Valon'da, en önemsiz binalar bile güzellik için yapılmıştı. Şehir, Dünyanın Kırılı-

şı'ndan sonraki uzun yıllarda Ogier taş ustaları tarafından inşa edilmişti ve en iyi işleri olarak bilinrdi.

Sokaklar her ulustan kadın ve erkekle doluydu. Koyu derili, solgun derili, aradaki her renkten insanlar; parlak renk ve desenli giysiler, solgun ama saçaklarla, örgülerle, pırıltılı düğmelerle süslenmiş giysiler ya da sade ve sert giysiler giymiş insanlar. Egwene'in uygun bulduğundan daha açık ya da gözler ve parmakuçlarından başka bir şey göstermeyen giysiler giymiş insanlar. Tahtırevanlar kalabalığı yara yara ilerliyor, koşturan taşıyıcıları "Yol açın!" diye bağırıyordu. Kapalı arabalar parmak parmak ilerliyor, özel üniformalı arabacıları, yürüyüş hızından daha fazlasına ulaşabileceklermiş gibi "Heya!" ve "Ho!" diye bağırıyordu. Sokak müzisyenleri flüt, arp ya da gayda çalıyor, bazen bir jonklör ya da akrobata eşlik ediyordu ve önlerinde hep madeni paralar için konulmuş bir şapka bulunuyordu. Gezgin satıcılar bağırarak mallarını tanıtıyor, dükkan sahipleri dükkanlarının önünde durmuş, mallarının ne kadar mükemmel olduğunu haykırıyordu. Şehir, canlı bir şeyin şarkısı gibi bir mırıltıyla dolmuştu.

Verin başlığını takmış, yüzünü gizliyordu. Kalabalıkta kimse onlara dikkat etmiyordu, ya da Egwene'e öyle geliyordu. Atlara bağlı sedyede yatan Mat bile ikinci bir bakış çekmiyordu, ama onlar hızla geçerken bazı insanlar kenara çekiliyordu. Bazıları Şifa görmeleri için hastalarını Beyaz Kule'ye getirirdi ve hasta adamda bulaşıcı bir şey olabilirdi.

Egwene Verin'e yanaştı ve eğildi. "Gerçekten de hâlâ sorun çıkmasını bekliyor musun? Şehre girdik. Neredeyse vardık." Beyaz Kule şimdi önlerinde duruyordu. Büyük bina çatıların üzerinde geniş ve yüksek, parlıyordu.

"Ben hep sorun çıkmasını beklerim," diye yanıt verdi Verin sakinlik içinde, "sen de öyle yapmalısın. Özellikle Kule'de. Hepiniz artık, her zamankinden de dikkatli olmalısınız. Numaralarınız" sükunet geri dönmeden önce ağzı bir anlığına gerildi "Beyazpelerinleri korkutup kaçırdı, ama Kule'nin içinde size ölüm ya da yalıtılma cezasını getirebilir."

"Bunu Kule'de yapmazdım," diye itiraz etti Egwene. "Hiçbirimiz yapmazdık." Nynaeve ve Elayne onlara katılmış, Hurin'i sedye atlarına

bakmak üzere yalnız bırakmışlardı. Başlarını salladılar, Elayne hararetle, Nynaeve ise bazı şüpheleri varmış gibi.

"Bir daha asla yapmamalısınız, çocuğum. Yapmamalısınız! Asla!" Verin başlığının kenarından yan yan onlara baktı ve başını iki yana salladı. "Sessiz kalmanız gerekirken konuşmanın ne kadar budalaca olduğunu da öğrenmiş olduğunuzu dilerim." Elayne'in yüzü kıpkırmızı kesildi. Egwene'in yanakları ateş gibi yanmaya başladı. "Kule arazisine girdikten sonra dillerinizi tutacaksınız ve ne olursa olsun kabulleneceksiniz. *Ne olursa olsun*! Kule'de bizi ne beklediğini bilmiyorsunuz ve biliyor olsaydınız bile, onunla nasıl başa çıkacağınızı bilemezdiniz. Bu yüzden sessiz olun."

"Söylediğin gibi yapacağım, Verin Sedai," dedi Egwene, ve Elayne de onun dediklerini tekrar etti. Nynaeve burnunu çekti. Aes Sedai bakışlarını ona dikti ve Nynaeve de gönülsüzce başını salladı.

Sokak, şehrin merkezinde geniş bir meydana açılıyordu. Beyaz Kule meydanın tam ortasında, güneş altında parlayan kubbeler, narin minareler ve Kule arazisini çevreleyen başka yapıların üzerinde, gökyüzüne dokunacakmış gibi yükseliyordu. Meydanda şaşırtıcı ölçüde az insan vardı. Orada işi olmadığı sürece kimse Kule'ye girmez, diye hatırlattı Egwene kendine huzursuzca.

Hurin meydana girdiklerinde sedye atını öne geçirdi. "Verin Sedai, artık yanınızdan ayrılmalıyım." Kule'ye bir kez baktıktan sonra, aksini yapmak güç olsa da, bir kez daha bakmamayı başardı. Hurin Aes Sedailerin saygı gördüğü topraklardan geliyordu, ama onlara saygı duymak başka bir şeydi, onlarla çevrili olmak bambaşka bir şey.

"Yolculuğumuz sırasında büyük yardımın dokundu, Hurin," dedi Verin, "ve uzun bir yolculuk oldu. Yola devam etmeden önce Kule'de dinlenebileceğin bir yer bulursun."

Hurin başını iki yana salladı. "Tek bir gün bile harcayamam, Verin Sedai. Tek bir saat bile. Shienar'a dönmeli, Kral Easar ile Lord Egalmar'a Falme'de gerçekte neler olduğunu anlatmalıyım. Onlara..." Aniden sustu ve çevresine bakındı. Kulak misafiri olacak kadar yakın kimse yoktu, ama o yine de sesini alçalttı ve yalnızca, "Rand'ı anlatmalı-

yım," dedi. "Yenidendoğan Ejder'i. Nehir yukarı giden tüccar gemileri olmalı ve ben ilk gemiye binmeyi düşünüyorum."

"O zaman Işık'ta git, Shienarlı Hurin," dedi Verin.

"Işık hepinizi aydınlatsın," diye yanıt verdi adam, dizginleri toplayarak. Sonra bir an tereddüt etti ve ekledi, "Bana ihtiyacınız olursa, ne zaman olursa olsun, Fal Dara'ya haber yollayın, gelmek için bir yol bulurum." Utanmış gibi boğazını temizledi, atını çevirdi ve Kule'den uzaklaştı. Kısa sürede gözden kayboldu.

Nynaeve çileden çıkmış gibi başını salladı. "Erkekler! Hep ihtiyacın olursa haber yolla derler, ama bir tanesine ihtiyacın varsa, o anda vardır, gelecekte bir zamanda değil."

"Bizim şimdi gittiğimiz yerde hiçbir erkeğin yardımı olamaz," dedi Verin duygusuz bir sesle. "Unutmayın. Sessiz olun."

Hurin'in gidişi ile Egwene bir kayıp hissine kapıldı. Adam, aralarında Mat dışında biriyle nadiren konuşuyordu. Dahası Verin haklıydı, o yalnızca bir erkekti; onları Kule'de bekleyen her ne ise, karşısında bir bebek kadar savunmasız kalırdı. Ama gidişi sayılarını bir azaltıyordu ve Egwene kılıçlı bir adamın yanında olmasının faydası dokunabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Rand ve Perrin ile aralarında bir bağ da olmuştu. *Endişelenmem gereken kendi sorunlarım var.* Rand ve Perrin, Moiraine'in onlara gözkulak olmasıyla yetinmek zorunda kalacaktı. *Min'in de Rand'a gözkulak olacağı kesin*, diye düşündü, bastırmaya çalıştığı bir kıskançlık dalgasıyla. Neredeyse başarılı oluyordu.

İçini çekerek at sedyesinin önüne geçti. Mat çenesine kadar örtülmüş, yatıyordu. Nefesi kuru bir hırıltı idi. *Kısa süre sonra*, diye düşündü. *Kısa süre sonra Şifa göreceksin. Ve bizi bekleyenin ne olduğunu öğreneceğiz.* Verin'in onları korkutmaya çalışmaktan vazgeçmesini diledi. Verin'in onları korkutmak için geçerli bir sebebi olduğunu düşünmekten vazgeçmeyi diledi.

Verin onları Kule arazisinin çevresinden dolaştırdı ve önünde iki nöbetçi bekleyen, küçük, açık bir yan kapıya götürdü. Aes Sedai durdu, başlığını arkaya attı ve adamlardan biriyle konuşmak için eyerinde eğildi. Adam irkildi ve şaşkınlıkla Egwene ile diğerlerine baktı. Çabu-

cak "Emredersiniz, Aes Sedai," dedi ve koşarak Kule arazisine yöneldi. O konuşurken Verin kapıya yönelmişti bile. Atını, hiç telaşı yokmuş gibi sürüyordu.

Egwene, Nynaeve ve Elayne ile bakışarak, Verin'in adama ne söylediğini merak ederek, sedyeyle takip etti.

Kapının hemen içinde gri taştan, yan yatmış altı uçlu bir yıldız gibi şekillendirilmiş bir nöbetçi kulübesi duruyordu. Kapısında küçük bir nöbetçi gurubu bekliyordu; Verin geçerken konuşmayı bıraktılar ve eğildiler.

Kule arazisinin bu kısmı, ağaçları, budanmış çalıları ve geniş, çakıltaşlı patikaları ile bir lordun bahçesi kadar gösterişliydi. Ağaçların arasından başka binalar görünüyordu ve her şeyin üzerinde Kule'nin kendisi heybetle yükseliyordu.

Patika onları ağaçların arasında bir ahır avlusuna götürdü. Deri yelekli bir seyis atlarını almak için koşarak geldi. Aes Sedai'nin talimatları uyarınca, bazı seyisler sedyeyi çözdüler ve nazikçe bir kenara bıraktılar. Atlar ahıra götürülürken Verin Mat'in ayaklarının dibindeki çuvalı aldı ve kayıtsızca bir kolunun altına sıkıştırdı.

Nynaeve yumruğunu sırtına bastırırken durdu ve Aes Sedai'ye kaşlarını çattı. "Mat'in birkaç saatinin kaldığını söyledin. Şimdi yalnızca..."

Verin bir elini kaldırdı, ama Nynaeve'i durduran bu jest miydi, yoksa taşları ezerek yaklaşan birinin çıkardığı ses mi, Egwene bilemiyordu.

Bir an sonra Sheriam Sedai belirdi. Ardında da beyaz eteklerinin uçları Mavi'den Kırmızı'ya, yedi Ajahın tamamının renkleri ile çevrelenmiş üç Kabuledilmiş ve kaba işçi ceketleri içinde iki iri adam. Çömezler Sorumlusu tombulca bir kadındı, elmacık kemikleri Saldaea'da sık sık rastlandığı gibi çıkıktı. Alev kırmızısı saçlar ve berrak, çekik gözler, pürüzsüz Aes Sedai hatlarını çarpıcı kılıyordu. Egwene ile diğerlerine sakin sakin baktı, ama ağzı gergindi.

"Demek üç kaçağı geri getirdin, Verin. Olan biten her şeyi düşününce, keşke getirmeseydin diye düşünmekten kendimi alamıyorum."

"Ama biz..." diye başladı Egwene, ama Verin sert bir "SESSİZ OL!"

ile sözünü kesti. Verin, bakışlarının gücüyle çenelerini kapalı tutabilecekmiş gibi üçüne baktı.

Egwene kendi adına, tutabileceğinden emindi. Daha önce Verin'in öfkelendiğini hiç görmemişti. Nynaeve kollarını göğsünün altında kavuşturdu ve alçak sesle mırıldandı, ama hiçbir şey söylemedi. Sheriam'ın arkasındaki üç Kabuledilmiş sessizliklerini korudular elbette, ama öyle kulak kabartmışlardı ki, Egwene'e onların kulaklarının büyüdüğünü görebiliyormuş gibi geldi.

Egwene ile diğerlerinin kıpırdamadan bekleyeceklerinden emin olduğunda, Verin Sheriam'a döndü. "Oğlan herkesten uzak bir yere götürülmeli. O hasta, ve hastalığı tehlikeli. Hem kendisi, hem başkaları için."

"Taşınması gereken bir sedyen olduğunu haber aldım." Sheriam iki adamın sedyeyi almasını işaret etti, birine sessizce birşeyler söyledi ve Mat hızla alınıp götürüldü.

Egwene Mat'in hemen yardıma ihtiyacı olduğunu söylemek için ağzını açtı, ama Verin'in fırlattığı öfkeli bakışı görünce tekrar kapattı. Nynaeve örgüsünü koparacakmış gibi çekiştiriyordu.

"Herhalde," dedi Verin, "şimdiye kadar geri döndüğümüzü Kule'deki herkes öğrenmiştir."

"Bilmeyenler," dedi Sheriam, "fazla zaman geçmeden öğrenecek. Geliş gidişler en önemli sohbet ve dedikodu konuları oldu. Falme'den ve Cairhien savaşından çok önce bile öyleydi. Gizli tutmayı mı düşünmüştün?"

Verin deri çuvalı kollarına aldı. "Amyrlin'i görmeliyim. Hemen."

"Ya bu üçü?"

Verin kaşlarını çatarak Egwene ile arkadaşlarına baktı. "Amyrlin onları görene dek sıkı sıkı tutulmaları gerekir. Görmek isterse. Sıkı sıkı, ama. Kendi odaları iş görür, sanırım. Hücreye gerek yok. Kimseye tek kelime edilmeyecek."

Verin hâlâ Sheriam'la konuşuyordu, ama Egwene son sözlerinin ona ve diğerlerine bir hatırlatma olduğunu biliyordu. Nynaeve'in kaşları çatılmıştı ve örgüsünü, birine vurmak istiyormuş gibi çekiyordu.

Elayne'in mavi gözleri iri iri açılmıştı ve yüzü her zamankinden de solgundu. Egwene hangi duyguları paylaştıklarından emin değildi; öfke mi, korku mu, yoksa endişe mi. Hepsinden biraz, diye düşündü.

Son cümleden sonra Verin üç yol arkadaşına sorgularcasına baktı ve çuvalı göğsüne bastırıp, pelerini arkasında dalgalanarak telaşla uzaklaştı. Sheriam yumruklarını kalçalarına dayadı ve üçünü inceledi. Egwene bir an gerilimin azaldığını hissetti. Çömezler Sorumlusu her zaman istikrarlı bir mizaca ve sıcak bir mizah anlayışına sahip olmuştu, kurallara uymadığınız için size fazladan iş verirken bile.

Ama konuştuğu zaman Sheriam'ın sesi sertti. "Tek kelime yok, dedi Verin Sedai, ve tek kelime edilmeyecek. Aranızdan biri konuşacak olursa –bir Aes Sedai'ye yanıt vermek dışında elbette– biraz sopalanmak ve birkaç saat yer silmekten başka endişelenecek bir şeyimiz olmasaydı keşke dersiniz. Beni anlıyor musunuz?"

"Evet, Aes Sedai," dedi Egwene. Diğer ikisinin de aynısını söylediğini duydu, ama Nynaeve sözcükleri meydan okurcasına telaffuz etmişti.

Sheriam gırtlağından tiksinti dolu, hırlama gibi bir ses çıkardı. "Artık eğitilmek üzere Kule'ye pek az kız geliyor, ama yine de geliyorlar. Çoğu, değil dokunmak, Gerçek Kaynak'ı hissetmeyi başaramadan ayrılıyorlar. Bir kısmı gitmeden önce kendilerine zarar vermeyecek kadarını öğrenebiliyor. Yalnızca bir avuç kız Kabuledilmişler arasına yükselebiliyor ve daha da azı şalı takabiliyor. Bu zor bir yaşam, zor bir düzen, ama her çömez dayanmak, yüzükle şala ulaşmak için mücadele ediyor. Her gece ağlayarak uyuyakalacak kadar korktuklarında bile, dayanıyorlar. Ve hayatım boyunca görmeyi umduğumdan daha fazla yeteneğe sahip olan siz, üçünüz, izin almadan Kule'yi terk ettiniz, daha yarı eğitimli bile olmadığınız halde sorumsuz çocuklar gibi kaçtınız, aylarca uzak kaldınız. Ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi, yarın eğitiminize kaldığınız yerden devam edebilirmişsiniz gibi, atınıza binip geliyorsunuz." Aksi halde patlayacakmış gibi uzun bir nefes salıverdi. "Faolain!"

Üç Kabuledilmiş, kulak misafiri olurken yakalanmış gibi sıçradılar

ve içlerinden biri, esmer, kıvırcık saçlı bir kadın öne çıktı. Hepsi genç kadınlardı, ama yine de Nynaeve'den büyüktüler. Nynaeve'in hızla yükselerek Kabuledilmiş olması sıradışıydı. Normalde bir çömezin Büyük Yılan yüzüğünü takma hakkını kazanması yıllar alırdı, tam Aes Sedailiğe yükselmeyi umabilmeleri için de yine yıllar geçmesi gerekirdi.

"Onları odalarına götürün," diye emretti Sheriam, "ve orada kalmalarını sağlayın. Amyrlin aksini söyleyene kadar ekmek, soğuk et suyu ve sudan başka hiçbir şey yeyip içemeyecekler. Ve içlerinden biri tek bir kelime bile edecek olursa, onu mutfağa götürüp tencere ovdurabilirsiniz." Hızla döndü ve uzun adımlarla uzaklaştı. Sırtı bile öfke ifade ediyordu.

Faolain Egwene ile diğerlerine, özellikle de maske gibi kaş çatmış olan Nynaeve'e, neredeyse umutlu bir havayla bakıyordu. Faolain'in yuvarlak yüzü kuralları böylesine kayıtsızca çiğneyenlere sevgi beslemediğini ifade ediyordu; Nynaeve gibi yüzüğü çömez bile olmadan kazanan bir yabaniye, Tar Valon'a girmeden önce yönlendirmeyi bilen birine daha da az sevgi besliyordu. Nynaeve'in öfkesini kendine saklamaya niyetli olduğu anlaşılınca, Faolain omuz silkti. "Amyrlin sizi çağırttığında muhtemelen yalıtılacaksınız."

"Yapma, Faolain," dedi bir başka Kabuledilmiş. Üçünün en büyüğü olan kadının ince bir boynu ve bakır rengi derisi vardı, hareketleri zarifti. "Seni ben götürürüm," dedi Nynaeve'e. "Adım Theodrin, ve ben de yabaniyim. Sheriam Sedai'nin emrine uymanı sağlayacağım, ama sana sataşmayacağım. Gel."

Nynaeve Egwene ile Elayne'e endişe dolu bir bakış fırlattı, sonra içini çekti ve Theodrin'in onu götürmesine izin verdi.

"Yabaniler," diye mırıldandı Faolain. Sözcük onun ağzından bir küfür gibi çıktı. Dönüp Egwene'e baktı.

Üçüncü Kabuledilmiş, sevimli, elma yanaklı genç bir kadın, Elayne'e yaklaştı. Ağzı, gülümsemeyi severmiş gibi yukarı dönüktü, ama Elayne'e fırlattığı sert bakış şu anda saçmalığa izin vermeyeceğini ifade ediyordu.

Egwene Faolain'in bakışlarına elinden geldiğince sakinlikle karşılık

verdi ve Elayne'in gösterdiği aynı mağrur, sessiz horgörüyü gösterebildiğini umdu. *Kızıl Ajah*, diye düşündü. *Bu kadın kesinlikle Kızılları seçecek.* Ama kendi sorunlarını düşünmemeye çalışmak güçtü. *Işık, bize ne yapacaklar?* Bu kadınları değil, Aes Sedaileri, Kule'yi kastediyordu.

"Eh, gel madem," diye terslendi Faolain. "Kapında nöbet beklemek zorunda olmak yeterince kötü zaten, bir de bütün gün burada dikilip duramam. Gel."

Egwene derin bir nefes alarak Elayne'in elini kavradı ve takip etti. *Işık, ne olur Mat'e Şifa veriyor olsunlar.*

12

AMYRLİN MAKAMI

Siuan Sanche, hükümdarların kekelemesine sebep olan mavi gözleriyle odanın ortasında duran uzun masanın üzerindeki oymalı geceağacından kutuya bir bakış fırlatmak için zaman zaman ara vererek, çalışma odasını boylu boyunca adımlıyordu. Kutunun içindeki dikkatle hazırlanmış belgeleri kullanmak zorunda kalmamayı umuyordu. Belgeler kendi elleriyle gizlilik içinde hazırlanmış ve mühürlenmişti ve bir düzine ihtimali dikkate alıyordu. Kutuya koruyucu bir büyü yapmıştı, öyle ki ondan başka birinin eli açacak olursa, içindeki belgeler küle dönecekti; büyük ihtimalle kutunun kendisi de alevlere boğulacaktı.

"Ve artık her kimse, hırsız balıkçılı da yakacak ki bir daha asla unutmasın," diye mırıldandı. Verin'in döndüğü haberini aldığından beri yüzüncü kez, ne yaptığını fark etmeden omuzlarındaki etolü düzeltti. Etol belinin altına sarkıyordu, genişti ve yedi Ajahın renkleriyle bezenmişti. Amyrlin Makamı, hangisindeyken terfi etmiş olursa olsun, hem her Ajahtan sayılırdı, hem de hiçbirinden.

Oda süslüydü, çünkü etolü takmış nesillerce kadına ait olmuştu. Yüksek şömineyle geniş, soğuk ocak Kandor'dan gelmiş altın mermerden oyulmuştu. Elmas şeklindeki döşeme taşları ise, Puslu Dağlar'dan gelmiş cilalı kızıltaştı. Duvarlar açık renk, çizgili, demir kadar sağlam ahşapla kaplıydı ve fantastik hayvanları, inanılmaz tüylere sahip kuşları tasvir eden oymalarla süslenmişti. Paneller daha Artur Şahinkanadı

doğmamışken, Deniz Halkı tarafından Aiel Kıraçları'nın ötesindeki topraklardan getirilmişti. Şimdi taze, yeşil kokuları içeri almak için açılmış yüksek, kemerli pencereler, Amyrlin Makamı'nın yürümek için nadiren zaman bulduğu küçük bir özel bahçeye bakan balkona açılıyordu.

Onca ihtişam, Siuan Sanche'nin odaya getirdiği eşyalarla zıtlık yaratıyordu. Tek masa ve arkasındaki sağlam sandalye sadeydi, ama yaşla ve balmumuyla iyice cilalanmıştı, tıpkı odadaki tek diğer sandalye gibi. Diğer sandalye bir yanda, bir konuğun oturması dilenirse çekilebilecek kadar yakında duruyordu. Masanın önünde küçük bir Tear halısı seriliydi. Halı mavi, kahverengi ve altın renklerden, sade desenlerle dokunmuştu. Şöminenin üzerinde, sazlar arasında minik balıkçı teknelerinin tasvir edildiği tek bir resim asılıydı. Odaya saçılmış yarım düzine sehpada, açık kitaplar duruyordu. Hepsi bu kadardı. Lambalar bile bir çiftçinin evinde uygunsuz kaçmazdı.

Siuan Sanche Tear'da fakir doğmuştu ve Tar Valon'a gelmeyi hayal bile etmeden önce babasının balıkçı teknesinde, tıpkı resimdekine benzeyen bir teknede, Ejderin Parmakları denen deltada çalışmıştı. Makama yükselişinden sonraki on yıl bile, lüks içinde kendini rahat hissetmesine yetmemişti. Yatak odası daha da sadeydi.

Etolle geçen on sene, diye düşündü. *Bu tehlikeli sulara yelken açmaya karar verdiğimden beri neredeyse yirmi sene. Ve eğer şimdi ayağım kayacak olursa, teknelerde ağ çekmeyi mumla ararım.*

Bir ses duyunca hızla döndü. Odaya bir başka Aes Sedai girmişti, bakır rengi derisi olan, siyah saçları kısa kesilmiş bir kadın. Sesine hakim olmak ve yalnızca beklenen şeyi söylemek üzere tam zamanında kendini toparladı. "Evet, Leane?"

Vakanüvis, odada başkaları olsa eğileceği kadar eğildi. Pek çok erkek kadar uzun boylu olan Aes Sedai, Beyaz Kule'de Amyrlin'den hemen sonra geliyordu ve Siuan onu ikisinin çömezlik zamanından beri tanıyor olsa da, Leane'in Amyrlin Makamı'nın vakarını korumadaki ısrarı yüzünden bazen çığlık atmak istiyordu.

"Verin geldi, Anne, sizinle konuşmak için izin istiyor. Meşgul olduğunuzu söyledim, ama..."

"Onunla konuşamayacak kadar değil," dedi Siuan. Fazla çabuk söylemişti, biliyordu, ama aldırmıyordu. "Onu içeri gönder. Senin kalmana gerek yok, Leane. Onunla yalnız konuşacağım."

Kaşların hafifçe kıpırdanması Vakanüvis'in gösterdiği tek şaşkınlık işaretiydi. Amyrlin, Vakanüvis olmadan herhangi birini, hatta bir Kraliçe'yi bile nadiren görürdü. Ama Amyrlin Amyrlin'di. Leane eğilerek çıktı, biraz sonra yerini Verin aldı ve diz çöküp Siuan'ın parmağındaki Büyük Yılan yüzüğünü öptü. Kahverengi Aes Sedai'nin koltuğunda iri bir deri çuval vardı.

"Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Anne," dedi Verin doğrulurken. "Falme'den önemli haberler getirdim. Ve fazlasını da. Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Nereden istersen oradan başla," dedi Siuan. "Herhangi biri çocukça kulak kabartma numaraları denemesin diye, bu odalar koruma altında." Verin'in kaşları şaşkınlık içinde kalkınca Amyrlin ekledi, "Sen gittiğinden beri çok şey değişti. Konuş."

"En önemlisi, Rand al'Thor kendini YenidendDoğan Ejder ilan etti."

Siuan göğsündeki sıkışıklığın gevşediğini hissetti. "O olduğunu umuyordum," dedi yumuşak sesle. "Sadece işittikleri kadarını anlatabilen kadınlardan haber aldım. Her tüccar teknesi ve arabasıyla bir yığın söylenti de geliyor, ama emin olamıyordum." Derin bir nefes aldı. "Yine de sanırım ilan ettiği günün hangisi olduğunu söyleyebilirim. İki sahte Ejderin artık dünyaya rahatsızlık vermediğini biliyor musun?"

"Duymamıştım, Anne. Bu iyi haber."

"Evet. Mazrim Taim Saldaea'daki kardeşlerimizin ellerinde. Haddon Mirk'deki zavallı adam ise, Işık ruhuna merhamet etsin, Tearlılar tarafından yakalanıp oracıkta idam edildi. Anlaşılan, kimse adamın adını bile bilmiyor. İkisi de aynı gün ve söylentilere göre aynı koşullar altında yakalandı. Savaştaydılar ve kazanıyorlardı ki aniden gökyüzünde büyük bir ışık çaktı, bir anlığına bir imge belirdi. İmgenin ne olduğuna dair bir düzine farklı anlatım var, ama her iki durumda da sonuç aynı oldu. Sahte Ejder'in atı şahlanıp onu yere fırlattı. Kafasını çarpıp bilincini yitirince, takipçileri öldüğünü haykırarak savaş meydanından

kaçtı ve adam yakalandı. Aldığım raporlardan bazıları Falme semalarında imgelerden bahsediyor. Bir altın paraya karşı bir haftalık delta levreğine iddiaya girerim, Rand al'Thor'un Ejder olduğunu ilan ettiği an bu."

"Gerçek Ejder Yeniden Doğdu," dedi Verin, neredeyse kendi kendine, "ve bu yüzden Desen'de sahte Ejderlere yer kalmadı. Dünyaya Yenidendoğan Ejder'i salıverdik. Işık bize merhamet etsin."

Amyrlin sinirle başını iki yana salladı. "Ne yapılması gerekiyorsa onu yaptık." *Ve en yeni çömezin bile bundan haberi olsa, bir sonraki gündoğumuna kalmaz yalıtılırım. O da ilk önce paramparça edilmezsem. Ben ve Moiraine ve Verin, ve muhtemelen bizim dostumuz olduğu düşünülecek herkes.* Yalnızca üç kadının haberi varken, yakın bir dost bile onlara ihanet edip görevini yerine getirdiğini düşünecekken, böylesine büyük bir komployu sürdürmek kolay değildi. *Işık, keşke bunu yapmakla haklı olmayacaklarından emin olabilseydim.* "En azından Moiraine'in ellerinde güvende. Moiraine ona yol gösterecek ve ne yapılması gerekiyorsa yapacaktır. Bana anlatacak başka nelerin var, Kızım?"

Verin yanıt olarak deri çuvalı masaya koydu ve içinden kıvrık, altın bir boru çıkardı. Genişleyen ağzının çevresine gümüş harflerle bir yazı işlenmişti. Kadın boruyu masaya koydu, sonra sessiz bir beklenti içinde Amyrlin'e baktı.

Ne olduğunu bilmek için Siuan'ın yazıyı okumasına gerek yoktu. *Tia mi aven Moridin isainde vadin.* "Mezar çağrıma engel değildir." "Valere Borusu mu?" dedi nefes nefese. "Avcılar her yerde bunu ararken ta oradan buraya, yüzlerce fersah yol mu getirdin? Işık, kadın, Rand al'Thor'un yanında kalması gerekiyordu."

"Biliyorum, Anne," dedi Verin sakin sakin, "ama Avcıların hepsi Boru'yu büyük bir macera içinde bulmayı umuyor, hasta bir delikanlıya eşlik eden dört kadının yanındaki bir çuvalda değil. Ve Rand'ın bir işine yaramazdı."

"Ne demek istiyorsun? Tarmon Gai'donlu savaşacak. Boru Son Savaş'a katılmak üzere ölü kahramanları mezardan çağıracak. Moiraine

yine bana danışmadan yeni bir plan mı yaptı?"

"Bu Moiraine'in işi değil, Anne. Biz planlıyoruz, ama Çark kendi dilediği gibi dokuyor. Boru'yu çalan Rand olmadı. Bunu Matrim Cauthon yaptı. Ve Mat aşağıda yatıyor, Shadar Logoth hançeri ile arasındaki bağ yüzünden ölüyor. Burada Şifa görmezse ölecek."

Siuan ürperdi. Shadar Logoth. O ölü şehir öyle lekeliydi ki Trolloclar bile oraya girmeye korkuyordu, üstelik bunun için geçerli sebepleri vardı. Şans eseri, o şehre ait bir hançer genç Mat'in eline geçmiş, uzun zaman önce şehri öldüren kötülükle onu çarpıtmış, lekelemişti. Onu öldürüyordu. *Şans eseri mi? Yoksa Desen'in eseri mi? O da bir* ta'veren *değil mi? Ama... Boruyu* Mat *çaldı. O zaman...*

"Mat yaşadığı sürece," diye devam etti Verin, "Valere Borusu başka herkes için bir borudan başka bir şey değil. Elbette Mat ölürse, bir başkası onu çalabilir ve insan ile Boru arasında yeni bir bağ kurabilir." Bakışları, önerdiği şeye karşın sakin ve huzurluydu.

"Bizim işimiz bitmeden çok kişi ölecek, kızım." *Hem, başka kim onu yine çalabilir ki? Onu Moiraine'e iade etme riskine girmeyeceğim. Belki Gaidinlerden biri. Belki.* "Desen henüz Mat'in kaderini belli etmedi."

"Evet, Anne. Ya Boru?"

"Şimdilik," dedi Amyrlin sonunda, "onu ikimizden başka kimsenin bilmediği bir yere saklayacağız. Ondan sonra ne yapacağımızı düşüneceğim."

Verin başını salladı. "Dediğiniz gibi olsun, Anne. Elbette, birkaç saat daha geçerse, bu kararlardan biri verilmiş olacak bile."

"Bana getirdiğin haberler bu kadar mı?" diye terslendi Siuan. "Eğer öyleyse, ilgilenmem gereken o üç kaçak var."

"Bir de Seanchan meselesi var, Anne."

"Onlara ne olmuş? Aldığım tüm raporlar okyanusun karşı tarafına, ya da her nereden gelmişlerse oraya kaçtıklarını söylüyor."

"Öyle görünüyor, Anne. Ama korkarım onlarla tekrar karşılaşmamız gerekecek." Verin kemerinin arkasından küçük, deri bir defter çekti ve yapraklarını çevirmeye başladı. "Kendilerine Önceller ya da Önceden

Gelenler diyorlardı, Dönüş'ten ve bu toprakları geri almaktan bahsediyorlardı. Onlar hakkında işittiğim her şeyi not aldım. Elbette yalnızca onları gerçekten görenlerden ya da onlarla ilişkisi olanlardan duyduklarımı."

"Verin, burada, şu anda gümüşdikenler ağları çiğneyip parçalarken Fırtınalar Denizi'ndeki aslanbalıkları için endişeleniyorsun."

Kahverengi Aes Sedai sayfaları çevirmeye devam etti. "İyi bir benzetme, Anne, aslanbalığı. Bir kez iri bir köpekbalığının aslanbalığı tarafından sığlıklara kovalandığını ve öldürüldüğünü gördüm." Parmağını bir sayfaya vurdu. "Evet. En kötüsü bu. Anne, Seanchanlar Tek Güç'ü savaşta kullanıyor. Onu silah olarak kullanıyor."

Siuan ellerini önünde sıkı sıkı kenetledi. Güvercinlerin getirdiği raporlar bundan da bahsetmişti. Çoğu yalnızca dolaylı haberdi, ama birkaç kadın gördüklerini yazmıştı. Güç'ün silah olarak kullanılması. Bunu yazdıkları kağıdın üzerindeki kuru mürekkep bile bir isteri duygusu taşıyordu. "Bu bize sorun yaratmaya başladı bile, Verin. Hikayeler yayıldıkça ve yayılırken abartıldıkça, daha da fazla sorun yaratacak. Ama bu konuda hiçbir şey yapamam. Bu insanların gittiğini söylediler, kızım. Aksi yönde kanıtın var mı?"

"Şey, hayır, Anne, ama..."

"Kanıt bulana kadar, ağlarımızdaki gümüşdikenlerle ilgilenelim ki teknemize de delik açmaya başlamasınlar."

Verin gönülsüzce defteri kapattı ve kemerinin arkasına soktu. "Dediğiniz gibi olsun, Anne. Sormama izin verirseniz, Nynaeve ve diğer iki kız hakkında ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Amyrlin tereddüt etti. "Onlarla işim bitmeden, ırmağa gidip kendilerini balık yemi olarak satabilmeyi dileyecekler." Bu basit bir gerçekti, ama birden çok açıdan alınabilirdi. "Şimdi. Otur ve bana o üçünün seninleyken neler söylediğini, neler yaptığını anlat. Her şeyi."

13

CEZALAR

Dar yatağına uzanmış yatan Egwene, tek lambasının tavana düşürdüğü gölgelerin titreşmesini izledi. Bir eylem planı yapabilmeyi ya da şimdi ne beklemesi gerektiğini çıkartabilmeyi diledi. Aklına hiçbir şey gelmedi. Gölgeler düşüncelerinden daha düzenliydi. Mat için endişelenmeyi bile beceremiyordu, ama bunun için hissettiği utanç küçüktü, çevresindeki duvarlarca eziliyordu.

Tüm çömez odaları gibi çıplak, penceresiz bir odaydı, küçük, kare, beyaz boyalı; bir duvarında eşyalarını asması için çengeller vardı, bir duvarına yatak dayanmıştı, üçüncü bir duvarda ise başka günlerde Kule kütüphanesinden ödünç aldığı birkaç kitabı koyduğu minik bir raf vardı. Bir lavabo ve üç bacaklı bir tabure dekorasyonu tamamlıyordu. Zemin tahtaları ovulmaktan beyazlamıştı. O işi, elleri ve dizleri üzerinde, burada yaşadığı her gün, diğer işlerine ve derslerine ek olarak kendisi yapmıştı. Çömezler, hancı kızı da olsalar Andor'un Kız-Veliahtı da, sade yaşardı.

Yine sade, beyaz çömez elbisesi giymişti –kemeri ve kesesi bile beyazdı– ama o nefret ettiği grilerden kurtulduğu için sevinç duymuyordu. Odası hapishane hücresine benzemişti. *Ya beni burada tutmaya kararlılarsa. Bu odada. Hücre gibi. Tasma gibi ve...*

Kapıya baktı –esmer Kabuledilmiş hâlâ diğer yanda nöbet bekliyor olmalıydı– ve beyaz badanalı duvara yanaştı. Şiltenin hemen üzerinde,

nereye bakmanız gerektiğini bilmiyorsanız göremeyeceğiniz, uzun zaman önce çömezler tarafından oyulmuş ve yan odaya açılan küçük bir delik vardı. Egwene fısıldadı.

"Elayne?" Yanıt gelmedi. "Elayne? Uyuyor musun?"

"Nasıl uyuyabilirim?" diye yanıt verdi Elayne, delikten boğuk bir fısıltıyla. "Başımızın derde gireceğini tahmin etmiştim, ama bunu beklemiyordum. Egwene, bize ne yapacaklar?"

Egwene'in verilecek bir yanıtı yoktu, tahminleri yüksek sesle söylemek istemeyeceği türdendi. Onları düşünmek bile istemiyordu. "Aslında kahraman olacağımızı düşünmüştüm, Elayne. Valere Borusu'nu güven içinde geri getirdik. Liandrin'in Kara Ajah olduğunu keşfettik." Sesi bunu söylerken takıldı. Aes Sedailer Kara Ajah'ın, Karanlık Varlık'a hizmet eden bir Ajah'ın varlığını hep inkar etmişti ve bunun gerçek olduğunu düşünenlere bile öfkelendikleri bilinirdi. *Ama biz gerçek olduğunu biliyoruz.* "Kahraman olmalıydık, Elayne."

"Olmalıydıyla, olacaktıyla köprü yapılmaz,'" dedi Elayne. "Işık, annem söylediğinde bu laftan nefret ederdim, ama doğru. Verin Boru'dan ve Liandrin'den, o ve Amyrlin Makamı dışında kimseye bahsetmememizi söyledi. Sanırım hiçbir şey bizim düşündüğümüz gibi gitmeyecek. Haksızlık bu. Onca şey yaşadık, sen onca şey yaşadın. Haksızlık bu."

"Verin diyor ki. Moiraine diyor ki. İnsanların Aes Sedailerin neden kuklacı olduklarını düşündüklerini anlıyorum. Kollarımdaki ve bacaklarımdaki ipleri hissedebiliyorum. Beyaz Kule'nin iyiliği için neyin iyi olduğunu düşünüyorlarsa onu yapacaklar, bizim için iyi ve adil olanı değil."

"Ama yine de Aes Sedai olmak istiyorsun. Değil mi?"

Egwene tereddüt etti, ama aslında yanıtının ne olacağına şüphe yoktu. "Evet," dedi. "Hâlâ istiyorum. Güvende olmamızın tek yolu bu. Ama sana şunu söyleyeyim. Yalıtılmama izin vermeyeceğim." Bu yeni bir düşünceydi, aklına gelir gelmez telaffuz etmişti, ama sözünü geri almak istemediğini fark etti. *Gerçek Kaynak'a dokunmaktan vazgeçmek mi?* Şimdi bile hissedebiliyordu onu, omzunun üzerindeki bir parıltı, görüş sınırında bir ışıltı. Ona uzanma arzusuna direndi. *Tek Güç ile dol-*

maktan, kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar canlı hissetmekten vazgeçmek mi? Asla! "Savaşmadan olmaz."

Duvarın diğer yanında uzun bir sessizlik oldu. "Nasıl durdurabilirsin ki? Artık aralarından herhangi biri kadar güçlü olabilirsin, ama ikimizin de tek bir Aes Sedai'nin bile Kaynak'la aramıza kalkan koymasını engelleyecek kadar bilgimiz yok ve burada onlardan düzinelercesi var."

Egwene düşündü. Sonunda, "Kaçabilirim. Bu sefer gerçekten kaçabilirim," dedi.

"Peşimizden gelirler, Egwene. Eminim gelirler. Yeteneğini belli ettin artık ve kendini öldürmeni ya da Güç'ten dolayı ölmeni engelleyecek kadar bilgi edinmeden gitmene izin vermezler."

"Artık basit bir köylü kız değilim. Dünyayı biraz gördüm. İstersem Aes Sedailerin elinden uzak kalabilirim." Elayne'i olduğu kadar kendini de ikna etmeye çalışıyordu. *Ya henüz yeterince bilgili değilsem? Dünya hakkında, Güç hakkında? Ya sadece yönlendirmek bile ölümüme yol açabilirse?* Bunu düşünmeyi reddetti. *Henüz öğrenmediğim ne çok şey var. Beni durdurmalarına izin vermeyeceğim.*

"Annem bizi koruyabilir," dedi Elayne, "eğer o Beyazpelerin'in söylediği doğruysa. Böyle bir şeyin doğru olmasını umacağımı hiç düşünmezdim. Ama doğru değilse, annemin ikimizi de zincire vurdurup geri göndermesi daha olası. Bana köyde yaşamayı öğretir misin?"

Egwene şaşkın şaşkın gözlerini kırparak duvara baktı. "Benimle gelir misin? Yani iş oraya varırsa?"

Uzun bir sessizlik daha oldu, sonra hafif bir fısıltı. "Yalıtılmak istemiyorum, Egwene. Buna izin vermeyeceğim. Vermeyeceğim!"

Kapı hızla açıldı, duvara çarptı ve Egwene irkilerek doğrulup oturdu. Duvarın diğer yanındaki kapının da çarpılarak açıldığını duydu. Faolain içeri girdi, minik deliğe bakarak gülümsedi. Çömez odalarının çoğu benzer deliklerle birbirine bağlanıyordu; çömez olmuş bütün kadınlar onları bilirdi.

"Arkadaşınla fısıldaşıyorsun, ha?" dedi kıvırcık saçlı Kabuledilmiş, şaşırtıcı bir sıcaklıkla. "Eh, kendi başına beklemek yalnızlık verir. Gü-

zel bir sohbet oldu mu?"

Egwene ağzını açtı, sonra telaşla kapattı. Aes Sedailere yanıt verebilirdi, Sheriam öyle demişti. Başka kimseye veremezdi. Kabuledilmiş'e sakin bir ifadeyle baktı ve bekledi.

Sahte duygudaşlık Faolain'in yüzünden, çatıdan akan su gibi akıp gitti. "Ayağa. Amyrlin senin gibiler tarafından bekletilmemeli. Seni işitebileceğim bir zamanda gelmediğim için şanslısın. Yürü!"

Çömezlerin Kabuledilmişlere de, Aes Sedailere itaat ettikleri kadar çabuk itaat etmeleri gerekirdi, ama Egwene ağır ağır ayağa kalktı, elbisesini düzeltirken cesaret edebildiğince çok zaman harcadı. Faolain'e hafifçe diz kırdı ve minik bir gülümseme sundu. Kabuledilmiş'in yüzünde belirip kaybolan öfke Egwene'in gülümsemesinin genişlemesine sebep oldu, ama sonra onu dizginlemeyi akıl etti; Faolain'i fazla zorlamanın gereği yoktu. Dik durarak, dizleri titremiyormuş gibi yaparak, Kabuledilmiş'in önünde odadan çıktı.

Elayne elma yanaklı Kabuledilmiş ile birlikte dışarıda bekliyor, cesur olmaya fena halde kararlı görünüyordu. Bir şekilde, Kabuledilmiş'in onun eldivenlerini taşıyan bir hizmetkarmış gibi görünmesini başarıyordu. Egwene onun yarısı kadar başarılı olabildiğini umdu.

Çömezlerin bölümündeki trabzanlı balkonlar yukarıda kat kat, boş bir sütun halinde yükseliyor ve aşağıda Çömezler Avlusu'na iniyordu. Görünürde başka kadın yoktu. Ama Kule'deki her çömez orada olsa da, odaların dörtte birinden azı ancak dolardı. Dördü sessizlik içinde boş koridorlarda, sarmallar çizen rampalarda yürüdü; hiçbiri sessizliği iyice vurgulayacak seslere tahammül edemeyecekti.

Egwene Amyrlin'in odalarının bulunduğu kısma daha önce hiç gitmemişti. Oradaki koridorlar bir arabanın kolayca geçebileceği kadar genişti, yükseklikleri daha da fazlaydı. Duvarlara bir düzine değişik tarzda renkli halılar asılmıştı; çiçek desenli, orman manzaralı, kahramanlık sahneleri ve karmaşık desenler içeren, bazıları dokunulursa ufalanacakmış gibi görünecek kadar eski halılar. Ayakkabıları, yedi Ajah'ın renklerini tekrar eden elmas şeklindeki döşeme taşları üzerinde gürültülü tıkırtılar çıkarıyordu.

Etrafta pek az başka kadın görünüyordu. Arada bir beliren, Kabuledilmişleri ya da çömezleri fark edecek zamanı olmayan, ihtişamla süzülüp geçen bir Aes Sedai; işleri ya da çalışmaları peşinde kabara kabara seğirten beş altı Kabuledilmiş; tepsiler, paspaslar, kucak dolusu çarşaflar ya da havlular taşıyan hizmetkar kadınlar; hizmetkarlardan da büyük bir telaşla işlerinin peşinden koşturan birkaç çömez.

Nynaeve ve ince boyunlu eşlikçisi Theodrin onlara katıldı. Hiçbiri konuşmuyordu. Şimdi Nynaeve'in üzerinde, eteklerinde yedi renkli şerit bulunan beyaz Kabuledilmiş elbisesi vardı, ama kemeri ve kesesi kendisinindi. Egwene ile Elayne'e güven verici bir şekilde gülümsedi ve ikisini de kucakladı –Egwene dost bir yüz görmekten o kadar memnundu ki, Nynaeve'in bir çocuğu teselli edermiş gibi davrandığını düşünmeden kucaklamasına karşılık verdi– ama yürürlerken Nynaeve zaman zaman kalın örgüsünü çekiştirmeden edemiyordu.

Kule'nin bu kısmına pek az erkek gelirdi ve Egwene yalnızca iki tane gördü: konuşarak yanyana yürüyen Muhafızlar; birinin kılıcı kalçasında, diğerinin sırtında. Biri kısa ve ince, hatta zayıf, diğerinin eni boyuna eşit, ama ikisi de tehlikeli bir zerafetle hareket ediyordu. Renk değiştiren Muhafız pelerinleri onları uzun süre izlemeyi mide bulandırıcı kılıyordu, zaman zaman bazı kısımları duvarlar karışıyordu. Egwene Nynaeve'in onlara baktığını ve başını iki yana salladığını gördü. *Lan konusunda birşeyler yapmalı. Bugünden sonra herhangi birimizin herhangi biri konusunda bir şey yapacak hali kalırsa tabii.*

Amyrlin Makamı'nın çalışma odasının bekleme kısmı saraylardaki kadar ihtişamlıydı, ama bekleyenlerin oturması için konulmuş sandalyeler sadeydi. Ancak Egwene'in gözleri, Leane Sedai'den başka bir şey görmüyordu. Vakanüvis, konumunu belirten ve Mavi Ajah'tan yükseldiğini göstermek için mavi renkte olan dar etolü takmıştı ve yüzü pürüzsüz, kahverengimsi taştan oyulmuş gibiydi. İçeride başka kimse yoktu.

"Sorun yarattılar mı?" Vakanüvis'in kısa konuşma tarzı öfke ya da duygudaşlık izi taşımıyordu.

"Hayır, Aes Sedai," dedi Theodrin ile elma yanaklı Kabuledilmiş.

"Bunu ensesinden yakalayıp getirmek zorunda kaldım, Aes Sedai," dedi Faolain, Egwene'e işaret ederek. Kabuledilmiş'in sesi kızgın çıkıyordu. "Beyaz Kule'nin disiplininin ne olduğunu unutmuş gibi direniyor."

"Yol göstermek," dedi Leane, "ittirmek ya da çekiştirmek değildir. Marris Sedai'ye git, Faolain, ve bu konuyu Bahar Bahçesi'nin patikalarını tırmıklarken düşünmene izin vermesini iste." Faolain ile diğer iki Kabuledilmiş'in gitmesine izin verdi. Hepsi yerlere kadar eğilerek selam verdiler. Bunu yaparken Faolain Egwene'e öfkeli bir bakış fırlattı.

Vakanüvis Kabuledilmişlerin gidişiyle ilgilenmedi. Bunun yerine, işaret parmağını dudaklarına vurarak odada kalanları inceledi, öyle ki Egwene en sonunda hepsinin santim santim ölçüldüğü, gramına kadar tartıldığı hissine kapıldı. Gözlerinde tehlikeli bir kıvılcım beliren Nynaeve, örgüsünü sıkı sıkı kavradı.

Leane sonunda elini Amyrlin'in çalışma odasına doğru kaldırdı. İki kapı kanadının her birine, bir adım genişliğinde, kendi kuyruğunu ısıran Büyük Yılan deseni işlenmişti. "Girin," dedi.

Nynaeve hemen ilerledi ve kapılardan birini açtı. Bu Egwene'i harekete geçirmek için yeterliydi. Elayne onun elini sıkı sıkı tuttu, Egwene de aynı şekilde yanıt verdi. Leane peşlerinden içeri girdi ve üçüyle odanın ortasındaki masanın arasında bir yerde durdu.

Amyrlin Makamı masanın arkasına oturmuş, bazı kağıtları inceliyordu. Başını kaldırmadı. Nynaeve bir kez ağzını açtı, ama Vakanüvis'in keskin bir bakışı üzerine yeniden kapattı. Üçü Amyrlin'in masasının önünde dizilerek durdular ve beklediler. Egwene kıpırdanmamaya çalıştı. Uzun dakikalar geçti –saatler gibi geldi– ve sonunda Amyrlin başını kaldırdı, ama o mavi gözler sırayla her birine dikilirken Egwene daha fazla bekleyebileceğine karar verdi. Amyrlin'in bakışları yüreğini delen iki buz parçası gibiydi. Oda serindi, ama bir ter damlası sırtından aşağı kaymaya başladı.

"Demek," dedi Amyrlin sonunda, "kaçaklarımız döndü."

"Biz kaçmadık, Anne." Nynaeve'in sakin kalmak için çaba gösterdiği açıktı, ama sesi duygu dolu ve titrekti. Öfke. Egwene biliyordu. O

güçlü iradeye sık sık öfke eşlik ederdi. "Liandrin onunla gitmemiz gerektiğini söyledi ve..." Amyrlin'in eli masaya hızla inince sesi kesildi.

"Liandrin'in adını burada ağzına alma, çocuğum!" diye terslendi Amyrlin. Leane onları katı bir sükunetle izliyordu.

"Anne, Liandrin Kara Ajah'tan," diye patladı Elayne.

"Bu biliniyor, çocuğum. En azından şüpheleniliyor, ve biliniyor sayılır. Liandrin birkaç ay önce Kule'den ayrıldı ve on iki... *kadın*... daha onunla gitti. O zamandan bu yana hiçbiri bir daha görülmedi. Gitmeden önce, *angreal* ve *sa'angreal*lerin saklandığı depoya girmeyi denediler ve küçük *ter'angreal*lerin saklandığı yere girmeyi başardılar. Onlardan bazılarını çaldılar, aralarında ne iş için kullanıldığını bilmediklerimiz de var."

Nynaeve dehşet içinde Amyrlin'e baktı, Elayne aniden, üşümüş gibi kollarını ovaladı. Egwene kendisinin de titremekte olduğunu biliyordu. Defalarca, döndüğünde Liandrin ile yüzleştiğini ve onu suçladığını, onun cezalandırılışını gördüğünü hayal etmişti –yalnız o bebek yüzlü Aes Sedai'nin suçlarına uygun düşecek bir ceza hayal etmeyi hiç başaramamıştı. Döndüğünde Liandrin'in kaçmış olduğunu bile hayal etmişti. Genellikle Egwene'in dönüşü karşısında duyduğu dehşet yüzünden kaçmış oluyordu. Ama bunun gibi bir şey hayal etmemişti hiç. Eğer Liandrin ile diğerleri –başkaları olduğuna inanmak istememişti– Efsaneler Çağı'nın andaçlarını çalmışsa, onlarla ne yapabileceklerini bilmenin yolu yoktu. *Işık'a şükür sa'angreal almamışlar*, diye düşündü. Diğerleri yeterince kötüydü.

*Sa'angreal*ler *angreal*ler gibiydi, bir Aes Sedai'nin yardımsız, güvenle yapabileceğinden daha fazla Güç yönlendirmesine izin veriyordu, ama *angreal*lerden çok daha güçlüydüler ve nadirdiler. *Ter'angreal*ler farklıydı. Sayıları *angreal* ve *sa'angreal*lerden daha fazlaydı, ama yine de çok bulunur sayılmazlardı. Tek Güç'ü yönlendirmeye katkıda bulunmak yerine kullanıyorlardı ve kimse onları tam olarak anlamıyordu. Çoğu Güç'ün yönlendirilmesine ihtiyaç duyduğundan, yalnızca yönlendirebilen birinin elinde işe yarıyordu, ama bazıları herkes tarafından kullanılabiliyordu. Egwene'in işittiği tüm *angreal* ve *sa'angreal*-

ler küçüktü, ama bir *ter'angreal* herhangi bir boyutta olabilirdi. Görünüşe göre her biri üç bin sene önce Aes Sedailer tarafından farklı bir amaç için, belli bir işi yerine getirmek üzere yapılmıştı ve o zamandan bu yana bunların ne olduğunu öğrenmeye çalışırken Aes Sedailer ölmüştü; ölmüş ya da içlerindeki yönlendirme yetenekleri yanıp yok olmuştu. Kahverengi Ajah'ta, *ter'angreal*lerin incelenmesini hayatlarının amacı olarak kabul edenler vardı.

Bazıları, muhtemelen yapıldıkları amaçlar için olmasa da, kullanılıyordu. Kabuledilmişlerin Aes Sedailiğe yükselmek için Üç Yemin'i ederken ellerinde tuttukları kalın çubuk bir *ter'angreal*di ve yeminlere, sanki kemiklerine işlenmişcesine bağlı kalmalarını sağlıyordu. Bir çömezin Kabuledilmişliğe yükselmeden önceki son sınanma yeri de bir *ter'angreal*di. Kimsenin anlamayı başaramadığı ve hiçbir pratik faydası yokmuş gibi görünenler de vardı.

Neden kimsenin nasıl kullanacağını bilmediği şeyleri aldılar? diye merak etti Egwene. *Ya da belki Kara Ajahlar biliyordur.* Bu olasılık midesinin çalkalanmaya başlamasına sebep oldu. Bu *sa'angreal*lerin Karanlıkdostlarının eline geçmesi kadar kötüydü.

"Hırsızlık," diye devam etti Amyrlin, gözleri kadar soğuk bir sesle, "yaptıkları arasında en önemsiziydi. O gece üç Aes Sedai, iki Muhafız, yedi nöbetçi ve dokuz hizmetkar öldü. Hırsızlıklarını ve kaçışlarını saklamak için işlenmiş cinayetler. Bu onların... *Kara Ajah*" sözcükler ağzında gıcırdadı "olduğunu kanıtlamaz, ama pek az kişi aksine inanıyor. Gerçeği söylemek gerekirse, ben de inanmıyorum. Suda balık kafaları ve kan olduğunda, orada olduğunu bilmek için gümüşdikeni görmen gerekmez."

"O zaman bize neden suçlu gibi davranılıyor?" diye sordu Nynaeve. "Kara Ajahtan bir kadın tarafından aldatıldık. Bu suçsuz olduğumuzu kanıtlıyor olmalı."

Amyrlin neşesiz bir kahkaha attı. "Öyle düşünüyorsun, değil mi, çocuğum? Liandrin ile ilişkin olduğundan Verin, Leane ve benden başka kimsenin şüphelenmemesi kurtuluşunuz olabilir. Beyazpelerinler için yaptığınız küçük gösteri –şaşırmış görünmeyin; Verin bana her şeyi an-

lattı– bu biliniyor olsaydı, Liandrin ile gittiğiniz biliniyor olsaydı, Salon siz daha bir nefes alamadan üçünüzün yalıtılmasına karar verebilirdi."

"Bu haksızlık!" dedi Nynaeve. Leane kıpırdandı, ama Nynaeve devam etti. "Bu doğru değil! Bu...!"

Amyrlin ayağa kalktı. Sadece kalktı, ama Nynaeve'in sesi kesildi.

Egwene sessiz kalmasının akıllıca olacağına karar verdi. Nynaeve'in karşılaşacağı en güçlü, en iradeli kişi olduğuna inanıyordu. Ta ki şeritli etolü takan kadınla karşılaşana kadar. *Lütfen öfkene hakim ol, Nynaeve. Annesinin karşısındaki çocuklar–bebekler– gibiyiz ve bu Anne bizi dövmekten beter eder.*

Amyrlin'in sözlerinde bir çıkış yolu sunulduğunu hissediyordu, ama hangi yol olduğundan emin değildi. "Anne, konuştuğum için beni affedin, ama bize ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Yapmak mı, çocuğum? Seni ve Elayne'i izin almadan Kule'yi terk ettiğiniz için, Nynaeve'i ise izin almadan şehri terk ettiği için cezalandırmayı düşünüyorum. İlk önce Sheriam Sedai'nin çalışma odasına çağrılacaksınız. Sizi bir hafta boyunca, oturmak için bir yastığınız olmasını dileyene kadar değnekle dövmesini söyledim. Bunu çömezlere ve Kabuledilmişlere ilan ettim bile."

Egwene şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Elayne işitilebilir bir homurtu çıkardı, sırtını dikleştirdi ve alçak sesle birşeyler mırıldandı. Durumu şok geçirmeden kabul edebilen tek kişi Nynaeve idi. Ceza, fazladan iş ya da başka bir şey de olsa, hep Çömezler Sorumlusu ile odasına çağrılan kişi arasında kalırdı. Bunlar genelde çömezler olurdu, ama sınırları fazla aşan Kabuledilmişleri de içerebilirdi. *Sheriam işi hep kendisi ile ceza gören arasında bırakır,* diye düşündü Egwene kasvetle. *Herkese söylemiş olamaz. Ama hapsedilmekten iyi. yalıtılmaktan iyi.*

"Bildiri cezanın parçası, elbette," diye devam etti Amyrlin, Egwene'in aklından geçenleri okumuş gibi. "Aynı zamanda üçünüzün, ben aksine karar verene kadar mutfağa, bulaşıkçıların yanına atandığınızı bildirdim. Ve aksine karar vermemin doğal ömrünüzün sonuna dek sürebileceğinin kulaktan kulağa fısıldanmasını sağladım. Bunların herhangi birine itirazı olan var mı?"

"Hayır, Anne," dedi Egwene çabucak. Nynaeve tencere ovmaktan diğerinden de fazla nefret edecekti. *Daha kötüsü olabilirdi, Nynaeve. Işık, çok daha kötü olabilirdi.* Nynaeve'in burun delikleri açılmıştı, ama başını gergin gergin salladı.

"Ya sen, Elayne?" dedi Amyrlin. "Andor'un Kız-Veliahtı genellikle daha yumuşak davranılmaya alışıktır."

"Aes Sedai olmak istiyorum, Anne," dedi Elayne kararlı bir sesle.

Amyrlin önünde, masanın üzerinde duran bir kağıdı elledi ve bir an inceler göründü. Başını kaldırdığı zaman gülümsemesi pek hoş değildi. "Aranızdan herhangi biri aksi yanıt verecek aptallığı gösterseydi, cezanıza öyle bir şey ekleyecektim ki babanızın o ilk öpücüğü koparmasına izin verdiği için annenize küfredecektiniz. Kuleden düşüncesiz çocuklar gibi götürülmeye izin vermeniz. Bir bebek bile bu tuzağa düşmezdi. Her birinize eyleme geçmeden önce düşünmeyi öğreteceğim, aksi halde sizi su kanalı kapaklarındaki çatlakları tıkamak için kullanırım!"

Egwene kendini sessiz teşekkürler sunarken buldu. Amyrlin devam ederken sırtındaki tüyler diken diken oldu.

"Şimdi, size başka ne yapmayı düşündüğüme gelince. Kule'den ayrıldığınızdan bu yana yönlendirme yeteneğinizi dikkate değer ölçüde artırmışsınız gibi görünüyor. Çok şey öğrenmişsiniz. Size unutturmaya kararlı olduğum bazı şeyler de dahil!" diye ekledi sert bir sesle.

Nynaeve konuşarak Egwene'i şaşırttı. "Yapmamamız gereken... şeyler... yaptığımızı biliyorum, Anne. Sizi temin ederim, Üç Yemin'i etmişiz gibi yaşamak için elimizden geleni yapacağız."

Amyrlin homurdandı. "Umarım yaparsınız," dedi soğuk soğuk. "Elimden gelse, Yemin Çubuğu'nu bu gece elinizde tutmanızı sağlardım, ama bu Aes Sedailiğe terfi edenler için olduğundan, sağduyunuzun –varsa tabii– sağlam kalmanızı sağlayacağına güveniyorum. Bununla beraber sen, Egwene ve sen, Elayne, Kabuledilmişler arasına terfi edeceksiniz."

Elayne inledi, Egwene şok içinde kekeledi. "Teşekkür ederim, Anne." Leane durduğu yerde kıpırdandı. Egwene Vakanüvis'in pek mem-

nun görünmediğini düşündü. Şaşkın değil –görünüşe göre bunu bekliyordu– ama memnun da değil.

"Bana teşekkür etmeyin. Yetenekleriniz çömez olarak kalmanıza izin vermeyecek kadar ilerlemiş. Bazıları, yaptıklarınızdan sonra, yüzüğe sahip olmamanız gerektiğini düşünecek, ama dirseklerinize dek yağlı tencerelere gömülmüş haliniz eleştirileri susturacaktır. Ve bunun bir ödül olduğunu düşünmeye başlamanız olasılığına karşılık, unutmayın ki Kabuledilmişler ilk haftaları bozuk balıkları sepetteki sağlam balıklardan ayırarak geçirir. Çömez olarak geçirdiğiniz en kötü gün dahi, gelecek haftalardaki çalışmalarınızla karşılaştırıldığında gözünüze güzel bir rüya gibi görünecek. Size ders verecek Aes Sedailerden bazılarının çalışmalarınızı gerektiğinden daha zor hale getireceğinden kuşkulanıyorum, ama şikayet edeceğinizi sanmıyorum. Edecek misiniz?"

Öğrenebilirim, diye düşündü Egwene. *Kendi çalışma konularımı seçebilirim. Düşleri öğrenebilirim, artık...*

Amyrlin'in gülümsemesi düşüncelerini böldü. O gülümseme, onları hayatta bıraktığı sürece, Aes Sedailerin yapacağı hiçbir şeyin olması gerekenden daha kötü sayılmayacağını söylüyordu. Nynaeve'in yüzünde derin bir duygudaşlıkla kendisinin Kabuledilmiş olarak geçirdiği ilk haftaların dehşet dolu hatırasının karışımı vardı. Bu bileşim Egwene'in yutkunmasına sebep olacak kadar kötüydü. "Hayır, Anne," dedi hafif bir sesle. Elayne'in yanıtı boğuk bir fısıltıydı.

"O zaman tamam. Annen ortadan kaybolmandan hiç memnun olmadı, Elayne."

"Biliyor mu?" diye ciyakladı Elayne.

Leane burnunu çekti, Amyrlin bir kaşını kaldırdı. "Ondan saklayamazdım. Onun ziyaretinden bir ay sonra geldin, ki senin için iyi bir şey olabilir bu. O görüşmeden canlı çıkmayabilirdin. Sana, bana, Beyaz Kule'ye o kadar kızmıştı ki bir küreği bile kemirebilirdi."

"Hayal edebiliyorum, Anne," dedi Elayne hafif bir sesle.

"Edebileceğini sanmıyorum, çocuğum. Andor var olmadan önce başlayan bir geleneğe son vermiş olabilirsin. Çoğu yasadan daha güçlü bir gelenek. Morgase Elaida'yı yanında götürmeyi reddetti. İlk defa,

Andor Kraliçesi'nin bir Aes Sedai danışmanı yok. Bulunur bulunmaz Caemlyn'e dönmeni talep etti. Burada biraz daha eğitim görmenin senin için daha güvenli olacağına ikna ettim onu. İki ağabeyini Muhafız eğitiminden almaya da hazırdı. Onlar kendileri ikna ettiler onu. Nasıl yaptıklarını hâlâ bilmiyorum."

Elayne düşünüyor, belki tüm öfkesiyle Morgase'i görüyordu. Ürperdi. "Gawyn benim ağabeyim," dedi dalgın dalgın. "Galad değil."

"Çocuk olma," dedi Amyrlin ona. "Madem aynı babayı paylaşıyorsunuz, Galad ağabeyin oluyor; sen ondan hoşlansan da, hoşlanmasan da. Çocuk gibi davranmana izin vermeyeceğim, kızım. Bir çömezde bir miktar aptallığa göz yumulabilir; ama Kabuledilmişlerden birinde izin verilmez."

"Evet, Anne," dedi Elayne asık suratla.

"Kraliçe Sheriam'a senin için bir mektup bıraktı. Seni fena halde paylamak dışında, sanırım senin için güvenli olduğu anda eve dönmen gerektiğini bildiriyor. En fazla birkaç ayda kendini öldürme riskine girmeden yönlendirebileceğinden emin."

"Ama ben öğrenmek istiyorum, Anne." Elayne'in sesine kararlılık geri dönmüştü. "Ben Aes Sedai olmak istiyorum."

Amyrlin'in gülümsemesi sonuncusundan da sertti. "İyi ki öyle, çocuğum, çünkü Morgase'in seni almasına izin vermeye niyetim yok. Bin senedir görülen bütün Aes Sedailerden daha güçlü bir potansiyelin var, yüzüğe ek olarak şala da hak kazanmadan gitmene izin vermeyeceğim. Bunu yapmak için seni ezip sosis yapmam gerekse bile. *Gitmene izin vermeyeceğim.* Sözlerim açık mı?"

"Evet, Anne." Elayne'in sesi huzursuz çıkmıştı ve Egwene onu suçlayamıyordu. Morgase ile Beyaz Kule arasında iki köpeğin çekiştirdiği havlu gibi kalmıştı. Egwene daha önce Elayne'in servetini ve bir gün oturacağı tahtı kıskanmışsa bile, o anda kıskanmadığı kesindi.

Amyrlin sertçe, "Leane, Elayne'i Sheriam'ın çalışma odasına götür. Henüz bu ikisine söyleyecek birkaç lafım var. İşitmekten hoşlanmayacaklarını düşündüğüm laflar," dedi.

Egwene irkilerek Nynaeve'le bakıştı; endişe aralarındaki gerilimi bir

anlığına çözdü. *Bize söyleyip, Elayne'e söylemeyeceği ne olabilir?* diye merak etti. *Öğrenmemi engellemediği sürece fark etmez. Ama neden Elayne'e söylemiyor?*

Elayne Çömezler Sorumlusu'nun çalışma odasından bahsedilince yüzünü buruşturdu, ama Leane yanına geldiğinde dik durdu. "Emredersiniz, Anne," dedi resmi bir biçimde, eteklerini açıp reverans yaparak, "itaat edeceğim." Başını dik tutarak Leane'i takip etti.

14

DİKEN ACISI

Amyrlin hemen konuşmaya başlamadı. Yüksek, kemerli pencerelere yürüdü ve ellerini arkasında sıkı sıkı kenetleyerek balkonun ötesindeki bahçeye baktı. Dakikalar sonra yüzünü dönmeden konuşmaya başladı.

"En kötü kısımların duyulmasını engelledim, ama ne kadar sürer ki bu? Hizmetkarlar çalınan *ter'angreal*leri bilmiyor ve ölümleri Liandrin ve diğerlerinin gidişiyle ilişkilendirmiyor. Dedikoduların yüzünden bunu başarmak kolay değildi. Ölümlerin Karanlıkdostlarının işi olduğuna inanıyorlar. Öyleydi de. Söylentiler şehre de ulaştı. Kule'ye Karanlıkdostlarının girdiği ve cinayet işlediğine dair. Bunu önlemenin yolu yoktu. Ünümüze gölge düşürüyor, ama en azından gerçeklerden daha iyi. En azından Kule dışında kimse Aes Sedailerin öldürüldüğünü bilmiyor, içeride ise pek az kişi biliyor. Beyaz Kule'de Karanlıkdostları. Hah! Hayatımı bunu inkar ederek geçirdim. Burada olmalarına izin vermeyeceğim. Onları oltaya takacağım, bağırsaklarını çıkaracağım ve kurusunlar diye güneşe asacağım."

Nynaeve kararsızca Egwene'e baktı –Egwene'in nasıl hissettiğinden emin değildi– sonra derin bir nefes aldı. "Anne, daha fazla ceza mı alacağız? Şimdiye dek verdikleriniz dışında?"

Amyrlin omzunun üzerinden ikisine baktı; gözleri gölgelerin içinde kaybolmuştu. "Daha fazla ceza mı? Öyle de denebilir. Bazıları terfi et-

tirerek sizi ödüllendirdiğimi söyleyecek. Şimdi o gülün dikenlerinin verdiği gerçek acıyı hissedin." Hızla sandalyesine döndü, oturdu, sonra yine acelesi kaybolmuş gibi göründü. Ya da kararsız kalmış gibi.

Amyrlin'i kararsız görmek Egwene'in midesinin çalkalanmasına sebep oldu. Amyrlin Makamı hep emin, hep sükunetle amacına odaklanmış olurdu. Amyrlin gücün ta kendisiydi. Kendisinin sahip olduğu ham gücün karşısında, masanın diğer yanındaki kadın onu iğe saracak bilgi ve deneyime sahipti. Onun aniden kararsız –ne kadar derin olduğunu bilmeden, dipte taşlar mı, çamur mu olduğunu bilmeden bir havuza kafaüstü dalmak zorunda olan bir kız gibi– kaldığını görmek Egwene'in iliklerini ürpertiyordu. *Dikenlerin verdiği gerçek acı derken ne demek istiyor? Işık, bize ne yapmayı düşünüyor?*

Önündeki masanın üzerinde duran oymalı siyah kutuyu elleyen Amyrlin, ötesinde bir şey varmış gibi bakıyordu ona. "Bu kime güvenebileceğimle ilgili bir sorun," dedi yumuşak sesle. "En azından Leane ile Sheriam'a güvenebilmeliyim. Ama cesaret edebilir miyim? Verin?" Omuzları hızlı, sessiz bir kahkahayla sarsıldı. "Verin'e çoktan canımdan da fazlasını emanet ettim, ama bunu ne kadar ileriye götürebilirim? Moiraine?" Bir an sessiz kaldı. "Moiraine'e güvenebileceğime hep inandım."

Egwene huzursuzca kıpırdandı. Amyrlin ne kadarını biliyordu? Amyrlin Makamı'na sorabileceği türden bir şey değildi bu. *Köyümden gelen genç bir adamın, bir gün evleneceğimi düşündüğüm bir adamın Yenidendoğan Ejder olduğunu biliyor musunuz? Aes Sedailerinizden iki kişinin ona yardım ettiğini biliyor musunuz?* En azından Amyrlin'in dün gece rüyasında onu Moiraine'den kaçarken gördüğünü bilmediğinden emindi. Emin olduğunu düşünüyordu. Sessiz kaldı.

"Siz neyden bahsediyorsunuz?" diye sordu Nynaeve. Amyrlin başını kaldırıp ona baktı ve Nynaeve devam ederken sesini yumuşattı, "Beni affedin, Anne, ama daha fazla ceza mı alacağız? Bu güven konuşmalarını anlamıyorum. Fikrimi sorarsanız, Moiraine'e güvenmemek gerek."

"Fikrin bu, öyle mi?" dedi Amyrlin. "Köyünden çıkalı bir sene oldu

ve dünyayı hangi Aes Sedai'ye güveneceğini, hangisine güvenmeyeceğini bilecek kadar tanıdığını düşünüyorsun, öyle mi? Yelkenleri kaldırmayı yeni öğrenmiş usta bir denizci!"

"Hiçbir şey demek istemedi, Anne," dedi Egwene, ama Nynaeve'in tam da dediği şeyi kastettiğini biliyordu. Nynaeve örgüsünü hızla çekti, ama ağzını açmadı.

"Eh, kim bilir," diye düşündü Amyrlin. "Güven bazen bir sepet dolusu yılanbalığı kadar kaygandır. Asıl konu şu: ne kadar ince sazlar olsanız da, çalışabileceğim siz ikinizden başkası yok elimde."

Nynaeve'in ağzı gerildi, ama sesi sakin kaldı. "İnce saz mı, Anne?"

Amyrlin o konuşmamış gibi devam etti. "Liandrin sizi kafaüstü suya sokmaya çalıştı, gitmesinin sebebi de sizin geldiğinizi duyması ve maskesini indirebileceğinize inanması olabilir, bu yüzden sizin... Kara Ajah olmadığınıza inanmak zorundayım. Balık pulu ve bağırsağı yemeyi tercih ederim," diye mırıldandı, "ama sanırım bu ismi kullanmaya alışmalıyım."

Egwene'in ağzı şok içinde açık kaldı. *Kara Ajah mı? Biz mi? Işık!* Ama Nynaeve bağırdı, "Kesinlikle değiliz! Ne cesaretle böyle bir şey söylersiniz? Ne cesaretle aklınızdan bile geçirirsiniz?"

"Çocuğum, hele bir konuş!" dedi Amyrlin sert bir sesle. "Bazen bir Aes Sedai kadar güçlü oluyorsun, ama henüz Aes Sedai değilsin, daha çok mesafe katetmen gerekiyor. Ee? Söyleyecek başka bir şeyin varsa konuş. Emin ol, seninle işim bittiğinde ağlaya ağlaya af diliyor olursun! 'İnce saz' mı? Seni bir saz gibi koparırım! Sabrım kalmadı."

Nynaeve'in ağzı oynadı. Ama sonunda silkelendi ve derin bir nefes alarak sakinleşti. Konuştuğu zaman sesinde hâlâ bir sinir tınısı vardı, ama küçük bir tını. "Beni affedin, Anne. Ama siz... Biz öyle bir şey yapmayız."

Amyrlin gülümsemesini bastırarak arkasına yaslandı. "Demek istediğin zaman öfkene hakim olabiliyorsun. Bunu bilmek zorundaydım." Egwene ne kadarının sınav olduğunu merak etti; Amyrlin'in gözlerinin çevresinde, sabrının gerçekten de tükenmiş olabileceğini gösteren bir gerginlik vardı. "Keşke seni şala terfi ettirmenin bir yolu olsaydı, kızım.

Verin şimdiden Kule'deki herhangi bir kadın kadar güçlü olduğunu söylüyor."

"Şal mı?" diye inledi Nynaeve. "Aes Sedai mi? Ben mi?"

Amyrlin kaybetmekten üzüntü duyduğu bir şeyi fırlatıp atarmış gibi bir hareket yaptı. "Olmayacak bir şeyi dilemenin anlamı yok. Seni hem tam Aes Sedailiğe yükseltip, hem de tencere ovmaya gönderemem. Ve Verin de öfkelenmediğin sürece yönlendiremediğini söylüyor. *Saidar*'a kucak açar gibi görünecek bile olsan Gerçek Kaynak'la bağlantını koparmaya hazırdım. Şal için gereken son sınavlar baskı altında bile mutlak sükunetini korumanı gerektiriyor. Büyük baskı. Ben bile bu koşulu bir kenara itemezdim. İtmezdim."

Nynaeve sersemlemiş gibi görünüyordu. Amyrlin'e ağzı açık bakıyordu.

"Anlamıyorum, Anne," dedi Egwene bir süre sonra.

"Evet, sanırım anlamıyorsun. Kule'de Kara Ajah olmadığından kesinlikle emin olduğum iki kişi sizsiniz." Amyrlin'in ağzı Kara Ajah sözcüklerini telaffuz ederken hâlâ çarpılıyordu. "Liandrin ve on iki kişi gitti, ama acaba hepsi gitti mi? Yoksa aralarından bazılarını arkada mı bıraktılar? Tekneni delene kadar görmediğin, sığ sulardaki kütükler gibi? Çok geç olana kadar öğrenemeyebilirim, ama Liandrin ile diğerlerinin yaptıklarının karşılıksız kalmasına izin vermeyeceğim. Hırsızlığın da, cinayetlerin de. Kimse benim insanlarımı öldürdükten sonra burnu bile kanamadan yürüyüp gidemez. Ayrıca on üç eğitimli Aes Sedai'nin Gölge'ye hizmet etmesine izin vermeyeceğim. Onları bulmaya ve Kaynak'tan kesmeye kararlıyım!"

"Bunun bizimle ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum," dedi Nynaeve ağır ağır. Aklına gelen düşünceden hoşlanmış gibi görünmüyordu.

"Yalnızca şu, çocuğum. Siz ikiniz benim av köpeklerim olacaksınız, Kara Ajahı avlayacaksınız. Kimse sizden, herkesin önünde küçük düşürdüğüm iki yarı eğitimli Kabuledilmiş'ten bunu beklemeyecek."

"Bu çılgınlık!" Amyrlin "Kara Ajah" sözcüklerine ulaştığı sırada Nynaeve'in gözleri iri iri açılmıştı ve örgüsünü kavrayan ellerinin boğumları bembeyaz kesilmişti. Sözcükleri ısırıp koparark tükürüyormuş

gibi konuştu: "Onların hepsi tam Aes Sedai. Egwene daha Kabuledilmiş bile olmadı ve biliyorsunuz ki ben öfkelenmediğim zaman kendi isteğimle mum yakacak kadar bile yönlendiremiyorum. Ne kadar şansımız olur ki?"

Egwene başını sallayarak onayladı. Ağzı bir karış açık kalmıştı. *Kara Ajahı avlamak mı? Elimde bir değnekle ayı avlarım daha iyi. Yalnızca bizi korkutmak, biraz daha cezalandırmak istiyor. Öyle olmalı!* Amyrlin'in denediği buysa, gayet başarılıydı.

Amyrlin de başını sallıyordu. "Söylediğin her sözcük doğru. Ama ikiniz de salt güç konusunda Liandrin'den daha üstünsünüz ve o aralarında en güçlüsü. Öte yandan onlar eğitimli, siz değilsiniz. Ayrıca senin henüz sınırların var, Nynaeve. Ama elinde bir kürek yokken, çocuğum, tekneyi kıyıya çıkarmak için herhangi bir tahta bile işe yarar."

"Ama benim faydam olmaz," diye ağzından kaçırdı Egwene. Sesi ciyaklama gibi çıktı, ama utanamayacak kadar korkmuştu. *Söylediği şeyi kastediyormuş! Ah, Işık, onu kastediyormuş gerçekten! Liandrin beni Seanchanlara vermişti, şimdi Amyrlin onun gibi* on üç *kişiyi kovalamamı mı istiyor?* "Çalışmalarım, derslerim, mutfakta gördüğüm işler. Şüphesiz Anaiya Sedai bir Düşgören olup olmadığımı anlamak için beni sınamaya devam etmek isteyecek. Yemek yemek ve uyumak için ancak zamanım kalacak. Nasıl herhangi bir şeyi avlayabilirim?"

"Zaman bulmak zorunda kalacaksınız," dedi Amyrlin yine sakin ve serinkanlı bir edayla, sanki Kara Ajah'ı avlamak yer süpürmekten farklı bir şey değilmiş gibi. "Kabuledilmişlerden biri olarak, belli sınırlar içinde kendi çalışma konularınızı ve onları ne zaman çalışacağınızı seçebilirsiniz. Ve kurallar Kabuledilmişler için biraz daha gevşektir. Biraz daha. Onlar bulunmak zorunda, çocuğum."

Egwene Nynaeve'e baktı, ama Nynaeve, "Elayne neden bunun bir parçası değil? Kara Ajah olduğunu düşündüğünüz için olamaz. Andor'un Kız-Veliahtı olduğu için mi?"

"Ağını ilk atışta yakaladın, çocuğum. Elimden gelse onu da aranıza katardım, ama şu anda Morgase bana yeterince sorun yaratıyor. Onun pullarını ayıkladığım, tuzladığını ve doğru yola ittiğim zaman, belki

Elayne de size katılır. Belki."

"O zaman Egwene'i de karıştırmayın," dedi Nynaeve. "Kadın sayılmayacak kadar küçük. Avcılık işinizi ben yaparım." Egwene bir itiraz sesi çıkardı –ben bir *kadın*ım!– ama Amyrlin ondan önce konuştu.

"Seni yem olarak kullanmıyorum, çocuğum. Senden yüz tane olsa, yine de mutlu olmazdım, ama yalnızca iki tanesiniz, bu yüzden ikinizi de kullanacağım."

"Nynaeve," dedi Egwene, "seni anlamıyorum. Bunu yapmak istediğini mi kastediyorsun?"

"Yapmak istediğimden değil," dedi Nynaeve bitkinlik içinde, "ama bana ders veren Aes Sedai'nin Karanlıkdostu olup olmadığını merak ederek oturmaktansa onları avlamayı tercih ederim. Ve her neyin peşindelerse, öğrenmek için onlar hazır olana kadar beklemek istemiyorum."

Egwene'in vardığı karar midesini burktu. "O zaman ben de yapacağım. Ben de merak içinde oturup beklemek istemiyorum." Nynaeve ağzını açtı ve Egwene içinde aniden bir öfkenin kabardığını hissetti; korkudan sonra öyle rahatlatıcıydı ki! "Ve bir daha çok küçük olduğumu söylemeye kalkma. En azından ben istediğim zaman yönlendirebiliyorum. Çoğu zaman. Artık küçük bir kız değilim, Nynaeve."

Nynaeve örgüsünü çekiştirerek, tek söz söylemeden orada durdu. Sonunda gerginliği kayboldu. "Değilsin, değil mi? Kendi kendime senin bir kadın olduğunu söyledim, ama sanırım içten içe inanmadım. Kızım –hayır, kadın, umarım benimle beraber kazana girdiğinin ve ateşin yanmış olabileceğinin farkındasındır."

"Biliyorum." Egwene sesinin neredeyse hiç titrememesinden gurur duydu.

Amyrlin memnun olmuş gibi gülümsedi, ama mavi gözlerindeki bir şey, Egwene'in kararlarının ne olacağını baştan beri bildiğinden kuşkulanmasına sebep oldu. Bir an, o kuklacı iplerini yine kollarında ve bacaklarında hissetti.

"Verin..." Amyrlin tereddüt etti, sonra yarı kendi kendine mırıldandı. "Birine güvenmek zorundaysam, o olsa daha iyi. Zaten benim ka-

dar çok şey biliyor, hatta belki daha fazlasını." Sesi güçlendi. "Verin size Liandrin ile diğerleri hakkında bilinen her şeyi ve yanlarında götürdükleri *ter'angreal*lerin, ne işe yaradıklarının bir listesini verecek. Bildiğimiz kadarını. Hâlâ Kule'de olabilecek Kara Ajahlara gelince... Dinleyin, izleyin ve soru sorarken dikkatli olun. Fareler gibi olun. Bir kuşku bile doğsa, bana aktarın. Size bizzat ben gözkulak olacağım. Ne için cezalandırıldığınız düşünülünce, kimse bunu tuhaf bulmayacak. Ben sizi kontrol ederken raporunuzu verebilirsiniz. Unutmayın, daha önce de cinayet işlediler. Kolayca yine işleyebilirler."

"Bütün bunlar iyi, güzel," dedi Nynaeve, "ama yine de biz sadece Kabuledilmiş olacağız, peşinde olduklarımız ise Aes Sedai. Herhangi bir tam kardeş bize işimize bakmamızı söyleyebilir ya da çamaşırlarını yıkatmak üzere bizi gönderebilirler ve itaat etmek dışında seçeneğimiz olmaz. Kabuledilmişlerin gidemeyeceği yerler, yapamayacağı şeyler var. Işık, bir kardeşin Kara Ajah olduğundan emin olsak, askerlere bizi odamıza kilitlemesini ve orada tutmasını söyleyebilir, askerler de bunu yapar. Kesinlikle bir Aes Sedai'ye karşı bir Kabuledilmiş'in sözünü dinlemezler."

"Çoğunlukla," dedi Amyrlin, "Kabuledilmişlerin sınırları dahilinde çalışmak zorunda kalacaksınız. Asıl fikir kimsenin sizden şüphelenmemesi. Ama..." Masadaki siyah kutuyu açtı, tereddüt etti ve iki kadına, bunu yapmak istediğinden emin değilmiş gibi baktı. Sonra bazı sert, katlanmış kağıtlar çıkardı. Onları dikkatle gözden geçirdi, tekrar tereddüt etti, sonra iki tanesini seçti. Kalanları kutuya tıktı ve o ikisini Egwene'le Nynaeve'e uzattı. "Bunları iyi saklayın. Yalnızca acil durumlarda kullanmanız için."

Egwene kalın kağıdı açtı. Düzgün, yuvarlak hatlı bir elyazısıyla yazılmıştı ve dibi Tar Valon'un Beyaz Alevi ile mühürlenmişti.

Bunu taşıyan her ne yapıyorsa, benim buyruğumla, benim yetkem altında yapıyor. Benim emrimle itaat et ve sessizliğini koru.

Siuan Sanche

Mühürlerin Gözetmeni
Tar Valon'un Alevi
Amyrlin Makamı

"Bununla her şeyi yapabilirim," dedi Nynaeve şaşkınlık dolu bir sesle. "Nöbetçileri harekete geçirebilirim. Muhafızlara emir verebilirim." Küçük bir kahkaha attı. "Bununla bir Muhafız'a dans ettirebilirim."

"Ben öğrenene kadar," diye kabul etti Amyrlin soğuk bir sesle. "Çünkü çok ikna edici bir sebebin yoksa, Liandrin'in seni yakalamış olmasını dilemeni sağlarım."

"Bunların hiçbirini yapmayı istediğimden değil," dedi Nynaeve telaşla. "Yalnızca bana hayal ettiğimden çok daha fazla yetki verdiğini anlatmak istedim."

"O yetkinin her parçasına ihtiyacın olabilir. Ama unutma, çocuğum. Bir Karanlıkdostu ya da bir Beyazpelerin buna hiç aldırmaz. Sırf bu kağıt üzerinde bulunduğu için seni öldürebilirler. O kağıt bir kalkan... ve kağıt kalkanlar zayıftır, dahası bunun üzerine bir hedef tahtası resmedilmiş olabilir."

"Evet, Anne," dedi Egwene ve Nynaeve birlikte. Egwene kendi kağıdını katladı ve kemerindeki keseye tıktı. Kesinlikle şart olmadığı sürece onu oradan çıkarmamaya karar verdi. *Peki ne zaman şart olduğunu nereden bileceğim?*

"Ya Mat?" diye sordu Nynaeve. "O çok hasta, Anne, ve fazla zamanı kalmadı."

"Size haber gönderirim," dedi Amyrlin sertçe.

"Ama, Anne..."

"Size haber gönderirim! Şimdi, artık çıkın, çocuklar. Kule'nin umudu sizin ellerinizde. Odalarınıza gidin ve biraz dinlenin. Unutmayın, Sheriam'la ve tencerelerle randevunuz var."

15

GRİ ADAM

Egwene ve Nynaeve Amyrlin'in çalışma odasından dışarı çıktığında, koridor zaman zaman yumuşak terlikli ayakları üzerinde işlerinin peşinde seğirten hizmetkar kadınlar dışında boştu. Egwene onların varlıkları için minnettardı. Koridorlar aniden onca duvar halısı ve taş işçiliğine rağmen mağara gibi görünmeye başlamıştı. Tehlikeli mağaralar gibi.

Nynaeve yine örgüsünü çekiştirmeye başlayarak, kararlılıkla yürüyordu, Egwene ayak uydurabilmek için hızlandı. Yalnız kalmak istemiyordu.

"Nynaeve, Kara Ajah hâlâ buradaysa ve bizim ne yaptığımızdan şüphelenecek bile olsalar... umarım Üç Yemin'i etmiş gibi davranmak konusunda ciddi değildin. Beni öldürmelerine izin vermeye niyetim yok; bunu yönlendirerek durdurabilirsem, vermem de."

"Aralarından herhangi biri buradaysa, Egwene, bizi görür görmez ne yaptığımızı anlayacaklar." Söylediklerine rağmen, Nynaeve'in sesi dalgın çıkıyordu. "Ya da en azından bizi bir tehdit olarak görecekler ki her iki ihtimalde de yapacakları şey pek değişmiyor."

"Bizi nasıl tehdit olarak görürler? Kimse emir verebildiği birini tehdit kabul etmez. Kimse günde üç kez tencere ovmak ve koyun şişi çevirmek zorunda olan birini tehdit kabul etmez. Amyrlin'in bizi mutfakta işe koşmasının sebebi bu. En azından sebeplerden biri."

"Belki Amyrlin enine boyuna düşünmemiştir," dedi Nynaeve dalgın dalgın. "Ya da belki düşünmüştür ve bizi söylediğinden başka bir amaç için kullanıyordur. Düşün, Egwene. Liandrin bizi bir tehdit olarak görmeseydi, yolundan uzaklaştırmaya çalışmazdı. Nasıl ya da neye karşı bir tehdit, onu hayal bile edemiyorum, ama bu niye değişmiş olsun anlamıyorum. Burada hâlâ Kara Ajah varsa kesinlikle onlar da bizi aynı şekilde göreceklerdir, bizden kuşkulansalar da, kuşkulanmasalar da."

Egwene yutkundu. "Bu aklıma gelmemişti. Işık, keşke görünmez olsaydım. Nynaeve, eğer hâlâ peşimizdelerse, Karanlıkdostlarının beni öldürmesine ya da daha kötüsünü yapmasına izin vermektense Kaynak'tan kesilme riskini göze alırım. Ve Amyrlin'e ne söylemiş olursan ol, senin de seni ele geçireceklerine izin vereceğine inanmıyorum."

"Ciddiydim." Nynaeve bir an düşüncelerinden sıyrılmış göründü. Adımları yavaşladı. Bir tepsi taşıyan sarışın bir çömez hızla yanlarından geçti. "Söylediklerimin hepsinde ciddiydim, Egwene." Nynaeve çömez işitemeyecek kadar uzaklaşınca ekledi. "Kendimizi savunmanın farklı yolları var. Olmasaydı, Aes Sedailer Kule'den her ayrıldıklarında öldürülürlerdi. Yalnızca o yolları bulmamız ve kullanmamız gerekiyor."

"Ben zaten bir sürü yol biliyorum. Sen de öyle."

"Onlar tehlikeli." Egwene yalnızca onlara saldıranlar için tehlikeli olduğunu söylemek için ağzını açtı, ama Nynaeve onu beklemeden devam etti. "Onları fazla sevmeye başlayabilirsin. Bu sabah o Beyazpelerinlere karşı öfkemi salıverdiğim zaman... Aşırı iyi geldi. Bu çok tehlikeli." Ürperdi ve adımlarını yine hızlandırdı. Egwene yetişmek için hızlanmak zorunda kaldı.

"Sheriam gibi konuşuyorsun. Daha önce hiç böyle konuşmamıştın. Senin için belirledikleri tüm sınırları zorladın. Tam da hayatta kalmak için sınırları görmezden gelmemiz gerekebilecek böyle bir zamanda onları kabul mü edeceksin?"

"Sonunda kendimizi Kule'nin kapısının önünde bulacaksak ne faydası var? Kaynak'tan kesilmişiz ya da kesilmemişiz, o zaman ne faydası olur?" Nynaeve'in sesi, kendi kendine konuşurmuş gibi alçaldı. "Yapabilirim. Burada öğrenecek kadar uzun süre kalmayı düşünüyorsam

yapmalıyım. Öğrenmeliyim, çünkü..." Aniden sesli konuştuğunu fark etti. Egwene'e sert bir bakış fırlattı ve sesine bir kararlılık geldi. "Düşünmeme izin ver. Lütfen, sessiz ol ve düşünmeme izin ver."

Egwene dilini tuttu, ama sormadığı sorularla içten içe kaynıyordu. Beyaz Kule'nin öğretebileceklerini öğrenmeye devam etmek için Nynaeve'in nasıl bir özel sebebi olabilirdi? Yapmak istediği neydi? Neden Nynaeve bunu ondan saklıyordu? *Sırlar. Kule'ye geldiğimizden beri çok fazla sır saklamayı öğrendik. Amyrlin de bizden sır saklıyor. Işık, Mat konusunda ne yapacak?*

Nynaeve Kabuledilmişlerin kısmına sapmadan, Egwene'e çömez kısmına kadar eşlik etti. Galeriler hâlâ boştu ve sarmal çizen rampaları tırmanırken kimseyle karşılaşmadılar.

Elayne'in odasına geldiklerinde Nynaeve durdu, kapıyı bir kez çaldıktan sonra hemen açıp başını içeri uzattı. Sonra beyaz kapıyı kapattı ve bir sonraki odaya, Egwene'in odasına yürüdü. "Henüz gelmemiş," dedi. "İkinizle de konuşmam gerek."

Egwene onun omuzlarını yakaladı ve çekip durdurdu. "Ne...?" Bir şey saçını çekiştirdi, kulağını acıttı. Siyah bir bulanıklık yüzünün önünden geçip duvara çarptı ve bir an sonra Nynaeve onu korkuluğun arkasına doğru çekiyordu.

Egwene gözleri iri iri açılmış, yere yayılmış halde, kapısının önüne düşmüş olan şeye baktı. Bir arbalet oku. Birkaç koyu saç tutamı, zırh delmek için yapılmış dört ağır dişe dolanmıştı. Titreyen elini uzatıp kulağındaki küçük kesiğe dokundu ve eli bir kan damlasıyla ıslandı. *Tam o sırada durmasaydım... Durmasaydım...* Ok muhtemelen kafasını delip geçecek, Nynaeve'i de öldürecekti. "Kan ve küller!" diye inledi. "Kan ve lanet küller!"

"Kullandığın dile dikkat et," diye payladı onu Nynaeve, ama sesi içten değildi. Uzanmış, beyaz taş korkuluğun arasından galerilerin öte tarafına bakıyordu. Egwene, onun bir parıltıyla sarıldığını gördü. *Saidar*'a kucak açmıştı.

Egwene telaşla Tek Güç'e uzanmaya çalıştı, ama başta telaştan başarısız oldu. Telaştan ve boşluğun içine sızan imgelerden; kafasını çü-

rük bir kavun gibi yaran okun gidip Nynaeve'e saplandığı imgelerinden. Derin bir nefes aldı ve yeniden denedi, ve sonunda hiçliğin içinde güç süzülmeye başladı, Gerçek Kaynak'a açıldı ve Güç içini doldurdu.

Karnının üzerine yuvarlanıp Nynaeve'in yanında korkuluktaki aralıklardan baktı. "Bir şey görüyor musun? Onu gördün mü? Ona şimşek yağdıracağım!" İçinde oluştuğunu, onu serbest bırakması için kendisine baskı yaptığını hissedebiliyordu. "Bir adam, değil mi?" Bir adamın çömez kısmına gelebileceğini hayal edemiyordu, ama bir kadının Kule'de arbalet taşıdığını gözünde canlandırmak imkansızdı.

"Bilmiyorum." Nynaeve'in sesi, sessiz bir öfkeyle doluydu; öfkeden sessizleşmesi en kötüsüydü. "Gördüğümü sandım... Evet! İşte!" Egwene diğer kadında Güç'ün kabardığını hissetti ve sonra Nynaeve telaşsızca ayağa kalktı, endişelenecek hiçbir şey yokmuş gibi elbisesini silkeledi.

Egwene ona bakakaldı. "Ne? Ne yaptın? Nynaeve?"

"'Beş Güç arasında,'" dedi Nynaeve, yarı alayla, ders verircesine, "bazen Rüzgar da denilen Hava en faydasız olduğu düşünülendir. Bu kesinlikle yanlıştır!" Gergin bir kahkahayla bitirdi. "Kendimizi savunmanın yolları olduğunu sana söylemiştim. Hava'yı kullanarak adamı yakaladım. Adamsa tabii; onu açıkça göremedim. Bir keresinde Amyrlin'in bana gösterdiği bir numara, ama nasıl yapıldığını görebileceğimi düşündüğünü sanmıyorum. Ee, bütün gün orada yatacak mısın?"

Egwene ayağa kalkıp galeride Nynaeve'in peşinden seğirtti. Kısa süre sonra bir köşenin arkasında, sade kahverengi pantolon ve ceket giymiş bir adam göründü. Yüzü aksi yöne dönük, bir ayağının üzerinde duruyordu; koşarken yakalanmış gibi, diğer ayağı havadaydı. Adam kendini yoğun pelteye gömülmüş gibi hissediyor olmalıydı, ama çevresinde katılaşmış havadan başka bir şey yoktu. Egwene de Amyrlin'in numarasını hatırlıyordu, ama onu taklit edebileceğini sanmıyordu. Nynaeve'in bir şeyi yapabilmesi için nasıl yapıldığını bir kez görmesi yeterliydi. Elbette, yönlendirmeyi başarabildiği zaman.

Yaklaştılar ve Egwene'in boğulduğu güç şokla yok oldu. Adamın

göğsünden bir hançerin kabzası çıkıyordu. Yüzü sarkmıştı ve ölüm yarı kapalı gözlerini çoktan camlaştırmıştı. Nynaeve onu tutan tuzağı gevşettiğinde yere yıkıldı.

Sıradan görünüşlü bir adamdı, orta boylu, normal yapılıydı. Hatları o kadar sıradandı ki, Egwene onu üç kişilik bir grupta tanıyabileceğini sanmıyordu. Ama bir şeyin eksik olduğunu fark etmeden önce onu yalnızca kısa bir süre inceledi.

İrkildi ve çılgınca çevresine bakındı. "Bir kişi daha olmalı, Nynaeve. Arbaleti biri almış. Ve biri onu hançerlemiş. Bir kez daha ok atmaya hazır, orada bir yerde olabilir."

"Sakin ol," dedi Nynaeve, ama örgüsünü çekiştirerek galerinin iki yanına bakındı. "Sakin ol yeter, ne yapacağımıza karar..." Onların katına çıkan ayak sesleri duyunca sustu.

Egwene'in kalbi boğazına çıkmış, orada atıyordu sanki. Gözlerini rampanın başına dikerek, çılgınca *saidar*'a dokunmaya çalıştı, ama bu sakinlik gerektiriyordu ve yürek atışları sakinliği paramparça ediyordu.

Sheriam Sedai'nin rampanın başında durduğunu, manzara karşısında kaşlarını çattığını gördü. "Işık aşkına, burada ne oldu?" Her zamanki sükunetini yitirerek öne eğirtti.

"Onu bulduk," dedi Nynaeve, Çömezler Sorumlusu cesedin yanında diz çökerken.

Sheriam elini adamın göğsüne koydu ve tıslayarak hızla geri çekti. Gözle görülür bir şekilde cesaretini toplayarak adama yeniden dokundu ve bu defa dokunuşu daha uzun sürdü. "Ölü," diye mırıldandı. "Ne kadar ölü olunabilirse o kadar ölü, hatta daha da fazla." Doğrulduğu zaman kol yeninden bir mendil çıkardı ve parmaklarını sildi. "Onu buldunuz mu? Burada mı? Bu şekilde mi?"

Egwene, konuşursa Sheriam'ın sesindeki yalanı işitebileceğinden emin, başını salladı.

"Evet," dedi Nynaeve kararlılıkla.

Sheriam başını iki yana salladı. "Bir adamın –hem de ölü bir adam– çömezler kısmında bulunması yeterince skandal yaratırdı, ama bu...!"

"Onu farklı kılan ne?" diye sordu Nynaeve. "Ve nasıl ölüden de *faz-*

la olabilir?"

Sheriam derin bir nefes aldı ve içlerine işleyen bakışlarla ikisine de baktı. "O Ruhsuzlardan biri. Bir Gri Adam." Dalgın dalgın, gözleri yine cesede giderek parmaklarını sildi. Endişeli gözler.

"Ruhsuzlar mı?" dedi Egwene, sesi titreyerek. Aynı anda Nynaeve, "Gri Adam mı?" dedi.

Sheriam, kısa ve delici bakışlarla ikisine baktı. "Henüz sizin çalışmalarınızın bir parçası değil, ama birçok açıdan kuralların ötesine geçtiniz zaten. Bunu sizin bulduğunuzu da düşününce..." Cesede işaret etti. "Ruhsuzlar, Gri Adamlar, Karanlık Varlık'ın suikastçileri olarak hizmet etmek için ruhlarından vazgeçerler. Bundan sonra gerçekte canlı değillerdir. Tam olarak ölü değil, ama tam olarak canlı da değil. Ve isimlerine rağmen, Gri Adamlardan bazıları kadındır. Pek azı. Karanlıkdostları arasında bile, yalnızca bir avuç kadın bu fedakarlıkta bulunacak kadar aptaldır. Onlara doğru baksanız bile çok geç olana kadar onları farkedemezsiniz. Bu adam yürürken de aynı ölçüde ölüydü. Şimdi, şurada yatan şeyin bir zamanlar canlı olduğunu yalnızca gözlerim söylüyor bana." İkisine uzun uzun baktı. "Trolloc Savaşları'ndan bu yana Tar Valon'a girmeye cesaret eden Gri Adam olmamıştı."

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Egwene. Sheriam'ın kaşları kalktı ve Egwene telaşla ekledi, "Sormama izin verirseniz, Sheriam Sedai."

Aes Sedai tereddüt etti. "Sanırım, onu bulma şanssızlığı size düştüğüne göre, sorabilirsin. Kararı Amyrlin Makamı verecek, ama olan biten her şey düşünülünce, sanırım bunu olabildiğince gizli tutmak isteyecektir. Daha fazla söylentiye ihtiyacımız yok. Bu konudan benden ya da Amyrlin'den başka kimseye bahsetmeyeceksiniz, o da ilk önce o bahsettiği takdirde."

"Evet, Aes Sedai," dedi Egwene hararetle. Nynaeve'in sesi daha soğuktu.

Sheriam itaat etmelerini doğal karşılamış gibiydi. Onları işittiğine ilişkin işaret vermedi. Tüm dikkati ölü adamdaydı. Gri Adam. Ruhsuz. "Burada bir adam öldürüldüğünü saklamanın yolu yok." Aniden Tek Güç'ün parıltısı kadını çevreledi ve aynı anilikle yerdeki cesedin üstü

uzun, alçak bir kubbeyle örtüldü. Kubbe grimsiydi ve öyle mattı ki, altında bir beden olduğunu görmek güçtü. "Ama bu birinin ona dokunup adamın doğasını anlamasını engeller. Çömezler gelmeden önce cesedi aldırmalıyım."

Çekik, yeşil gözleri, varlıklarını yeni hatırlamış gibi ikisine baktı. "Siz, ikiniz, artık gidin. Senin odana, sanırım, Nynaeve. Zaten yüzyüze olduğunuz şey düşünülünce, kıyısından bile olsa bu işe karıştığınız öğrenilirse... Gidin."

Egwene diz kırdı ve Nynaeve'in kolunu çekiştirdi, ama Nynaeve, "Neden buraya geldiniz, Sheriam Sedai?" diye sordu.

Sheriam bir an şaşırmış göründü, ama hemen kaşlarını çattı. Yumruklarını kalçalarına dayayarak, unvanının tüm sertliğiyle Nynaeve'e baktı. "Çömezler Sorumlusu'nun artık çömez kısmına gelmesi için bir gerekçeye mi ihtiyacı var, Kabuledilmiş?" dedi yumuşak bir sesle. "Kabuledilmişler Aes Sedaileri sorguluyor mu artık? Amyrlin siz ikinizden bir şey çıkarmak istiyor, ama yapar ya da yapamaz, en azından ben size görgü kurallarını öğreteceğim. Şimdi gidin yoksa ikinizi birden sürükleye sürükleye çalışma odama götürürüm –hem de Amyrlin'in belirlediği randevu için değil."

Aniden Egwene'in aklına bir fikir geldi. "Beni affedin, Sheriam Sedai," dedi telaşla, "ama pelerinimi almalıyım. Üşüyorum." Aes Sedai konuşmaya fırsat bulamadan koşarak uzaklaştı.

Sheriam kapının önündeki arbalet okunu bulursa, çok fazla soru sorulurdu. Adamı yalnızca bulmuşlar da kendileriyle bir bağlantısı yokmuş gibi yapamazlardı o zaman. Ama odasının kapısına ulaştığında ok yok olmuştu. Yalnızca kapının yanındaki taşın çentilmiş olması orada bulunduğunu kanıtlıyordu.

Egwene'in tüyleri diken diken oldu. *Biz görmeden biri oku nasıl almış olabilir... Bir başka Gri Adam!* Ne yaptığını bilmeden *saidar*'a kucak açtı, yalnızca içini dolduran tatlı Güç akışı ne yaptığını söyledi ona. Öyle olsa da, o kapıyı açmak ve içeri girmek yaptığı en zor şeylerden biriydi. Orada kimse yoktu. Beyaz pelerini çengelinden kaptı ve dışarı koştu, diğerleriyle arasındaki mesafenin yarısına gelene kadar *saidar*'ı

bırakmadı.

O yokken kadınların arasında bir şey daha olmuştu. Nynaeve uysal görünmeye çalışıyordu, ama ancak midesi ekşimiş gibi görünmeyi başarıyordu. Sheriam yumruklarını kalçalarına dayamış, sinirle ayağını yere vuruyordu ve Nynaeve'e fırlattığı, arpa unu öğütebilecek yeşil değirmentaşları gibi görünen bakışları Egwene'i de dahil ediyordu.

"Beni affedin, Sheriam Sedai," dedi telaşla, diz kırıp, aynı anda pelerini omuzlarına örterek. "Bu... ölü bir adam bulma –bir... bir Gri adam!– üşümeme sebep oldu. Artık gidebilir miyiz?"

Sheriam'ın gergin gergin başını sallaması üzerine Nynaeve de dizini hafifçe kırarak selam verdi. Egwene onun kolunu tuttu ve uzağa sürükledi.

"Başımıza daha fazla dert mi açmaya çalışıyorsun?" diye sordu, iki kat aşağı indiklerinde. Sheriam'ın işitme alanından çıktıklarını umuyordu. "Ona ne söyledin de öyle dik dik bakıyordu? Yine soru mu sordun? Umarım onu bu kadar kızdırmana değecek bir şey öğrenmişsindir."

"Hiçbir şey söylemedi," diye mırıldandı Nynaeve. "Bir faydamız olacaksa soru sormalıyız, Egwene. Birkaç riske girmemiz gerek, aksi halde hiçbir şey öğrenemeyiz."

Egwene içini çekti. "Eh, biraz daha tedbirli ol." Nynaeve'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, dikkatli olmaya ya da risklerden kaçınmaya niyeti yoktu. Egwene yine içini çekti. "Arbalet oku gitmiş, Nynaeve. Onu alan başka bir Gri Adam olmalı."

"Demek o yüzden sen... Işık!" Nynaeve kaşlarını çattı ve örgüsünü hızla çekti.

Bir süre sonra Egwene, "Cesedi örtmek için yaptığı şey neydi?" Cesedin Gri Adam olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyordu; bu ona orada bir yerde bir tane daha olduğunu hatırlatıyordu. Şu anda hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

"Hava," diye yanıt verdi Nynaeve. "Hava kullandı. Güzel numara, ve sanırım bundan nasıl faydalanabileceğimi biliyorum."

Tek Güç'ün kullanımı Beş Güç'e bölünüyordu: Toprak, Hava, Ateş, Su ve Ruh. Farklı Yetiler Beş Güç'ün farklı birleşimlerini gerektiriyor-

du. "Beş Güç'ün bazı birleşimlerini anlamıyorum. Örneğin Şifa. Neden Ruh, hatta belki Hava gerektirdiğini anlayabiliyorum, ama Su neden?"

Nynaeve hızla ona döndü. "Sen neyden bahsediyorsun? Ne yaptığımızı unuttun mu?" Çevresine bakındı. Kabuledilmişlerin odalarına gelmişlerdi. Çömez galerilerinden daha alçak, bir avluyu değil bir bahçeyi çevreleyen bir galeriler yığını. Çevrede, bir başka katta seğirten tek tük Kabuledilmişler dışında kimse yoktu, ama o yine de sesini alçalttı. "Kara Ajahı unuttun mu?"

"Unutmaya çalışıyorum," dedi Egwene şiddetle. "Hiç olmazsa kısa bir süre için. Arkamızda ölü bir adam bıraktığımızı unutmaya çalışıyorum. Beni öldürmesine ramak kaldığını, bunu bir kez daha deneyebilecek başka biri olduğunu unutmaya çalışıyorum." Kulağına dokundu; kan damlası kurumuştu, ama kesik hâlâ acıyordu. "Şu anda ikimiz de ölü olmadığımız için şanslıyız."

Nynaeve'in yüzü yumuşadı, ama konuştuğu zaman sesinde Emond Meydanı'nın Hikmet'i olduğu zamanlara ait, sözlerini birinin iyiliği için söylemek zorunda kaldığına dair bir şey vardı. "Cesedi unutma, Egwene. Seni, bizi öldürmeye çalıştığını unutma. Kara Ajahı unutma. Bunları hep hatırla. Çünkü bir kez bile olsa unutursan, bir sonraki sefere yerde ölü yatan sen olabilirsin."

"Biliyorum," diye içini çekti Egwene. "Ama bundan hoşlanmak zorunda değilim."

"Sheriam'ın neyden bahsetmediğini fark ettin mi?"

"Hayır. Ne?"

"Onu kimin hançerlediğini merak etmedi. Şimdi, gel. Odam şurada, konuşurken ayaklarını biraz dinlendirebilirsin."

16

ÜÇ AVCI

Nynaeve'in odası çömez odalarından epey büyüktü. Gerçek bir yatağı vardı, duvarın içinde bir şey değil. Bir tabure yerine iki çubuk sırtlı, kollu sandalyesi, giysileri için de bir gardrop. Mobilyaların hepsi sadeydi ve bir çiftçi evine uyacak kalitedeydi, ama çömezlerle karşılıştırılınca, Kabuledilmişler lüks içinde yaşıyordu. Hatta mavi fon üzerine sarı ve kırmızı desenlerle dokunmuş, küçük bir halı bile vardı. Oda, Egwene ve Nynaeve girdiğinde boş değildi.

Elayne şöminenin önünde durmuş, kollarını göğsünün altında kavuşturmuştu ve gözleri en azından kısmen öfkeden dolayı kızarmıştı. İki genç adam sandalyelere yayılmıştı. Birinin koyu yeşil ceketinin düğmeleri çözülmüş, alttan kar beyaz bir gömlek görünüyordu; Elayne gibi mavi gözlü ve kızıl-altın rengi saçlıydı, sırıtan yüzü Elayne'in ağabeyi olduğunu açıkça belli ediyordu. Gri ceketinin düğmeleri düzgün bir biçimde iliklenmiş olanı ise Nynaeve'in yaşlarında, ince, koyu renk saçlı ve koyu renk gözlüydü. Ewgene ile Nynaeve içeri girdiğinde kendinden emin bir biçimde, zerafetle ayağa kalktı. Egwene bir kez daha, onun ömründe gördüğü en yakışıklı adam olduğunu düşündü. Adı Galad'dı.

"Seni yine görmek güzel," dedi, Egwene'in elini tutarak. "Senin için çok endişelendim. Biz çok endişelendik."

Egwene'in nabzı hızlandı ve genç adam bunu hissedemeden elini

kurtardı. "Teşekkür ederim, Galad," diye mırıldandı. *Işık, ne güzel adam.* Kendine, bu şekilde düşünmeyi bırakmasını söyledi. Kolay değildi. Farkında olmadan elbisesini düzeltmeye başladı ve Galad'ın onu bu sade beyaz yünlüler yerine ipeklerin içinde, hatta belki Min'in bahsettiği şu Domanlı elbiselerinden, hani şu tene yapışan ve saydam görünecek kadar ince olan, ama aslında saydam olmayan elbiselerden birinin içinde gördüğünü hayal etti. Fena halde kızardı ve bu imgeyi aklından uzaklaştırdı, delikanlının bakmayı bırakmasını diledi. Aşçı yamaklarından Aes Sedailere, Kule'deki kadınların yarısının delikanlıya aynı düşüncelerle bakıyor olmasının faydası olmuyordu. Delikanlının yalnızca Egwene'e gülümsüyor olmasının faydası olmuyordu. Aslında, gülümseme işi daha da zorlaştırıyordu. *Işık, ne düşündüğümden şüphelense, ölürüm!*

Altın saçlı genç adam sandalyesinde öne eğildi. "Soru şu, neredeydiniz? Elayne, bir cep dolusu inciri varmış ve bana bir tane bile vermek istemiyormuş gibi kaçınıyor sorularımdan."

"Sana söyledim, Gawyn," dedi Elayne gergin bir sesle, "bu seni ilgilendirmez. Buraya geldim," diye ekledi Nynaeve için, "çünkü yalnız kalmak istemedim. Beni gördüler ve takip ettiler. Hayırı yanıt olarak kabul etmiyorlar."

"Etmiyorlar demek," dedi Nynaeve ifadesiz bir sesle.

"Ama bu bizi de ilgilendirir, kardeşim," dedi Galad. "Güvenliğin bizi çok ilgilendirir." Egwene'e baktı ve kız yüreğinin sıçradığını hissetti. "Hepinizin güvenliği benim için... bizim için... çok önemli."

"Ben senin kardeşin değilim," diye terslendi Elayne.

"Yol arkadaşı istersen," dedi Gawyn Elayne'e, gülümseyerek, "biz de herkes kadar iyi yol arkadaşı olabiliriz. Ve burada kalabilmek için yaşadıklarımızdan sonra, nereye gittiğiniz konusunda bir açıklamayı hak ediyoruz. Annemle bir dakika daha yüzyüze kalmaktansa Galad'ın egzersiz avlusunda bütün gün beni pataklamasına razıyım. Coulin'in bana deliler gibi kızmasına razıyım." Coulin Silah Ustasıydı ve Muhafız olmak isteseler de, yalnızca onlardan ders almak isteseler de, eğitim görmek için Beyaz Kule'ye gelen genç adamlara sıkı bir disiplin uygu-

luyordu.

"Bağımızı dilediğin kadar inkar et," dedi Galad Elayne'e ciddiyetle, "ama yine de var. Ve Annemiz senin güvenliğini bize bıraktı."

Gawyn yüzünü buruşturdu. "Sana bir şey olursa derimizi yüzer, Elayne. Bizide yanında eve sürüklemesin diye ne diller döktük. Bir kraliçenin kendi oğullarını cellada gönderdiğini hiç duymadım, ama seni eve sağ salim götürmezsek annem bir istisna yapacakmış gibiydi."

"Eminim," dedi Elayne, "sırf benim için dil dökmüşsünüzdür. Muhafızlarla çalışmak üzere burada kalabilesiniz diye değildir." Gawyn'in yüzü kızardı.

"İlk düşündüğümüz senin güvenliğindi." Galad söylediğini kastediyormuş gibi konuşmuştu ve Egwene kastettiğinden emindi. "Annemizi, buraya döndüğünde sana gözkulak olacak birine ihtiyacın olacağına ikna ettik."

"Bana gözkulak olmak mı!" diye bağırdı Elayne, ama Galad sakin sakin devam etti.

"Beyaz Kule tehlikeli bir yer haline geldi. Ölümler –cinayetler– oldu, hiçbirinin de doğru dürüst açıklaması yok. Hatta bazı Aes Sedailer öldürüldü, ama bunu gizli tutmaya çalıştılar. Kule'de Kara Ajah bulunduğundan da bahsedildiğini duydum. Annemizin emriyle, eğitimini bırakman güvenli olduğu zaman seni Caemlyn'e götüreceğiz."

Elayne yanıt olarak çenesini kaldırdı ve Galad'a sırtını döndü.

Gawyn kızgınlık içinde elini saçlarının arasından geçirdi. "Işık, Nynaeve, Galad ve ben hain değiliz. Tek istediğimiz yardım etmek. Biz zaten ederdik, ama annem de emretti, bu yüzden bizi aksine ikna etmeniz imkansız."

"Morgase'in emirlerinin Tar Valon'da hükmü yoktur," dedi Nynaeve ifadesiz bir sesle. "Yardım önerinize gelince, aklımda tutacağım. Yardıma ihtiyacımız olursa, ilk işitenler arasında siz olacaksınız. Şimdi, gitmenizi istiyorum." Anlamlı anlamılı kapıya işaret etti, ama Gawyn bunu görmezden geldi.

"Bu çok iyi, ama annem Elayne'in geri dönüp dönmediğini bilmek isteyecek. Neden tek söz etmeden kaçtığını ve bunca aydır ne yaptığı-

nı da. Işık, Elayne! Tüm Kule kargaşa içindeydi. Annem korkudan delirmiş gibiydi. Kule'yi çıplak elleriyle yıkacağını sandım." Elayne'in yüzünü vicdan azabı bürüdü ve Gawyn kazandığı avantajı kullandı. "Ona bu kadarını borçlusun, Elayne. Bana bu kadarını borçlusun. Yak beni, bir taş kadar inatçı davranıyorsun. Aylardır yoktun ve benim tek bildiğim başının Sheriam'la derde girdiği. Bunu bilmemin tek sebebi de ağlaman ve oturmayı reddetmen." Elayne'in kızgın bakışları, Gawyn'in kazandığı avantajı boşa harcadığını gösteriyordu.

"Yeter," dedi Nynaeve. Galad ve Gawyn ağızlarını açtılar. Nynaeve sesini yükseltti. "Yeter dedim!" Sessiz kalacaklarından emin olana kadar dik dik baktı ikisine, sonra devam etti. "Elayne ikinize hiçbir şey *borçlu* değil. Size hiçbir şey anlatmamayı tercih ettiğine göre, kararı bu. Şimdi, bu benim odam, bir hanın salonu değil, ve buradan çıkmanızı istiyorum."

"Ama, Elayne..." diye başladı Gawyn. Galad aynı anda, "Bizim tek istediğimiz..." dedi.

Nynaeve ikisinin de sesini boğacak kadar yüksek sesle konuştu. "Kabuledilmişlerin odalarına girmek için izin istediğinizden kuşkuluyum." İkisi, şaşkın şaşkın ona baktılar. "Ben de öyle düşünmüştüm. Üçe kadar sayacağım ve siz hemen odamdan çıkacak, gözümün önünden kaybolacaksınız, yoksa bu konuda Silah Ustası'na bir not yazarım. Coulin Gaidin'in kolu Sheriam Sedai'ninkinden çok daha güçlüdür ve emin olun gereğini yapıyor mu diye bakarım."

"Nynaeve, bunu yapamazsın–" diye başladı Gawyn endişe içinde, ama Galad susmasını işaret etti ve Nynaeve'e yaklaştı.

Genç kadının yüzü sert ifadesini korudu, ama Galad ona gülümseyerek bakarken bilinçsizce elbisesinin önünü düzeltti. Egwene şaşırmadı. Kızıl Ajahlar dışında, Galad'ın gülümsemesinden etkilenmeyen kimseyi görmemişti.

"İstenmediğimiz yere girdiğimiz için özür dilerim, Nynaeve," dedi. "Gideceğiz, elbette. Ama bize ihtiyacınız olursa burada olduğumuzu unutmayın. Ayrıca, kaçmanıza sebep olan her ne ise, o konuda da yardım edebiliriz."

Nynaeve de ona gülümsedi. "Bir," dedi.

Galad gözlerini kırpıştırdı, gülümsemesi soldu. Sakin sakin Egwene'e döndü. Gawyn kalktı ve kapıya yöneldi. "Egwene," dedi Galad, "özellikle sen beni her zaman, herhangi bir şey için çağırabilirsin. Umarım bunu biliyorsundur."

"İki," dedi Nynaeve.

Galad ona sinirli bir bakış fırlattı. "Tekrar konuşacağız," dedi Egwene'e, elini tutup eğilerek. Son bir gülümsemeyle kapıya doğru telaşsız bir adım attı.

"Üüüü" -Gawyn hızla kapıdan fırladı, Galad'ın zarif adımları bile dikkate değer ölçüde hızlandı –"üüç," diye bitirdi Nynaeve, kapı arkalarından çarpılarak kapanırken.

Elayne sevinç içinde ellerini çırptı. "Ah, tebrikler," dedi. "Çok iyiydi. Erkeklerin Kabuledilmişlerin kısmına girmesinin yasak olduğunu bilmiyordum bile."

"Değil zaten," dedi Nynaeve duygusuz bir sesle, "ama o hödükler de bilmiyordu." Elayne ellerini yeniden çırptı ve kahkaha attı. "Galad öyle oyalanma gösterisi yapmasaydı kendi kendilerine çıkıp gitmelerine izin verirdim," diye ekledi Nynaeve. "O genç adam kendisi için iyi olamayacak kadar güzel bir yüze sahip." Egwene buna neredeyse gülecekti; Galad Nynaeve'den ancak bir yaş küçük olabilirdi, o da küçükse; ve Nynaeve yine elbisesini düzeltiyordu.

"Galad!" diye burnunu çekti Elayne. "Bizi yine rahatsız edecektir, yaptığın numaranın bir daha işe yarayacağını sanmıyorum. Kimi incitirse incitsin, kendisine zaman verecek olsa bile, doğru bildiği şeyi yapar."

"O zaman başka bir şey düşünürüm," dedi Nynaeve. "Devamlı omzumuzun üzerinden bakarak yaşayamayız. Elayne, dilersen acını dindirecek bir merhem yaparım."

Elayne başını iki yana salladı, sonra yatağa uzanıp çenesini ellerine yasladı. "Sheriam anlarsa, mutlaka çalışma odasına bir ziyaret daha yapmamız gerekir. Sen pek konuşmadın, Egwene. Dilini kedi mi yedi?" Yüz ifadesi sertleşti. "Yoksa Galad mı?"

Egwene elinde olmadan kızardı. "Yalnızca onlarla tartışmak istemedim," dedi, becerebildiğince vakur bir sesle.

"Elbette," dedi Elayne hınçla. "Galad'ın yakışıklı olduğunu kabul ediyorum. Ama korkunçtur. Hep her şeyi doğru bulursa onu yapar. Bunun kulağa korkunç gelmediğini biliyorum, ama öyle. Anneme hiçbir zaman itaatsizlik etmemiştir, en ufak konuda bile. Küçük de olsa tek bir yalan söylemez, tek bir kuralı bozmaz. Bir kuralı bozduğun için seni ele verirse, bunun ardında en ufak bir nispet bile yoktur. Tam tersine, onun ölçütlerine uyamadığın için üzülür. Ama bu seni ele vereceği gerçeğini değiştirmez."

"Bu kulağa... rahatsız edici geliyor," dedi Egwene dikkatle, "ama korkunç değil. Galad'ın korkunç bir şey yaptığını düşünemiyorum."

Elayne, Egwene bu kadar açık bir şeyi göremediği için inanamazmış gibi başını iki yana salladı. "Birinin seninle ilgilenmesini istiyorsan, Gawyn'i dene. O da iyidir –çoğu zaman– üstelik sana hayran."

"Gawyn mi? Asla dönüp bir kez daha bakmadı bana."

"Elbette bakmaz, seni aptal, Galad'a gözlerin yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyorsun." Egwene'in yanakları kızardı, ama bunun pekala doğru olabileceğinden korkuyordu. "Gawyn küçük bir çocukken Galad onun hayatını kurtardı," diye devam etti Elayne. "Gawyn Galad'ın ilgilendiği bir kadından hoşlandığını asla itiraf etmez, ama ben biliyorum, senden nasıl bahsettiğini duydum. Benden hiçbir şey saklayamaz."

"Bunu bilmek güzel," dedi Egwene, sonra Elayne'in sırıtışına güldü. "Belki bazı şeyleri sana değil bana söylemesini sağlayabilirim."

"Yeşil Ajah'ı seçebilirsin, biliyorsun. Yeşil Aes Sedailer bazen evlenir. Gawyn gerçekten sana hayran ve sen onun için iyi olursun. Dahası, kardeşim olman hoşuma gider."

"Genç kız gevezelikleriniz bittiyse," diye araya girdi Nynaeve, "konuşmamız gereken önemli şeyler var."

"Evet," dedi Elayne, "örneğin ben çıktıktan sonra Amyrlin Makamı'nın ne dediği gibi."

"Bundan bahsetmemeyi tercih ederim," dedi Egwene çekingen bir

tavırla. Elayne'e yalan söylemek hoşuna gitmiyordu. "İyi şeyler söylemedi."

Elayne inanmazca burnunu çekti. "Çoğu insan, Andor'un Veliahtı olduğum için birçok şeyden ucuz kurtulduğumu düşünür. Gerçek şu ki, Kız Veliaht olduğum için işim hep daha zor. İkiniz benim yapmadığım hiçbir şey yapmadınız; Amyrlin'in size sert sözleri söylemişse, bana iki kat sertini söylemiştir. Şimdi, ne dedi?"

"Bu üçümüzün arasında kalmalı," dedi Nynaeve. "Kara Ajah..."

"Nynaeve!" dedi Egwene. "Amyrlin Elayne'i bunun dışında bırakmamız gerektiğini söyledi!"

"Kara Ajah mı!" dedi Elayne yüksek sesle, yatağın ortasında diz üstü doğrularak. "Bu kadarını söyledikten sonra beni dışında tutamazsınız. Buna izin veremem."

"Öyle bir niyetim yoktu zaten," diye temin etti Nynaeve onu. Egwene ancak şaşkınlık içinde bakabiliyordu. "Egwene, Liandrin'in tehdit olarak gördüğü kişiler sen ve bendik. Öldürülmesine ramak kalan sen ve bendik..."

"Öldürülmek mi?" diye fısıldadı Elayne.

"... belki hâlâ tehdit olduğumuz için, belki de Amyrlin'le yalnız görüştüğümüzü, hatta onun bize neler dediğini bildikleri için. Yanımızda haberlerinin olmadığı biri olmalı, ve bu kişiyi Amyrlin de bilmiyorsa, çok daha iyi. Amyrlin'e Kara Ajahlardan daha fazla güvenebileceğimizden kuşkuluyum. Bizi kendi amaçları için kullanmayı planlıyor. Bizi kullanıp bir kenara atmasına izin vermeyeceğim. Bunu anlayabiliyor musun?"

Egwene gönülsüzce başını salladı. Yine de, "Bu tehlikeli olacak, Elayne," dedi, "Falme'de karşı karşıya kaldığımız her şey kadar tehlikeli. Belki daha da fazla. Bu sefer bunun bir parçası olmak zorunda değilsin."

"Biliyorum," dedi Elayne sessizce. Durdu, sonra devam etti. "Andor savaşa girdiğinde, orduya Kılıcın İlk Prensi komuta eder, ama Kraliçe de onlarla gider. Yedi yüzyıl önce, Callin Dhen Savaşı'nda Andorlular, Aslan sancağını taşıyan Kraliçe Monellein aralarında at sürerken, Tear

ordusunun karşısında bozguna uğradı. Andorlular Kraliçe'yi kurtarmak için toparlanıp bir kez daha saldırdılar ve savaşı kazandılar. Andor Kraliçesinden beklenen böyle bir cesarettir. Henüz korkumu kontrol etmeyi öğrenmedimse, Aslan Tahtı'nda annemin yerini almadan önce öğrenmeliyim." Aniden ciddi tavrı bir kıkırdamayla kayboldu. "Dahası, macera şansından vazgeçip tencere ovmayı tercih eder miyim?"

"Yine de ovacaksın," dedi Nynaeve ona, "ve herkesin bundan başka bir şey yapmadığını düşünmesini dileyeceksin. Şimdi dikkatle dinle."

Elayne dinledi ve Nynaeve Amyrlin Makamı'nın anlattıklarını, onlara verdiği görevi ve canlarına kasteden adamı aktarırken, ağzı giderek daha da açıldı. Gri Adam'ı duyunca ürperdi, Amyrlin'in Nynaeve'e verdiği kağıdı yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle okudu, sonra da mırıldanarak iade etti: "Keşke Annemle bir daha karşılaştığımda benim elimde de bunlardan bir tane olsa." Ama Nynaeve lafını bitirdiği zaman yüzü kızgınlık doluydu.

"Daha neler, tepelere çıkıp aslan bulun demeye benziyor bu; yalnız, etrafta aslan olup olmadığını bilmiyorsunuz, varsa da sizi avlıyor ya da çalıların arkasında saklanıyor olabilirler. Ah, bir de aslan bulursanız, onların nerede olduklarını haber vermeden sizi yemelerine izin vermeyin."

"Korkuyorsan," dedi Nynaeve, "hâlâ kenara çekilebilirsin. Bir kez başlarsan, geri çekilmek için çok geç olur."

Elayne başını arkaya attı. "Elbette korkuyorum. Ben aptal değilim. Ama daha başlamadan bırakacak kadar da korkmuyorum."

"Bir şey daha var," dedi Nynaeve. "Korkarım Amyrlin Mat'in ölmesine izin vermeyi düşünüyor."

"Ama bir Aes Sedai isteyen herkese Şifa vermek zorundadır." Kız Veliaht kızgınlık ve inanmazlık arasında kalmıştı. "Neden Mat'in ölmesine izin versin ki? Buna inanamam! İnanmam!"

"Ben de öyle!" diye inledi Egwene. *Niyeti o olamaz! Amyrlin onun ölmesine izin* veremez! "Verin yolda Amyrlin'in ona Şifa verilmesini sağlayacağını söyleyip durdu."

Nynaeve başını iki yana salladı. "Verin Amyrlin'in onunla 'ilgileneceğini' söyledi. Bu aynı şey değil. Belki henüz kararını vermemiştir."

"Ama *neden?*" diye sordu Elayne.

"Çünkü Beyaz Kule ne yaparsa kendi sebeplerinden dolayı yapar." Nynaeve'in sesi Egwene'in ürpermesine sebep oldu. "Neden, bilmiyorum. Mat'in yaşamasına yardım etmeleri ya da ölmesine izin vermeleri, amaçlarına neyin hizmet edeceğine bağlı. Üç Yemin'in hiçbiri ona Şifa vermek zorunda olduklarını söylemiyor. Mat Amyrlin'in gözünde bir araçtan başka bir şey değil. Biz de öyleyiz. Bizi Kara Ajahı avlamak için kullanacak, ama bir alet onarılamayacak ölçüde kırılırsa, onun için ağlamazsın. Yalnızca yeni bir tane bulursun. İkiniz de bunu hatırlasanız iyi olur."

"Mat için ne yapacağız?" diye sordu Egwene. "Ne yapabiliriz?"

Nynaeve gardrobuna gitti ve arkalarını karıştırdı. Geri döndüğünde elinde çizgili bir bitki çantası vardı. "İlaçlarımın –ve şansın– yardımıyla, belki ona ben Şifa verebilirim."

"Verin yapamadı," dedi Elayne. "Moiraine ve Verin beraber yapamadı, üstelik Moiraine'in bir *angreal*i vardı. Nynaeve, çok fazla Tek Güç çekersen yanıp kavrulursun. Ya da, eğer şanslıysan, kendini yalıtırsın. Buna şans denebilirse."

Nynaeve omuz silkti. "Bana bin senedir görülen en güçlü Aes Sedai olma potansiyeline sahip olduğumu söyleyip duruyorlar. Haklılar mı, değiller mi, öğrenmenin zamanı gelmiştir belki." Örgüsünü çekti.

Nynaeve'in sözleri ne kadar cesurca olursa olsun, korktuğu açıktı. *Ama, kendi hayatını tehlikeye atmak anlamına gelse bile, Mat'in ölmesine izin vermeyecek.* "Üçümüzün de çok güçlü olduğunu –ya da olacağını– söyleyip duruyorlar. Belki, hep beraber denersek, akışı aramızda bölebiliriz."

"Daha önce beraber çalışmayı hiç denemedik," dedi Nynaeve yavaşça. "Yeteneklerimizi nasıl birleştireceğimizi bildiğimden emin değilim. Bunu denemek, çok fazla Güç çekmek kadar tehlikeli olabilir."

"Ah, eğer yapacaksak," dedi Elayne, yataktan çıkarak, "yapalım. Ne kadar uzun konuşursak o kadar korkmaya başlayacağız. Mat konuk

odalarında. Hangisinde olduğunu bilmiyorum, ama Sheriam bana bu kadarını söyledi."

Kapı, sözlerine nokta koymak istermiş gibi çarpılarak açıldı ve bir Aes Sedai orası kendi odasıymış da onlar davetsiz konuklarmış gibi içeri girdi.

Egwene, yüzündeki dehşeti saklamak için reverans yaptı.

17

KIZIL AES SEDAİ

Elaida güzel değil, düzgün hatlara sahip bir kadındı ve yüzündeki sertlik, yaşını belirsizleştiren Aes Sedai hatlarına olgunluk katıyordu. Yaşlı görünmüyordu, ama Egwene Elaida'nın genç olduğunu asla hayal edemiyordu. En resmi durumlar dışında, pek az Aes Sedai sırtında geniş ve beyaz bir Tar Valon Alevi bulunan sarmaşık işlemeli şalı takardı, ama Elaida kendininkini takmıştı ve şalın uzun, kırmızı püsküllleri hangi Ajahtan olduğunu ilan ediyordu. Krem rengi ipek elbisesi de kırmızı desenlerle süslüydü ve odaya girerken eteklerinin altında kırmızı terlikler görünüyordu. Koyu renk gözleri onları, solucanları izleyen bir kuşun gözleri gibi izliyordu.

"Demek hepiniz bir aradasınız. Nedense bu beni hiç şaşırtmadı." Ne sesinde, ne tavırlarında oyun vardı; o güçlü bir kadındı ve gerekli olduğuna karar verirse o gücü kullanmaya hazırdı. O, karşısındakilerden daha fazla bilgiye sahip bir kadındı. Karşısındaki bir kraliçe de olsa, bir çömez de.

"Beni affedin, Elaida Sedai," dedi Nynaeve, bir kez daha diz kırarak, "ama dışarı çıkmak üzereydim. Çalışmalarımda geri kaldım. Bana izin verirseniz–"

"Çalışmaların bekleyebilir," dedi Elaida. "Zaten yeterince bekledi-ler." Nynaeve'in elindeki kumaş çantayı çekip aldı, iplerini açtı, ama içine bir bakış fırlattıktan sonra çantayı yere attı. "Bitkiler. Artık bir köy

Hikmeti değilsin, çocuğum. Geçmişe tutunmaya çalışmak ancak geri kalmana sebep olur."

"Elaida Sedai," dedi Elayne, "ben–"

"Sessiz ol, çömez." Elaida'nın sesi soğuk ve yumuşaktı, tıpkı çeliğe sarılmış ipek gibi. "Tar Valon ile Caemlyn arasında bin senedir süren bir bağı koparmış olabilirsin. Ancak seninle konuşulursa konuşacaksın." Elayne'in gözleri ayaklarının ucundaki yere dikildi. Yanaklarında kırmızı benekler belirdi. Suçluluk duygusu mu, yoksa öfke mi? Egwene emin değildi.

Elaida hepsini görmezden gelerek sandalyelerden birine oturdu ve dikkatle eteklerini düzeltti. Diğerlerinin oturmasını işaret etmedi. Nynaeve'in yüzü gerildi ve örgüsünü çekiştirmeye başladı. Egwene, izin almadan oturacak kadar kontrolünü yitirmemesini diledi.

Elaida kendini tatmin edecek şekilde yerleştiği zaman, bir süre, anlaşılmaz bir ifadeyle üçünü inceledi. Sonunda, "Aramızda Kara Ajah olduğunu biliyor musunuz?" dedi.

Egwene irkilerek Nynaeve ve Elayne ile bakıştı.

"Bize söylendi," dedi Nynaeve ihtiyatla. "Elaida Sedai," diye ekledi kısa bir aradan sonra.

Elaida bir kaşını kaldırdı. "Evet. Bileceğiniz aklıma gelmişti." Egwene, söylediğinden daha fazlasını ima eden ses tonu karşısında irkildi. Nynaeve öfkeyle ağzını açtı, ama Aes Sedai'nin ifadesiz bakışları dilini tutmasına sebep oldu. "Siz, ikiniz," diye devam etti Elaida kayıtsız bir sesle, "ortadan kayboluyorsunuz ve Andor'un Kız-Veliahtı'nı da yanınızda götürüyorsunuz. Bir gün Andor Kraliçesi *olabilecek* bir kızı. Elbette ben o kızın derisini yüzüp bir eldiven imalatçısına göndermezsem. İzin almadan, tek söz etmeden, tek bir iz bırakmadan ortadan kayboluyorsunuz."

"Beni kaçırmadılar," dedi Elayne yere. "Kendi isteğimle gittim."

"Bana itaat edecek misin, çocuğum?" Elaida bir parıltıyla sarılmıştı. Aes Sedai'nin öfkeli bakışları Elayne'e dikilmişti. "Sana hemen, şimdi bir ders mi vermeliyim?"

Elayne başını kaldırdı. Yüzündeki ifadeyi yanlış anlamak imkansız-

dı. Öfke. Uzun uzun Elaida'nın gözlerine baktı.

Egwene tırnaklarını avuçlarına batırdı. Bu çıldırtıcıydı. O, Elayne ya da Nynaeve Elaida'yı oturduğu yerde yok edebilirdi. En azından Elaida'yı hazırlıksız yakalarlarsa; ne de olsa o tam bir eğitim almıştı. *Ve bize söylediklerini kabullenmeyip herhangi bir şey yaparsak, her şeyi mahvederiz. Her şeyi mahvetme, Elayne.*

Elayne'in başı eğildi. "Beni affedin, Elaida Sedai," diye mırıldandı. "Ben... haddimi aştım."

Parıltı söndü ve Elaida burnunu çekti. "Bu ikisi seni her nereye götürmüşse, kötü alışkanlıklar edinmişsin. Senin kötü alışkanlık edinme lüksün yok, çocuğum. Sen Aes Sedai unvanına sahip ilk Andor Kraliçesi olacaksın. Son bin senede, herhangi bir yerde, Aes Sedai unvanına sahip ilk kraliçe. Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana en güçlülerimizden biri olacaksın, belki de Kırılış'tan bu yana dünyaya Aes Sedai olduğunu açıklayacak kadar güçlü olan ilk hükümdar. Bunların hepsini tehlikeye atma, çocuğum, çünkü her şeyi kaybedebilirsin. Bunu görmek istemeyecek kadar çok yatırım yaptım sana. Beni anlıyor musun?"

"Sanırım, Elaida Sedai," dedi Elayne. Sesi, hiç anlamıyormuş gibi çıkmıştı. Egwene de anlamıyordu.

Elaida konuyu bir kenara bıraktı. "Büyük tehlike içinde olabilirsiniz. Üçünüz birden. Ortadan kayboluyorsunuz ve geri dönüyorsunuz, bu arada Liandrin ve... arkadaşları buradan ayrılıyor. Karşılaştırma yapılması kaçınılmaz. Liandrin ve onunla birlikte gidenlerin Karanlıkdostu olduğundan eminiz. Kara Ajah. Aynı suçlamanın Elayne'e yöneltilmesine izin veremem ve anlaşılan onu korumak için hepinizi korumam gerek. Bana neden kaçtığınızı ve bunca aydır ne yaptığınızı anlatın, ben de sizin için elimden geleni yapayım." Gözleri, çengel gibi Egwene'e takıldı.

Egwene Aes Sedai'nin kabul edeceği bir yanıt bulmak için kıvrandı. Elaida'nın bazen yalanı anında anlayabildiği söylenirdi. "Şey... Mat yüzünden. O çok hasta." Gerçek olmayan hiçbir şey söylememek, ama gerçekten uzak bir izlenim bırakmak için sözcüklerini dikkatle seçiyordu. *Aes Sedailer bunu hep yapıyor.* "Biz gidip... Biz Şifa bulması için

onu geri getirdik. Getirmeseydik, ölecekti. Amyrlin ona Şifa verecek." *Umarım.* Kızıl Aes Sedai'nin gözlerine bakmaya devam edebilmek, suçlu suçlu ayak değiştirmemek için kendini zorladı. Elaida'nın yüzüne bakarak, tek bir sözcüğüne inanıp inanmadığını anlamak imkansızdı.

"Bu kadarı yeter, Egwene," dedi Nynaeve. Elaida'nın delici bakışları ona kaydı, ama Nynaeve o bakışlardan etkilendiğini belli etmedi. Aes Sedai'nin bakışlarına, gözlerini kırpmadan karşılık verdi. "Araya girdiğim için beni affedin, Elaida Sedai," dedi rahatça, "ama Amyrlin Makamı kusurlarımızın geçmişte bırakılacağını ve unutulacağını söyledi. Yeni bir başlangıç yapmak için, onlardan bahsetmeyeceğiz bile. Amyrlin sanki hiçbiri olmamış gibi davranmamız gerektiğini söyledi."

"Öyle söyledi demek," Elaida'nın sesi ya da yüzü inanıp inanmadığını göstermiyordu hiâlâ. "İlgi çekici. Cezanız tüm Kule'ye ilan edilmişken, her şeyi unutmanız oldukça zor. Böyle bir şey daha önce hiç görülmedi. yalıtılma cezaları dışında, hiç duyulmadı. Neden her şeyi geçmişte bırakmaya bu kadar hevesli olduğunuzu anlayabiliyorum. Anladığım kadarıyla Kabuledilmişler arasına terfi etmişsin, Elayne. Egwene de. Bu ceza sayılmaz."

Elayne, konuşmak için izin istercesine Aes Sedai'ye baktı. "Anne hazır olduğumuzu söyledi," dedi. Sesine bir meydan okuma tınısı gelmişti. "Öğrendim, Elaida Sedai, ve büyüdüm. Aksi halde beni terfi ettirmezdi."

"Öğrenmiş," dedi Elaida düşünceler içinde, "ve büyümüş. Belki de öyledir." Sesinde, bunun iyi olduğunu ifade eden hiçbir şey yoktu. Bakışları, sorgu dolu, Egwene ve Nynaeve'e kaydı. "Sizin köyünüzden olan bu delikanlıyla, Mat ile döndünüz. Köyünüzden bir delikanlı daha vardı. Rand al'Thor."

Egwene buz gibi bir elin aniden midesini kavradığını hissetti.

"Umarım iyidir," dedi Nynaeve sakin sakin, ama eli örgüsünü sıkı sıkı kavramıştı. "Onu bir süredir görmüyoruz."

"İlgi çekici bir genç adam." Elaida konuşurken onları inceliyordu. "Onunla bir kez karşılaştım ve onu... çok ilginç buldum. Sanırım o bir *ta'veren*. Evet. Pek çok sorunun yanıtı onda saklı olabilir. Şu Emond

Meydanı'ndan sizin gibi iki kadın ve Rand al'Thor çıkabildiğine göre sıradışı bir yer olmalı."

"Yalnızca bir köy," dedi Nynaeve. "Tıpkı diğerleri gibi bir köy."

"Evet. Elbette." Elaida gülümsedi, soğuk soğuk kıvrılan dudaklar Egwene'in midesinin burkulmasına sebep oldu. "Bana delikanlıdan bahsedin. Amyrlin bu konuda da sessiz kalmanızı emretmemiştir, değil mi?"

Nynaeve örgüsünü çekti. Elayne, içinde önemli bir şey gizliymiş gibi halıyı inceliyordu. Egwene bir yanıt bulmak için kafa patlatıyordu. *Yalanları anında anlayabilir, diyorlar. Işık, gerçekten de yalanları anlayabiliyorsa...* An uzadı, sonunda Nynaeve ağzını açtı.

O anda kapı yeniden açıldı. Sheriam şaşkın şaşkın odaya baktı. "Seni burada bulmam iyi oldu, Elayne. Üçünüzün de gelmesini istiyorum. Seni bulmayı beklemiyordum, Elaida."

Elaida şalını düzelterek doğruldu. "Hepimiz bu kızları merak ettik. Neden kaçtıklarını. Gittikleri yerde ne tür maceralar yaşadıklarını. Anne'nin bu konudan bahsetmemelerini emrettiğini söylüyorlar."

"Böylesi daha iyi," dedi Sheriam. "Cezalandırılacaklar, bununla bitmeli. Ceza uygulandıktan sonra, ona sebep olan kusurun silinmesi gerektiğini düşünmüşümdür hep."

İki Aes Sedai uzun bir an boyunca, ifadesiz yüzlerle, birbirlerine bakarak durdular. Sonra Elaida, "Elbette. Belki onlarla başka zaman konuşurum. Başka konularda," dedi. Beyaz elbiseli üç kadına fırlattığı bakış, Egwene'e bir uyarı gibi geldi. Sonra Elaida, Sheriam'ın yanından kayarcasına geçti.

Çömezler Sorumlusu kapıyı açık tutarak diğer Aes Sedai'nin galeride uzaklaşmasını izledi. Yüzündeki ifade hâlâ anlaşılmazdı.

Egwene uzun bir nefes salıverdi, ve Nynaeve ile Elayne'in kendisini yankıladığını işitti.

"Beni tehdit etti," dedi Elayne inanmazlık içinde, biraz da kendi kendine. "İnatçı davranmaya devam edersem beni yalıtmakla tehdit etti."

"Onu yanlış anlamışsın," dedi Sheriam. "İnatçılık yalıtılmakla ceza-

landırılan bir kusur olsaydı, yalıtılanlar listesi ezberleyemeyeceğin kadar uzun olurdu. Pek az uysal kadın yüzüğü ve şalı kazanır. Elbette bu, gerektiği zaman uysal davranmayı öğrenmemelisiniz anlamına gelmiyor."

"Evet, Sheriam Sedai," dedi üçü birden, ve Sheriam gülümsedi.

"Gördünüz mü? En azından uysalmış gibi görünebiliyorsunuz. Ve tekrar Amyrlin'in gözüne girene kadar epey pratik yapacaksınız. Benim gözüme girmek için de. Benim gözüme girmek daha zor olacak."

"Evet, Sheriam Sedai," dedi Egwene, ama bu sefer yalnızca Elayne ona eşlik etti.

Nynaeve, "Ya... ceset, Sheriam Sedai? Ruhsuz? Onu kimin öldürdüğünü buldunuz mu? Ya da neden Kule'ye girdiğini?" dedi.

Sheriam'ın ağzı gerildi. "Ne zaman bir adım öne atsan, Nynaeve, bir adım da geri atıyorsun. Elayne'in şaşırmamasından, ona da anlattığınızı anlıyorum. *Üstelik bu konudan bahsetmemenizi söylediğim halde!* Demek Kule'de bugün çömez kısmında bir adamın öldürüldüğünü bilen tam yedi kişi var ve bunların ikisi sadece o kadarını bilen erkekler. Yalnız, onlar ağızlarını kapalı tutacak. Çömezler Sorumlusu'nun emrinin sizin için ağırlığı yoksa –eğer öylese bu durumu düzelteceğim– belki Amyrlin Makamı'nın emrine itaat edersiniz. Bu konudan, Anne ve benden başka kimseye bahsetmeyeceksiniz. Amyrlin uğraşması gereken söylentilere yenilerinin eklenmesine izin vermeyecek. Anlaşıldı mı?"

Sesindeki sertlik, "Evet, Sheriam Sedai," diyen bir koro çıkardı ortaya –ama Nynaeve durmayı reddetti. "Yedi, dediniz, Sheriam Sedai. Artı adamı öldüren her kimse. Belki Kule'ye girerken yardım da almışlardır."

"Bu sizi ilgilendirmez." Sheriam'ın ifadesiz bakışları hepsini kapsıyordu. "Bu adam hakkında sorulması gereken soruları ben soracağım. Siz ölü bir adam hakkında bildiğiniz herşeyi unutacaksınız. Aksi davranışınızı görürsem... Eh, dikkatinizi odaklamanız için tencere ovmaktan kötü işler vardır. Ve bahane kabul etmem. Daha fazla soru duyacak mıyım?"

"Hayır, Sheriam Sedai." Bu sefer Nynaeve'in de katıldığını duyan Egwene rahat bir nefes aldı. Büyük teselli olduğundan değil. Sheriam'ın dikkatli gözleri Kara Ajah aramayı güçleştirecekti. Bir an çılgınca kahkaha atmak istedi. *Kara Ajah bizi yakalamazsa, Sheriam yakalayacak.* Kahkaha atma dürtüsü kayboldu. *Sheriam da Kara Ajah değilse.* Bu düşünceyi yok edebilmeyi diledi.

Sheriam başını salladı. "Pekala, o zaman. Benimle gelin."

"Nereye?" diye sordu Nynaeve, sonra Aes Sedai'nin gözleri kısılmadan bir an önce ekledi, "Sheriam Sedai."

"Unuttunuz mu?" dedi Sheriam gergin bir sesle, "Kule'de Şifa hastayı getirenlerin huzurunda yapılır."

Egwene Çömezler Sorumlusu'nun sabrını tüketmiş olduklarını düşündü, ama kendini durduramadan patladı, "Demek ona Şifa verecek gerçekten!"

"Başkalarının yanı sıra bizzat Amyrlin Makamı da onunla ilgilenecek." Sheriam'ın yüzü sesinden daha fazla ifade taşımıyordu. "Kuşku duymanız için sebep mi vardı?" Egwene başını iki yana salladı. "O zaman burada dikilerek arkadaşınızın yaşamını boşa harcıyorsunuz. Amyrlin Makamı bekletilmekten hoşlanmaz." Ama sözlerine rağmen, Egwene Aes Sedai'nin hiç acelesinin olmadığını hissetti.

18

ŞİFA

Sheriam'ın onları götürdüğü, Kule'nin altında, derinlerdeki geçitler, duvarlardaki demir şamdanlarca aydınlatılıyordu. Önünden geçtikleri birkaç kapı sıkı sıkı kapalı, bazıları kilitliydi. Bazıları öyle ustalıkla işlenmişti ki, Egwene tam yanlarına gelmeden göremedi onları. Yürüdükleri koridoru kesen karanlık boşluklar başka koridorlara işaret ediyordu. Bazılarında aralıklı yerleştirilmiş ışıkların solgun parıltısı görülebiliyordu. Egwene başka insan görmedi. Burası, Aes Sedailerin bile sık gelmediği bir yerdi. Hava ne sıcak, ne soğuktu, ama yine de ürperdi, ve aynı anda sırtından aşağı ter süzüldüğünü hissetti.

Kabuledilmiş olmadan önce son sınavlarından geçmek üzere çömezler işte buraya gelirdi. Ya da başarısız olurlarsa Kule'den atılmadan önce. Kabuledilmişler burada, son sınavı geçtikten sonra Üç Yemin'i ederlerdi. Başarısız olan Kabuledilmişlere ne olduğundan kimsenin bahsetmediğini fark etti Egwene. Burada bir yerde, Kule'nin pek az sayıdaki *angreal* ve *sa'angreal*lerinin saklandığı yer ile *ter'angreal*lerin depolandığı yer vardı. Kara Ajahlar o depolara girmişti. Ve o karanlık yan koridorlardan birinde saklanmış, bekleyen Kara Ajahlar varsa, Sheriam onları Mat'e değil başka bir yere götürüyorsa...

Aes Sedai aniden durunca Egwene ciyakladı, sonra diğerleri merakla ona bakınca kızardı. "Kara Ajahları düşünüyordum," dedi zayıf bir sesle.

"Düşünme," dedi Sheriam, ve bu sefer sesi eski sert ama iyilik dolu Sheriam gibi çıktı. "Kara Ajah daha seneler boyunca endişelenmen gereken bir şey olmayacak. Sende bizde olmayan bir şey var: onunla ilgilenmeden önce zaman. Daha çok zamanın var. İçeri girdiğimizde duvarın önünde durun ve sessiz kalın. Buraya girmenize bir lütuf olarak izin veriliyor. Hazır bulunmanız için; dikkat dağıtmanız ve işe karışmanız için değil." Taşa benzeyecek şekilde işlenmiş gri metalle kaplı kapıyı açtı.

İçerideki kare oda genişti, soluk taş duvarları çıplaktı. Mevcut tek mobilya, odanın ortasındaki, beyaz kumaş örtülmüş uzun, taş masaydı. Mat, çizmeleri ve ceketi dışında tamamen giyinik, masanın üzerinde yatıyordu. Gözleri kapalıydı ve yüzü o kadar zayıftı ki, Egwene ağlamak istedi. Zorla aldığı nefesler hafif bir ıslık çıkarıyordu. Shadar Logoth hançeri kemerinde asılı kında duruyordu. Kabzasının ucundaki yakut ışığı topluyor gibiydi, öyle ki bir düzine lambanın soluk duvarlar ve beyaz taş döşeli zemin tarafından iyice vurgulanan ışığına rağmen, haşin, kırmızı bir göz gibi parlıyordu.

Amyrlin Makamı Mat'in başucunda, Leane ayakucunda duruyordu. Dört Aes Sedai masanın bir yanında, üçü karşı yanında duruyordu. Sheriam üç kadına katıldı. İçlerinden biri Verin'di. Egwene başka bir Kahverengi olan Serafelle'i, Yeşil Ajah'tan Alanna Mosvani'yi, Moiraine'in Ajah'ı olan Mavi'den Anaiya'yı tanıdı.

Alanna ve Anaiya ona kendini Gerçek Kaynak'a açma, *saidar*'a teslim olarak onu kontrol etme dersleri vermişti. Ayrıca, Beyaz Kule'ye ilk gelişiyle ayrılması arasında, Egwene'in bir Düşgören olup olmadığını anlamak için Anaiya onu elli kez sınamış olmalıydı. Sınavlar herhangi bir sonuç vermemişti, ama sade yüzlü ve nazik Anaiya, tek güzelliği olan o sıcak gülümsemesiyle, yokuşaşağı yuvarlanan bir taş gibi amansız, daha fazla sınav yapmak için uğramaya devam etmişti.

Diğer kadınları tanımıyordu, yalnız soğuk bakışlı kadının Beyaz olduğunu sanıyordu. Amyrlin ve Vakanüvis etollerini takmışlardı, elbette, ama diğerlerinin hiçbirinde, Büyük Yılan yüzükleri ve yaşı belirsiz Aes Sedai yüzleri dışında kimliklerini belli edecek bir şey yoktu. Hiçbi-

ri Egwene ile diğer ikisinin varlıklarını fark ettiklerini, tek bir bakışla bile belli etmedi.

Masanın çevresindeki kadınların sakin görünüşlerine rağmen, Egwene kararsızlık belirtileri gördüğünü düşündü. Anaiya'nın ağzındaki gerginlik. Alanna'nın esmer, güzel yüzünde hafifçe çatılmış kaşlar. Soğuk bakışlı kadın, ne yaptığını fark etmeden açık mavi elbisesinin eteklerini düzeltip duruyordu.

Egwene'in tanımadığı bir Aes Sedai masanın üzerine cilalı ahşaptan yapılma basit, uzun ve dar bir kutu koyup açtı. Amyrlin kutunun içindeki kırmızı ipek kaplamadan, önkolu uzunluğunda beyaz, yivli bir değnek çıkardı. Değnek kemik ya da fildişi olabilirdi, ama ikisi de değildi. Hayatta olan kimse hangi maddeden yapıldığını bilmiyordu.

Egwene değneği daha önce hiç görmemişti, ama Anaiya'nın çömezlere verdiği derslerden biliyordu onu. Kule'nin sahip olduğu birkaç *sa'angreal*den biri, belki en güçlüsü. *Sa'angreal*lerin kendilerine ait gücü yoktu, elbette –onlar yalnızca bir Aes Sedai'nin yönlendirdiği gücü odaklamak, güçlendirmek için araçlardı– ama o asayla, güçlü bir Aes Sedai Tar Valon'un duvarlarını unufak edebilirdi.

Egwene bir yanda Nynaeve'in, diğer yanda Elayne'in elini yakaladı. *Işık! Ona Şifa verebileceklerinden emin değiller, üstelik ellerinde bir* sa'angreal *–hem de* o sa'angreal *varken! Bizim nasıl bir şansımız olurdu ki? Muhtemelen hem onu, hem kendimizi öldürürdük. Işık!*

"Akışları birleştireceğim," dedi Amyrlin. "Dikkatli olun. Hançerle oluşan bağı koparmak ve verdiği zararı iyileştirmek için gereken Güç, onu öldürebilecek kadar çok neredeyse. Odaklamayı ben yapacağım. Hazır." Değneği iki eliyle, tam önünde, Mat'in yüzünün üzerinde tuttu. Mat hâlâ bilinçsiz, başını salladı ve reddediyormuş gibi gelen bir sesle birşeyler mırıldanarak hançerin kabzasını daha sıkı kavradı.

Her Aes Sedai'nin çevresinde bir parıltı belirdi; ancak yönlendirebilen kadınların görebildiği o yumuşak, beyaz ışık. Işıklar ağır ağır yayıldı, ta ki bir kadından yayılan ışık yanındaki kadından yayılana dokunana, onunla karışana ve tek bir ışık olana kadar. Egwene'in gözleriyle bakıldığında, lambaları hiçe çeviren bir ışık. Ve o parlaklığın içinde

daha da güçlü bir ışık vardı. Kemik beyazı bir ışık çubuğu. *Sa'angreal.*

Egwene kendini *saidar*'a açma ve kendi akımını dalgaya ekleme dürtüsüyle mücadele etti. O kadar güçlü bir çekimdi ki, sanki ayakları yerden kesilecekti. Elayne elini daha sıkı kavradı. Nynaeve masaya doğru bir adım attı, sonra başını öfkeyle sallayarak durdu. *Işık,* diye düşündü Egwene, *ben de yapabilirdim.* Ama ne yapabileceğini bilmiyordu. *Işık, o kadar güçlü ki. O kadar–harika ki.* Elayne'in elleri titriyordu.

Masanın üzerinde, parıltının ortasında Mat silkiniyor, bir o yana, bir bu yana kıvranıyor, anlaşılmaz şeyler mırıldanıyordu. Ama hançerin üzerindeki eli gevşemiyor, gözleri açılmıyordu. Yavaş, çok yavaş bir biçimde sırtı bükülmeye, kasları gerilerek titremeye başladı. O yine de mücadele etti, sarsıldı; ta ki sonunda masaya dokunan yalnızca topuklarıyla omuzları olana kadar. Hançerin üzerindeki eli hızla açıldı ve titreyerek kabzadan uzaklaştı; mücadele etmesine karşın, kabzadan uzaklaşmaya zorlanıyordu. Dudakları bir hırlama, bir acı ifadesiyle dişlerini ortaya serdi, nefesi ise zorlu hırıltılar halinde çıkıyordu.

"Onu öldürüyorlar," diye fısıldadı Egwene. "Amyrlin onu öldürüyor! Bir şey yapmalıyız."

Nynaeve aynı yumuşak sesle, "Onları durdurursak –eğer durdurabilirsek– Mat ölür. O kadar Güç'ün yarısını kullanabileceğimi sanmıyorum." Kendi sözlerini –on Aes Sedai'nin bir *sa'angreal* yardımıyla yönlendirebildiği Güç'ün yarısını kullanabileceğini– yeni duymuş gibi durdu, ve sesi daha da hafifledi. "Işık bana yardım et, yapmak istiyorum."

Aniden sustu. Mat'e yardım etmek istediğini mi kastetmişti, yoksa o Güç akımını yönlendirmek istediğini mi? Egwene de, dansa davet eden bir şarkı gibi, o dürtüyü hissediyordu.

"Onlara güvenmek zorundayız," dedi Nynaeve sonunda gergin bir fısıltıyla. "Mat'in başka şansı yok."

Mat aniden yüksek sesle bağırdı. "*Muad'drin tia dar allende caba'drin rhadiem!*" Gözleri sıkı sıkı kapalı, bükülmüş ve mücadele eder halde, sözcükleri açık seçik telaffuz ediyordu. "*Los Valdar Cuebiyari! Los! Carai an Caldazar! Al Caldazar!*"

Egwene kaşlarını çattı. Kadim Lisan'ı duyunca tanıyacak kadar öğrenmişti, ama birkaç sözcük dışında hiçbir şey anlamıyordu. *Carai an Caldazar! Al Caldazar!* "Kızıl Kartal'ın onuru için! Kızıl Kartal için!" Manetheren'in, Trolloc Savaşları sırasında yok olan bir ulusun kadim savaş haykırışları. Şimdi İki Nehir'in olduğu yerde bulunan bir ulus. Bu kadarını biliyordu; ama bir şekilde, bir anlığına kalanı da anladığını düşündü, sanki anlam görüş alanının hemen dışındaymış ve anlamak için başını çevirmesi yeterliymiş gibi.

Yırtılan derinin çıkardığı yüksek patlamayla, altın kınlı hançer Mat'in kemerinden yükseldi ve yay gibi gergin bedeninin otuz santim üzerinde durdu. Yakut pırıldadı, kızıl kıvılcımlar saçar gibi oldu. Sanki o da Şifa'ya direniyordu.

Mat'in gözleri açıldı ve çevresinde duran kadınlara öfkeyle baktı. "*Mia ayende, Aes Sedai! Caballein misain ye! Inde muagdhe Aes Sedai misain ye! Mia ayende!*" Ve çığlık atmaya başladı, bitmek tükenmek bilmeyen öfkeli bir kükreme; öyle ki Egwene Mat'in içinde nasıl nefes kaldığını merak etmeye başladı.

Anaiya telaşla masanın altından siyah, metal bir kutu aldı. Kutu ağırmış gibi hareket ediyordu. Kutuyu Mat'in yanına koyup kapağını açtığında, iki parmak kalınlığında duvarlar içinde küçük bir boşluk görüldü. Anaiya yeniden eğilip, bir ev kadının, mutfakta kullanacağı cinsten bir maşa çıkardı ve havada süzülen hançeri, zehirli bir yılanmış gibi dikkatle kavradı.

Mat'in çığlığı çılgınca bir hal aldı. Yakut, kan kırmızı çakarak, öfkeyle parlıyordu.

Aes Sedai hançeri kutuya soktu, kapağı kapattı ve kapak tıkırdayarak kilitlenirken yüksek sesle içini çekti. "İğrenç bir şey," dedi.

Hançer gözden kaybolur kaybolmaz Mat'in çığlığı kesildi ve kaslarıyla kemikleri suya dönüşmüş gibi masaya yığıldı. Bir an sonra Aes Sedaileri ve masayı çevreleyen parıltı söndü.

"Oldu," dedi Amyrlin kısık bir sesle, çığlık atmakta olan kendisiymiş gibi. "Bu iş oldu."

Aes Sedailerin bazıları gözle görülür bir biçimde çöktü, birden çok

alında ter damlaları belirdi. Anaiya kol yeninden düz, keten bir mendil çıkardı ve yüzünü sildi. Soğuk bakışlı Beyaz bir parça Lugard dantelini gizli gizli yanaklarına dokundurdu.

"Büyüleyici," dedi Verin. "Kadim Lisan'ın bugün herhangi birinin ağzından böylesine güçlü akması." O ve Serafelle kafa kafaya verdiler, yumuşak sesle, pek çok jestle konuşmaya başladılar.

"Mat iyileşti mi?" dedi Nynaeve. "Yaşayacak mı?"

Mat uyuyormuş gibi yatıyordu, ama yüzü hâlâ zayıf, yanakları çöküktü. Egwene *her şeyi* iyileştirmeyen Şifa verme duymamıştı hiç. *Onu hançerden ayırmaları sahip oldukları* tüm *Güç'ü tüketmemişse eğer. Işık!*

"Brendas," dedi Amyrlin, "odasına götürülmesini sağlar mısın?"

"Emredersiniz, Anne," dedi soğuk bakışlı kadın. Reverans da kendisi kadar duygusuzdu. O taşımak için adam çağırmak üzere ayrıldıktan sonra, Anaiya dahil kalanların çoğu da gitti. Verin ve Serafelle de Egwene'in duyamayacağı kadar alçak sesle konuşmaya devam ederek onları takip ettiler.

"Mat iyi mi?" diye sordu Nynaeve. Sheriam kaşlarını kaldırdı.

Amyrlin Makamı onlara döndü. "Olabileceği kadar iyi," dedi soğuk soğuk. "Ancak zamanla ortaya çıkacak. Shadar Logoth'un lekesine sahip bir şeyi bu kadar uzun süre taşımak... üzerinde nasıl bir etkisi olacağını kim bilebilir? Belki hiç etkisi olmaz, belki çok olur. Göreceğiz. Ama hançerle olan bağı koparıldı. Şimdi dinlenmeye ve bol bol yemeğe ihtiyacı var. Yaşayacaktır."

"Haykırdığı sözler neydi, Anne?" diye sordu Elayne, sonra telaşla ekledi, "sormama izin verirseniz."

"Askerlerine emir veriyordu." Amyrlin masada yatan genç adama merakla baktı. Mat masaya yığıldığından beri kıpırdamamıştı, ama Egwene nefesinin daha kolay çıktığını, göğsünün daha düzenli bir şekilde yükselip alçaldığını düşündü. "İki bin sene önce olan bir savaşta, diyebilirim. Eski Kan yine geliyor."

"Hepsi savaş hakkında değildi," dedi Nynaeve. "Aes Sedai dediğini duydum. Bu savaşla ilgili değildi. Anne," diye ekledi sonradan.

Amyrlin bir an, belki ne diyeceğini, belki herhangi bir şey söyleyip söylemeyeceğini düşündü. "Bir süre için," dedi sonunda, "sanırım geçmiş ve şimdiki zaman bir oldu. Hem orada, hem de buradaydı ve bizim kim olduğumuzu biliyordu. Bize onu serbest bırakmamızı emretti." Tekrar durdu. "'Ben özgür bir adamım, Aes Sedai. Ben Aes Sedai yemi değilim.' Söyledikleri buydu."

Leane yüksek sesle burnunu çekti, diğer Aes Sedailerin bazıları alçak sesle, öfkeyle mırıldandı.

"Ama, Anne," dedi Egwene, "öyle bir şeyi kastetmiş olamaz. Manetheren Tar Valon'la müttefikti."

"Manetheren bir müttefikti, çocuğum," dedi Amyrlin ona, "ama bir insanın yüreğini kim bilebilir? Kendisi bile bilemez, korkarım. Bir insan tasma takılacak en kolay, ama tasmayla yönlendirilebilecek en zor hayvandır. Tasmayı kendisi tercih etse bile."

"Anne," dedi Sheriam, "geç oldu. Aşçılar yardımcılarını bekliyor olmalı."

"Anne," dedi Egwene endişeyle, "Mat ile kalamaz mıyız? Hâlâ ölmesi olasıysa..."

Amyrlin'in bakışları sakin, yüzü ifadesizdi. "Yapılacak işleriniz var, çocuğum."

Kastettiği tencere ovmak değildi. Egwene bundan emindi. "Evet, Anne." Diz kırdı, etekleri aynı şeyi yapan Nynaeve ve Elayne'in eteklerine sürtündü. Son bir kez Mat'e baktı, sonra Sheriam'ı takip ederek odadan çıktı. Mat hâlâ hareket etmemişti.

19

UYANIŞ

Mat yavaşça gözlerini açtı ve nerede olduğunu, buraya nasıl geldiğini merak ederek beyaz badanalı tavana baktı. Tavanı girift, yaldızlı yaprak desenleri çerçeveliyordu ve altındaki şilte tıkabasa tüylerle dolu gibi bir his veriyordu. Zengin bir yer, demek. Paralı bir yer. Ama neresi, ya da nasıl olduğu konusunda, ve başka bir sürü konuda kafası boştu.

Rüya görmüştü ve rüyanın parçaları hâlâ kafasındaki anılarla karışıktı. Birini diğerinden ayıramıyordu. Vahşi kaçışlar ve dövüşler, okyanusun karşısından gelmiş tuhaf insanlar, Yollar ve Geçit Taşları ve bir aşığın hikayelerinden çıkmış gibi gelen şeyler, başka yaşamlardan parçalar, bunlar rüya olmalıydı. En azından, o öyle olması gerektiğini düşünüyordu. Ama Loial rüya değildi, ve o bir Ogierdi. Sohbetlerden parçalar düşüncelerinde süzülüyordu; babasıyla, arkadaşlarıyla, Moiraine'le konuşmaları, çok güzel bir kadın, bir geminin kaptanı, onunla bilgece öğütler vererek konuşan iyi giyimli bir adam. Bunlar muhtemelen gerçekti. Ama hepsi parça parçaydı. Boşlukta sürükleniyordu.

"*Muad'drin tia dar allende caba'drin rhadiem*," diye mırıldandı. Sözcükler yalnızca sesten ibaretti, ama... birşeyler hatırlatıyordu sanki.

Mızraklı askerlerin oluşturduğu sık saflar aşağıda, ileri doğru birbuçuk kilometre, hatta daha fazla uzanıyor, aralarında kasabaların, şehirlerin, küçük evlerin flamaları ve sancakları görülüyordu. Irmak

sol yanını, bataklıklar sağ tarafı güvene almıştı. Tepeden mızraklı askerlerin savunmayı yarmaya çalışan Trolloc yığınıyla mücadele etmesini izledi. Her bir insana karşı on Trolloc vardı. Mızraklar siyah Trolloc zırhlarını deliyor, kazıklı baltalar insan saflarında kanlı boşluklar açıyordu. Çığlıklar ve böğürmeler havayı dolduruyordu. Güneş bulutsuz gökyüzünde sıcak sıcak parlıyordu ve savaş hattının üzerinden sıcaklık dalgaları yükseliyordu. Düşmandan ok yağmaya devam ediyor, hem Trollocları, hem insanları öldürüyordu. Okçularını geri çağırmıştı, ama Dehşetlordları, oklar onun saflarını kırdığı sürece aldırış etmiyordu. Arkasındaki yükseltide, Yürek Askerleri emrini bekliyor, atları sabırsızca yeri dövüyordu. Adamların ve atların üzerindeki zırhlar güneş ışığı altında gümüşsü ışıltılar saçıyordu; ne adamlar, ne hayvanlar sıcağa daha fazla tahammül edemezdi.

Burada ya kazanacaklar, ya öleceklerdi. O bir kumarbaz olarak bilinirdi; zarları atmanın zamanı gelmişti. Eyerine atlarken, aşağıdaki kargaşayı bastıracak bir sesle emri verdi. "Piyadeler, süvarilere geçit vermeye hazırlanın!" Sancaktarı arkada, yakında at sürüyordu, emri hatlar boyunca ağızdan ağıza yayılırken Kızıl Kartal sancağı başının üzerinde dalgalanıyordu.

Aşağıda, mızraklı askerler aniden hareket etti, sıkı bir disiplinle yana çekildiler, safları sıklaştırdılar, arada geniş boşluklar açtılar. İçinden, havyansı kükremelerle, kara bir ölüm dalgası gibi Trolloclar akan boşluklar.

Kılıcını çekti, yükseğe kaldırdı. "Yürek Askerleri, ileri!" Topuklarını atın böğrüne gömdü, atı yamaçtan aşağı sıçradı. Arkasında, atağa kalkan toynaklar gökgürültüsü gibi gümbürdüyordu. "İleri!" Trollocların arasına dalan ilk kişi kendisiydi, kılıcı kalkıp iniyordu, sancaktarı arkada, yakındaydı. "Kızıl Kartal'ın onuru için!" Yürek Askerleri mızraklı askerlerin arasındaki boşluklara daldı, dalgayı ezdi, geriye fırlattı. "Kızıl Kartal!" Yarı insan yüzler ona hırladı, tuhaf kıvrımlı kılıçlar onu aradı, ama o yol açarak derinlere daldı. Kazan ya da öl. "Manetheren!"

Mat'in alnına kaldırdığı eli titriyordu. "*Los Valdar Cuebiyari,*" diye

mırıldandı. Ne anlama geldiğini bildiğinden neredeyse emindi... "Yürek Askerleri ileri," ya da belki, "Yürek Askerleri ilerlesin" –ama bu olamazdı. Moiraine ona Kadim Lisan'dan birkaç sözcük söylemişti ve tek bildiği onlardı. Kalanı tamamen uydurma sesler de olabilirdi.

"Delice," dedi boğuk bir sesle. "Muhtemelen Kadim Lisan bile değil. Yalnızca saçmalık. O Aes Sedai deli. Bu yalnızca bir rüya."

Aes Sedai. Moiraine. Aniden aşırı ince bileğinin ve kemikli elinin farkına vardı, onlara baktı. Hastaydı. Bir hançerle ilgili bir şey. Kabzasında yakut bulunan bir hançer ve Shadar Logoth adında uzun zaman önce ölmüş, lekeli bir şehir. Hepsi puslu ve uzaktı, ve akla yakın gelmiyordu, ama bunların rüya olmadığını biliyordu. Egwene ile Nynaeve Şifa bulması için onu Tar Valon'a getiriyorlardı. Bu kadarını hatırlıyordu.

Doğrulup oturmaya çalıştı, ama yeni doğmuş bir kuzu kadar zayıf, yatağa düştü. Kendini doğrulmaya zorladı ve üzerindeki tek yün battaniyeyi kenara itti. Giysileri yoktu, belki duvarın dibinde duran sarmaşık oymalı gardrobun içindeydi. Şu anda giysilere aldırış etmiyordu. Zorla ayağa kalktı, çiçekli halının üzerinde sendeleyerek yüksek sırtlı bir sandalyeye dayandı ve sandalyeden masaya atıldı. Masanın bacaklarında ve kenarlarında yaldızlı süslemeler vardı.

Yüksek şamdanlardaki dörder mum ve alevlerin arkasındaki küçük aynalar odayı iyice aydınlatıyordu. Cilalı lavabonun üzerinde, duvarda duran büyük aynada yansımasıyla karşılaştı; zayıf ve erimiş, çökük yanaklı, kara gözleri içeri göçmüş, saçları terden keçeleşmiş, yaşlı bir adam gibi kamburlaşmış, rüzgardaki otlar gibi sallanan biri. Kendini dik durmaya zorladı, ama pek beceremedi.

Masanın üzerinde, ellerinin önünde geniş, örtülü bir tepsi duruyordu. Burnu yemek kokusu aldı. Kumaşı kenara çekti, iki iri gümüş sürahiyle ince, yeşil porselen kaplar ortaya çıktı. Et suyu, tatlıekmek ve hastalara zorla yedirilen türden şeyler bekliyordu. Bunun yerine bir tabakta tepeleme kızarmış biftek yığını, kahverengi hardal, yaban turbu buldu. Diğerlerinde közlenmiş patatesler, soğanlı tatlı fasulyeler, lahana ve bezelye vardı. Turşu ve bir kalıp sarı peynir. Kalın ekmek dilim-

leri, bir kase tereyağı. Bir sürahi sütle doluydu ve dışı hâlâ boncuk boncuk buğu kaplıydı, diğerinden baharatlı şarap kokusu yükseliyordu. Dört adama yetecek kadar yiyecek vardı. Ağzı sulandı, midesi ona hırladı.

İlk önce nerede olduğumu öğreneceğim. Ama önce bir biftek dilimini rulo yaptı ve hardala batırdı, sonra masayı ittirip kendini üç yüksek ve dar pencereye sürükledi.

Dantel gibi desenlere sahip oymalarla süslenmiş tahta kepenkler pencereleri örtmüştü, ama deliklerden dışarıda gece olduğunu görebiliyordu. Başka pencerelerden gelen ışıklar karanlıkta benekler oluşturuyordu. Bir an hayal kırıklığı içinde beyaz taşlara yaslandı, ama sonra düşünmeye başladı.

Düşünürsen, başına gelen en kötü şeyi bile avantaja çevirebilirsin, derdi babası; ve Abell Cauthon İki Nehir'deki en iyi at tüccarıydı. Biri Mat'in babasını aldatmış gibi göründüğü zaman, aslında hep sopanın yağlı ucunu onun tuttuğu ortaya çıkardı. Abell Cauthon dürüst olmayan herhangi bir şey yaptığından değil, ama Taren Salı'ndan gelenler bile asla onu altedemezdi, ve herkes onların ne kadar sıkı pazarlık yaptığını bilirdi. Bunun sebebi, babasının olayları olası bütün açılardan düşünmesiydi.

Tar Valon. Tar Valon'da olmalıydı. Bu oda bir saraya aitti. Sırf çiçekli Doman halısı bile muhtemelen bir çiftlik kadar para ederdi. Dahası, artık hasta olduğunu düşünmüyordu ve duyduklarına bakılırsa, Tar Valon iyileşmesi için tek şanstı. Aslında kendini hiç tam olarak hasta hissetmemişti, hatırladığından değil, Verin –sislerin arasından sözülüp gelen bir başka isim– yakındaki birine onun ölmekte olduğunu söylemişti. Şimdi kendini bir bebek kadar zayıf, kurt gibi aç hissediyordu, ama bir şekilde ona Şifa verildiğinden emindi. Kendimi sağlam ve iyi hissediyorum, o kadar. Şifa gördüm. Kepenklere yüzünü buruşturdu.

Şifa. Bu üzerinde Tek Güç kullandılar demekti. Bu fikir tüylerini diken diken etti, ama bunun yapılacağını biliyordu zaten. "Ölmekten iyidir," dedi kendi kendine. Aes Sedailer hakkında duyduğu hikayelerden

bazıları aklına geldi. "Ölmekten daha iyi olmalı. Nynaeve bile öleceğimi düşündü. Her neyse, olan oldu ve artık bu konuda endişelenmek hiçbir işe yaramaz." Biftek dilimini bitirdiğini ve parmaklarındaki et suyunu yalamakta olduğunu fark etti.

Sendeleyerek masanın başına döndü. Altta bir tabure vardı. Tabureyi çekti ve oturdu. Bıçak ve çatal kullanmaya zahmet etmeden bir biftek dilimi daha sardı. Acaba Tar Valon'da olmayı *–Beyaz Kule'de. Öyle olmalıydı–* nasıl avantaja çevirebilirdi?

Tar Valon Aes Sedailer demekti. Bir saat bile kalmamak için yeterli sebepti bu. Tam tersine. Moiraine ve daha sonra Verin ile geçirdiği zamanlar da pek umut verici değildi. Aslında çok korkunç şeyler yaptıklarını hatırlayamıyordu, ama zaten o zamanlarla ilgili bir sürü şeyi de hatırlamıyordu. Her durumda, Aes Sedailer her ne yapıyorlarsa, kendi sebeplerinden dolayı yaparlardı.

"Ve bunlar her zaman senin sandığın sebepler değildir," diye mırıldandı bir ağız dolusu patatesle sonra yutkundu. "Bir Aes Sedai asla yalan söylemez, ama bir Aes Sedai'nin söylediği gerçek her zaman senin sandığın gerçek değildir. Hatırlamam gereken bir şey bu: Bildiğimi sandığım zamanlarda bile onlar hakkında emin olamam." Bu neşe verici bir sonuç değildi. Ağzını bezelyeyle doldurdu.

Aes Sedailer hakkında düşünmek onlar hakkında birkaç şeyi hatırlamasına sebep oldu. Yedi Ajah: Mavi, Kızıl, Kahverengi, Yeşil, Sarı, Beyaz ve Gri. En kötüsü Kızıllardı. Kara Ajah dışında, ki hepsi onun var olmadığını iddia ediyor. Ama Kızıl Ajahlar onun için tehdit olmamalıydı. Onlar yalnızca yönlendirebilen erkeklerle ilgilenirdi.

Rand. Yak beni, bunu nasıl unutabildim? O nerede? İyi mi? Pişmanlıkla içini çekti ve bir parça ılık ekmeğe tereyağı sürdü. Acaba delirdi mi?

Yanıtları biliyor olsa bile, Rand'a yardımı dokunacak hiçbir şey yapamazdı. Yapabilecek olsa da yapacağından emin değildi. Rand yönlendirebiliyordu ve Mat yönlendirebilen erkeklere dair hikayelerle büyümüştü, çocukları korkutmak için anlatılan hikayeler. Bazıları fazla gerçekçi olduğu için yetişkinleri de korkutan hikayeler. Rand'ın yapa-

bildiği şeyi keşfetmek, en yakın dostunuzun küçük hayvanlara işkence ettiğini ve bebekleri öldürdüğünü öğrenmek gibi bir şeydi. Bir kez buna inanmayı başardıktan sonra, ona dostunuz demek zordu.

"Kendi başımın çaresine bakmalıyım," dedi öfkeyle. Şarap sürahisini gümüş kadehe devirdi ve boş olduğunu görünce şaşırdı. Bunun yerine kadehi sütle doldurdu. "Egwene ve Nynaeve Aes Sedai olmak istiyor." Bunu yüksek sesle söyleyene kadar hatırlamamıştı. "Rand Moiraine'in peşinde dolaşıyor ve kendine Yenidendoğan Ejder diyor. Işık bilir Perrin neyin peşinde. Gözleri tuhaflaştığından beri deli gibi davranıyor. Ben kendi başımın çaresine bakmalıyım." *Yak beni, buna mecburum! Aklı hâlâ başında olan bir ben kaldım. Bir ben.*

Tar Valon. Eh, dünyadaki en zengin şehir olması gerekiyordu ve Sınırboyları ile güney arasında bir ticaret merkeziydi, Aes Sedai gücünün merkeziydi. Bir Aes Sedai'nin onunla kumar oynayacağını sanmıyordu. Oynasa bile zarların atılışına ya da kartların nasıl çıkacağına güvenemezdi. Ama tüccarlar, başka gümüş ve altın sahipleri olmalıydı. Şehrin kendisi birkaç gün harcamaya değerdi. Mat İki Nehir'den ayrıldığından beri çok yolculuk ettiğini biliyordu, ama Caemlyn ve Cairhien hakkında birkaç bulanık anı dışında büyük şehirlere ilişkin hiçbir şey hatırlamıyordu. Hep büyük bir şehir görmek istemişti.

"Ama Aes Sedailerle dolu olmayan bir şehir," diye mırıldandı acı acı, bezelyelerin sonuncusunu süpürerek. Lokmasını yuttu ve bir biftek dilimine daha saldırdı.

Aes Sedailerin Shadar Logoth hançerindeki yakutu almasına izin verip vermeyeceklerini merak etti. Hançeri hayal meyal hatırlıyordu, ama bu bile korkunç bir yarayı hatırlamak gibiydi. İç organları düğüm düğüm oldu, şakaklarına keskin bir acı saplandı. Ama yakut aklında berraktı, başparmak tırnağı kadar iri, bir kan damlası kadar koyu, kızıl bir göz gibi parlak. Kuşkusuz onlardan daha fazla hakkı vardı üzerinde, hem o yakut köyde bir düzine çiftlik kadar para ediyor olmalıydı.

Muhtemelen onun da lekeli olduğunu söyleyecekler. Muhtemelen öyleydi de. Yine de yakuta karşılık Coplinlerden en iyi topraklarını satın aldığını hayal etti. O ailenin büyük bölümü, beşikten itibaren sorun

yaratan kişiler olurlardı, hırsızlık ve yalancılık da cabası. Başlarına gelecek herhangi bir şeyi, hatta daha fazlasını hak ediyorlardı. Ama Mat Aes Sedailerin yakutu ona vereceğini düşünmüyordu ve verecek olsalar da onu Emond Meydanı'na kadar taşıma düşüncesinden pek hoşlanmamıştı. Ve İki Nehir'deki en büyük çiftliğe sahip olma fikri artık eskisi kadar heyecan verici değildi. Bir zamanlar en büyük arzusu buydu. Bu, ve babası kadar iyi bir at tüccarı olarak bilinmek. Artık istemek için küçük bir şeymiş gibi geliyordu. Orada bekleyen koskoca bir dünya varken küçücük bir şey.

İlk önce, diye karar verdi, Egwene ile Nynaeve'i bulacaktı. Belki akılları başlarına gelmiştir. Belki Aes Sedai olmayı istemek aptallığından vazgeçmişlerdir. Vazgeçtiklerini sanmıyordu, ama onları görmeden gidemezdi. Gidecekti; bu kesindi. Onları ziyaret edecek, şehri görmek için bir gün ayıracak, belki para kesesini doldurmak için bir zar oyunu oynayacak, sonra Aes Sedailerin olmadığı bir yere gidecekti. Eve dönmeden önce –bir gün eve döneceğim. Bir gün– dünyayı görmek istiyordu. Ama onu kendi şarkılarına göre dans etmeye zorlayan Aes Sedailer olmadan.

Yiyecek daha fazla şey arayarak tepsiyi karıştırdığında, lekeler ve birkaç ekmek ve peynir kırıntısı dışında hiçbir şey kalmadığını görerek şaşırdı. İki sürahi de boştu. Şaşkınlık içinde gözlerini kısarak karnına baktı. Kulaklarına kadar doymuş olmalıydı, ama kendini neredeyse hiçbir şey yememiş gibi hissediyordu. Başparmağıyla işaret parmağı arasında son peynir parçalarını yakaladı. Elini ağzına götürürken donakaldı.

Valere Borusu'nu çaldım. Yumuşak bir ıslıkla bir ezgi çaldı, sonra sözcükler aklına gelince kesti:

Kuyunun dibindeyim.
Gece, yağmur yağıyor.
Duvarlar yıkılıyor,
ve tırmanacak halat yok.
Kuyunun dibindeyim.

"Tırmanacak lanet bir halat olsa iyi olur," diye fısıldadı. Peynir kırıntılarını tepsiye bıraktı. Kendini yine hasta hissediyordu. Kararlılıkla düşünmeye, kafasındaki her şeyi saran sisi delmeye çalıştı.

Verin Boru'yu Tar Valon'a getiriyordu, ama onu çalanın Mat olduğunu bilip bilmediğini hatırlamıyordu. Ona böyle düşündürecek hiçbir şey söylememişti. Mat bundan emindi. Kendisinin çaldığından emindi. *Ya biliyorsa? Ya hepsi biliyorsa? Verin ona benim bilmediğim bir şey yapmamışsa, Boru şimdi ellerinde olmalı. Bana ihtiyaçları yok.* Ama Aes Sedailerin neye ihtiyaç duyduklarını düşündüğünü kim bilebilirdi?

"Sorarlarsa," dedi sertçe, "ona hiç dokunmadım. Biliyorlarsa... Biliyorlarsa... zamanı geldiğinde düşünürüm. Yak beni, benden hiçbir şey isteyemezler. İsteyemezler!"

Kapının yavaşça çalınması üzerine, koşmaya hazır halde, sallanarak ayağa kalktı. Gerçi koşacak bir yer olsaydı bile, üç adımdan fazlasını beceremezdi. Ama yoktu, ve koşamazdı.

Kapı açıldı.

20

ZİYARETLER

İçeri giren kadın tamamen beyaz ipeklere ve gümüşlere bürünmüştü. Kapıyı arkasından kapattı ve kapıya yaslanıp Mat'in gördüğü en siyah gözlerle onu inceledi. O kadar güzeldi ki Mat nefes almayı unuttu. Gece karası saçları ince örülmüş gümüş bir bantla tutturulmuştu ve başka bir kadının dans ederken sahip olacağı kadar zarif bir duruşu vardı. Mat onu tanır gibiydi, ama bu fikri hemen reddetti. Hiçbir erkek böyle bir kadını unutamazdı.

"Yeniden kilo aldığın zaman idare edersin belki," dedi kadın, "ama şimdilik üzerine bir şey alsan iyi olur."

Mat bir an ona bakmaya devam etti; sonra aniden orada çıplak durduğunu fark etti. Kıpkırmızı kesilerek, ayaklarını sürüye sürüye yatağa doğru ilerledi, battaniyeyi çekip pelerin gibi sarındı, sonra şiltenin kenarına, oturmaktan çok yığıldı. "Özür dilerim... yani, ben... yani, bu ziyareti... ben... ben..." Derin bir nefes aldı. "Beni bu biçimde bulduğun için özür dilerim."

Hâlâ yanaklarının sıcak olduğunu hissediyordu. Bir an ne hale gelmiş olursa olsun Rand'ın, hatta Perrin'in orada olup ona tavsiye vermesini diledi. Onlar hep kadınlarla iyi anlaşıyormuş gibi görünüyorlardı. Rand'ın Egwene'le sözlü sayılayabileceğini bilen kızlar bile ona uzun uzun bakarlardı, Perrin'in ağır davranışlarının nazik ve çekici olduğunu düşünürlerdi. Mat ne kadar çok uğraşırsa uğraşsın, kızların önünde

rezil olmayı hep beceriyordu. Tıpkı biraz önce yaptığı gibi.

"Seni bu şekilde ziyaret etmezdim, Mat, ama buraya... Beyaz Kule'ye–" İsim onu eğlendirirmiş gibi gülümsedi – "başka bir amaç için gelmiştim ve seni iyice bir görmek istedim." Mat'in yüzü yine kızardı ve battaniyeye daha sıkı sarındı, ama kadın ona takılıyor gibi görünmüyordu. Bir kuğudan daha zarif, masaya doğru süzüldü. "Açsın. Onların işleri nasıl yürüttüğüne bakılırsa, bu beklenir bir şey. Sana verdikleri her şeyi yemeye dikkat et. Ne kadar çabuk kilo aldığını ve gücüne tekrar kavuştuğunu görünce şaşıracaksın."

"Pardon," dedi Mat çekingenlikle, "ama seni tanıyor muyum? Alınma, ama sen... tanıdık geliyorsun." Kadın gözlerini dikip bakmaya başladı, ta ki sonunda Mat huzursuzca kıpırdanmaya başlayana kadar. Onun gibi bir kadın hatırlanmayı beklerdi.

"Beni görmüş olabilirsin," dedi kadın. "Bir yerde. Bana Selene de." Başı hafifçe eğildi; Mat'in ismi tanımasını bekliyor gibiydi.

İsim Mat'in hafızasını gıdıklıyordu. Onu daha önce duyduğunu sanıyordu, ama ne zaman, nerede, bilemiyordu. "Sen Aes Sedai misin, Selene?"

"Hayır." Sözcük yumuşak, ama şaşırtıcı ölçüde vurgulu çıkmıştı.

Mat ilk defa kadını inceledi ve güzelliğinin ötesini görmeyi başardı. Kadın kendisi kadar uzun boyluydu, inceydi, ve hareket tarzına bakılırsa, güçlüydü. Yaşından emin olamıyordu. Kendisinden bir, iki yaş büyük de olabilirdi, on yaş büyük de, ama yanakları pürüzsüzdü. Pürüzsüz beyaz taşlar ve kemerine uyan örme gümüşten bir kolye takıyordu, ama Büyük Yılan yüzüğü yoktu. Yüzüğün olmaması Mat'i şaşırtmamalıydı –hiçbir Aes Sedai, Aes Sedai olmadığını açık açık söylemezdi– ama şaşırttı. Kadında, Aes Sedailerle ilişkilendirdiği bir hava vardı: bir özgüven, kraliçelere denk güce sahip olduğundan emin bir hava ve dahası.

"Şans eseri, çömez olamazsın, değil mi?" Çömezlerin beyaz giydiğini duymuştu, ama bu kadının çömez olduğuna inanamazdı. *Elayne bile onun yanında çekingen kalır.* Elayne. Zihninde beliren bir isim daha.

"Pek değil," dedi Selene, ağzında çarpık bir gülümsemeyle "Çıkarları seninkilerle çakışan biriyim, diyelim. Bu... Aes Sedailer seni kullanmak istiyor, ama genel olarak bundan hoşlanacağını düşünüyorum. Ve kabul edeceğini. Seni ihtişam aramaya ikna etmeme gerek yok."

"Beni kullanmak mı?" Bunu düşündüğünü hatırladı, ama Rand hakkında. Aes Sedailer Rand'ı kullanmak istiyordu, kendisini değil. *Benim onlara faydam yok. Işık, bunu istiyor olamazlar!* "Ne demek istiyorsun? Ben önemli biri değilim. Kendimden başka kimseye faydam yok. Ne tür ihtişam?"

"Bunun seni çekeceğini biliyordum. Herkesten çok seni."

Gülümsemesi Mat'in başını döndürdü. Elini saçlarından geçirdi. Battaniye kaydı ve yere düşemeden Mat telaşla kaptı. "Şimdi dinle, onlar benimle ilgilenmiyor." *Ya Boru'yu çalmam?* "Ben yalnızca bir çiftçiyim." *Belki bir şekilde Rand'a bağlı olduğumu düşünüyorlardır. Hayır, Verin dedi ki...* Verin'in ya da Moiraine'in ne dediğinden emin değildi, ama Aes Sedailerin çoğunun Rand hakkında hiçbir şey bilmediğini düşünüyordu. Mat bunun böyle kalmasını sağlamak istiyordu, en azından o uzaklara gidene kadar. "Ben basit bir köylüyüm. Yalnızca dünyayı biraz görmek istiyorum. Sonra babamın çiftliğine gideceğim." *İhtişam derken ne demek istiyor?*

Selene, düşüncelerini okumuş gibi başını iki yana salladı. "Sen sandığından çok daha önemlisin. Kesinlikle bu sözde Aes Sedailerin sandığından daha önemli. Onlara güvenmeyecek kadar bilgin olursa, ihtişama sahip olabilirsin."

"Sen onlara güvenmiyormuşsun gibi konuşuyorsun." *Sözde mi?* Aklına bir düşünce geldi, ama onu dile getirmeyi başaramadı. "Sen bir... ? Sen... ?" Bu kolaylıkla yapılacak bir suçlama değildi.

"Karanlıkdostu mu?" dedi Selene alayla. Eğleniyor gibiydi, öfkeli gibi değil. Sesi küçümseme doluydu. "Ba'alzamon'un onlara ölümsüzlük ve güç vereceğini düşünerek peşinden giden o acınası kişilerden biri mi? Ben kimsenin peşinden gitmem. Yanında durabileceğim bir adam var, ama kimsenin peşinden gitmem."

Mat sinirle kahkaha attı. "Elbette hayır." *Kan ve küller, bir Karanlık-*

dostu kendine Karanlıkdostu demez. Eğer öyleyse, muhtemelen zehirli bir hançeri de vardır. Asil doğumlu biri gibi giyinmiş bir kadının, bir Karanlıkdostu'nun elinde ölümcül bir hançer tuttuğunu hatırlar gibiydi. "Bunu kastetmemiştim. Sen bir... Sen bir kraliçe gibi görünüyorsun. Kastettiğim buydu. Sen bir Leydi misin?"

"Mat, Mat, bana güvenmeyi öğrenmelisin. Ah, ben de seni kullanacağım. İnkar etmeme izin vermeyecek kadar kuşkucu bir karakterin var, özellikle de o hançeri taşıdıktan sonra. Ama ben seni kullanırken sen de servet, güç ve ihtişam kazanacaksın. Seni zorlamayacağım. İnsanların zorla değil ikna edilerek kullanıldığı zaman daha iyi performans gösterdiğine inanırım. Bu Aes Sedailer senin ne kadar önemli olduğunu fark etmiyorlar bile, o ise seni caydırmaya ya da öldürmeye çalışacak, ama ben sana arzuladıklarını verebilirim."

"O mu?" dedi Mat keskin bir sesle. *Beni öldürmek mi? Işık, onlar Rand'ın peşindeler, benim değil. Bu kadın hançeri nereden biliyor? Herhalde bütün Kule biliyordur.* "Beni öldürmek isteyen kim?"

Gereğinden fazla konuştuğunu fark etmişcesine, Selene'nin dudakları gerildi. "Sen ne istediğini biliyorsun, Mat, ve ben de senin kadar iyi biliyorum. Onu elde etmek için kime güveneceğini seçmen gerek. Ben seni kullanacağımı itiraf ediyorum. Bu Aes Sedailer bunu asla yapmaz. Seni servet ve ihtişama götüreceğim. Onlar, sen ölene kadar seni tasmayla bağlayacaklar."

"Çok şey söylüyorsun," dedi Mat, "ama içlerinden tekinin bile doğru olduğunu nereden bileceğim? Sana onlara güvendiğimden daha fazla güvenebileceğimi nereden bileceğim?"

"Onların sana neyi söyleyip, neyi söylemediğini dinleyerek. Sana babanın Tar Valon'a geldiğini söyleyecekler mi?"

"Babam buraya mı geldi?"

"Abell Cauthon ve Tam al'Thor adında iki adam. Görüşme izni alana kadar epey rahatsızlık yarattıklarını işittim, senin ve arkadaşlarının nerede olduğunu öğrenmek istemişler. Ve Siuan Sanche onları İki Nehir'e elleri boş yollamış. Hayatta olup olmadığınızı bile söylememiş. Sormadığın sürece, bunu sana söyleyecekler mi? Belki sorsan da söyle-

mezler, çünkü o zaman kaçıp evine gitmeye çalışabilirsin."

"Babam öldüğümü mü düşünüyor?" dedi Mat yavaşça.

"Hayatta olduğunu öğrenebilir. Ben bunu sağlarım. Kime güvenebileceğini düşün, Mat Cauthon. Sana Rand al'Thor'un kaçmaya çalıştığını ve Moiraine adlı kadının onun peşinde olduğunu söyleyecekler mi? Sana o kıymetli Beyaz Kule'lerinin Kara Ajahlarca istila edildiğini söyleyecekler mi? Hatta sana seni kullanmayı düşündüklerini söyleyecekler mi?"

"Rand kaçmaya mı çalışıyor? Ama..." Belki kadın Rand'ın kendini Yenidendoğan Ejder ilan ettiğini biliyordu, belki bilmiyordu, ama Mat söylemeyecekti *Kara Ajah! Kan ve lanet küller!* "Sen kimsin, Selene? Aes Sedai değilsen, sen nesin?"

Kadının gülümsemesi sır doluydu. "Yalnızca bir seçenek daha olduğunu hatırla. Beyaz Kule için bir kukla ya da Ba'alzamon'un Karanlıkdostları için bir av olmak zorunda değilsin. Dünya hayal edebileceğinden daha karmaşık. Şimdilik bu Aes Sedailerin istediğini yap, ama seçeneklerini hatırla. Bunu yapar mısın?"

"Görebildiğim kadarıyla fazla seçeneğim yok," dedi Mat asık suratla. "Sanırım yapacağım."

Selene'nin bakışları sertleşti. Sesindeki dostcanlısı tını yılanın eski derisi gibi kayıp gitti. "Sanırım mı? Ben sana böyle, bu şekilde konuşmaya 'sanırım' için gelmedim, Matrim Cauthon." İnce elini uzattı.

Eli boştu, ve odanın ortasında duruyordu, ama Mat yine de kadın bir hançerle yanıbaşındaymış gibi geriledi. Neden, bilmiyordu, ama gözlerinde tehdit vardı ve Mat o tehdidin gerçek olduğundan emindi. Derisi karıncalanmaya başladı, başağrısı geri döndü.

Aniden karıncalanma ve acı tamamen yok oldu ve Selene'nin başı, duvarların ötesindeki bir şeyi dinlermiş gibi hızla döndü. Hafifçe kaşlarını çattı, elini indirdi. Kaş çatmayı bıraktı. "Yine konuşacağız, Mat. Sana söyleyecek çok şeyim var. Seçeneklerini hatırla. Seni öldürmek isteyen çok el olduğunu hatırla. Yalnızca ben sana yaşam garantisi verebilirim. Dediklerimi yaparsan, istediğin her şeyi elde edebilirsin." Kapıdan, geldiği kadar sessiz ve zarif bir biçimde çıktı.

Mat uzun bir nefes salıverdi. Yüzünden ter süzüldü. *Işık aşkına, bu kadın kim?* Bir Karanlıkdostu, belki. Yalnız, Ba'alzamon'u da Aes Sedailer kadar hor görüyormuş gibi konuşmuştu. Karanlıkdostları Ba'alzamon'dan, başka herkesin Yaratıcı'dan bahsettiği gibi bahsederdi. Ve kadın ziyaretini Aes Sedailerden saklamasını istememişti.

Tabii, diye düşündü acı acı. *Beni affedin, Aes Sedai, ama beni görmeye bir kadın geldi. Aes Sedai değildi, ama sanırım üzerimde Tek Güç kullanmaya kalktı. Karanlıkdostu olmadığını söyledi, ama beni kullanmaya niyetli olduğunuzu, Kulenizde Kara Ajah olduğunu söyledi. Ah, bir de benim önemli olduğumu söyledi. Nasıl, bilmiyorum. Şimdi bir sakıncası yoksa gidebilir miyim?*

Her geçen an, gitmek daha da iyi bir fikir gibi geliyordu. Mat beceriksizce yataktan aşağı kaydı ve battaniyeye sarınmış halde, sendeleyerek gardroba gitti. Çizmeleri içeride, yerdeydi, pelerini bir çengele asılmıştı. Kemeri onun üzerinde, kesesi ve kınındaki bıçağıyla birlikte asılı duruyordu. Bıçak, sağlam çelikli basit bir çakıydı ama iyi bir hançer kadar işe yarayabilirdi. Giysilerinin kalanı –iki kalın yün ceket, üç pantolon, yarım düzine keten gömlek ve iç çamaşır– fırçalanmış ya da yıkanmış, düzgünce katlanıp gardrobun bir yanını kaplayan raflara dizilmişti. Kemerde asılı duran keseyi yokladı, ama boştu. İçindekiler, ceplerinden boşaltılanlarla birlikte, bir rafın üzerine yığılmıştı.

Mat bir kızılşahin tüyünü, renklerinden hoşlandığı çizgili, pürüzsüz bir taşı, tıraş bıçağını ve kemik saplı çakısını bir kenara ittirdi ve güderi para kesesini yedek yay iplerinden kurtardı. Keseyi çekip açtığında, hafızasının bu konuda çok iyi olduğunu gördü.

"İki gümüş marka ve bir avuç bakır," diye mırıldandı. "Bununla fazla uzağa gidemem." Eskiden olsa bu para ona küçük bir servet gibi gelirdi, ama bu Emond Meydanı'ndan ayrılmadan önceydi.

Rafın arkalarına bakmak için eğildi. *Neredeler?* Aes Sedailerin onları attığından korkmaya başlamıştı, tıpkı bulacak olsa annesinin yapacağı gibi. *Nerede...?* İçinde bir rahatlama dalgasının kabardığını hissetti. İyice arkada, çakmak kutusunun ve tuzak kurmak için gerekecek bir sicim yumağının arkasında, iki deri zar kabı vardı.

Onları çekip çıkarırken tıkırdadılar, ama yine de Mat iyice sıkıştırılmış, yuvarlak kapakları açıp baktı. Her şey olması gerektiği gibiydi. Üzerine simgeler işlenmiş, Taçlar oyunu için kullanılan beş zar; beş tane de üzerinde noktalar bulunan zar. Noktalı zarlar bir dizi oyunda işe yarardı, ama çoğu kişi taçlar oynamak istiyordu. Bunlar sayesinde, iki gümüş markası ona Tar Valon'dan uzağa gitmesine yetecek kadar çok para kazandıracaktı. *Aes Sedailerden ve Selene'den uzağa.*

Kapı sertçe çalındı ve hemen açıldı. Amyrlin Makamı ile Vakanüvis içeri girdi. Mat, Amyrlin'in geniş, çizgili etolü ve Vakanüvis'in daha dar, mavi etolü olmasa bile tanırdı onları. Onları yalnızca bir kez, Tar Valon'dan çok uzakta görmüştü, ama Aes Sedailer arasındaki en güçlü iki kadını unutamazdı.

Onu omuzlarından sarkan bir battaniyeyle ve elinde para kesesi ve zarlarla görünce, Amyrlin'in kaşları kalktı. "Bir süre onlara ihtiyacın olacağını sanmıyorum, oğlum," dedi kuzu kuzu. "Onları kaldır ve yüzüstü düşmeden önce yatağa dön."

Mat tereddüt etti, sırtı dikleşti, ama dizleri titremek için o ânı seçti. İki Aes Sedai, asi düşüncelerini okurmuş gibi, siyah ve mavi gözleriyle onu izliyorlardı. Mat, battaniyeyi iki eliyle tutarak denileni yaptı. Başka ne yapacağını bilemediğinden, bir kütük kadar katı, uzandı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Amyrlin sertçe, elini başına koyarak. Mat'in tüyleri diken diken oldu. Kadın Tek Güç'le bir şey mi yapmıştı, yoksa böyle ürpermesine sebep olan bir Aes Sedai tarafından dokunulmak mıydı?

"Ben iyiyim," dedi kadına. "Hatta, yola çıkmaya hazırım. Egwene ile Nynaeve'e bir hoşçakal diyeyim, sonra benden kurtulursunuz. Demek istediğim, giderim... şey, Anne." Moiraine ve Verin nasıl konuştuğuna aldırmıyor gibiydiler, ama şimdi karşısında Amyrlin Makamı vardı.

"Saçma," dedi Amyrlin. Yüksek sırtlı sandalyeyi yatağa doğru çekti, oturdu ve Leane'e hitap etti. "Erkekler hep, kadınlara iki kat fazla iş çıkaracak kadar hasta olana kadar hastalıklarını inkar ederler. Sonra da hemen iyileştiklerini iddia ederler, ki sonuç yine aynı olur."

Vakanüvis Mat'e bir bakış fırlattı ve başını salladı. "Evet, Anne, ama

bu daha doğru dürüst ayakta duramazken iyi olduğunu iddia edemez. En azından tepsideki her şeyi yemiş."

"Bir ispinozun ilgisini çekecek kadar kırıntı bıraksa şaşardım. Ve yanılmıyorsam, hâlâ aç olmalı."

"Birine turta getirmesini söyleyebilirim, Anne. Ya da biraz kek."

"Hayır, bence şimdilik midesinin alabileceği kadar yedi. Hepsini çıkarırsa, hiçbir faydası olmaz."

Mat kaşlarını çattı. Öyle görünüyordu ki hastalandığınız zaman, doğrudan size hitap etmedikleri sürece kadınlar için görünmez oluyordunuz. Bir de yaşınızdan on sene kaybediyordunuz. Nynaeve, annesi, kızkardeşleri, Amyrlin Makamı, hepsi aynı şeyi yapıyordu.

"Hiç aç değilim," diye bildirdi. "Ben iyiyim. Giysilerimi giymeme izin verirseniz, size ne kadar iyi olduğumu gösterebilirim. Siz anlamadan çıkıp gitmiş olurum." Şimdi ikisi de ona bakıyordu. Mat boğazını temizledi. "Şey... Anne."

Amyrlin hıhladı. "Beş kişiye yetecek bir yemek yedin, ve daha günlerce, günde bunun gibi üç ya da dört öğün yiyeceksin, aksi halde açlıktan ölürsün. Aridhol'deki her erkeği, her kadını, her çocuğu öldüren, onu alman için iki bin senedir beklemekte olmasına rağmen gücü hiç azalmamış bir kötülükle arandaki bağdan yeni kurtuldun. Onları öldürdüğü gibi seni de öldürüyordu. Bu parmağına balık kılçığı batmasına benzemez, oğlum. Seni kurtarmaya çalışırken neredeyse kendimizi öldürüyorduk."

"Ben aç değilim," diye ısrar etti Mat. Midesi guruldayarak onu yalanladı.

"Seni gördüğüm ilk sefer doğru okumuşum," dedi Amyrlin. "O anda, seni tutmaya çalışan biri olursa ürkmüş bir balıkçıl gibi kaçacağını anlamıştım. Önlem almam iyi olmuş."

Mat ihtiyatla iki kadını süzdü. "Önlem mi?" Bakışlarına sükunetle karşılık verdiler. Mat, gözler onu yatağa çiviliyormuş gibi hissetti.

"İsmin ve eşkalin köprüdeki nöbetçilere verildi," dedi Amyrlin. "Liman sorumlularına da. Seni Kule'nin içinde tutmaya çalışmayacağım, ama iyileşene kadar Tar Valon'dan ayrılmayacaksın. Şehirde saklanma-

ya çalışırsan, bir süre sonra açlık seni buraya sürükleyecek; ya da o sürüklemezse, sen açlıktan ölmeden biz seni bulacağız."

"Neden beni burada tutmayı bu kadar çok istiyorsunuz?" diye sordu Mat. Selene'nin sesini duydu. *Seni kullanmak istiyorlar*. "Neden açlıktan ölüp ölmediğime aldırasınız? Ben kendimi besleyebilirim."

Amyrlin içinde pek az neşe barındıran küçük bir kahkaha attı. "İki gümüş marka ve bir avuç bakırla mı, oğlum? Önümüzdeki birkaç gün ihtiyacın olacak yiyecekleri alabilmek için zarlarının gerçekten de çok şanslı olması gerek. Biz insanlara, henüz bakıma ihtiyaçları varken ölerek tüm çabamızı boşa harcasınlar diye Şifa vermiyoruz. Ayrıca, hâlâ bir miktar Şifa'ya ihtiyacın olabilir."

"Hâlâ mı? Bana Şifa verdiğinizi söylediniz. Neden daha fazlasına ihtiyacım olsun ki?"

"Oğlum, o hançeri aylar boyunca taşıdın. İçinden tamamen kazıyıp çıkardığımıza inanıyorum, ama küçücük bir leke bile kalmışsa, senin için ölümcül olabilir. Hem onu bu kadar uzun süre taşımanın etkilerini kim bilebilir? Altı ay, bir yıl sonra, yanımda bana yeniden Şifa verecek bir Aes Sedai olsaydı keşke diyebilirsin."

"Burada bir sene kalmamı mı istiyorsunuz?" dedi Mat yüksek sesle, inanamayarak. Leane ayak değiştirdi ve ona sert bir bakış fırlattı, ama Amyrlin'in sakin hatları değişmedi.

"Belki o kadar uzun değil, oğlum. Ama emin olmamıza yetecek kadar uzun. Kuşkusuz bu kadarını sen de istersin. Kalafatın dayanıp dayanmayacağını bilmeden, çürük tahta var mı yok mu emin olmadan, bir tekneyle yelken açmak ister misin?"

"Teknelerle pek işim olmadı," diye mırıldandı Mat. Doğru olabilirdi. Aes Sedailer asla yalan söylemezdi, ama bu işte Mat için çok fazla 'belki' ve 'olabilir' bulunuyordu. "Evden uzun zamandır uzağım, Anne. Babam ve annem herhalde öldüğümü düşünüyorlardır."

"Onlara mektup yazmak istersen, Emond Meydanı'na götürülmesini sağlayabilirim."

Mat birşeyler daha söylemesini bekledi, ama gelmedi. "Teşekkür ederim, Anne." Küçük bir kahkaha attı. "Babamın beni aramaya gelme-

diğine şaştım doğrusu. Bunu yapacak türden bir adamdır." Emin değildi, ama Amyrlin'in yanıt vermeden önce bir an tereddüt ettiğini düşündü.

"Geldi. Onunla Leane konuştu."

Vakanüvis hemen sözü aldı. "O sırada nerede olduğunu bilmiyorduk, Mat. Ona bunu söyledik ve kar bastırmadan hemen önce gitti. Eve dönüş yolculuğunu kolaylaştırmak için ona biraz altın verdim."

"Kuşkusuz," dedi Amyrlin, "senden haber almak hoşuna gidecektir. Elbette annenin de. Yazdığın zaman mektubu bana ver, ben hallederim."

Ona söylemişlerdi, ama sorması gerekmişti. *Ve Rand'ın babasından bahsetmediler. Belki aldırmayacağını düşündükleri içindir. Belki de... Yak beni, bilmiyorum. Aes Sedailer söz konusu olduğunda, kim bilebilir?* "Yanımda bir arkadaşım vardı, Anne. Rand al'Thor. Onu hatırlarsınız. İyi olup olmadığını biliyor musunuz? İddiaya girerim onun babası da endişelenmiştir."

"Bildiğim kadarıyla," dedi Amyrlin rahatça, "oğlan iyi durumda, ama kim bilebilir? Onu yalnızca bir kez gördüm, Fal Dara'da, seni gördüğüm zaman." Vakanüvis'e döndü. "Belki bir parça turta yemesi iyi olur, Leane. Ve bu kadar çok konuşacaksa, boğazı için de bir şey. Getirilmesini sağlar mısın?"

Uzun boylu Aes Sedai, "Emredersiniz, Anne," diye mırıldanarak çıktı.

Amyrlin Mat'e yeniden döndüğünde gülümsüyordu, ama gözleri mavi buz gibiydi. "Belki Leane'in önünde bile bahsetmenin tehlikeli olacağı konular var. Boşboğazlık ani fırtınalardan daha fazla adam öldürmüştür."

"Tehlikeli mi, Anne?" Mat'in ağzı aniden kurudu, ama dudaklarını yalama dürtüsünü bastırdı. *Işık, Rand hakkında ne kadar bilgiye sahip? Keşke Moiraine bu kadar çok sır saklamasaydı.* "Anne, ben tehlikeli hiçbir şey bilmiyorum. Bildiklerimin de yarısını hatırlamıyorum."

"Boru'yu hatırlıyor musun?"

"Hangi boru bu, Anne?"

Kadın o kadar hızlı kalkıp üzerine eğildi ki, Mat hareket ettiğini ancak gördü. "Benimle oyun oynarsan, oğlum, seni öyle pişman ederim ki annen koşa koşa gelsin diye ağlarsın. Benim oyun oynayacak vaktim yok, senin de öyle. Şimdi, hatırlıyor musun?"

Battaniyeye sıkı sıkı yapıştı, konuşmadan önce yutkunması gerekti. "Hatırlıyorum, Anne."

Kadın birazcık gevşemiş gibi göründü ve Mat midesi bulanarak omuzlarını silkti. Cellat, başını dayadığı kütükten kaldırmasına izin vermiş gibi hissediyordu kendini.

"Güzel. Bu güzel, Mat." Kadın yavaşça oturdu, onu inceledi. "Boru'ya bağlı olduğunu biliyor musun?" Mat sessizce, şok içinde, "bağlı" sözcüğünü tekrarlayınca kadın başını salladı. "Bildiğini sanmıyordum. Bulunduktan sonra Valere Borusu'nu ilk çalan sen oldun. Senin için, ölü kahramanları mezarlarından çağıracak. Başka herkes için, yalnızca bir boru... sen yaşadığın sürece."

Mat derin bir nefes aldı. "Ben yaşadığım sürece," dedi donuk bir sesle, ve Amyrlin başını salladı. "Ölmeme izin verebilirdiniz." Kadın yine başını salladı. "O zaman kimi isterseniz onun çalmasına izin verirdiniz ve Boru yine işlevini görürdü." Bir baş sallama daha. "Kan ve küller! Boru'yu sizin için benim çalmamı istiyorsunuz. Son Savaş geldiğinde, Karanlık Varlık'la savaşmak üzere sizin için kahramanları mezardan çağırmamı istiyorsunuz. Kan ve lanet küller!"

Kadın dirseğini sandalyenin koluna koydu ve çenesini eline dayadı. Gözleri Mat'in üzerinden hiç ayrılmamıştı. "Diğer seçeneği mi tercih ederdin?"

Mat kaşlarını çattı, sonra diğer seçeneğin ne olduğunu hatırladı. Boru'yu başka birisi çalacaksa... "Boru'yu çalmamı mı istiyorsunuz? O zaman Boru'yu çalarım. Çalmayacağımı hiç söylemedim, değil mi?"

Amyrlin çileden çıkmışcasına içini çekti. "Bana Huan amcamı hatırlatıyorsun. Kimse onu zaptedemezdi. O da kumar oynamaktan hoşlanırdı ve çalışmaktansa eğlenmeyi tercih ederdi. Yanan bir evdeki çocukları kurtarırken öldü. İçeride çocuk kaldığı sürece oraya dönmeyi bırakmadı. Sen de onun gibi misin, Mat? Alevler yükseldiği zaman ora-

da olacak mısın?"

Mat kadının gözlerine bakamadı. Sinirli sinirli battaniyeyi çekiştiren ellerini inceledi. "Ben kahraman değilim. Ne yapmam gerekiyorsa yaparım, ama kahraman değilim."

"Bizim kahraman dediklerimizin çoğu yalnızca yapmaları gerekeni yapıyorlardı. Sanırım bu kadarıyla yetinmek zorundayız. Şimdilik. Boru hakkında benden başka kimseyle konuşmamalısın, oğlum. Ya da ona olan bağın hakkında."

Şimdilik mi? diye düşündü Mat. *Şimdi ya da sonra, bundan fazlasını elde edemeyeceksin.* "Kimseye lanet Boru'dan..." Kadın bir kaşını kaldırdı ve Mat sesini alçalttı. "Kimseye bahsetmek istemiyorum. Keşke kimse bilmeseydi. Neden bunu sır olarak saklamak istiyorsunuz? Aes Sedailerinize güvenmiyor musunuz?"

Uzun bir an boyunca, çok ileri gittiğini düşündü. Kadının yüzü sertleşmişti ve bakışları balta saplarını oyabilirdi.

"Sen ve benden başka kimsenin bilmemesini sağlamak elimden gelseydi," dedi soğuk bir sesle, "yapardım. Bir şeyi ne kadar çok kişi biliyorsa, hepsinin niyeti iyi olsa da, bilgi o kadar çok yayılır. Dünyanın büyük bölümü Valere Borusu'nun yalnızca bir efsane olduğunu düşünüyor, efsane olmadığını bilenler ise Avcıların onu henüz bulmadığını sanıyor. Ama Shayol Ghul Boru'nun bulunduğunu biliyor ve bu en azından bazı Karanlıkdostları da biliyor demek. Ama nerede olduğunu bilmiyorlar, ve Işık üzerimizde ışıyorsa, onu senin çaldığını bilmiyorlardır. Gerçekten de peşine Karanlıkdostlarının takılmasını istiyor musun? Yarı-insanlar, ya da başka Gölgedölleri? Boru'yu istiyorlar. Bunu biliyor olmalısın. Işık kadar, Gölge'ye de hizmet edebilir Boru. Ama onlara hizmet etmesi için, seni ele geçirmek ya da öldürmek zorundalar. Bu riske atılmayı istiyor musun?"

Mat, bir battaniye daha olsaydı keşke, diye düşündü, belki bir de kaz tüyü yorgan. Oda aniden çok soğumuştu. "Bana, Karanlıkdostlarının burada beni bulabileceğini mi söylüyorsunuz? Beyaz Kule'nin Karanlıkdostlarını dışarıda tutabileceğini sanıyordum." Selene'nin Kara Ajahlar hakkında söylediklerini hatırladı ve Amyrlin'in buna ne diyece-

ğini merak etti.

"Kalmak için iyi bir sebep, sence de öyle değil mi?" Amyrlin ayağa kalktı, eteklerini düzeltti. "Dinlen, oğlum. Kısa süre sonra kendini çok daha iyi hissetmeye başlayacaksın. Dinlen." Kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

Mat uzun süre tavana bakarak yattı. Bir hizmetkar kadının turtasıyla bir sürahi süt getirdiğini, giderken de boş kaplarla dolu tepsiyi götürdüğünü fark etmedi bile. Midesi elma ve baharat kokularını alınca yüksek sesle guruldadı, ama ona da aldırmadı. Amyrlin onu ağıldaki koyun gibi tutabileceğini sanıyordu. Ve Selene... *Işık aşkına, o kim? Ne istiyor?* Selene bazı konularda haklı çıkmıştı; ama Amyrlin ona onu kullanmayı düşündüğünü ve bunu nasıl yapacağını söylemişti. Bir açıdan. Söylediklerinde, Mat'in hiç işine gelmeyecek kadar çok boşluk vardı, içine ölümcül bir şey kaydırılabilecek kadar çok boşluk. Amyrlin bir şey istiyordu, Selene bir şey istiyordu; aralarında çekiştirdikleri halat da Mat'ti. O ikisinin arasında kalmaktansa Trolloclarla yüzleşmeyi tercih edeceğini düşündü.

Tar Valon'dan çıkmanın bir yolu olmalıydı, iki kadının elinden kurtulmanın bir yolu. Irmağın ötesine geçmeyi bir başarırsa, Aes Sedailerin elinden uzak durabilirdi. Selene'nin de, Karanlıkdostlarının da. Bundan emindi. Bir yol olmalıydı. Tek yapması gereken, her açıdan düşünmekti.

Turta masada soğudu.

21

DÜŞLER DÜNYASI

Egwene, loş koridorda seğirtirken ellerini bir el havlusuna sildi. İki kez yıkamış olmasına rağmen elleri hâlâ yağlıymış gibi geliyordu. Dünyada o kadar çok tencere olabileceğini hiç sanmazdı. Ve bugün fırınların yakıldığı gündü, bu yüzden kova kova kül taşınması gerekmişti. Ve ocaklar temizlenmişti. Ve masalar ince kumla kemik beyazı olana dek ovulmuştu. Ve ellerin, dizlerin üzerinde, yerler silinmişti. Beyaz elbisesinde kül ve yağ lekeleri vardı. Sırtı ağrıyordu ve yatağında olmak istiyordu ama Verin, sözde odasına yemek istemek için mutfağa gelmiş, yanından geçerken gelmesini fısıldamıştı.

Verin'in odaları kütüphanenin üzerinde, yalnızca birkaç Kahverengi Aes Sedai tarafından kullanılan koridorlardaydı. Sanki orada yaşayan kadınlar hizmetkarlara sık sık ortalığı temizletmekle ilgilenemeyecek kadar önemli şeylerle meşgulmüş gibi tozlu bir hava vardı koridorlarda. Tuhaf şekillerde dönüyor, bazen beklenmedik bir biçimde alçalıp yükseliyorlardı. Duvar halılarının sayısı pek azdı, renkli örgüleri donuklaşmıştı, görünüşe göre diğer her şey gibi onlar da nadiren temizleniyordu. Lambaların çoğu yakılmamış, koridorun çoğuna bir kasvet hakim olmuştu. Egwene, ileride gördüğü birkaç beyazlı –belki işlerinin peşinde koşturan bir çömez ya da hizmetkar– dışında, koridorda yalnız olduğunu düşündü. Çıplak siyah ve beyaz döşeme taşları üzerinde tıkırdayan ayakkabıları, koridorlarda yankılanıyordu. Burası Kara Ajahı

düşünen biri için rahatlatıcı bir yer değildi.

Verin'in aramasını söylediği şeyi buldu. Bir yükseltinin üzerinde, atlı bir kralın bir başka kralı teslim aldığı tozlu bir duvar halısının yanında, koyu renk kaplamalı bir kapı. Verin o iki adamın adını söylemişti –Artur Şahinkanadı doğmadan yüzlerce yıl önce ölmüş adamlar; Verin bu tür şeyleri hep bilirdi– ama Egwene isimlerini de, hükmettikleri, uzun zaman önce kaybolmuş ülkelerin adlarını da hatırlayamıyordu. Yine de, bu Verin'in tasvirine uyan tek duvar halısıydı.

Kendi ayak sesleri dışında, koridor öncekinden de boş görünüyordu. Ve daha tehditkar. Kapıyı çaldı ve dalgın bir "Kim o? İçeri gir," duyunca telaşla girdi.

Odaya adım attı, durdu ve baktı. İç odalara giden bir kapı ve etrafa asılmış, kat kat yeryüzü haritasıyla gece gökyüzünün haritalarına benzeyen şeyler haricinde, tüm duvarlar raflarla doluydu. Bazı takım yıldızların isimlerini hatırladı –Sabanlı Adam ve Samanarabası, Okçu ve Beş Kızkardeş– ama diğerleri yabancıydı. Neredeyse her düz yüzey kitaplar, kağıtlar, parşömenlerle doluydu ve yığınların arasına, tepesine her tür tuhaf nesne saçılmıştı. Cam ve metalden tuhaf şekiller, iç içe geçmiş küreler ve tüpler, çember içinde çemberler, hemen her şekilden kemiklerin ve kafataslarının arasında duruyordu. Egwene'in elinden pek de büyük olmayan doldurulmuş bir baykuşa benzeyen şey, bembeyaz bir kertenkele kafatası gibi duran –ama kolundan daha uzun, parmaklarından daha iri kıvrık dişlere sahip olduğu için, öyle olamayacak– bir şeyin üzerine tünemişti. Şamdanlar gelişigüzel dağıtılmış, orada bol bol ışık veriyor, burada gölge düşürüyordu, bazıları ise her an kağıtları ateşe verebilecekmiş gibi duruyordu. Baykuş Egwene'e gözlerini kırptı ve kız irkilerek sıçradı.

"Ah, evet," dedi Verin. Odadaki diğer her şey kadar dağınık bir masanın arkasına oturmuştu. Elinde dikkatle tuttuğu yırtık bir kağıt parçası vardı. "Geldin demek. Evet." Egwene'in gözucuyla baykuşa baktığını gördü ve dalgın dalgın, "Fareleri uzak tutuyor. Kağıtları kemirmesinler diye," dedi. Tüm odayı işaret eden bir el hareketi yaptı, bu hareketi ona elindeki kağıdı hatırlattı. "Büyüleyici bir şey bu. Essamlı Rosel Ki-

rılış'tan yüzden fazla sayfa kurtulduğunu söylüyor. Kırılış'tan yalnızca iki yüz yıl sonra yazmış olduğu için doğru olmalı, ama benim bildiğim kadarıyla bugüne kalan tek sayfa bu. Belki de tek kopya. Rosel onun dünyanın yüzleşemeyeceği sırlar sakladığını yazmış ve bu sırlardan açık açık bahsetmemiş. Bu sayfayı bin kez okudum, ne demek istediğini çözmeye çalıştım."

Minik baykuş Egwene'e yine gözlerini kırptı. Kız ona bakmamaya çalıştı. "Ne diyor, Verin Sedai?"

Verin, tıpkı baykuş gibi gözlerini kırptı. "Ne mi diyor? Doğrudan çeviriyorum, o yüzden Yüksek Lisan'da şarkı söyleyen bir ozanın sözleri gibi geliyor. Dinle. 'Karanlığın Yüreği. Ba'alzamon. İsmin esrarının ardındaki ismin içinde gizli isim. Sırla perdelenmiş sırrın içinde gömülü sır. Umuda İhanet Eden. Ishamael tüm umuda ihanet ediyor. Gerçek yakıyor ve dağlıyor. Umut gerçeğin önünde güçten düşüyor. Kalkanımız bir yalan. Karanlığın Yüreği'ne kim karşı durabilir? Umuda İhanet Eden'in karşısına kim çıkabilir? O gölge ruhu, Gölge'nin Ruhu–" İçini çekerek sustu. "Burada sona eriyor. Bundan ne çıkarıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Egwene. "Hiç hoşlanmadım."

"Eh, neden hoşlanasın ki, çocuğum? Neden hoşlanasın ya da anlayasın? Onu kırk senedir inceliyorum ve ben de anlamıyorum." Verin kağıdı dikkatle, köseleden, içi ipek kaplanmış bir dosyanın içine koydu, sonra dosyayı kayıtsızca bir kağıt yığınının içine soktu. "Ama sen bunun için gelmedin." Kendi kendine mırıldanarak masanın üzerini araştırdı, birkaç kez kağıt ya da parşömen yığınlarını devrilmeden yakaladı. Sonunda ince, karınca duası gibi bir elyazısıyla yazılmış ve yumru yumru bir sicimle bağlanmış bir avuç kağıt buldu. "İşte, çocuğum. Liandrin ve onunla giden kadınlar hakkında bilinen her şey. İsimleri, yaşları, Ajahları, nerede doğdukları. Kayıtlarda bulabildiğim her şey. Hatta çalışmalarında nasıl performans gösterdikleri. Ayrıca yanlarında götürdükleri ter'angrealler hakkında bildiklerimiz, ki fazla değil. Çoğunlukla, yalnızca tasvirler. Bunların herhangi birinin yardımı olur mu, bilmiyorum. İçlerinde faydalı hiçbir şey göremedim."

"Belki bizden biri bir şey görür." Ani bir kuşku dalgası Egwene'i ha-

zırlıksız yakaladı. *Verin bir şeyi dışında bırakmadıysa tabii.* Amyrlin Verin'e, sırf zorunlu olduğu için güveniyor gibiydi. Ya Verin de Kara Ajahsa? Egwene silkelendi. Verin'le ta Tümentepe'den Tar Valon'a yolculuk etmişti, ve bu tombul alimin bir Karanlıkdostu olduğuna inanmayı reddediyordu. "Sana güveniyorum, Verin Sedai." *Gerçekten güvenebilir miyim?*

Aes Sedai ona yine gözlerini kırptı, sonra aklına hangi düşünce gelmişse, başını iki yana sallayarak kafasından attı. "Sana verdiğim liste önemli de olabilir, kağıt israfı da, ama seni çağırmamın tek sebebi bu değildi." Masadaki nesnelerin yerini değiştirmeye, yer açmak için dengesiz yığınları daha da yükseltmeye başladı. "Anaiya'nın söylediklerinden, bir Düşgören olabileceğini anladım. Son Düşgören dört yüz yetmiş üç sene önceki Corianin Nedeal'dı ve kayıtlardan çıkarabildiğim kadarıyla, bu unvanı pek az hak ediyordu. Sen de gerçekten Düşgören çıkarsan oldukça ilginç olacak."

"Beni sınadı, Verin Sedai, ama düşlerimin gelecekten haber verdiğinden emin olamadı."

"Bu, bir Düşgörenin yaptıklarının yalnızca bir kısmıdır, çocuğum. Belki en önemsiz kısmı. Bence Anaiya kızları hazırlama işini biraz fazla ağırdan alıyor. Şuraya bak." Verin bir parmakla, boşalttığı alana, eski balmumu cilanın üstünü kaplamış olan tozun üzerine paralel çizgiler çizdi. "Bunlar, Desen'de önemli dönüm noktalarını, değişik seçimler yapılmış olsa ortaya çıkabilecek dünyaları temsil ediyor olsun."

"Geçit Taşları ile ulaşılan dünyalar," dedi Egwene, Tümentepe'den gelirken Verin'in verdiği dersleri dinlediğini belli etmek için. Bunun kendisinin bir Düşgören olup olmamasıyla ne ilgisi olabilirdi?

"Çok güzel. Ama Desen bundan da karmaşık olabilir, çocuğum. Çark yaşamlarımızı dokuyarak bir Çağ'ın Desen'ini oluşturur, ama Çağların kendileri de Çağların Danteli'ne, Büyük Desen'e dokunur. Ama bunun dokunun onda biri bile olup olmadığını kim bilebilir? Efsaneler Çağı'nda bazı kişiler, inanması ne kadar zor olsa da, Geçit Taşları ile ulaşılanlardan daha zor ulaşılabilen başka dünyaların varlığına inanıyordu. Onlar da şu şekilde uzanıyor olsun." İlk takımı kesen başka çiz-

giler çizdi. Bir an onlara baktı. "Dokunun atkı ve çözgüleri. Belki Zaman Çarkı dünyaları kullanarak daha da büyük bir Desen dokuyordur." Doğrularak ellerindeki tozu silkeledi. "Eh, ne burada, ne orada. Bu dünyaların tamamında, diğer varyasyonlar ne olursa olsun, birkaç şey sabittir. Bunlardan biri, Karanlık Varlık'ın hepsinde tutsak olması."

Egwene elinde olmadan, Verin'in çizdiği çizgilere bakmak için yaklaştı. "Hepsinde mi? Bu nasıl olabilir? Her dünya için bir Yalanların Babası olduğunu mu söylüyorsun?" Sayısız Karanlık Varlık olduğu düşüncesi ürpermesine sebep oldu.

"Hayır, çocuğum. Bütün bu dünyalarda aynı anda bulunan tek bir Yaratıcı var. Aynı şekilde, yine tüm dünyalarda aynı anda bulunan tek bir Karanlık Varlık var. Eğer bir dünyada Yaratıcı'nın yaptığı zindandan kurtulursa, hepsinde kurtulmuş olur. Bir tanesinde tutsak kaldığı sürece, hepsinde tutsak kalır."

"Bu mantıklı gelmiyor," diye itiraz etti Egwene.

"Paradoks, çocuğum. Karanlık Varlık paradoks ve kaosun bedenleşmiş halidir, mantık ve sağduyunun yok edicisidir, denge bozucu, düzen yıkıcıdır."

Baykuş aniden sessiz kanatlarla havalandı, Aes Sedai'nin arkasındaki rafın üzerinde duran iri, beyaz kafatasının üzerine kondu. Gözlerini kırparak iki kadına baktı. Egwene içeri girdiğinde kafatasını fark etmişti. Kıvrık boynuzlara ve uzun burna bakarak ne tür koçun bu kadar iri kafası olabileceğini düşünmüştü. Şimdi kafatasının yuvarlaklığını, yüksek alnı fark etti. Koç kafatası değil. Bir Trolloc.

Titrek bir nefes aldı. "Verin Sedai, bunun benim Düşgören olmamla ne ilgisi var? Karanlık Varlık Shayol Ghul'de tutsak ve ben onun kaçabileceğini düşünmek bile istemiyorum." *Ama zindanındaki mühürler zayıflıyor. Artık bunu çömezler bile biliyor.*

"Düşgören olmakla ilgisi mi? Ne ilgisi olsun, hiç yok, çocuğum. Hepimizin şu ya da bu şekilde Karanlık Varlık'a meydan okumamız gerekmesi dışında. O şimdi tutsak, ama Desen Rand al'Thor'u dünyaya boşu boşuna getirmedi. Yenidendoğan Ejder Mezarın Efendisi'nin karşısına çıkacak; bu kadarı kesin. Rand o kadar uzun süre hayatta kalır-

sa, elbette. Karanlık Varlık, becerebilirse Desen'i çarpıtmaya çalışacak. Eh, konumuzun oldukça dışına çıktık, değil mi?"

"Beni affet, Verin Sedai, ama bunun" –Egwene toza çizilmiş çizgilere işaret etti– "benim Düşgören olmamla hiç ilgisi yoksa, bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"

Verin, kız bile bile kalın kafalılık ediyormuş gibi baktı. "Hiç mi? Elbette ilgisi var, çocuğum. Mesele şu ki, Yaratıcı ve Karanlık Varlık dışında bir sabit daha var. Bu diğer dünyaların *içinde* bulunan bir dünya var, aynı anda her birinin içinde. Ya da belki onları çevreleyen bir dünya. Efsaneler Çağı'ndaki yazarlar ona *Tel'aran'rhiod*, 'Görünmeyen Dünya' diyordu. Belki 'Düşler Dünyası' daha iyi bir çeviri olur. Çok kişi –yönlendirmeyi hayal bile edemeyecek sıradan insanlar– bazen düşlerinde *Tel'aran'rhiod*'a kısa bakışlar fırlatırlar, hatta onun aracılığıyla diğer dünyalardan görüntüler yakalarlar. Düşlerinde gördüğün bazı tuhaf şeyleri düşün. Ama bir Düşgören, çocuğum –gerçek bir Düşgören– *Tel'aran'rhiod*'a girebilir."

Egwene yutkunmaya çalıştı, ama boğazına oturan yumru yüzünden yapamadı. *İçine girmek mi?* "Ben... ben Düşgören olduğumu sanmıyorum, Verin Sedai. Anaiya Sedai'nin sınamaları..."

Verin sözünü kesti. "... öyle ya da böyle, hiçbir şey kanıtlamaz. Ve Anaiya hâlâ pekala bir Düşgören olabileceğini düşünüyor."

"Sanırım olup olmadığımı zamanla anlayacağım," diye mırıldandı Egwene. *Işık, olmak istiyorum, değil mi? Öğrenmek istiyorum! Hepsini istiyorum!*

"Bekleyecek zamanın yok, çocuğum. Amyrlin sana ve Nynaeve'e büyük bir görev verdi. Kullanabileceğiniz her araca el atmalısınız." Verin masanın üzerindeki yığından kırmızı, ahşap bir kutu çekip çıkardı. Kutu kağıt yığınları saklayabilecek kadar büyüktü, ama Aes Sedai kapağı azıcık araladıktan sonra içinden aldığı tek şey taştan yapılmış, mavi, kahverengi, kırmızı benekler ve çizgilerle dolu, yüzük olarak kullanılamayacak kadar büyük bir yüzük oldu. "Al, çocuğum."

Yüzüğü almak için kağıtları ittiren Egwene'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. Yüzük kesinlikle taşa benziyordu, ama çelikten sert, kurşundan

ağır gibiydi. Ve çemberi çarpıktı. Bir kenar boyunca parmağını gezdirecek olsa, iki kez çevresinde dolaşırdı, bir kez içinde, bir kez dışında; yalnızca tek bir kenarı vardı. Egwene, sırf kendini ikna etmek için parmağını o kenar boyunca iki kez dolaştırdı.

"Corianin Nedeal," dedi Verin, "ömrünün büyük bir bölümü boyunca bu *ter'angreal*i üzerinde bulundurdu. Artık sen taşıyacaksın."

Egwene neredeyse yüzüğü düşürüyordu. *Bir* ter'angreal *mi? Bir* ter'angreal *mi taşıyacağım?*

Verin geçirdiği şoku fark etmemiş gibiydi. "Anlattıklarına bakılırsa, bu yüzük *Tel'aran'rhiod*'a geçişi kolaylaştırıyor. Ona dokunarak uyunduğu sürece, Aes Sedailer kadar Yeti'ye sahip olmayanların da işine yarayacağını iddia ediyordu. Tehlikeler var, elbette. *Tel'aran'rhiod* başka düşler gibi değildir. Orada olanlar gerçektir; ona gözatmak yerine, orada bulunursun." Elbisesinin kol yenini çekti, önkolu kadar uzun, solgun bir yara izi gösterdi. "Ben de birkaç sene önce bir kez denedim. Anaiya'nın Şifa'sı olması gerektiği kadar işe yaramadı. Bunu hatırla." Aes Sedai yenini indirdi.

"Dikkatli olacağım, Verin Sedai." *Gerçek mi? Benim düşlerim bu haliyle bile yeterince kötü. Yara izi bırakan düşler istemiyorum! Onu bir çuvala koyacağım, karanlık bir köşeye tıkacağım ve orada bırakacağım. Ben...* Ama öğrenmek istiyordu. Aes Sedai olmak istiyordu ve beş yüzyıldır bir Düşgören Aes Sedai çıkmamıştı. "Çok dikkatli olacağım." Yüzüğü kesesine koydu ve iplerini iyice sıktı, sonra Verin'in verdiği kağıtları aldı.

"Onu saklaman gerektiğini unutma, çocuğum. Hiçbir çömez, hatta hiçbir Kabuledilmiş böyle bir şeye sahip olamaz. Ama senin işine yarayabilir. Onu gizli tut."

"Peki, Verin Sedai." Verin'in yara izini hatırladı ve tam o anda başka bir Aes Sedai'nin gelip yüzüğü ondan almasını diledi.

"Güzel, çocuğum. Şimdi git. Geç oluyor ve yarın sabah, kahvaltıya yardım etmek için erken kalkmalısın. İyi uykular."

Verin bir süre Egwene'in arkasından kapanan kapıya bakarak oturdu. Baykuş arkasında usulca öttü. Kırmızı kutuyu önüne çekerek kapağı tamamen açtı ve içindeki boşluğu neredeyse tamamen dolduran şeye bakarak kaşlarını çattı.

Düzgün bir elyazısıyla doldurulmuş bir yığın sayfa. Kullanılan siyah mürekkep, beş yüz sene içinde pek az solmuştu. Corianin Nedeal'ın notları, o özel *ter'angreal*i incelemekle geçirdiği elli senede öğrendiği her şey. Sırlarla dolu bir kadındı bu Corianin. Bilgisinin büyük kısmını herkesten saklamış, yalnızca bu kağıtlara emanet etmişti. Yalnızca şans ve kütüphanedeki eski kağıtları karıştırma alışkanlığı Verin'in onları bulmasını sağlamıştı. Bildiği kadarıyla, ondan başka hiçbir Aes Sedai'nin o *ter'angreal*den haberi yoktu; Corianin onun varlığını kayıtlardan çıkarmayı başarmıştı.

Bir kez daha yazmaları yakmayı düşündü, tıpkı onları Egwene'e vermeyi düşündüğü gibi. Ama bilgiyi, herhangi bir bilgiyi yok etmek ona göre günahtı. Ve diğerine gelince... *Hayır. Her şeyi olduğu gibi bırakmak en iyisi. Ne olacaksa olacak.* Kapağı kapattı. *Şimdi, o sayfayı nereye koymuştum?*

Kaşlarını çatarak kitap ve kağıt yığınları arasında dosyayı aramaya başladı. Egwene aklından çıkmıştı bile.

22

YÜZÜĞÜN BEDELİ

Egwene Verin'in odasından çıktıktan sonra yalnızca kısa bir mesafe gitmişti ki Sheriam'la karşılaştı. Çömezler Sorumlusu dalgın dalgın kaşlarını çatmıştı.

"Biri Verin'in seninle konuştuğunu hatırlamasaydı seni bulamayacaktım." Aes Sedai'nin sesi biraz sinirli çıkıyordu. "Gel, çocuğum. Her şeyi bekletiyorsun! O kağıtlar ne?"

Egwene kağıtları biraz daha sıkı kavradı. Sesinin uysal ve saygılı çıkmasına çalıştı. "Verin Sedai onları incelemem gerektiğini düşünüyor, Aes Sedai." Sheriam onları görmek isterse ne yapacaktı? Reddetmek için ne bahane gösterecekti, Kara Ajah'tan on üç kadın ve çaldıkları *ter'angreal*leri gösteren sayfaları nasıl açıklayacaktı?

Ama Sheriam sorar sormaz kağıtları unutmuş gibiydi. "Bunu boşver. İsteniyorsun ve herkes bekliyor." Egwene'in kolunu tuttu ve onu daha hızlı yürümeye zorladı.

"İsteniyor muyum, Sheriam Sedai? Ne için bekliyorlar?"

Sheriam öfkeyle başını iki yana salladı. "Kabuledilmişliğe terfi edeceğini unuttun mu? Yarın çalışma odama geldiğin zaman yüzük parmağında olacak, ama bunun seni fazla teselli edeceğinden kuşkuluyum."

Egwene durmaya çalıştı, ama Aes Sedai onu yürümeye zorladı. Kütüphane duvarları boyunca aşağı doğru kıvrılan dar bir merdivene götürdü. "Bu gece mi? Hemen mi? Ama yarı uyuyorum, Aes Sedai, ve kir-

liyim ve... daha günlerim var sanıyordum. Hazırlanmak için. Hazır olmak için."

"Saatler hiçbir kadını beklemez," dedi Sheriam. "Çark dilediği gibi, *dilediği zaman* dokur. Dahası, nasıl hazırlanacaksın ki? Zaten bilmen gerekenleri biliyorsun. Arkadaşın Nynaeve'in zamanında bildiğinden daha fazla." Egwene'i merdivenlerin dibindeki küçük bir kapıdan ittirdi ve aşağı doğru kıvrılan dar bir rampaya giden bir başka koridorda hızla yürümeye başladılar.

"Dersleri dinledim," diye itiraz etti Egwene, "ve onları hatırlıyorum, ama... bir gece uyuyamaz mıyım?" Sarmallar çizen rampanın sonu yok gibiydi.

"Amyrlin Makamı beklemenin anlamı olmadığına karar verdi." Sheriam Egwene'e gözucuyla bakarak gülümsedi. "Tam olarak kullandığı sözler şunlardı, 'Balığı ayıklamaya karar vermişsen, çürüyene kadar beklemenin faydası yoktur.' Elayne çoktan kemerlerden geçmiş olmalı ve Amyrlin bu gece senin de geçmen konusunda kararlı. Bu telaşın sebebini anladığımdan değil," diye ekledi, biraz da kendi kendine, "ama Amyrlin emrettiği zaman, biz itaat ederiz."

Egwene sessizlik içinde rampadan aşağı sürüklenmesine izin verdi. Midesinde bir düğüm oluşmaya başlamıştı. Nynaeve Kabuledilmişliğe yükselirken olanlar konusunda pek açık konuşmamıştı. Aslında, yüzünü buruşturarak "Aes Sedailerden nefret ediyorum!" demek dışında hiç konuşmamıştı. Rampa sonunda Kule'nin çok altında, adanın kaya tabanının içindeki geniş bir koridorda sona erdiğinde, Egwene titriyordu.

Koridor sade ve süssüzdü, içine oyulduğu açık renk kaya düzgün bir biçimde yontulmuş, ama bunun dışında dokunulmamıştı. Sadece bir kapı vardı; koridorun en sonunda bulunan, iki kanatlı, koyu renk ahşap bir kapı. Kapı kale kapısı kadar yüksek ve sadeydi, ama tahtaları pürüzsüzdü ve iyi bir işçilikle yapılmıştı. Kapının iki kanadı öyle dengeliydi ki, Sheriam birini kolayca ittirip açtı ve arkasından Egwene'i çekerek büyük, kubbeli bir odaya soktu.

"Nihayet!" diye terslendi Elaida. Kızıl saçaklı şalının içinde bir kenarda, üzerinde üç iri gümüş kadeh bulunan bir masanın yanında du-

ruyordu.

Yüksek sehpaların üzerindeki lambalar odayı ve kubbenin altında duran şeyi aydınlatıyordu. Tam da altından yürüyerek geçilebilecek yükseklikte üç tane gümüşsü yuvarlak kemer, yine gümüşsü kalın bir halkanın üzerinde yükseliyordu; halkaya bağlandıkları noktada birbirlerine de dokunuyorlardı. Kemerlerin halkayla birleştiği üç noktanın önünde, şalları sırtlarında üç Aes Sedai oturuyordu. Yeşil Ajah'tan olan Aes Sedai Alanna idi, ama Egwene Sarı ve Beyaz Aes Sedaileri tanımıyordu.

Kucak açtıkları *saidar*'ın parıltısıyla çevrelenmiş olan Üç Aes Sedai bakışlarını kemerlere dikmişti ve gümüş yapının içinde bir parıltı titreşerek, büyüyerek yanıt veriyordu. Yapı bir *ter'angreal* idi ve Efsaneler Çağı'nda her ne için yapılmışsa, artık çömezlerin Kabuledilmiş olmak için içinden geçmeleri gerekiyordu. Bu yapının içinde, Egwene korkularıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Üç kez. Kemerlerin içindeki beyaz ışık artık titreşmiyordu; sanki zapt edilmiş gibi içeride duruyor, ama boşluğu dolduruyor, matlaştırıyordu.

"Sakin ol, Elaida," dedi Sheriam sükunetle. "Kısa süre sonra bitecek." Egwene'e döndü. "Bunda çömezlere üç şans verilir. İçeri girmeyi iki kez reddedebilirsin, ama üçüncü kez reddettikten sonra bir daha dönmemek üzere Kule'den gönderilirsin. Genelde böyledir ve reddetme hakkına da kesinlikle sahipsin, ama reddedersen Amyrlin'in pek memnun kalacağını sanmıyorum."

"O kıza bu şans verilmemeli." Elaida'nın sesi sertti ve yüzü de sesinden daha yumuşak değildi. "Nasıl bir potansiyeli olduğu umurumda bile değil. Kule'nin kapısının önüne konmalı. Bu olmuyorsa da gelecek eden on sene boyunca yer silmesi sağlanmalı."

Sheriam Kızıl kardeşe keskin bir bakış fırlattı. "Elayne konusunda bu kadar katı değildin. Bunun parçası olmayı sen istedin, Elaida –belki de Elayne yüzünden– ve bu kız için de rolünü gerektiği gibi yerine getireceksin. Yoksa git, ben de başkasını bulayım."

İki Aes Sedai bakışlarını birbirlerine dikti, öyle ki Egwene çevrelerinde Tek Güç'ün parıltısını görse şaşmayacaktı. Eladia sonunda başını

arkaya attı ve duyulur bir sesle burnunu çekti.

"Yapılması gerekiyorsa, yapalım. Sefil kıza reddetme hakkını ver de işimize bakalım. Geç oldu."

"Reddetmeyeceğim." Egwene'in sesi titriyordu, ama titremeyi bastırdı ve başını dik tuttu. "Yapmak istiyorum."

"Güzel," dedi Sheriam. "Güzel. Şimdi sana, senin durduğun yerde durana kadar hiçbir kadının işitemeyeceği iki şey söyleyeceğim. Bir kez başlayınca, sonuna dek gitmelisin. Herhangi bir noktada reddedersen, üçüncü kez reddetmişsin gibi Kule'den çıkartılırsın. İkinci olarak, aramak, çabalamak tehlikeyi bilmektir." Sesi, bunu defalarca söylemiş gibi çıkıyordu. Gözlerinde bir anlayış ışığı vardı, ama yüzü Elaida'nınki kadar sertti. Anlayış Egwene'i sertlikten daha fazla korkuttu. "Bazı kadınlar girdi ama bir daha hiç çıkmadı. *Ter'angreal* sessizleşmeye bırakıldığında, orada değildiler. Ve bir daha hiç görülmediler. Hayatta kalacaksan, azimli olmak zorundasın. Tereddüte düşersen, başaramazsan..." Sheriam'ın sesi telaffuz edilmemiş sözcüklerin hedefi bulmasını sağladı; Egwene ürperdi. "Bu senin son şansın. Şimdi reddedersen, daha ilk reddin sayılır. İki kez daha deneyebilirsin. Şimdi kabul edersen, geri dönüş yok. Reddetmek ayıp değil. Ben ilk seferinde yapamadım. Seç."

Bir daha hiç çıkmadılar mı? Egwene yutkundu. *Ben Aes Sedai olmak istiyorum. Ve ilk önce Kabuledilmiş olmalıyım.* "Kabul ediyorum."

Sheriam başını salladı. "O zaman hazırlan."

Egwene gözlerini kırpıştırdı, sonra hatırladı. İçeri çıplak girmesi gerekiyordu. Verin'in verdiği kağıtları yere koymak için eğildi –sonra da tereddüt etti. Onları burada bırakırsa, Sheriam ya da Elaida, Egwene *ter'angreal*in içindeyken onları karıştırabilirlerdi. Kesesindeki küçük *ter'angreal*i bulabilirlerdi. Devam etmeyi reddederse, onları saklayabilir, belki Nynaeve'e bırakabilirdi. Nefesi kesildi. *Artık reddedemem. Çoktan başladım.*

"Şimdiden reddetmeye mi karar verdin, çocuğum?" diye sordu Sheriam, kaşlarını çatarak. "Artık ne anlama geleceğini bilerek?"

"Hayır, Aes Sedai," dedi Egwene telaşla. Hızlı hızlı giysilerini çıkar-

dı, katladı, kesenin ve kağıtların üzerine koydu. Böyle idare etmek zorundaydı.

*Ter'angreal*ın yanında, Alanna aniden konuştu. "Bir tür... tını var." Gözlerini kemerden ayırmadı. "Sanki bir yankı. Nereden geliyor, bilemiyorum."

"Sorun mu var?" diye sordu Sheriam keskin bir sesle. O da şaşırmış görünüyordu. "Sorun varsa içeri kimseyi göndermem."

Egwene özlemle giysi yığınına baktı. *Lütfen, evet, Işık, bir sorun olsun. Girmeyi reddetmeden o kağıtları saklamamı sağlayacak bir şey.*

"Hayır," dedi Alanna. "Düşünmeye çalışırken kulağının dibinde vızıldayan bir ısır-beni gibi, ama etkisi yok. Sözünü bile etmezdim, ama daha önce böyle bir şey olduğunu hiç duymadım." Başını iki yana salladı. "Yok oldu."

"Belki," dedi Elaida soğuk soğuk, "diğerleri böylesine küçük bir şeyin bahsetmeye değmeyeceğini düşünmüşlerdir."

"Devam edelim." Sheriam'ın ses tonu daha fazla oyalanmaya tahammül etmeyeceğini gösteriyordu. "Gel."

Egwene giysilerine ve gizli kağıtlarına son bir bakış fırlatarak kemerlere doğru yürüdü. Çıplak ayaklarının altındaki taş buz gibiydi.

"Yanında kimi getirdin, kardeşim?" dedi Elaida resmi bir sesle.

Sheriam, ölçülü adımlar atmaya devam ederek yanıtladı, "Kabuledilmişlik için aday olarak gelen birini, kardeşim." *Ter'angreal*ın çevresindeki üç Aes Sedai kıpırdamadı.

"Hazır mı?"

"Olduğu kişiyi arkada bırakmaya ve korkularının içinden geçip Kabuledilmişlik hakkı kazanmaya hazır."

"Korkularını tanıyor mu?"

"Onlarla hiç yüzleşmedi, ama şimdi gönüllü."

"O zaman korktukları ile yüzleşsin." O resmiyet içinde bile, Elaida'nın sesinde tatmin vardı.

"İlk sefer," dedi Sheriam, "geçmiş için. Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol."

Egwene derin bir nefes alıp öne adım attı, kemere ve parıltının içi-

ne girdi. Işık onu tamamen yuttu.

"Jaim Dawtry uğradı. Çerçi Baerlon'dan tuhaf haberler getirmiş."

Egwene salladığı beşikten başını kaldırdı. Rand eşikte duruyordu. Bir an Egwene'in başı döndü. Bakışlarını şaşkınlık içinde bir Rand'a *–kocam–* bir beşikteki çocuğa *–kızım–* çevirdi.

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.

Bu kendi düşüncesi değil, bedensiz bir sesti; kafasının belki içinden belki dışından gelen, bir erkeğe ya da kadına ait olabilecek ama duygusuz ve bilinemez bir ses. Bir şekilde, ona tuhaf gelmedi.

Şaşkınlık ânı geçti. Artık hayret edilecek tek şey, neden herhangi bir şeyin ona garip gelmiş olduğuydu. Elbette Rand onun kocasıydı –onun yakışıklı, sevgi dolu kocası. Joiya da kızıydı –İki Nehir'deki en güzel, en tatlı küçük kız. Rand'ın babası Tam koyunların yanındaydı, sözde Rand ahırda çalışabilsin diye, ama aslında Joiya ile oynamak için daha fazla zamana sahip olması için. Bu akşam Egwene'in annesi ile babası köyden gelecekti. Ve anneliğin Egwene'in bir gün Hikmet olarak kendi yerini alması için yapacağı çalışmaları engelleyip engellemediğini görmek üzere, Nynaeve.

"Ne tür haberler?" diye sordu. Beşiği yine sallamaya başladı ve Rand sırıtarak kundak bezleri içindeki minik bebeğe yaklaştı. Egwene hafifçe kendi kendine güldü. Rand kızına öyle hayrandı ki, insanların söylediklerinin yarısını duymuyordu. "Rand? Ne tür haberler? Rand?"

"Ne?" Sırıtışı kayboldu. "Tuhaf haberler. Savaş. Dünyanın çoğu yerine yayılmış büyük bir savaş varmış, Jaim öyle diyor." Bu tuhaf bir haberdi; savaş haberleri, savaşlar sona erip de üstünden epeyce vakit geçmeden nadiren İki Nehir'e ulaşırdı. "Herkesin Shawkin, Sanchan ya da öyle bir şey denilen bir halkla savaşıldığını söylüyor. Onlardan bahsedildiğini hiç duymamıştım."

Egwene biliyordu –bildiğini sanıyordu– her ne ise, gitti.

"Sen iyi misin?" diye sordu Rand "Burada bizi rahatsız edecek bir şey değil, yüreğim. Savaşlar asla İki Nehir'e dokunmaz. Biz her yerden, kimsenin aldırış etmeyeceği kadar uzağız."

"Üzülmedim. Jaim başka bir şey söyledi mi?"

"İnanabileceğin şeyler değil. Bir Coplin gibi konuşuyordu. Çerçi bu halkın savaşta Aes Sedaileri kullandığını söylüyor dedi, ama sonra da onlara bir Aes Sedai teslim eden herkese bin altın marka önerdiklerini iddia etti. Dahası, Aes Sedaileri saklayanları da öldürüyorlarmış. Hiç mantıklı gelmiyor. Neyse, bizi rahatsız edecek bir şey değil. Hepsi buradan çok uzakta."

Aes Sedai. Egwene başına dokundu. *Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.*

Rand'ın da kendi başına dokunduğunu fark etti. "Baş ağrısı mı?" diye sordu.

Rand, bakışları aniden gergin, başını salladı. "Nynaeve'in verdiği şu toz son birkaç gündür işe yaramıyor gibi."

Egwene tereddüt etti. Bu baş ağrıları onu endişelendiriyordu. Artık her seferinde daha da kötüleşiyorlardı. En kötüsü de daha başta fark ettiği ve hiç fark etmemiş olmayı dilediği bir şeydi. Rand'ın başı ağrıdıktan kısa süre sonra tuhaf şeyler oluyordu. Berrak gökten yıldırım düşüyor, Tam ile birlikte temizledikleri bir tarlada, iki gündür sökmeye çalıştıkları bir meşe kökünü paramparça ediyordu. Nynaeve'in rüzgarı dinlediği zaman geldiğini işitmediği fırtınalar patlıyordu. Orman yangınları çıkıyordu. Ve acısı ne kadar kötüleşirse, takip eden olaylar o kadar kötü oluyordu. Başka kimse bunları Rand'a bağlamıyordu, Nynaeve bile, ve Egwene bunun için minnettardı. Ne anlama geliyor olabileceği konusunda düşünmek istemiyordu.

Bu son derece aptalca, dedi kendi kendine. *Ona yardım edeceksem bilmeliyim.* Çünkü onun da kendine has bir sırrı vardı, ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken bile onu korkutan bir sır. Nynaeve ona bitkileri öğretiyordu, bir gün ondan sonra Hikmet olabilmesi için Egwene'e ders veriyordu. Nynaeve'in tedavileri genellikle neredeyse mucizevi bir biçimde işe yarardı. Hiç iz bırakmadan iyileşen yaralar, mezarın kıyısından dönen hasta köylüler. Ama şimdiye dek üç kez Nynaeve'in öldü sayıp pes ettiği hastaları Egwene iyileştirmişti. Üç kez, son saatinde yanında oturup elini tuttuğu hastanın ölüm döşeğinden kalktığını görmüştü. Nynaeve ne yaptığı, hangi bitkileri, nasıl karıştırarak kullandığı

konusunda onu sorgulamıştı. Şimdiye dek, hiçbir şey yapmadığını itiraf edecek cesareti bulamamıştı. *Bir şey yapmış olmalıyım. Bir sefer, şans sayılabilir, ama üç sefer... Anlamalıyım. Öğrenmeliyim.* Bu kafasının çınlamasına sebep oldu, sanki sözcükler kafatasında yankılanıyordu. *Onlar için bir şey yapabildiysem, kocama da yardım edebilirim.*

"Bırak ben deneyeyim, Rand," dedi. Ama ayağa kalkarken, açık kapıdan, evin önünde duran gümüş bir kemer gördü. Beyaz ışıkla dolu bir kemer. *Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.* Kendini durduramadan kapıya doğru iki adım attı.

Durdu, beşiğinde mırıldanan Joiya'ya, elini başına bastıran ve nereye gittiğini merak edermiş gibi ona bakan Rand'a baktı. "Hayır," dedi. "Hayır, istediğim bu. İstediğim bu! Neden buna da sahip olamıyorum?" Kendi sözlerini anlamadı. Elbette istediği buydu ve ona sahip olmuştu.

"İstediğin ne, Egwene?" diye sordu Rand. "Bulabileceğim bir şeyse alırım, biliyorsun. Bulamıyorsam da yaparım."

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.

Egwene kapıya doğru bir adım daha attı. Gümüş kemer onu çağırıyordu. Bir şey diğer tarafta onu bekliyordu. Dünyada her şeyden çok istediği bir şey. Yapmak zorunda olduğu bir şey.

"Egwene, ben..."

Arkasında bir gümleme duydu. Omzunun üzerinden arkaya baktığında Rand'ın dizlerinin üstüne çöktüğünü, eğildiğini, kafasını kollarının arasına aldığını gördü. Acı hiç bu kadar şiddetli olmamıştı. *Bundan sonra ne gelecek?*

"Ah, Işık!" dedi nefes nefese. "Işık! Acıyor! Işık, her zamankinden çok acıyor! Egwene?"

Azimli ol.

Bir şey bekliyordu. Yapmak zorunda olduğu bir şey. Zorunda olduğu. Bir adım attı. Zordu, hayatı boyunca yaptığı her şeyden daha zor. Dışarıda, kemere doğru yürüdü. Arkasında, Joiya kahkaha atıyordu.

"Egwene! Egwene, ben..." Büyük bir iniltiyle sustu.

Azimli ol.

Sırtını dikleştirdi ve yürümeye devam etti, ama gözyaşlarının yanak-

larından aşağı akmasını engelleyemiyordu. Rand'ın inlemeleri çığlığa dönüştü, Joiya'nın kahkahalarını boğdu. Egwene gözucuyla, elinden geldiğince hızla koşarak gelen Tam'i gördü.

Yardım edemez, diye düşündü ve gözyaşları onu perişan eden hıçkırıklara dönüştü. *Onun yapabileceği hiçbir şey yok. Ama ben yapabilirdim. Yapabilirdim.*

Işığa adım attı ve yok oldu.

Egwene titreyerek, ağlayarak, girdiği kemerden çıktı, Sheriam'ın önünde beliren yüzü ile anılar yeniden kafasına üşüştü. Elaida gümüş bir kadehi başından aşağı boşaltırken soğuk berrak su gözyaşlarını yıkadı götürdü. Ağlamaya devam etti; gözyaşlarının sonunun geleceğini sanmıyordu.

"Bu suyla," dedi Elaida, "işlemiş olabileceğin günahlardan, sana karşı işlenen günahlardan temizlendin. İşlemiş olabileceğin suçlardan, sana karşı işlenen suçlardan temizlendin. Bize yüreğinle ve ruhunla, temiz ve saf geliyorsun."

Işık, diye düşündü Egwene, su bedeninden aşağı akarken, *ne olur öyle olsun. Su yaptığım şeyi temizleyebilir mi?* "Adı Joiya'ydı," dedi Sheriam'a hıçkırıklar arasında. "Joiya. Hiçbir şey değmez, az önce benim... benim..."

"Aes Sedai olmanın bir bedeli vardır," diye yanıt verdi Sheriam, ama yüzünde yine o anlayışlı ifade vardı, öncekinden daha da güçlü. "Hep bir bedel vardır."

"Gerçek miydi? Rüya mı gördüm?" Hıçkırıklar söylemek istediği şeyleri yuttu. *Onu ölmeye mi bıraktım? Bebeğimi terk mi ettim?*

Sheriam kolunu omuzlarına doladı ve kemerler halkasının çevresinde ona yol gösterdi. "Oradan çıktığını gördüğüm her kadın aynı soruyu sordu. Yanıt şu, kimse bilmiyor. Geri gelmeyenlerin, belki daha mutlu bir yaşam bulduğunu ve ömürlerini orada geçirdiklerini düşünenler var." Sesi sertleşti. "Eğer gerçekse ve kendi seçimleri ile orada kalmışlarsa, umarım yaşamları hiç mutlu değildir. Sorumluluklarından

kaçanlardan hiç hoşlanmam." Sesi biraz yumuşadı. "Ben gerçek olmadığına inanıyorum. Ama tehlike gerçek. Bunu unutma." Bir sonraki parıltı dolu kemerin önünde durdu. "Hazır mısın?"

Egwene ayak değiştirerek başını salladı ve Sheriam kolunu çekti.

"İkinci sefer şimdi için. Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol."

Egwene titredi. *Her ne olursa olsun, deminkinden daha kötü olamaz. Olamaz.* Parıltıya adım attı.

Mavi ipekten, incilerle süslü, tozlu ve yırtık elbisesine baktı. Başını kaldırdı ve çevresinde büyük bir sarayın yıkıntılarını gördü. Caemlyn'deki Andor Kraliyet Sarayı. Bunu anladı ve çığlık atmak istedi.

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.

Dünya istediği gibi değildi, düşününce ağlayası geliyordu, ama tüm gözyaşlarını uzun zaman önce tüketmişti ve dünya böyleydi işte. Yıkıntıdan başka bir şey görmeyi beklemiyordu.

Elbisesini daha fazla yırtıp yırtmadığına aldırmadan, ama seslere karşı bir fare kadar dikkatli, moloz yığınlarından birine tırmandı ve İç Şehir'in kıvrımlı yollarından birine baktı. Her yönde, gözü alabildiğine yıkım ve harabe vardı, çıldırmış kişiler tarafından yıkılmış gibi görünen binalar, sürmekte olan yangınlardan yükselen kalın duman sütunları. Sokaklarda insanlar vardı, etrafı kolaçan eden, arayan adamlar. Ve Trolloclar. Adamlar Trolloclardan sakınıyordu ve Trolloclar onlara hırlıyor, sert, gırtlaktan gelen seslerle kahkahalar atıyorlardı. Ama birbirlerini tanıyorlardı, birlikte çalışıyorlardı.

Sokaktan aşağı bir Myrddraal geldi, rüzgar şiddetlenip tozları ve molozları sürüklerken bile siyah pelerini her adımıyla hafif hafif sallanıyordu. İnsanlar ve Trolloclar onun gözsüz bakışları altında sindiler. "Avlayın!" Sesi uzun zaman önce ölmüş bir şeyin ufalanışı gibiydi. "Orada öyle titreyerek durmayın! Onu bulun!"

Egwene elinden geldiğince sessiz bir biçimde taş yığınının üzerinden indi.

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.

Fısıltının Gölgedölünden geldiğinden korkarak durdu. Ama bir şekilde, öyle olmadığından emindi. Az önce kendisinin olduğu yerde Myrddraal'in durduğunu görmekten korkarak omzunun üzerinden baka baka, yıkık saraya doğru seğirtti. İlerlerken düşmüş kütüklerin üzerinden geçti, ağır taş duvarların arasından süzüldü. Bir kez, eskiden bir iç duvar ya da zeminin bir parçası olan bir sıva ve tuğla yığınının altından çıkmış bir kadın koluna bastı. Ne kolu, ne de parmağındaki Büyük Yılan yüzüğünü fark etti. Trolloclar ile Karanlıkdostlarının Caemlyn'i dönüştürdükleri moloz yığınının altına gömülmüş ölüleri görmemek üzere eğitmişti kendisini. Ölüler için hiçbir şey yapamazdı.

Bir tavan parçasının yıkıldığı yerden zorla geçerek, kendini eskiden üst katta duran şeylerin içine gömülmüş bir odada buldu. Rand belinin üzerine düşmüş ağır kirişin altında sıkışmış, bacakları odayı yarı yarıya doldurmuş taş bloklarca saklanmış, yatıyordu. Yüzü toz ve terle kaplıydı. Egwene yaklaşınca gözlerini açtı.

"Geri döndün." Sözcükleri boğuk bir hırıltıyla telaffuz etmişti. "Korkmuştum ki... Fark etmez. Bana yardım etmelisin."

Egwene bitkinlik içinde yere çöktü. "Hava'yı kullanarak o kirişi kolayca kaldırabilirdim, ama o yerinden kıpırdar kıpırdamaz diğer her şey tepene yığılır. İkimizin de tepesine. Hepsini birden beceremem, Rand."

Rand'ın kahkahası acı doluydu ve başladığı gibi kesildi. Yüzünde yeni ter damlacıkları parladı, konuşmak için çaba göstermesi gerekti. "Kirişi ben kaldırabilirim. Bunu biliyorsun. Onu ve üzerindeki taşları kaldırabilirim, hepsini birden. Ama bunu yapmak için kendimi salıvermem gerek ve buna güvenemem. Güvenemem..." Durup güçlükle, hırıltılı hırıltılı soludu.

"Anlamıyorum," dedi Egwene yavaşça. "Kendini salıvermek mi? Neye güvenemezsin?" *Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.* Kulaklarını ovaladı.

"Delilik, Egwene. Ben... aslında... deliliği... zorlukla... önlüyorum." Kesik kahkahası Egwene'in tüylerini diken diken etti. "Ama bunu yapmak için sahip olduğum tüm gücü kullanmam gerekiyor. Ken-

dimi birazcık, bir an bile salıverirsem, delilik beni ele geçirecek. O zaman ne yaptığıma aldırmayacağım. Bana yardım etmelisin."

"Nasıl, Rand! Bildiğim her şeyi denedim. Bana nasıl yardım edeceğimi söyle, yaparım."

Rand'ın aniden uzanan eli, tozların üzerinde yatan hançerin biraz gerisine düştü. "Hançer," diye fısıldadı. Elini acıyla göğsüne götürdü. "Buraya. Yüreğe. Beni öldür."

Egwene ona ve hançere, ikisi de zehirli yılanlarmış gibi baktı. "Hayır! Rand, yapmam. Yapamam! Böyle bir şeyi nasıl isteyebilirsin?"

Rand'ın eli ağır ağır hançere doğru süründü. Parmakları yine ona ulaşamadı. İnleyerek uzandı, bir parmakucuyla dokundu ona. Bir daha deneyemeden Egwene hançeri uzağa tekmeledi. Rand hıçkırarak yığıldı.

"Neden istediğini söyle," dedi Egwene. "Neden benden seni... öldürmemi istiyorsun? Sana Şifa veririm, seni oradan çıkarmak için her şeyi yaparım, ama seni öldüremem. Neden?"

"Beni döndürebilirler, Egwene." Nefesi öyle işkenceyle çıkıyordu ki, Egwene ağlayabilmeyi diledi. "Beni ele geçirirlerse... Myrddraaller... Dehşetlordları... beni Gölge'ye döndürebilirler. Delilik beni ele geçirirse, onlarla savaşamam. Çok geç olana dek ne yaptıklarını anlamam. Beni bulduklarında içimde ufacık bir yaşam kıvılcımı bile olsa, yine yapabilirler. Lütfen, Egwene. Işık aşkına. Beni öldür."

"Ben... yapamam, Rand. Işık bana yardım et, yapamam!"

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.

Egwene omzunun üzerinden arkaya baktı. Molozların arasındaki boş bir mekanda beyaz ışık dolu, gümüş bir kemer duruyordu.

"Ewgene, bana yardım et."

Azimli ol.

Egwene ayağa kalktı ve kemere doğru bir adım attı. Tam önündeydi. Bir adım daha ve...

"Lütfen, Egwene. Bana yardım et. Ona ulaşamıyorum. Işık aşkına, Egwene, bana yardım et!"

"Seni öldüremem," diye fısıldadı. "Yapamam. Beni affet." Bir adım attı.

"BANA YARDIM ET, EGWENE!"

Işık Egwene'i yakıp kül etti.

Sendeleyerek kemerden çıktı. Çıplaklığının farkında değildi, aldırmıyordu da. Tüm bedeninde bir ürperti dolaştı, iki eliyle ağzını örttü. "Yapamadım, Rand," diye fısıldadı. "Yapamadım. Lütfen beni affet." *Işık ona yardım et. Lütfen, Işık, Rand'a yardım et.*

Başından aşağı soğuk su boşandı.

"Bu suyla sahte kibirden temizlendin," dedi Elaida tekdüze bir sesle. "Sahte hırslardan temizlendin. Bize yüreğinle ve ruhunla, temiz geldin."

Kızıl kardeş dönerken Sheriam nazikçe Egwene'in omuzlarını tuttu ve onu son kemere götürdü. "Bir tane daha, çocuğum. Bir tane daha, sonra bitiyor."

"Onu Gölge'ye döndürebileceklerini söyledi," diye mırıldandı Egwene. "Myrddraallerin ve Dehşetlordlarının onu zorlayabileceğini söyledi."

Sheriam tökezledi ve çabucak çevresine bakındı. Elaida masanın başına dönmüştü neredeyse. *Ter'angreal*'in çevresindeki Aes Sedailer, başka hiçbir şey görmüyormuş gibi *ter'angreal*e bakıyorlardı. "Konuşmak için hiç hoş bir konu değil, çocuğum" dedi Sheriam sonunda, usulca. "Gel. Bir tane daha."

"Yapabilirler mi?" diye ısrar etti Egwene.

"Gelenek," dedi Sheriam, "*ter'angreal* içinde olanlardan bahsetmemeyi gerektirir. Bir kadının korkuları kendine aittir."

"Yapabilirler mi?"

Sheriam içini çekti, diğer Aes Sedailere yine baktı, sonra sesini alçalttı ve hızla konuştu. "Bu, Kule'de bile yalnızca birkaç kişinin bildiği bir şeydir. İlla öğreneceksen, henüz öğrenmemen gerekiyordu, ama sana söyleyeceğim. Yönlendirme konusunda bir zayıflık vardır. Kendimizi Gerçek Kaynak'a açmayı öğrenmemiz... başka şeylere de açılabileceğimiz anlamına gelir." Egwene ürperdi. "Sakin ol, çocuğum. O kadar

kolay yapılamaz. Bildiğimiz kadarıyla Trolloc Savaşları'ndan bu yana yapılmamış bir şey –Işık aşkına yapılmamış olsun!. On üç Myrddraal aracılığı ile akımları ören on üç Dehşetlordu–yani yönlendirebilen Karanlıkdostları– gerekiyordu bu iş için. Gördün mü? Kolayca yapılamaz. Artık Dehşetlordları yok. Bu Kule'nin sırrıdır, çocuğum. Başkaları biliyor olsaydı, onları asla güvende olduğumuza inandıramazdık. Ancak yönlendirebilen biri bu şekilde döndürülebilir. Gücümüzdeki zayıflık. Başka herkes kaleler kadar sağlamdır; ancak kendi iradeleri ve seçimleri onları Gölge'ye döndürebilir."

"On üç," dedi Egwene minik bir sesle. "Kule'den ayrılanlarla aynı sayı. Liandrin ve on iki kişi daha."

Sheriam'ın yüzü sertleşti. "Bu senin düşünmen gereken bir şey değil. Bunu unutacaksın." Sesi normal düzeyine çıktı. "Üçüncü sefer gelecek içindir. Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol."

Egwene parlayan kemere, onun ötesinde bulunan uzaklara baktı. *Liandrin ve on iki kişi daha. Yönlendirebilen on üç Karanlıkdostu. Işık, hepimize yardım et.* Işığa adım attı. Işık onu doldurdu. İçinde parladı. Onu kemiğe kadar yaktı, ruhuna kadar dağladı. Egwene ışığın içinde akkor oldu parladı. *Işık bana yardım et!* Işıktan başka hiçbir şey yoktu. Ve acıdan.

Egwene boy aynasına baktı, ve yüzündeki yaşı belirsiz pürüzsüzlüğü görünce mi daha çok şaşırsın, yoksa boynuna sarılmış çizgili etolü görünce mi, bilemedi. Amyrlin Makamının etolü.

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.

On üç.

Sallandı, aynaya tutundu, az kalsın onunla beraber giyinme odasının mavi taş döşeli zeminine devriliyordu. *Bir terslik var*, diye düşündü. Tersliğin ani baş dönmesiyle ilgisi yoktu, ya da en azından ona terslik gibi gelen bu değildi. Başka bir şeydi. Ama ne olduğu konusunda en ufak fikri bile yoktu.

Dirseğinin dibinde bir Aes Sedai vardı, Leane'in yüksek elmacık ke-

miklerine sahip, ama siyah saçlı ve endişe dolu kahverengi gözlü bir kadın. Omuzlarında bir el genişliğindeki Vakanüvis etolü vardı. Leane değildi, ama. Egwene onu daha önce hiç görmemişti; onu kendisini tanıdığı kadar iyi tanıdığını biliyordu. Tereddütle, kadının ismini hatırladı. Beldeine.

"Hasta mısınız, Anne?"

Etolü yeşil. Demek Yeşil Ajah'tan terfi etmiş. Vakanüvis hep hizmet ettiği Amyrlin ile aynı Ajahtan gelir. Demek, eğer ben Amyrlin'sem – eğer mi? – ben de Yeşil Ajah'ım. Bu düşünce onu sarstı. Yeşil Ajah olması değil, bunu mantık yürüterek çıkartmak zorunda kalması. *Işık, bende bir terslik var.*

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez... Kafasının içindeki ses sönerek bir vızıltıyla son buldu.

On üç Karanlıkdostu.

"Ben iyiyim, Beldeine," dedi Egwene. İsim diline tuhaf geldi; sanki yıllardır söylediği bir isimdi. "Onları bekletmemeliyiz." *Kimi bekletmemeliyiz?* Bilmiyordu, ama bu bekleyişi sona erdirmek konusunda büyük üzüntü, büyük gönülsüzlük hissediyordu.

"Sabırsızlanıyorlardır, Anne." Beldeine'in sesinde bir tereddüt vardı, sanki Egwene'le aynı gönülsüzlüğü, farklı bir sebepten hissediyormuş gibi. Egwene'in tahmini yanlış değilse, o sakinliğin ardında, Beldeine dehşet içindeydi.

"O halde, işimize baksak iyi olacak."

Beldeine başını salladı, sonra halıyı geçip, kapının yanında duvara dayalı duran asaya doğru gitti; unvanını gösteren, tepesinde kar beyazı Tar Valon'un Beyaz Alevi olan asaya doğru. "Sanırım öyle, Anne." Asayı aldı ve kapıyı Egwene için açtı, sonra da hızlanıp öne geçti ve iki kişilik bir alay haline geldiler: Önde Vakanüvis, arkasında Amyrlin Makamı.

Egwene geçtikleri koridorlara dikkat etmedi. Tüm dikkatini zihnindekiler meşgul ediyordu. *Bana neler oluyor? Neden hatırlayamıyorum? Neden hatırladıklarımın çoğu yanlış?* Omuzlarındaki yedi renkli etole dokundu. *Neden hâlâ bir çömez olduğuma aşağı yukarı eminim?*

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gele –Bu kez aniden kesildi.

Kara Ajahtan on üç kişi.

Aklına bu gelince sendeledi. Korkutucu bir düşünceydi, ama ilikleri-ni öyle dondurmuştu ki korkamıyordu bile. Ona çok... kişisel bir şey gibi geliyordu. Çığlık atmak, kaçıp saklanmak istiyordu. Peşindeymiş-ler gibi hissediyordu kendini. *Kara Ajah yok edildi.* Bu da tuhaf bir dü-şünce gibi geliyordu. Bir parçası Büyük Arınma diye bir şey hatırlıyor-du. Bir parçası ise böyle bir şey olmadığından emindi.

Gözleri önüne dikilmiş olan Beldeine sendelediğini fark etmemişti. Egwene yetişmek için daha uzun adımlar atmaya başladı. *Bu kadın ayak tırnaklarına kadar korku içinde. Işık adına, beni neye götürüyor?*

Beldeine yüksek bir çift kapının önünde durdu. Kapıların koyu renk ahşap panellerine geniş, gümüş bir Tar Valon Alevi kakılmıştı. Eg-wene kapılardan birini açmadan önce, aniden terli gelen ellerini elbi-sesine sildi. Kapı Tar Valon'un duvarlarını oluşturan aynı beyaz, çizgi-li taştan düz bir rampaya açılıyordu. Taşlar burada bile parlıyor gibiy-di.

Rampa en az otuz adım yüksekliğinde, kubbeli bir tavan altındaki geniş, yuvarlak bir odaya gidiyordu. Odanın duvarları boyunca yükse-ltilmiş bir platform uzanıyordu, halkanın çevresinde, bu ve başka iki rampanın çıktığı yerler dışında platformun önünde basamaklar vardı. Zeminin ortasına Tar Valon Alevi işlenmiş, gittikçe genişleyen renk sar-malları, yedi Ajahın renkleriyle çevrelenmişti. Rampanın bittiği yerin karşısında, ağır ve sarmaşıklar, yapraklar oyulmuş, tüm Ajahların renk-lerine boyanmış, yüksek sırtlı bir sandalye duruyordu.

Beldeine asasını hızla yere vurdu. Sesi titriyordu. "Geliyor. Mühür-lerin Gözetmeni. Tar Valon Alevi. Amyrlin Makamı. Geliyor."

Platformdaki şallı kadınlar, eteklerini hışırdatarak kalktı. Üçlü grup-lar halinde, her biri önlerinde duran kadınların şallarındaki saçaklaryla aynı renge boyanmış yirmi bir sandalye.

Kule Salonu, diye düşündü Egwene, sandalyesine yürürken. Amyr-lin Makamı'nın sandalyesi. *Hepsi bu. Kule Salonu, ve Ajah Temsilcileri. Burada binlerce kez bulundum.* Ama bunlardan tekini bile hatırlamı-

yordu. *Benim Kule Salonu'nda işim ne? Işık, gördükleri zaman canlı canlı derimi yüzecekler...* Ne göreceklerinden emin değildi, yalnız görmemeleri için dua ediyordu.

Geri dönüş yolu yalnızca...

Geri dönüş...

Geri...

Kara Ajah bekliyor. En azından bu bütündü. Her yerden geliyordu. Neden başka kimse duymuyor gibiydi?

Amyrlin Makamı sandalyesine yerleştiği zaman –kendisi Amyrlin Makamı olan sandalye– şimdi ne yapacağı konusunda hiç fikri olmadığını fark etti. Diğer Aes Sedailer, onunla beraber oturmuşlardı, ama asası ile yanında duran Beldeine sinirli sinirli yutkunuyordu. Hepsi onu bekliyor gibiydi.

"Başlayın," dedi sonunda.

Bu yeterli görünmüştü. Kızıl Temsilcilerden biri kalktı. Egwene Elaida'yı görünce şok geçirdi. Aynı anda, Elaida'nın Kızıl Temsilciler içinde önde gelen kişi ve kendisinin en büyük düşmanı olduğunu biliyordu. Odanın karşısından bakarken Elaida'nın yüzünde beliren ifade Egwene'in içini ürpertti. Bakışı sert ve soğuktu. Ve muzaffer. Düşünülmemesi daha iyi olacak şeyler vaadediyordu.

"Onu içeri getirin," dedi Elaida yüksek sesle.

Rampalardan birinden –Egwene'in geldiği değil– taş üzerinde çizme sesleri duyuldu. İnsanlar belirdi. Üç adamı çevreleyen bir düzine Aes Sedai. İki adam göğüslerinde beyaz Tar Valon Alevi olan ve sersemlemiş gibi sendeleyen üçüncü adamı çekiştiren iri askerlerdi.

Egwene sandalyesinden hızla kalktı. Zincirli adam Rand'dı. Gözleri yarı kapalı, başı eğik, yarı uykulu görünüyor, zincirlerin çektiği yere gidiyordu.

"Bu adam," dedi Elaida, "kendine Yenidendoğan Ejder dedi." Bir hoşnutsuzluk mırıltısı yükseldi, sanki dinleyiciler şaşırmamıştı, ama işitmek istedikleri bir şey değildi. "Bu adam Tek Güç'ü yönlendirdi." Mırıltı yükseldi, tiksinti ve korku doldu. "Bunun için tek bir ceza var ve bütün uluslar tarafından biliniyor ve tanınıyor, ancak burada, Tar Va-

lon'da, Kule Salonu'nda telaffuz ediliyor. Bu adamı ehlileştirme cezasını telaffuz etmesi için Amyrlin Makamı'na sesleniyorum."

Elaida'nın gözleri Egwene'e pırıldadı. *Rand. Ne yapacağım? Işık, ne yapacağım?*

"Neden tereddüt ediyorsun?" diye sordu Elaida. "Ceza üç bin senedir uygulanıyor. Neden tereddüt ediyorsun, Egwene al'Vere?"

Yeşil Temsilcilerden biri ayağa kalktı, öfke sükunetini aşmıştı. "Utan, Elaida! Amyrlin Makamı'na saygı göster! Anne'ye saygı göster!"

"Saygı," diye yanıt verdi Elaida soğuk soğuk, "kazanılabildiği kadar kaybedilebilir de. Ee, Egwene? Sonunda zayıflığını, bu makama uymadığını gösteriyor olabilir misin? Bu adamın cezasını telaffuz edemiyor olabilir misin?"

Rand başını kaldırmaya çalıştı ve başarısız oldu.

Egwene başı dönerek, bütün bu kadınlara hükmetme gücüne sahip Amyrlin Makamı olduğunu hatırlamaya çalışarak, kendisinin bir çömez olduğunu, buraya ait olmadığını, bir şeyin korkunç ölçüde yanlış olduğunu haykırmak isteyerek ayağa kalkmaya çalıştı. "Hayır," dedi titrek bir sesle. "Hayır, yapamam! Yapmayacağım..."

"Kendini ele veriyor!" Elaida'nın bağırışı Egwene'in konuşma teşebbüsünü boğdu. "Kendi ağzıyla kendini suçlu çıkarıyor! Yakalayın onu!"

Egwene ağzını açarken Beldeine yanına hareket etti. Sonra Vakanüvis'in asası başına indi.

Karanlık.

İlk önce başındaki acıyı hissetti. Altında sert ve soğuk bir şey vardı. Sonra sesler geldi. Mırıltılar.

"Hâlâ baygın mı?" Kemiğe sürtünen eğe gibi bir hışırtı idi.

"Endişelenme," dedi bir kadın çok, çok uzaktan. Sesi huzursuz, korku dolu çıkıyordu, ama belli etmemeye çalışıyordu. "Kendisine ne olduğunu anlamadan işi bitecek. Sonra bizim olacak, ne istersek yapmamız için. Belki eğlenmeniz için onu size veririz."

"Ondan kendiniz faydalandıktan sonra."

"Elbette."

Uzak sesler daha da uzaklaştı.

Eli bacağına sürtündü, çıplak, pürüzlü deriye dokundu. Gözlerini hafifçe araladı. Çıplak ve bereliydi, kaba, tahta bir masanın üzerinde, kullanılmayan bir depoya benzeyen bir yerdeydi. Kıymıklar sırtına batıyordu. Ağzında metalik kan tadı vardı.

Bir grup Aes Sedai odanın bir yanında durmuş, alçak, ama telaşlı seslerle kendi aralarında konuşuyorlardı. Egwene'in kafasındaki acı düşünmeyi güçleştiriyordu, ama onları saymak önemli gelmişti. Onüç.

Bir başka grup, siyah pelerinli, başlıklı adamlar Aes Sedailere katıldı. Kadınlar sinmek ile hükmeder bir tavır takınmak arasında bocaladılar. Adamlardan biri başını masaya çevirdi. Başlığın içindeki ölü, beyaz yüzde göz yoktu.

Ewgene'in Myrddraalleri saymasına gerek yoktu. Biliyordu. On üç Myrddraal, on üç Aes Sedai. Bir daha düşünmeden, saf dehşet içinde çığlık attı. Ama kemiklerini yarmaya çalışan korkunun içinde bile Gerçek Kaynak'a uzandı, çaresizce *saidar*'ı pençeledi.

"Uyandı!"

"Olamaz! Henüz uyanamaz!"

"Kaynak'la arasına kalkan koyun! Çabuk! Çabuk! Kaynak'la ilişkisini kesin!"

"Çok geç! Çok güçlü!"

"Onu yakalayın! Çabuk!"

Eller kollarına ve bacaklarına uzandı. Solgun, gözsüz yüzlerin arkasındaki beyinlerin emri altında, kayaların altındaki kurtlar gibi hamur rengi, solgun eller. O eller etine dokunursa çıldıracağını biliyordu. Güç içini doldurdu.

Myrddraal'in derisinden alevler fışkırdı, siyah kumaşı ateşten katı hançerlermiş gibi yırttı. Yarıinsanlar çığlık atarak kavruldu, yağlı kağıt gibi yandı. Yumruk büyüklüğünde taşlar duvardan kurtuldu ve odada uçuştu, ete çarptığında feryatlar ve homurtular getirdi. Hava kıpırdandı, kaydı, uluyarak hortuma dönüştü.

Egwene ağır ağır, acıyla masadan kalktı. Rüzgar saçlarını savuruyor, sendelemesine sebep oluyordu, ama o kapıya doğru sendelerken hortumu sürdürdü. Bir Aes Sedai önünde dikildi, yaralanmış, kanayan,

Güç'ün parıltısıyla çevrelenmiş bir kadın. Karanlık gözlerinde ölüm olan bir kadın.

Egwene'in zihni o yüze bir isim koydu. Gyldan. Elaida'nın en yakın sırdaşı, hep köşelerde fısıldaşırlar, hep gece boyunca baş başa kalırlardı. Egwene'in ağzı gerildi. Taşlara ve rüzgara aldırmadan, yumruğunu sıktı ve Gyldan'ın gözlerinin arasına elinden geldiğince hızla vurdu. Kızıl Aes Sedai –*Kara* Aes Sedai– kemikleri erimiş gibi yığıldı.

Egwene parmak boğumlarını ovuşturarak koridora çıktı. *Bunu nasıl yapacağımı gösterdiğin için teşekkür ederim, Perrin*, diye düşündü. *Ama yaptığın zaman canını ne kadar yaktığını söylemedin.*

Rüzgara karşı kapıyı ittirerek kapatırken yönlendirdi. Eşiği çevreleyen taşlar titredi, çatladı, tahtaya dayandı. Onları uzun süre tutamazdı, ama takibi yavaşlatacak herhangi bir şey denemeye değerdi. Dakikalar yaşam demekti. Gücünü toplayarak kendini koşmaya zorladı. Bacakları titriyordu, ama koşabiliyordu.

Giysi bulmalıyım, diye karar verdi. Giyinmiş bir kadın, çıplak bir kadından daha fazla otoriteye sahiptir, ve o otoritenin her parçasına ihtiyacı olacaktı. Onu ilk önce odalarında arayacaklardı, ama çalışma odasında yedek bir elbise ve ayakkabılar vardı. Ve bir etol daha. Oda uzakta değildi.

Boş koridorlarda koşturmak sinir bozucuydu. Beyaz Kule eskiden barındırdığı kadar Aes Sedai'ye sahip değildi, ama genelde ortalarda birileri olurdu. İşittiği en yüksek ses çıplak ayaklarının yere vurarken çıkardıkları idi.

Giriş odasından iç odaya seğirtti ve sonunda birini buldu. Beldeine yere oturmuş, başını ellerinin arasına almış, ağlıyordu.

Beldeine kızarmış gözlerini kaldırıp gözlerine baktığında Egwene ihtiyatla durdu. Vakanüvis *saidar*'ın parıltısına sarınmamıştı, ama Egwene yine de ihtiyatlıydı. Ve güvenli. Kendi parıltısını göremiyordu, elbette, ama içinde kabaran güç... Güç... yeterliydi. Özellikle de sırrına ek olarak.

Beldeine gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarını sildi. "Zorunluydum. Anlamalısınız. Zorunluydum. Onlar... Onlar..." Derin, titrek bir nefes

aldı; sonra sözler çağladı. "Üç gece önce uyurken beni ele geçirdiler ve yalıttılar." Sesi bir çığlığa yükseldi. "Beni *yalıttılar*! Artık yönlendiremiyorum!"

"Işık," diye nefes verdi Egwene. *Saidar* akışı şoka karşı korumuştu onu. "Işık sana yardım etsin ve seni teselli etsin, kızım. Neden bana söylemedin? Ben..." Sesi solup gitti, yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu.

"Ne yapardınız ki? Ne? Hiçbir şey! Yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Ama onlar bana geri vereceklerini söylediler, şeyin... Karanlık Varlık'ın gücüyle." Gözlerini sıkı sıkı kapattı, yanaklarına gözyaşları süzülüyordu. "Canımı yaktılar, anne, ve bana... Ah, Işık, canımı yaktılar! Elaida itaat edersem beni yine bütün yapacaklarını, yönlendirme yeteneğimi iade edeceklerini söyledi. İşte bu yüzden ben... zorunluydum!"

"Demek Elaida Kara Ajah gerçekten," dedi Egwene sertçe. Duvara dayanmış dar bir gardrop duruyordu ve içinde odasına dönecek zamanı olmadığı günler için saklanan yeşil, ipek bir elbise asılıydı. Elbisenin yanında çizgili bir etol duruyordu. Hızla giyinmeye başladı. "Rand'a ne yaptılar? Onu nereye götürdüler? Yanıt ver, Beldeine! Rand al'Thor nerede?"

Beldeine dudakları titreyerek, gözleri kasvetle içe dönmüş, büzüldü, ama sonunda, "Hıyanet Mahkemesi'ne, Anne. Onu Hıyanet Mahkemesi'ne götürdüler," diyecek kadar kendine geldi.

Egwene'i ürpertiler sardı. Korku ürpertileri. Öfke ürpertileri. Elaida bir saat bile beklememişti. Hıyanet Mahkemesi yalnızca üç amaç için kullanılırdı: idam, bir Aes Sedai'nin yalıtılması ve yönlendirebilen bir adamın ehlileştirilmesi. Ama bunların üçü de Amyrlin Makamı'nın emrini gerektirirdi. *O zaman orada etolü kim takıyor?* Elaida, bundan emindi. *Ama ben daha mahkeme edilmeden, ceza almadan nasıl bu kadar çabuk kabul ettirdi kendini? Ben etolden ve asadan mahrum edilene kadar başka Amyrlin olamaz. Ve bunu da kolayca yapamazlar. Işık! Rand!* Kapıya yöneldi.

"Ne yapabilirsin ki, Anne?" diye haykırdı Beldeine. "Ne yapabilirsin?" Rand'ı mı, yoksa kendini mi kastettiği açık değildi.

"Herkesin tahmin ettiğinden daha fazlasını," dedi Egwene. "Ben Yemin Asası'nı hiç tutmadım, Beldeine." Beldeine'in inlemesi odadan çıkarken peşinden geldi.

Egwene'in anıları hâlâ onunla saklambaç oynuyordu. Hiçbir kadının Yemin Asası'nı sıkı sıkı tutarak Üç Yemin'i etmeden şal ve yüzüğe kavuşamayacağını biliyordu. *Ter'angreal* o yeminleri, doğduğunda kemiklerine işlenmiş gibi tutmasını sağlardı. Hiçbir kadın o yeminlerle bağlanmadan Aes Sedai olamazdı. Ama Egwene bir şekilde, bir türlü hatırlayamadığı bir şekilde, bunu yaptığını biliyordu.

Koşarken ayakkabıları yumuşak yumuşak tıkırdıyordu. En azından artık koridorların neden boş olduğunu biliyordu. Depoda kalanlar dışında her Aes Sedai, her Kabuledilmiş, her çömez, hatta bütün hizmetkarlar gelenekler uyarınca, Tar Valon'un iradesinin gerçekleşmesini izlemek üzere Hıyanet Mahkemesi'nde toplanmış olmalıydı.

Ve ehlileştirilecek adamın kurtarılmaya çalışılması ihtimaline karşı Muhafızlar avluyu çevrelemiş olmalıydı. Guaire Amalasan'ın ordularının kalanı, Artur Şahinkanadı'nın yükselişi Tar Valon'a endişelenecek başka şeyler vermeden hemen önce bunu denemişti. Bundan uzun yıllar önce Raolin Karanlıkbelası'nın takipçileri de öyle. Egwene Rand'ın takipçileri olup olmadığını hatırlamıyordu, ama Muhafızlar böyle şeyleri hatırlar ve önlem alırdı.

Elaida ya da bir başkası gerçekten de Amyrlin etolünü takmışsa, Muhafızlar onu Hıyanet Mahkemesi'ne sokmayabilirdi. Egwene zorla girebileceğini biliyordu. Çabuk yapılması gerekirdi; o henüz Muhafızları Hava'ya sararken Rand ehlileştirilirse hiçbir anlamı olmazdı. Üstlerine şimşek ve Şenateş yağdırırsa, ayaklarının altındaki zemini parçalarsa Muhafızlar bile bozguna uğrardı. *Şenateş?* diye merak etti. Ama Rand'ı kurtarmak için Tar Valon'un gücünü kırması iyi olmazdı. İkisini de kurtarması gerekiyordu.

Hıyanet Mahkemesi'ne giden yola gelmeden yana döndü ve yükseldikçe daralan merdivenleri ve rampaları tırmandı. Sonunda bir kapağı açtı ve beyaza yakın kiremitlerle kaplı, eğimli bir çatıya tırmandı. Oradan, diğer kulelerin, diğer çatıların ötesinden, Hıyanet Mahkemesi olan

geniş, açık kuyuyu görebiliyordu.

Avlu, ortadaki açıklık dışında kalabalıktı. Avluya bakan pencereler, balkonlar, hatta çatılar insanlarla doluydu, ama Egwene uzakta, açıklığın ortasında, zincirler içinde sallanan yalnız adamı seçebiliyordu. Rand. On iki Aes Sedai onu çevrelemişti ve bir kişi daha –ama kim olduğunu ayırt edemiyordu– Rand'ın önünde duruyordu. *Elaida.* Söylüyor olması gereken sözcükler Egwene'in aklına doluştu.

Bu Işık'ın terk ettiği adam saidin'*e, Gerçek Kaynak'ın eril yarısına dokundu. Bu yüzden onu yakaladık. Bu adam, iğrenç bir şekilde,* saidin'*in Karanlık Varlıkça kirletildiğini bilerek, erkeklerin kibiri yüzünden, erkeklerin günahı yüzünden kirletildiğini bilerek Tek Güç'ü yönlendirdi.*

Egwene kalanını aklından çıkarmaya zorladı kendini. *On üç Aes Sedai. On iki kardeş ve Amyrlin, ehlileştirme için gereken geleneksel sayı. Aynı sayı şey için gerekiyor...* Aklından bunu da çıkardı. Buraya yapmak için geldiği şey dışında hiçbir şey için zamanı yoktu. Nasıl yapacağını bulabilirse.

Bu uzaklıktan, onu Hava ile kaldırabileceğini düşünüyordu. Aes Sedai çemberinin içinden çekip çıkarabilir, doğrudan yanına süzülmesini sağlayabilirdi. Belki. O gücü bulabilse bile, yolun yarısında yere düşürüp öldürmese bile, yavaş bir süreç olacaktı, Rand okçular için savunmasız bir hedef oluşturacaktı ve *saidar*'ın parıltısı Egwene'in konumunu o tarafa bakan her Aes Sedai'ye, her Myrddraal'e işaret edecekti.

"Işık," diye mırıldandı, "Beyaz Kule'nin içinde bir savaş başlatmadan bunu halletmenin yolu yok. Ama bunu da yapabilirim." Güç'ü topladı, kangalları ayırdı, akımlara yön verdi.

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.

Bu sözleri son işittiğinden beri o kadar uzun zaman geçmişti ki, irkildi, pürüzsüz kiremitlerin üzerinde kaydı, kenardan biraz beride durmayı başardı. Zemin yüz adım aşağıdaydı. Omzunun üzerinden arkaya baktı.

Orada, kulenin tepesinde, eğimli kiremitlerin üzerinde yatık duran, ışıkla parlayan gümüş bir kemer vardı. Kemer kıvılcımlandı ve dalga-

landı; öfkeli kırmızı, sarı çizgiler beyaz ışığın içinde uçuştu.

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.

Kemer inceldi saydamlaştı, sonra yeniden katılaştı.

Egwene çılgın gibi Hıyanet Mahkemesi'ne baktı. Zamanı olmak zorundaydı. Olmak zorundaydı. Tek ihtiyacı olan birkaç dakikaydı, belki on dakika, ve şans.

Sesler kafasına işledi, onu azimli olması konusunda uyaran bedensiz, bilinmez sesler değil, tanıdığını düşündüğü kadın sesleri.

... daha fazla dayanamıyorum. Eğer hemen dışarı çıkmazsa...

Dayan! Dayan, yanasıca, yoksa hepinizin bağırsaklarını mersinbalığı gibi sökerim!

... çılgına dönüyor, Anne! Yapamıyoruz...

Sesler tekdüze bir gürültüye dönüştü, sonra sessizliğe, ama bilinmeyen ses yine konuştu.

Geri dönüş yolu yalnızca bir kez gelecek. Azimli ol.

Aes Sedai olmanın bir bedeli vardır.

Kara Ajah bekliyor.

Egwene bir öfke ve kayıp çığlığıyla, kendini ısı dalgaları gibi parıldayan kemere attı. Iskalayıp ölümüne düşmeyi dileyecekti neredeyse.

Işık onu lif lif ayırdı, lifleri saçlara böldü, saçları hiçlik iplikçiklerine yardı. Hepsi ışığın üzerinde süzüldü. Sonsuza dek.

23

BAĞLANMIŞ

Işık onu lif lif ayırdı, lifleri saçlara böldü, saçlar yanarak, süzülerek birbirlerinden uzaklaştı. Süzülüp yanıyorlardı, sonsuza dek. Sonsuza dek.

Egwene gümüş kemerden üşümüş ve öfkeden kaskatı halde çıktı. Anıların kavuruculuğuna karşı öfkenin buz gibi soğuğuna ihtiyacı vardı. Bedeni yanma hissini hatırlıyordu, ama diğer anılar daha derinlere işliyor, daha derinleri dağlıyordu. Ölüm kadar soğuk öfke.

"Yazgım bundan mı ibaret?" diye sordu. "Onu tekrar tekrar terk etmek. Ona ihanet etmek, onu hayal kırıklığına uğratmak. Tekrar tekrar. Yazgım bundan mı ibaret?

Aniden her şeyin olması gerektiği gibi olmadığını fark etti. Egwene'e olacağı söylendiği gibi Amyrlin ve her Ajah'tan birer şallı kardeş şimdi oradaydı, ama hepsi ona endişeyle bakıyordu. Şimdi *ter'angreal*'in çevresindeki her noktada iki Aes Sedai oturuyordu ve yüzlerinden ter damlıyordu. *Ter'angreal* uğulduyordu, neredeyse titriyor, vahşi renk şeritleri kemerlerin içindeki beyaz ışığı yarıyordu.

Elini Egwene'in başına koyarken Sheriam kısa bir süre için *saidar*'la sarıldı, kızın bedeninden bir ürperti geçti. "İyi durumda." Çömezler Sorumlusu'nun sesi rahatlamış gibi çıktı. "Zarar görmemiş." Sanki bunu beklemiyormuş gibi.

Egwene'e bakan Aes Sedailerin yüzündeki gerilim kayboldu. Elaida uzun bir nefes salıverdi, sonra son kadehi almak için hızla uzaklaştı. Yalnızca *ter'angreal*ın çevresindeki Aes Sedailer gevşemedi. Uğultu azaldı, ışık *ter'angreal*ın sakinleşmeye başladığına işaret edecek şekilde titreşti, ama o Aes Sedailer bunun her adımı için mücadele etmek zorunda kalıyormuş gibi görünüyordu.

"Ne...? Ne oldu?" diye sordu Egwene.

"Sessiz ol," dedi Sheriam, ama yumuşak bir sesle. "Şimdilik sessiz ol. Sen iyisin. Asıl önemli olan bu. Töreni tamamlamalıyız." Elaida koşarcasına geldi, son gümüş kadehi Amyrlin'e uzattı.

Egwene diz çökmeden önce bir an tereddüt etti. *Ne oldu?*

Amyrlin kadehi ağır ağır Egwene'in başından aşağı boşalttı. "Emond Meydanı'ndan gelen Egwene al'Vere'den arındın. Seni dünyaya bağlayan tüm bağlardan arındın. Bize yüreğinle ve ruhunla, temiz geliyorsun. Sen Beyaz Kule'nin Kabuledilmişlerinden Egwene al'Vere'sin." Son damla Egwene'in saçına düştü. "Artık bize bağlandın."

Son sözcüğün, sadece Egwene ile Amyrlin arasında, özel bir anlamı var gibiydi. Amyrlin kadehi diğer Aes Sedailerden birine uzattı ve kendi kuyruğunu ısıran yılan şeklinde altın bir yüzük çıkardı. Egwene sol elini uzatırken elinde olmadan titredi, Amyrlin yüzüğü orta parmağına kaydırırken yine elinde olmadan titredi. Aes Sedai olduğu zaman yüzüğü dilediği parmağında taşıyacaktı, hatta kimliğini saklaması gerektiği zaman hiç takmayabilecekti, ama Kabuledilmişler oraya takıyordu.

Amyrlin gülümsemeden onu çekip ayağa kaldırdı. "Hoşgeldin, Kızım," dedi, yanağını öperek. Egwene içinde bir sevinç hissedince şaşırdı. Çocuğum değil, kızım. Ona hep çocuğum diye hitap edilmişti. Amyrlin diğer yanağını öptü. "Hoşgeldin."

Amyrlin geri çekilerek eleştirel gözle onu inceledi, ama Sheriam'a hitap etti. "Kurulanmasını ve giyinmesini sağla, sonra da iyi olduğundan emin ol. Tamamen emin, anladın mı?"

"Ben eminim, Anne." Sheriam şaşırmış gibiydi. "Onu taradığımı gördünüz."

Amyrlin homurdandı ve gözleri *ter'angreal*e kaydı. "Bu gece yolunda gitmeyenin ne olduğunu öğrenmek istiyorum." Etekleri kararlılıkla sallanarak, öfke saçan gözlerinin baktığı yere doğru uzun adımlarla yürüdü. Diğer Aes Sedailerin çoğu şimdi, artık bir halkanın üzerindeki kemerlerden ibaret gümüş bir yapı olan *ter'angreal*in çevresine toplanmıştı.

"Anne senin için endişelendi," dedi Sheriam, Egwene'i bir kenara çekerken. Orada bir tane saçları için, bir tane de bedeni için, iki kalın havlu duruyordu.

"Endişelenmekte ne kadar haklıydı peki?" diye sordu Egwene. *Amyrlin geyik yakalanana kadar av köpeğine bir şey olmasını istemiyor.*

Sheriam yanıt vermedi. Hafifçe kaşlarını çattı, sonra Egwene kurulanana kadar bekledi ve eteklerine yedi şerit dikilmiş beyaz elbiseyi uzattı.

Egwene bir hayal kırıklığı hissi içinde elbiseyi giydi. Artık Kabuledilmişlerden biriydi, parmağında yüzüğü, elbisesinde renkli şeritleri vardı. *Neden kendimi eskisinden farklı hissetmiyorum?*

Elaida, kollarında Egwene'in çömez elbisesi, ayakkabıları, kemeri ve kesesi ile yaklaştı. Verin'in verdiği kağıtlar da ondaydı. Elaida'nın ellerinde.

Egwene eşyalarını kapmaktansa Elaida'nın uzatmasını bekledi. "Teşekkür ederim, Aes Sedai." Gizlice kağıtlara bakmaya çalıştı; dokunulmuş olup olmadıklarını anlayamıyordu. İplik hâlâ bağlıydı. *Hepsini okuyup okumadığını nasıl anlayacağım?* Kesesini çömez elbisesinin altına kaydırarak *ter'angreal* olan yüzüğü yokladı. *En azından hâlâ burada. Işık, onu alabilirdi ve umurumda olur muydu, bilmiyorum. Evet, olurdu. Sanırım olurdu.*

Elaida'nın yüzü de sesi kadar soğuktu. "Bu gece getirilmeni istemedim. Olanlardan korktuğum için değil; kimse bunu öngöremezdi. Olduğun şey yüzünden. Bir yabani." Egwene itiraz etmeye çalıştı, ama Elaida, bir buz dağı gibi sarsılmaz, sözlerine devam etti. "Ah, Aes Sedai gözetimi altında yönlendirmeyi öğrendiğini biliyorum, ama yine de ya-

banisin. Ruhun yabani, davranışların yabani. Engin bir potansiyelin var, aksi halde bu gece oradan sağ çıkamazdın, ama potansiyel hiçbir şeyi değiştirmez. Yüzüğünü hangi parmağına takarsan tak, diğerlerimiz gibi Beyaz Kule'nin bir parçası olacağını sanmıyorum. Hayatta kalacak kadar öğrendikten sonra uyuşuk köyüne geri dönsen daha iyi olurdu. Çok daha iyi." Topukları üzerinde dönerek, azametle yürüyerek çıktı gitti.

Eğer Kara Ajah değilse, diye düşündü Egwene ekşi ekşi, *ona en yakın şey*. Yüksek sesle Sheriam'a, "Bir şey söyleyebilirdiniz. Bana yardım edebilirdiniz," diye mırıldandı.

"Bir çömeze yardım ederdim, çocuğum," diye yanıt verdi Sheriam sakin sakin ve Egwene irkildi. Yine "çocuk" olmuştu. "Çömezleri, ihtiyaçları olduğunda korumaya çalışırım, çünkü onlar kendilerini koruyamazlar. Artık Kabuledilmiş'sin. Kendi kendini korumayı öğrenmenin zamanı geldi."

Egwene, son cümledeki vurguyu yanlış mı duyduğunu merak ederek Sheriam'ın gözlerine baktı. Sheriam'ın da isimleri okumak, Egwene'in Kara Ajahlarla bir ilişkisi olduğuna karar vermek için Elaida kadar fırsatı olmuştu. *Işık, herkesten şüphelenmeye başlıyorsun. Ölmekten ya da on üç tanesi tarafından yakalanmaktan daha iyi...* Telaşla düşüncelerini durdurdu; kafasında olmalarını istemiyordu. "Sheriam, bu gece ne oldu?" diye sordu. "Ve sorumu geçiştirme." Sheriam'ın kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı ve telaşla sorusunu değiştirdi. "Sheriam Sedai demek istedim. Beni affedin, Sheriam Sedai."

"Henüz Aes Sedai olmadığını hatırla, çocuğum." Sesindeki sertliğe rağmen, Sheriam'ın dudaklarına bir gülümseme dokunmuştu, ama sözlerine devam ederken o da yok oldu. "Ne olduğunu bilmiyorum. Yalnız, korkarım az daha ölüyordun."

"Bir *ter'angreal*den çıkmayanlara ne olduğunu kim bilebilir?" dedi Alanna, onlara katılırken. Yeşil kardeş öfkesi ve mizah anlayışı ile bilinirdi ve bazıları birinden diğerine, sonra yine ilkine siz göz açıp kapayana dek kayabileceğini söylerdi, ama Egwene'e fırlattığı bakış neredeyse çekingendi. "Çocuğum, şansım varken bunu durdurmalıydım.

O... titreşimi ilk fark ettiğimde. Sonra geri geldi. Olan buydu işte. Bin kat güçlü bir şekilde geri geldi. On bin kat güçlü. Sanki *ter'angreal saidar* akışını kesmeye çalışıyordu... ya da eriyip yere karışmaya. Özür dilerim, ama sözler yetersiz. Neredeyse başına gelecek şey için, yetersiz. Şunu söylüyorum ve İlk Yemin adına, doğru olduğunu biliyorsun. Duygularımı göstermek için, Anne'den mutfaktaki görevlerini paylaşmama izin vermesini isteyeceğim. Ve evet, Sheriam'a yapacağın ziyareti de. Yapmam gerekeni yapsaydım hayatın tehlikeye girmezdi. Bunu telafi edeceğim."

Sheriam'ın kahkahası alaylıydı. "Buna asla izin vermez, Alanna. Mutfakta çalışan bir Aes Sedai, üstelik... Bu duyulmamış bir şey. İmkansız! Doğru olduğuna inandığın şeyi yaptın. Senin hatan yok."

"Senin hatan değildi, Alanna Sedai," dedi Egwene. *Alanna bunu neden yapıyor? Yolunda gitmeyen şeyle kendisinin bir ilgisi olmadığına beni ikna etmeye çalışmıyorsa. Ya da çalışırken beni gözlemek için yapmıyorsa.* Hayal gücünün aşırı çalıştığına onu ikna eden şey, sırf birini gözlemek için bir Aes Sedai'nin günde üç kez dirseklerine dek yağlı tencerelere gömülmesinin gözlerinin önüne gelmesi oldu. Ama Alanna'nın dediğini yapması da akıl almaz bir şeydi. Öyle ya da böyle, Yeşil Aes Sedai'nin *ter'angreal* ile ilgilenirken isimleri görecek zamanı olmadığı kesindi. *Ama Nynaeve haklıysa, eğer Kara Ajahsa, beni öldürmek istemesi için o isimleri görmesi gerekmiyor. Kes şunu!* "Gerçekten değildi."

"Yapmam gerekeni yapsaydım," diye ısrar etti Alanna, "bu asla olmazdı. Buna benzer bir şeyi en son gördüğümde, birbiri ile ilişkisi olabilecek iki *ter'angreal*i aynı odada kullanmaya çalışmıştık. Böyle iki parça bulunması oldukça nadirdir. İkisi eridi ve yüz adım dahilindeki bütün Aes Sedailer bir hafta boyunca öyle baş ağrıları çektiler ki, bir kıvılcım bile yaratamayacak haldeydiler. Neyin var, çocuğum?"

Egwene'in eli keseyi sıkı sıkı kavramıştı. Öyle ki kıvrık taş yüzük kalın kumaşın arkasından avucunda iz bırakmıştı. Ilık mıydı? *Işık, bunu kendim yaptım.* "Bir şey yok, Alanna Sedai. Sen yanlış bir şey yapmadın. Cezalarımı paylaşman için bir sebep yok. Hiç yok. Hiç!"

"Biraz hararetli," diye yorum yaptı Sheriam, "ama doğru." Alanna başını iki yana sallamakta yetindi.

"Aes Sedai," dedi Egwene yavaşça, "Yeşil Ajah olmak ne anlama gelir?" Sheriam'ın gözleri, eğleniyormuş gibi, iri iri açıldı. Alanna ise açık açık sırıttı.

"Yüzüğü parmağına daha yeni geçirdin," dedi Yeşil Aes Sedai, "ama şimdiden hangi Ajah'ı seçeceğine karar vermeye çalışıyorsun, öyle mi? İlk önce, erkekleri sevmelisin. Onlara âşık olmaktan bahsetmiyorum, sevmekten bahsediyorum. Hedeflerini paylaştıkları ve yollarına çıkmadıkları sürece onlarla iyi geçinen Maviler gibi değil. Kırılıştan onlar sorumluymuş gibi erkekleri horgören Kızıllar gibi hiç değil." Amyrlin ile gelen Beyaz Aes Sedai Alviarin onlara soğuk bir bakış fırlattı ve uzaklaştı. "Hayatında hiçbir tutkuya yer olmayan Beyazlar gibi de değil," dedi Alanna kahkaha atarak.

"Kastettiğim bu değildi, Alanna Sedai. Yeşil Aes Sedai olmanın ne *anlama* geldiğini bilmek istiyorum." Alanna'nın anlayacağından emin değildi, çünkü neyi öğrenmek istediğini kendisinin de bildiğini sanmıyordu, ama Alanna anlamış gibi, başını ağır ağır salladı.

"Kahverengiler bilgi arar. Maviler ülküler peşindedir. Beyazlar hakikat meselelerini sarsılmaz bir mantıkla değerlendirir. Hepimiz bunların hepsinden biraz yaparız, elbette. Ama Yeşil olmak hazır beklemektir." Alanna'nın sesine bir gurur geldi. "Trolloc Savaşlarında, bize genellikle Savaş Ajahı denirdi. Tüm Aes Sedailer ellerinden geldiğince yardım ettiler, ama hemen hemen tüm savaşlarda, orduların hep yanında olan yalnızca Yeşil Ajahtı. Biz Dehşetlordlarının karşıtıydık. Savaş Ajahı. Ve şimdi hazır bekliyoruz, Trollocların yine güneye inmesi için, Tarmon Gai'don için, Son Savaş için. Biz orada olacağız. Yeşil olmanın anlamı bu."

"Teşekkür ederim, Aes Sedai," dedi Egwene. *Ben bu muydum? Ya da bu mu olacağım? Işık, keşke gerçek olup olmadığını, şimdi ve burası ile bir ilgisi olup olmadığını bilebilseydim.*

Amyrlin aralarına katıldı ve hepsi önünde diz kırdılar. "Sen iyi misin, kızım?" diye sordu Egwene'e. Gözleri Egwene'in ellerindeki çömez

elbisesinin kenarından çıkan kağıtlara, sonra hemen Egwene'in gözlerine kaydı. "İşim bitmeden bu gece olanların sebebini öğreneceğim."

Egwene'in yanakları kızardı. "Ben iyiyim, Anne."

Alanna Amyrlin'e, tam da soracağını söylediği şeyi sorarak Egwene'i şaşırttı.

"Hayatımda böyle bir şey duymadım," diye bağırdı Amyrlin. "Gemisi çamura saplanmış bile olsa, geminin sahibi sintine temizleyen oğlanlarla çalışmaz." Egwene'e bir bakış fırlattı ve gözleri kaygıyla gerildi. Ve öfkeyle. "Endişeni ben de paylaşıyorum, Alanna. Bu çocuk her ne yaptıysa, bunu hak etmemişti. Pekala. Duygularını hafifletecekse, Sheriam'ı ziyaret edebilirsin. Ama tamamen aranızda kalacak. Kule'nin içinde bile, Aes Sedailerin alaya alınmasına izin vermem."

Egwene her şeyi itiraf etmek ve yüzüğü vermek için ağzını açtı – *lanet şeyi istemiyorum, aslında*– ama Alanna onu engelledi.

"Ya diğeri, Anne?"

"Saçmalama, kızım." Amyrlin öfkeliydi ve her sözcükle öfkesi daha da artıyor gibiydi. "Bir gün içinde herkesin alay konusu olursun, delirdiğine karar verenler dışında. Davamının gelmeyeceğini de sanma. Buna benzer hikayeler çabuk yayılır. Tear'dan Maradon'a, *bulaşıkçı* Aes Sedai hakkında hikayeler anlatıldığını duyarsın. Ve bu her Aes Sedai'ye yansır. Hayır. Suçluluk duygusundan kurtulmak istiyorsan ve bunu yetişkin bir kadın gibi atlatamıyorsan, pekala. Sana söyledim, Sheriam'ı ziyaret edebilirsin. Buradan ayrılırken bu gece ona eşlik et. Bir faydası olup olmadığı konusunda bu gece karar verebilmeni sağlar. Ve yarın, bu gece burada yolunda gitmeyenin ne olduğunu araştırmaya başla!"

"Peki, Anne." Alanna'nın sesi duygudan tamamen yoksundu.

Egwene'in itiraf etme arzusu öldü. Alanna, Amyrlin'in mutfakta Egwene'e katılmasına izin vermeyeceğini fark ettiğinde, sadece anlık bir hayal kırıklığı göstermişti. *Her mantıklı insan gibi cezalandırılmak istemiyor. Yanımda olmak için bir bahane istiyordu. Işık,* ter'angreal*in çıldırmasına bilerek izin vermiş olamaz; bunu ben yaptım. Alanna Kara Ajah olabilir mi?*

Egwene düşünceler içinde, birinin boğazını temizlendiğini duydu.

Sonra, daha yüksek sesle, bir kez daha. Gözleri odaklandı. Amyrlin doğrudan ona bakıyordu ve konuştuğunda, her sözcüğü ısırır gibi telaffuz etti.

"Ayakta uyuduğuna göre, çocuğum, gidip yatmanı öneririm." Bir an bakışları Egwene'in ellerindeki yarı gizlenmiş kağıtlara kaydı. "Yarın ve daha sonraki günlerde yapacak çok işin olacak." Egwene'e bir an daha baktı, sonra herhangi birinin diz kırıp selam vermesini beklemeden uzaklaştı.

Amyrlin işitme menzilinden çıkar çıkmaz Sheriam hızla Alanna'ya döndü. Yeşil Aes Sedai kaşlarını çattı ve sessizlik içinde dinledi. "Sen delisin, Alanna! Aptalsın ve sırf çömezliğimizi birlikte geçirdik diye sana nazik davranacağımı sanıyorsan iki kat aptalsın. Ejder mi ele geçirdi seni, nasıl...?" Sheriam aniden Egwene'i hatırladı ve öfkesinin hedefi değişti. "Amyrlin'in yatağa gitmeni emrettiğini duymadın mı, Kabuledilmiş? Olanların tek kelimesini başkalarına ettiğini duyarsam, seni gübre niyetine bir tarlaya gömmüş olmamı tercih edersin. Ve yarın sabah, çanlar Birinci'yi çalarken odamda göreceğim seni. Bir an bile daha geç değil. Şimdi, git!"

Egwene başı dönerek uzaklaştı. *Güvenebileceğim herhangi biri var mı? Amyrlin? Bizi on üç Kara Ajah'ın peşine taktı ve yönlendirebilen bir kadını iradesi dışında Gölge'ye döndürebilmek için on üç kişinin gerektiğini söylemeyi unuttu. Kime güvenebilirim?*

Yalnız kalmak istemiyordu, bunun düşüncesine bile dayanamıyordu, bu yüzden, yarın kendisinin de oraya taşınacağını düşünerek Kabuledilmişlerin odasına koştu. Nynaeve'in kapısını çaldı ve hiç beklemeden açtı. Ona her konuda güvenebilirdi. Ona ve Elayne'e.

Ama Nynaeve iki sandalyeden birine oturmuştu ve Elayne'in başı kucağındaydı. Elayne'in omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu; derin hıçkırıkların ardından, artık gücünün kalmadığı ama duyguların yakmaya devam ettiği zaman çıkan yumuşak hıçkırıklar. Nynaeve'in yanakları da ıslanmıştı. Elayne'in saçlarını okşayan elinde parlayan Büyük Yılan yüzüğü, onun Nynaeve'in eteğini kavrayan elindeki ile aynıydı.

Elayne çok ağlamaktan kızarmış, şişmiş yüzünü kaldırdı, hıçkırıklar

arasında burnunu çekerken Egwene'i gördü. "Ben o kadar kötü olamam, Egwene. Olamam!"

Ter'angreal'deki kaza, Verin'in verdiği kağıtları birinin okuyacağından korkması, odadaki herkesten kuşkulanması, hepsi korkunçtu, ama bunlar kaba bir şekilde, hiç de yumuşak olmayan bir şekilde *ter'angreal*in içinde olanlarla arasında bir tampon görevi görmüştü. Onlar dışarıdan gelmişti; diğeri ise içerideydi. Elayne'in sözleri o tamponu yok etti ve içerideki şey, sanki tavan yıkılmış gibi Egwene'e çarptı. Kocası Rand ve bebeği Joiya. Rand sıkışmış, kendisini öldürmesi için Egwene'e yalvarıyor. Rand ehlileştirilmek üzere zincirlenmiş.

Hareket ettiğinin farkına bile varmadan Elayne'in yanına diz çöktü, daha önce dökülmesi gereken gözyaşları sel gibi akmaya başladı. "Ona yardım edemedim, Nynaeve," diye ağladı. "Onu oracıkta bıraktım."

Nynaeve darbe yemiş gibi irkildi, ama bir sonraki an kolları ikisini sardı, ikisini kucakladı, sallamaya başladı. "Şşş," dedi yumuşak bir sesle. "Zamanla azalıyor. Birazcık azalıyor. Bir gün bedelini ödeteceğiz onlara. Şşş. Şşş."

24

GÖZLEMLER VE KEŞİFLER

Oymalı kepenklerden sızan, yatağın üzerinde süzülen gün ışığı Mat'i uyandırdı. Bir an kaşlarını çatarak yattı. Uykuya yenilmeden önce Tar Valon'dan kaçmak için bir plan yapamamıştı, ama pes de etmemişti. Hafızasının çoğu hâlâ sislerle sarılıydı, ama pes etmeyecekti.

İki hizmetkar kadın, sıcak su ve yiyecekle tıkabasa dolu bir tepsiyle içeri daldılar, kahkahalar attılar, ona şimdiden ne kadar iyi göründüğünü, Aes Sedailerin söylediklerini yaparsa nasıl kısa zamanda ayağa kalkacağını söylediler. Mat kısa yanıtlar verdi, sesinin kızgın çıkmaması için çaba gösterdi. *Bırak uysal davranacağımı sansınlar.* Tepsiden yükselen kokuları alınca midesi guruldadı.

Kadınlar gittikten sonra battaniyeyi yana attı, yataktan fırladı, ağzına yarım dilim jambon tıkar tıkmaz yıkanmak ve tıraş olmak için su doldurdu. Lavabonun üzerindeki aynaya bakınca, yüzünü sabunlamayı bıraktı. Daha iyi görünüyordu.

Yanakları hâlâ zayıftı, ama önceki kadar değil. Gözlerinin altındaki koyu renk halkalar kaybolmuştu, gözleri artık derinlere kaçmış görünmüyordu. Dün gece yediği her lokma kemiklerini biraz örtmek için harcanmış gibi görünüyordu. Hatta kendisini daha güçlü hissediyordu.

"Bu hızla," diye mırıldandı, "onlar anlamadan gitmiş olurum." Ama tıraş olduktan sonra oturup tepsideki her jambon, şalgam ve armudu yeyip bitirince yine şaşırdı.

Yemeğini yedikten sonra yine yatmasını beklediklerinden emindi, ama bunun yerine giyindi. Çizmelerine yerleşmeleri için ayaklarını yere vurarak yedek giysilerini gözden geçirdi ve şimdilik onları bırakmaya karar verdi. *İlk önce ne yapacağımı bilmeliyim. Ve eğer onları bırakmak zorunda kalırsam...* Zar kaplarını kesesine tıktı. Onlar yanındayken, dilediği kadar giysi edinebilirdi.

Kapıyı açıp dışarıya baktı. Açık renkli, altın ağaç kaplamalı kapılar koridor boyunca uzanıyordu. Aralarda renkli duvar halıları, yerdeki beyaz taş döşemelerin üzerinde mavi halıdan bir yolluk vardı. Ama ortalıkta kimse yoktu. Nöbetçi yoktu. Pelerinini bir omzunun üzerine attı ve odadan çıktı. Şimdi dışarı çıkış yolunu bulması gerekiyordu.

İstediği şeyi, yani dışarı açılan kapıyı bulmadan önce biraz gezinmesi, merdiven inmesi, koridorlarda ve açık avlularda yürümesi gerekti ve bu sırada insanlar gördü; işleri peşinde koşturan hizmetkar kadınlar ve beyaz elbiseli çömezler. Çömezler hizmetkarlardan daha hızlı koşturuyordu. İri sandıklar ve başka ağır yükler taşıyan, bir avuç kaba giyimli erkek hizmetkar. Çizgili elbiseleri içinde Kabuledilmişler. Hatta birkaç Aes Sedai.

Aes Sedailer uzun adımlarla, her nereye gidiyorlarsa oraya yürürken onu fark etmiş gibi görünmedi ya da geçerken bir bakış fırlatmaktan başka bir şey yapmadı. Mat'in üzerinde köylü giysileri vardı, ama iyi dikilmiş giysilerdi; serseri gibi görünmüyordu ve hizmetkar adamlar, erkeklerin de Kule'nin bir parçası olduğunu gösteriyordu. Mat kendisini de hizmetkar olarak kabul edeceklerini düşünüyordu ve bir şey taşımasını istemedikleri sürece, bu onun için hiç sorun değildi.

Gördüğü kadınların hiçbiri Egwene, Nynaeve, hatta Elayne olmadığı için üzüldü. *Zamanının yarısını burnunu havaya dikerek geçiriyor olsa bile, güzel bir kız o. Ve Egwene ile Hikmet'i nasıl bulabileceğimi söyleyebilir. Onlara hoşçakal demeden gidemem. Işık, kendileri de Aes Sedai olacağı için beni ele vermezler, herhalde. Yak beni, aptalın tekiyim! Bunu asla yapmazlar. Her durumda, bu riske gireceğim.*

Ama dışarı çıkınca, yalnızca birkaç beyaz bulutun süzüldüğü parlak sabah göğünü görünce, kadınları bir süreliğine aklından çıkardı. Orta-

sında sade, taştan bir çeşmenin, diğer yanda gri taştan bir kışlanın bulunduğu geniş, taş döşeli bir avluya bakıyordu. Kışla, taşların arasındaki kenarlıklı yuvarlak boşlukların içinde büyüyen birkaç ağacın arasında, dev bir kaya gibi görünüyordu. Gömlekleri içinde askerler uzun, alçak binanın önünde oturmuş, silahları, zırhları ve koşum takımlarıyla ilgileniyordu. Şu anda aradığı şey askerlerdi.

Avluda gezindi, yapacak daha iyi bir işi yokmuş gibi askerleri izledi. Çalışırken, hasadı tamamlamış adamlar gibi kendi aralarında konuşuyor, gülüşüyorlardı. Bazen içlerinden biri, aralarında gezinen Mat'e merakla bakıyordu, ama orada bulunma hakkına itiraz eden olmadı. Zaman zaman kayıtsız sorular soruyordu. Ve sonunda aradığı yanıtı aldı.

"Köprü nöbetçisi mi?" dedi Mat'ten ancak beş yaş büyük olabilecek tıknaz, siyah saçlı bir adam. Konuşmasında ağır bir Illian aksanı vardı. Genç olsa da, sol yanağı boyunca ince bir yara izi uzanıyordu ve kılıcını yağlayan elleri beceri ve aşinalıkla hareket ediyordu. İşine dönmeden önce gözlerini kısarak Mat'e baktı. "Ben köprü nöbetindeyim. Bu akşama orada olacağım. Neden soruyorsun?"

"Yalnızca nehrin karşı tarafında durumun nasıl olduğunu merak ettim." *Bunu öğrenmem iyi olur.* "Yolculuk etmeye uygun mu? Benim bildiğimden daha fazla yağmamışsa çamurlu olamaz."

"Nehrin hangi yanı?" diye sordu asker sakin sakin. Gözlerini, kılıç boyunca gezdirdiği yağlı paçavradan ayırmadı.

"Ah... doğu. Doğu yanı."

"Çamur yok. Beyazpelerinler var." Adam tükürmek için bir yana eğildi, ama sesi değişmedi. "Beyazpelerinler onbeş kilotetre dahilindeki bütün köylere burunlarını sokuyorlar. Henüz kimseyi incitmediler, ama orada olmaları bile halkı sinirlendirmek için yeterli. Bizi kışkırtmaya çalışmıyorlarsa Talih beni dürtüklesin, ellerinden gelse saldıracak gibi görünüyorlar. Yolculuk etmek isteyenler için hiç iyi değil."

"Ya batı?"

"Aynı." Asker bakışlarını kaldırdı. "Ama sen ne doğuya, ne batıya gideceksin, evlat. Adın Matrim Cauthon değilse, Talih yanıma uğrama-

sın. Dün gece bizzat bir Aes Sedai nöbet tuttuğum köprüye geldi. Yüz hatlarını ezberletene kadar tekrarladı. Konuk olduğunu söyledi, zarar verilmeyecekmişsin. Ama şehirden çıkmana da izin verilmeyecek. Bunun için ellerinin ve ayaklarının bağlanması gerekse bile." Gözleri kısıldı. "Onlardan bir şey mi çaldın?" diye sordu kuşkuyla. "Aes Sedailerin konuk ettiklerine benzemiyorsun."

"Ben hiçbir şey çalmadım!" dedi Mat kızgınlıkla. *Yak beni, daha biraz üzerinde çalışmaya bile fırsatım olmadı. Hepsi beni biliyor olmalı.* "Ben hırsız değilim!"

"Yok, yüzünde gördüğüm bu değil. Hırsızlık değil. Ama sende, bana üç gün önce Valere Borusu'nu satmaya çalışan adamın yüzü var. Adam öyle dedi, boru tamamen eğilmiş ve perişan durumdaydı. Senin satacak bir Valere Boru'n var mı? Ya da belki Ejder kılıcın?"

Mat Boru'dan bahsedilince yerinde sıçradı, ama sesini sakin tutmayı başardı. "Ben hastaydım." Şimdi diğer nöbetçiler de ona bakıyordu. *Işık, şimdi hepsi buradan ayrılmamam gerektiğini öğrenecek.* Zorla bir kahkaha attı. "Kardeşler bana Şifa verdi." Nöbetçilerden bazıları kaşlarını çattı. Belki başka erkeklerin Aes Sedailere kardeş demeyecek kadar saygı göstermesi gerektiğini düşünüyorlardı. "Sanırım tüm gücümü kazanmadan gitmemi istemiyorlar." Onu izleyen tüm adamların bunu kabul etmesini istiyordu. *Yalnızca Şifa görmüş bir adam. Daha fazlası değil. Onu daha fazla düşünme zahmetine girmeseniz de olur.*

Illianlı başını salladı. "Yüzünde hastalık izi de var. Belki sebep budur. Ama hasta bir adamı şehirde tutmak için bu kadar çaba harcandığını hiç duymadım."

"Sebep bu," dedi Mat kararlılıkla. Hepsi hâlâ ona bakıyordu. "Eh, gitsem iyi olacak. Yürüyüş yapmamı söylediler. Uzun yürüyüşler. Gücümü kazanmam için, bilirsin."

Giderken onu takip eden gözleri hissetti ve kaşlarını çattı. Yalnızca tarifinin ne kadar uzaklara kadar aktarıldığını öğrenmek istemişti. Köprü nöbetçilerinin subaylarından başkasına gitmemişse, dışarı süzülmeyi başarabilirdi. Görülmeden yerlere süzülmeyi hep iyi becermişti. Ve bir yerlerden dışarı. Bu, anneniz hep bir yaramazlık peşinde olduğunuz-

dan kuşkulanırken ve sizi ele verecek dört kızkardeşiniz varken geliştirmeniz gereken bir beceriydi. *Ama şimdi kalktım yarım kışla dolusu askerin beni tanımasını sağladım. Kan ve lanet küller!*

Kule arazisinin çoğu ağaçlarla doluydu, meşinyapraklar, kağıtkabuklar ve karaağaçlar. Kısa süre sonra kendini geniş, kıvrımlı, çakıltaşı döşeli bir yolda yürürken buldu. Ağaç tepelerinden görünen kuleler olmasa, kırlarda uzanan bir yol da olabilirdi. Bir de arkasında, omuzlarına yıkılmış gibi ağırlığını hissettiği Beyaz Kule'nin kütlesi olmasa. Kule'den çıkan, nöbet tutulmayan yolları bulmanın yolu bu gibi görünüyordu. Eğer öyle yollar varsa.

Çömez elbisesi içinde bir kız ileride, yolda belirdi. Kararlılıkla ona doğru yürüyordu. Düşüncelere dalmış olduğundan, başta Mat'i görmedi. Mat kızın iri, koyu renk saçlarını ve örgülerini görecek kadar yaklaştığı zaman, aniden sırıttı. Bu kızı tanıyordu –anılar puslu derinliklerden yukarı süzüldü– ama onu burada bulmayı hiç beklemiyordu. Onu bir daha göreceğini hiç düşünmemişti. Kendi kendine sırıttı. *Kötü şansı dengeleyen iyi şans.* Hatırladığı kadarıyla, kız delikanlılardan pek hoşlanıyordu.

"Else," diye seslendi kıza. "Else Grinwell. Beni hatırlıyorsun, değil mi? Mat Cauthon. Bir arkadaşımla beraber babanın çiftliğini ziyaret etmiştik. Hatırladın mı? Demek Aes Sedai olmaya karar verdin."

Kız durdu ve ona baktı. "Sen ayakta, dışarıda ne yapıyorsun?" dedi soğuk bir sesle.

"Sen de biliyorsun demek." Mat kıza yaklaştı, ama kız gerileyerek aralarındaki mesafeyi korudu. Mat durdu. "Bulaşıcı değil. Şifa gördüm, Else." O iri, siyah gözler hatırladığından daha bilgiçti ve eskisi kadar sıcak değildi, ama Mat Aes Sedai olmak için çalışmanın buna neden olabileceğini düşündü. "Neyin var, Else? Beni tanımıyormuşsun gibi davranıyorsun."

"Seni tanıyorum," dedi kız. Tavırları hiç Mat'in hatırladığı gibi değildi. Mat onun artık Elayne'e birşeyler öğretebileceğini düşündü. "Yapmam gereken... işler var. Bırak geçeyim."

Mat yüzünü buruşturdu. Yol yanyana altı kişinin rahatlıkla yürüye-

bileceği kadar genişti. "Sana bulaşıcı olmadığını söyledim."

"Bırak geçeyim!"

Mat kendi kendine mırıldanarak yolun bir kenarına çekildi. Kız, Mat'in yaklaşmadığından emin olmak için gözetleyerek, diğer yandan geçti. Sonra adımlarını hızlandırdı, bir dönemecin arkasında gözden kaybolana kadar omzunun üzerinden bakışlar fırlatarak uzaklaştı.

Takip etmediğimden emin olmak için, diye düşündü Mat keyifsizce. *İlk önce askerler, şimdi de Else. Bugün şansım berbat.*

Yine yürümeye başladı ve ileriden, yan taraftan, bir düzine sopa birbirine çarpılıyormuş gibi şiddetli takırtılar işitti. Meraklanarak o tarafa, ağaçların arasına yöneldi.

Biraz yürüyünce geniş, çıplak bir açıklığa geldi. Toprak ezilmiş, sertleşmişti. Meydan en az elli adım genişliğinde ve yüz adım uzunluğundaydı. Çevresinde, ağaçların altında ahşap masalar, masaların üstünde de dövüş değnekleri, birbirlerine gevşek bir biçimde bağlanmış tahta çubuklardan yapılmış egzersiz kılıçları, birkaç tane de gerçek kılıç, balta ve mızrak vardı.

Açıklıkta, ikili gruplar halinde sıralanmış, çoğu beline kadar soyunmuş adamlar egzersiz kılıçlarıyla birbirlerine saldırıyordu. Bazıları öyle rahat hareket ediyordu ki, birbirleriyle dans ediyor gibi görünüyorlardı. Bir duruştan diğerine akıyorlar, kesintisiz hareketlerle saldırıları karşılıyorlardı. Onları diğerlerinden ayıran, becerilerinden başka işaret yoktu, ama Mat Muhafızları izlediğinden emindi.

O kadar rahat hareket etmeyenlerin tamamı daha gençti ve her çift, kıpırdamadan dururken bile tehlikeli bir zerafet yayan daha yaşlı birer adamın dikkatli bakışları altında çalışıyordu. *Muhafızlar ve öğrenciler*, diye karar verdi Mat.

Tek seyirci kendisi değildi. On adım ötede, yaşı belirsiz yüzleriyle yarım düzine Aes Sedai ve etekleri çizgili beyaz elbiseleri içinde birçok Kabuledilmiş durmuş, taş bloğundan oyulmuş gibi görünen bir Muhafız'ın gözetimindeki beline kadar çıplak, terden sırılsıklam iki delikanlıyı izliyorlardı. Muhafız elindeki kısa saplı, dumanlar tüttüren pipoyu oynatarak öğrencilerine talimat veriyordu.

Mat bir meşinyaprağın altına bağdaş kurup otururak yerden üç iri çakıltaşı çıkardı ve boş boş elinde çevirmeye başladı. Tam olarak zayıf hissetmiyordu kendini, ama oturmak iyi gelmişti. Kule arazisinden çıkmanın bir yolu varsa, Mat kısa bir dinlenme molası verirken başını alıp gidecek hali yoktu.

Beş dakika oturmadan Aes Sedailer ile Kabuledilmişlerin kimi izlediğini anladı. Taş bloğu gibi Muhafız'ın öğrencilerinden biri kedi gibi hareket eden uzun boylu, kıvrak bir gençti. *Ve neredeyse bir kız kadar güzel*, diye düşündü Mat alayla. Bütün kadınlar, hatta Aes Sedailer parıl parıl gözlerle uzun boylu gence bakıyordu.

Uzun boylu adam egzersiz kılıcını Muhafızlar kadar beceriyle kullanıyor, zaman zaman öğretmeni sert bir sesle onun hareketlerini onaylayan yorumlarda bulunuyordu. Mat'in yaşlarında, kızıl-altın rengi saçlı bir genç olan rakibi yeteneksiz olduğundan değil. Mat'in görebildiği kadarıyla delikanlı oldukça yetenekliydi, gerçi Mat kılıçlar hakkında fazla bir şey bildiğini iddia edemezdi. Altın saçlı adam şimşek gibi gelen her saldırıyı karşılıyor, birbirine bağlanmış tahta parçaları ona çarpamadan darbeyi uzaklaştırıyordu, hatta zaman zaman o da saldırıyordu. Ama yakışıklı adam bir yürek atımı kadar sürede o saldırılara karşılık verip akıcı bir hareketle yeniden saldırıya geçiyordu.

Mat taşları bir eline kaydırdı, ama havada çevirmeye devam etti. Aralarından herhangi biriyle dövüşmeyi isteyeceğini sanmıyordu. Hele kılıçla hiç.

"Mola!" Muhafız'ın sesi bir kovadan dökülen taşlar gibi çıkmıştı. İki adam göğüsleri inip kalkarak egzersiz kılıçlarını yere bıraktılar. Saçları terden keçeleşmişti. "Ben pipomu bitirene kadar dinlenebilirsiniz. Ama hızlı dinlenin; bitirmek üzereyim."

Çevrede dans edip durmayı bıraktıklarında, Mat kızıl-altın saçlı delikanlıyı iyice gördü ve çevirdiği taşları bırakıverdi. *Hay kavrulayım, para kesemin tamamına iddiaya girerim ki bu Elayne'in erkek kardeşi. Diğeri de Galad olmalı, değilse çizmelerimi yerim.* Tümentepe'den buraya yaptıkları yolculuk boyunca, Elayne'in konuşmalarının yarısı Gawyn'in erdemleri ve Galad'ın kötülükleri üzerineydi. Ah, Elayne'e

göre Gawyn'in de kötü tarafları vardı, ama hepsi çok önemsizdi; Mat'e, bir kızkardeşten başka kimsenin kötü diye bakmayacağı şeyler gibi gelmişti. Mat' e göre, Galad ise her annenin isteyebileceği türden bir oğuldu. Mat, Galad'ın yanında fazla zaman geçirmek istemeyeceğini düşünüyordu. Ne zaman Galad'dan bahsedilse Egwene kızarıyordu, ama kimsenin fark etmediğini sanıyor gibiydi.

Gawyn ile Galad durunca izleyen kadınlarda bir dalgalanma oldu, hepsi aynı anda öne çıkacak gibi göründüler. Ama Gawyn Mat'i fark etti, sessizce Galad'a bir şey söyledi ve ikisi kadınların yanından yürüyüp geçtiler. Aes Sedailer ile Kabuledilmişler gözleri ile takip etmek üzere döndüler. İkisi yaklaşırken Mat ayağa kalktı.

"Sen Mat Cauthon'sun, değil mi?" dedi Gawyn sırıtarak. "Egwene'in tasvirinden tanıyacağımdan emindim. Ve Elayne'in. Hastaymışsın. Şimdi daha iyi misin?"

"İyiyim," dedi Mat. Gawyn'e, "Lordum" gibi bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini düşündü. Elayne'e "Leydim" demeyi reddetmişti – aslında kız bunu talep ettiğinden değil– ve erkek kardeşine daha iyi davranmamaya karar verdi.

"Egzersiz avlusuna kılıç kullanmayı öğrenmek için mi geldin?" diye sordu Galad.

Mat başını iki yana salladı. "Yalnızca yürüyüşe çıkmıştım. Kılıçlar hakkında pek bir şey bilmem. Sanırım ben iyi bir yay ya da değneğe güvenmeyi tercih ederim. Onları kullanmayı biliyorum."

"Nynaeve'in yanında çok zaman harcayacaksan," dedi Galad, "kendini korumak için bir yaya, bir değneğe *ve* bir kılıca ihtiyacın olacak. Üstelik bu kadarı da yeter mi, emin değilim."

Gawyn şaşkınlık içinde ona baktı. "Galad, şaka yapmaya çok yaklaştın."

"Benim de mizah anlayışım var, Gawyn," dedi Galad kaşlarını çatarak. "İnsanlarla alay etmekten hoşlanmadığım için sen yok sanıyorsun."

Gawyn başını iki yana sallayarak Mat'e döndü. "Kılıç kullanmayı öğrenmelisin. Bugünlerde herkesin işine yarayacak türden bir bilgi. Arkadaşın –Rand al'Thor– son derece sıradışı bir kılıç taşıyordu. Ondan

haber aldın mı?"

"Rand'ı uzun zamandır görmedim," dedi Mat telaşla. Bir an için, Rand'dan bahsettiği zaman Gawyn'in bakışları derinlik kazandı. *Işık, Rand'dan haberi var mı? Olamaz. Varsa, sırf Rand'ın arkadaşı olduğum için beni Karanlıkdostu ilan eder. Ama birşeyler biliyor.* "Kılıç her şey değildir, bilirsin. Sizde bir kılıç, bende bir değnek varken ikinizden herhangi birine karşı koyabilirim bence."

Gawyn'in öksürüğünün bir kahkahayı örtmek için olduğu açıktı. Aşırı nezaketle konuştu, "Çok iyi olmalısın." Galad'ın yüzünde apaçık bir inanmazlık ifadesi vardı.

Belki ikisinin de onun fena halde böbürlendiğini düşünmeleri yüzündendi. Belki askerleri sorgularken yanlış davranması yüzünden. Belki, oğlanlardan bu kadar hoşlanırken Mat'ten uzak durmak isteyen Else ve Galad'a bir sürahi dolusu kremaymış gibi bakan o kadınlar yüzünden. Aes Sedai ve Kabuledilmiş ya da değil, hepsi kadındı. Tüm bu açıklamalar Mat'in kafasından geçti, ama öfkeyle hepsini reddetti. Özellikle de sonuncusunu. Bunu yapacaktı, çünkü eğlenceli olacaktı. Ve ona biraz para kazandırabilirdi. Üstelik şansının dönmüş olmasına da ihtiyacı yoktu.

"İkinizden ikişer gümüş markaya karşı benim iki gümüş markamla iddiaya girerim ki," dedi, "söylediğim şekilde ikinizi aynı anda yenebilirim. Bundan daha adil bahis bulamazsınız. Siz iki kişisiniz, ben bir, bu yüzden ikiye karşı bir, adil bir koşul." Yüzlerindeki şaşkınlığı görünce neredeyse yüksek sesle gülecekti.

"Mat," dedi Gawyn, "iddiaya girmeye gerek yok. Sen hasta yatağından kalktın. Belki sen güçlendiğin zaman deneriz."

"Hiç de adil bir iddia olmaz," dedi Galad. "Şimdi ya da daha sonra, bu iddiayı asla kabul etmem. Sen Egwene ile aynı köydensin, değil mi? Ben... Ben onun bana kızmasını istemem."

"Bunun Egwene ile ne ilgisi var? Kılıcınızla bana bir kez vurun, ikinize de birer gümüş marka veririm. Ben sizi pes ettirene kadar vurursam, siz bana ikişer marka verirsiniz. Bunu yapabileceğinizi düşünmüyor musunuz?"

"Bu saçmalık," dedi Galad. "Değil iki, bir eğitimli kılıç kullanıcısına karşı bile hiç şansın olmaz. Ben böyle bir avantajdan faydalanmam."

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu yuvarlanan taşlar gibi bir ses. İri Muhafız aralarına katıldı; kalın, siyah kaşları çatılmıştı. "Siz ikiniz kılıçta, değnekli bir oğlanı yenecek kadar iyi olduğunuzu mu düşünüyorsunuz?"

"Adil olmaz, Hammar Gaidin," dedi Galad.

"Hasta yatağından kalktı," diye ekledi Gawyn. "Buna gerek yok."

"Avluya," diye gıcırdadı Hammar, başını arka tarafa sallayarak. Galad ve Gawyn, Mat'e üzüntüyle baktılar, sonra itaat ettiler. Muhafız Mat'i kuşkuyla baştan ayağa süzdü. "Bunu yapabileceğinden emin misin, evlat? Sana yakından bakınca da, yatakta kalmalıydın."

"Daha yeni kalktım," dedi Mat, "ve yapabilirim. Yapabilmem gerek. İki markamı kaybetmek istemiyorum."

Hammar'ın kalın kaşları şaşkınlık içinde kalktı. "İddia konusunda kararlı mısın, evlat?"

"Paraya ihtiyacım var." Mat kahkaha attı.

Değneklerin durduğu en yakın masaya döndüğü zaman dizleri titreyince kahkahası kesildi. Onları o kadar çabuk durdurdu ki, sendelediğini kimsenin fark etmediğini düşündü. Masada değneğini seçmekte acele etmedi. Sonunda kendi boyundan neredeyse bir ayak uzun, yaklaşık iki parmak kalınlığında bir değnek seçti. *Bunu kazanmak zorundayım. Aptal ağzımı açtım ve şimdi kazanmak zorundayım. O iki markayı kaybetmeyi göze alamam. Onlar olmadan, ihtiyacım olan parayı kazanmam yıllar sürer.*

Önünde iki eliyle tuttuğu asasıyla arkasına döndüğünde, Gawyn ve Galad egzersiz yaptıkları yerde bekliyorlardı. *Kazanmak zorundayım.* "Şans," diye mırıldandı. "Zarları atma zamanı."

Hammar ona tuhaf bir bakış fırlattı. "Kadim Lisanı mı konuşuyorsun, evlat?"

Mat bir an konuşmadan ona baktı. Kemiklerine dek ürpermişti. Çaba göstererek ayaklarını egzersiz avlusuna doğru yürümeye zorladı. "İddiayı unutmayın," dedi yüksek sesle. "Benden iki markaya karşı her

birinizden ikişer marka."

Neler olup bittiğini fark eden Kabuledilmişlerden bir mırıltı yükseldi. Aes Sedailer sessizlik içinde izliyordu. Onaylamaz bir sessizlik.

Gawyn ve Galad ayrıldılar, iki yanında mesafelerini korudular. İkisinin de kılıcı gereğince kaldırılmamıştı.

"İddia yok," dedi Gawyn. "Ortada para falan yok."

Aynı anda Galad, "Paranı bu şekilde almayacağım," dedi.

"Ben sizinkini almaya kararlıyım," dedi Mat.

"Tamam!" diye kükredi Hammar. "Onların iddiana karşılık verecek yüreği yoksa, ben onlarınkini öderim."

"Pekala," dedi Gawyn. "Israr ediyorsan... kabul!"

Galad bir an tereddüt etti, sonra, "Tamam o zaman. Bu komediye bir son verelim," dedi.

Bir anlık uyarı Mat için yeterliydi. Galad üzerine atılırken ellerini değnek boyunca kaydırdı ve döndü. Değneğin ucu uzun boylu adamın kaburgalarına vurdu, homurdanmasına ve sendelemesine sebep oldu. Mat değneğinin Galad'dan sekmesine izin verdi, döndü ve Gawyn menziline girerken dönmeye devam etti. Değnek daldı, Gawyn'in egzersiz kılıcının altından girdi, ayak bileklerine vurup ayaklarını havalandırdı. Gawyn düşerken Mat dönüşünü tamamlayarak Galad'ın kaldırdığı bileğine vurdu, egzersiz kılıcını uçurdu. Galad, bileği hiç acı vermiyormış gibi, rahatça daldı, yuvarlandı, kılıcı iki elinde, doğruldu.

Onu şimdilik görmezden gelen Mat yarım bir dönüş yaptı, bileğini kıvırarak değneği boylu boyunca arkasına savurdu. Ayağa kalkmakta olan Gawyn darbeyi kafasına aldı, saçları yüksek güm sesini kısmen boğdu. Yere yığıldı.

Mat bir Aes Sedai'nin Elayne'in yerdeki erkek kardeşinin yanına koştuğunu hayal meyal fark etti. *Umarım iyidir. İyi olmalı. Ben çitten düşerken kafamı daha sıkı çarpmışımdır.* Daha ilgilenmesi gereken Galad vardı ve Galad'ın, kılıcının gereğince kaldırmış, ayaklarının ucunda duruşuna bakılırsa, Mat'i ciddiye almaya başlamıştı.

Mat'in bacakları titremek için o anı seçti. *Işık, şimdi zayıflayamam.* Ama, günlerdir bir şey yememişcesine, o titreme hissinin geri döndü-

ğünü hissedebiliyordu. *Onun bana gelmesini beklersem, yüzüstü kaplanacağım.* Öne atılırken dizlerini düz tutmak güç geliyordu. *Şans, benimle kal.*

İlk darbede şansın, ya da becerinin, ya da buraya kadar gelmesine yardım eden her ne ise onun, hâlâ yanında olduğunu anladı. Galad büyük bir takırtıyla darbeyi çevirmeyi başardı, ve bir sonrakini, ve bir sonrakini, ve bir sonrakini, ama harcadığı çabadan dolayı yüzü gerilmişti. Kılıcını çok akıcı kullanan, neredeyse Muhafızlar kadar iyi olan Galad, Mat'in değneğini uzak tutmak için becerisinin her kırıntısını kullanmak zorunda kalıyordu. Saldırmıyordu; kendini savunmaktan başka bir şey yapamıyordu. Gerilemek zorunda kalmamak için devamlı yana kayıyordu ve Mat, değneği bulanık bir halka çizerek, üzerine üzerine geliyordu. Galad geriledi, sonra yine geriledi. Tahta kılıcı değneğe karşı zayıf bir kalkandı.

Açlık Mat'in içini, midesinde gelincikler dolaşıyormuş gibi kemiriyordu. Ter gözlerine doluyor, gücü terle akıp gidermiş gibi tükeniyordu. *Henüz olmaz. Henüz düşemem. Kazanmak zorundayım. Şimdi.* Kükreyerek tüm gücünü son saldırıya verdi.

Değnek Galad'ın kılıcını aştı ve hızla, sırayla dizine, bileğine, kaburgalarına çarptı ve sonunda bir mızrak gibi Galad'ın karnına indi. Galad inleyerek iki büklüm oldu, düşmemek için mücadele etti. Değnek, boğazına son darbeyi indirmek üzere hazır, Mat'in ellerinde titredi. Galad yere yıkıldı.

Mat yapmak üzere olduğu şeyi fark edince az daha değneğini düşürüyordu. *Kazan, öldürme. Işık, aklımda ne vardı?* Refleksle değneğin ucunu yere dayadı ve aynı anda dik durmak için ona dayanmak zorunda kaldı. Açlık, kemikten ilik sıyıran bir hançer gibi içini oyuyordu. Aniden yalnızca Aes Sedailerin ve Kabuledilmişlerin değil, avluda çalışan herkesin durmuş, izlemekte olduğunu fark etti. Muhafızlar, öğrenciler, hepsi ona bakıyordu.

Hammar hâlâ yerde inlemekte ve kalkmaya çalışmakta olan Galad'ın yanına gitti ve sesini yükselterek bağırdı, "Gelmiş geçmiş en büyük kılıç ustası kimdi?"

Düzinelerce öğrencinin gırtlağından, "Jearom, Gaidin!" haykırışı yükseldi.

"Evet!" diye bağırdı Hammar, herkesin duyması için dönerek. "Yaşamı boyunca Jearom, savaşta ya da bire bir karşılaşmalarda, on bin kez savaştı. Bir kez yenildi. Değnekli bir çiftçiye! Bunu hatırlayın. Biraz önce gördüklerinizi hatırlayın." Gözlerini Galad'a indirdi ve sesini alçaltti. "Şimdiye dek ayağa kalkamamışsan, evlat, bitmiştir." Elini kaldırdı ve Aes Sedailer ile Kabuledilmişler koşa koşa gelip Galad'ı çevreledi.

Mat değnek boyunca kayarak diz çöktü. Aes Sedailerin hiçbiri ona bakmadı bile. Kabuledilmişlerden biri baktı, Aes Sedai olmayacak olsa dansa davet etmekten hoşlanacağı tombul bir kız. Kız ona kaşlarını çattı, burnunu çekti ve dönüp Aes Sedailerin Galad'ın çevresinde yaptıklarını izlemeye devam etti.

Mat Gawyn'in ayağa kalkmış olduğunu görerek rahatladı. Gawyn yaklaşırken kendini doğrulmaya zorladı. *Bilmelerine izin vermemeliyim. Gündoğumundan gündoğumuna başımda beklemeye karar verirlerse asla dışarı çıkamam.* Gawyn'in başının yan tarafındaki kızıl-altın saçlar kanla kararmıştı, ama görünürde yara bere yoktu.

Gawyn Mat'in eline iki gümüş para sıkıştırarak, kuzu kuzu, "Bir dahaki sefere dinlerim herhalde," dedi. Mat'in bakışlarını fark etti, kafasına dokundu. "Şifa verdiler, ama kötü değildi. Elayne birkaç kez daha beterini yapmıştır. Sen bu şeyde iyisin."

"Babam kadar değil. Kendimi bildim bileli Bel Tine'da değnek müsabakalarını o kazandı. Rand'ın babasının kazandığı bir iki sefer hariç." Gawyn'in gözlerine ilgi dolu bir bakış geldi ve Mat Tam al'Thor'dan bahsetmemiş olmayı diledi. Aes Sedailer ve Kabuledilmişler hâlâ Galad'ın çevresindeydi. "Ben... ben onu fena incittim herhalde. Bunu yapmak istememiştim."

Gawyn o tarafa baktı ve bir kahkaha attı. İki sıra kadın sırtı dışında görülecek bir şey yoktu; diz çökmüş Aes Sedailerin üzerinden izleyen Kabuledilmişlerin beyaz elbiseleri, dış halkayı oluşturuyordu. "Onu öldürmedin –inlediğini duydum– bu yüzden şimdiye dek ayağa kalkmış

olmalıydı, ama hazır onu ellerine geçirmişken, bu şansın geçip gitmesine izin vermeyecekler. Işık, aralarından dördü Yeşil Ajah!" Mat kafası karışmış gibi baktı –*Yeşil Ajah mı? Bunun ne ilgisi var?*– ve Gawyn başını iki yana salladı. "Fark etmez. Galad'ın endişelenmesi gereken en kötü şey, sersemliği geçtiğinde kendini Yeşil Ajah'tan bir kadının Muhafızı olarak bulmamak." Kahkaha attı. "Hayır, bunu yapmazlar. Ama elindeki o iki markama iddiaya girerim, aralarından bazıları yapabilmeyi dilerdi."

"Senin markan değil," dedi Mat, paraları ceketinin cebine sokarak, "benim." Açıklama ona hiç mantıklı gelmemişti. Bunun dışında Galad iyiydi. Muhafızlar ile Aes Sedailer arasında geçenler hakkında bildiği tek şey Lan ve Moiraine hakkında hatırladıklarıydı ve orada, Gawyn'in ima ettiği türden hiçbir şey yoktu. "Sence paramı istesem kızarlar mı?"

"Muhtemelen kızarlar," dedi Hammar kuzu kuzu, onlara katılırken. "Şu anda o Aes Sedailer arasında pek sevilmiyorsun." Hıhladı. Hiç olmazsa "Yeşil Ajahların annelerinin dizinin dibinden yeni ayrılmış kızlar gibi davranmayacağını sanırdım. Delikanlı o kadar da yakışıklı değil."

"Değil," diye onayladı Mat.

Gawyn, Hammar dik dik ona bakmaya başlayana kadar ikisine sırıttı durdu.

"Al," dedi Muhafız, Mat'in eline iki gümüş marka daha tutuşturarak. "Ben daha sonra Galad'dan alırım. Sen nerelisin, evlat?"

"Manetheren." Mat ismin ağzından çıktığını duyar duymaz dondu. "İki Nehir'den, demek istedim. Çok fazla eski hikaye dinledim de." İkisi hiçbir şey söylemeden ona baktılar. "Sa... sanırım geri dönüp, yiyecek bir şey bulabilir miyim, bakmalıyım." Daha Sabr.hortası çanı çalmamıştı bile, ama onlara mantıklı gelmiş gibi başlarını salladılar.

Mat değneği bırakmadı –kimse yerine koymasını söylememişti– ve ağaçlar egzersiz avlusunu saklayana dek ağır ağır yürüdü. Avlu gözden kaybolunca, onu ayakta tutan tek şeymiş gibi değneğe yaslandı. Öyle olmadığından emin değildi.

Ceketini aralayacak olsa, midesinin olması gereken yerde bir delik

göreceğini düşünüyordu, büyüdükçe bedeninin geri kalanını da içine çeken kocaman bir delik. Ama aklındaki açlık değildi. Kafasında sesler işitip duruyordu. *Kadim Lisanı mı konuşuyorsun, evlat? Manetheren.* Ürperdi. *Işık bana yardım et, gittikçe daha derine batıyorum. Buradan çıkıp gitmeliyim. Ama nasıl?* Çok, çok yaşlı bir adam gibi aksayarak Kule bahçelerine döndü. *Nasıl?*

25

SORULAR

Egwene, yatağa uzanmış, çenesini ellerine dayamış, Nynaeve'in ileri geri yürümesini izliyordu. Elayne, hâlâ önceki gecenin külleriyle dolu şöminenin önüne yayılmıştı. Elayne bir kez daha Verin'in verdiği isim listesini inceliyor, sabırla bütün sözcükleri teker teker okuyordu. Diğer sayfa, *ter'angreal* sayfası, masanın üzerinde duruyordu; şok içinde bir kez okuduktan sonra o listeden bir daha bahsetmemişlerdi, ama başka her şeyden bahsetmişlerdi. Ve tartışmışlardı.

Egwene esnemesini bastırdı. Daha sabah ortasıydı, ama hiçbiri doğru düzgün uyumamıştı. Erken kalkmaları gerekmişti. Mutfaklar ve kahvaltı için. Ve Egwene'in düşünmeyi reddettiği başka şeyler için. Uyuduğu kısa süre hoş olmayan rüyalarla doluydu. *Belki Anaiya onları anlamama yardım eder, yani anlamak gerekenleri, ama... Ama ya o Kara Ajahsa?* Dün gece odadaki her kadına, hangisinin Kara Ajah olduğunu merak ederek baktıktan sonra, iki arkadaşı dışında herhangi birine güvenmeyi güç bulmaya başlamıştı. Ama o rüyaları yorumlamanın bir yolunu bulmayı çok istiyordu.

*Ter'angreal*ın içinde olanlar hakkındaki kabusları anlamak kolaydı, ama yine de Egwene'in ağlayarak uyanmasına sebep olmuşlardı. Seanchanları da görmüştü, göğüslerine şimşekler işlenmiş elbiseler içindeki kadınların Büyük Yılan yüzüklü uzun bir sıra dolusu kadına tasma, onları Beyaz Kule'ye karşı şimşekler çağırmaya zorlamalarını.

Soğuk terler içinde irkilerek uyanmasına sebep olsa da, bu da yalnızca bir kabus olmalıydı. Ve babasının ellerini bağlayan Beyazpelerinler hakkında bir rüya. Sıla hasretinden kaynaklanan bir kabus olduğunu düşünüyordu. Ama diğerleri...

Diğer iki kadına yine baktı. Elayne hâlâ okuyordu. Nynaeve düzenli adımlarla gezinmeye devam ediyordu.

Rand hakkında bir rüya görmüştü, kristalden yapılmış gibi görünen bir kılıca uzanıyordu, ama üzerine düşen ince ağı görmüyordu. Ve kuru bir rüzgarın estiği bir odada diz çöken Rand'ı görmüştü, Ejder sancağının üzerindekine benzeyen, ama çok daha küçük yaratıklar o rüzgarda süzülüyor, Rand'ın derisine konuyordu. Onu siyah bir dağın içindeki büyük bir deliğe yürürken gördüğü bir rüya vardı, aşağıdaki uçsuz bucaksız ateşlerden yayılan kırmızımsı bir parıltıyla dolu bir delik. Hatta onun Seanchanlara meydan okuduğu bir rüya da vardı.

Sonuncusu hakkında emin değildi, ama diğerlerinin bir anlamı olması gerektiğini biliyordu. Eskiden, Anaiya'ya güvenebileceğinden eminken, Kule'den ayrılmadan önce, Kara Ajahın gerçekliğini öğrenmeden önce, ihtiyatlı bir şekilde Aes Sedai'nin ağzını aramış –öyle dikkatli davranmıştı ki, Anaiya diğer şeyler konusunda gösterdiği meraktan öte bir şey olarak görmeyecekti bunu– bir Düşgörenin *ta'veren* hakkındaki düşlerinin neredeyse her zaman önemli olduğunu ve söz konusu kişi ne kadar güçlü bir *ta'veren*se, "neredeyse her zaman"ın "kesinlikle"ye doğru o kadar kaydığını öğrenmişti.

Ama Mat ile Perrin de *ta'veren*di ve "Egwene rüyalarında onları da görmüştü. Tuhaf rüyalar, anlaması Rand hakkındakilerden bile daha güç. Omzunda bir şahin ile Perrin ve omzunda bir atmaca ile Perrin. Yalnız şahinin pençelerinde bir tasma vardı –Egwene bir şekilde şahin ve atmacanın dişi olduğundan emindi– ve şahin tasmayı Perrin'in boynuna takmaya çalışıyordu. Bu şimdi bile ürpermesine sebep oluyordu; tasmalar hakkında rüyalardan hoşlanmıyordu. Ve göz alabildiğine uzanan bir kurt sürüsüne önderlik eden Perrin –hem de sakallı!– hakkındaki rüya. Mat hakkındakiler daha da fenaydı. Kendi sol gözünü bir terazinin kefesine koyan Mat. Boynundan bir ağaç dalına asılmış Mat.

Mat ve Seanchanlar hakkında da bir rüya görmüştü, ama bunu bir kabus kabul edip aklından çıkarmaya hazırdı. Yalnızca bir kabus olmalıydı. Tıpkı Mat'in Kadim Lisan'ı konuşması hakkında olan gibi. O, Mat'in Şifa görmesi sırasında işittiklerinden kaynaklanmış olmalıydı.

İçini çekti ve iç çekiş bir başka esnemeye dönüştü. O ve diğerleri kahvaltıdan sonra, nasıl olduğunu görmek için Mat'in odasına gitmişlerdi, ama Mat orada değildi.

Muhtemelen dans etmeye gidecek kadar iyidir. Işık, şimdi de rüyamda onu Seanchanlar ile dans ederken göreceğim muhtemelen! Artık rüya yok, dedi kendi kendine kararlılıkla. *Şimdi olmaz. Bu kadar yorgun değilken düşünürüm onları.* Mutfakları, yaklaşmakta olan öğle yemeğini, sonra akşam yemeğini, yarınki kahvaltıyı, sonsuza dek ovması, temizlemesi gerekecek tencereleri düşündü. *Yorgun olmadığım bir zaman olursa tabii.* Yatağın üzerinde kıpırdanarak yine arkadaşlarına baktı. Elayne'in gözleri hâlâ isim listesindeydi. Nynaeve'in adımları yavaşlamıştı. *Nynaeve her an yine söyleyebilir. Her an.*

Nynaeve Elayne'e bakarak durdu. "Onları kaldır. Yirmi kez üstlerinden geçtik ve içinde faydalı tek bir sözcük yok. Verin bize çerçöp verdi. Soru şu, elindeki her şey bu muydu, yoksa bize bilerek mi çerçöp verdi?"

Beklendiği gibi. Belki yarım saat sonra yine söyler. Egwene kaşlarını çatarak ellerine baktı, onları açık seçik göremediğine memnun oldu. Büyük Yılan yüzüğü, uzun süre sıcak, sabunlu suda durmaktan buruşmuş eller üzerinde... oraya ait değilmiş gibi duruyordu.

"İsimleri bilmenin faydası olur," dedi Elayne, okumaya devam ederek. "Neye benzediklerini bilmenin de."

"Ne demek istediğimi pekala biliyorsun," diye terslendi Nynaeve.

Egwene içini çekti ve kollarını önünde kavuşturup çenesini onlara dayadı. O sabah Sheriam'ın odasından çıktığında, güneş henüz ufukta bir ışıltı bile değilken, Nynaeve soğuk, karanlık koridorda bir mumla bekliyordu. Çok açık görememişti, ama Nynaeve'in taş çiğnemeye hazır göründüğünden emindi. Ve takip eden birkaç dakikada taş çiğnemenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu. Bu kadar sinirli olması-

nın sebebi buydu. *Gururu konusunda tanıdığım bütün erkekler kadar alıngan. Ama acısını Elayne ve benden çıkarmamalı. Işık, Elayne buna dayanabiliyorsa, o da dayanabilmeli. Artık Hikmet değil.*

Elayne Nynaeve'in sinirli olup olmadığını fark etmiş görünmüyordu. Düşünceler içinde, kaşlarını çatarak uzaklara bakıyordu. "Tek Kızıl Liandrin'di. Tüm diğer Ajahlar ikişer kişi kaybetmiş."

"Ah, sessiz ol, çocuğum," dedi Nynaeve.

Elayne Büyük Yılan yüzüğünü göstermek için sol elini oynattı, Nynaeve'e anlamlı anlamlı baktı, ve sözlerine devam etti. "Aralarında aynı şehirde doğmuş iki kişi yok, herhangi bir ülkeden gelen ikiden fazla kişi yok. Amico Nagoyin en genci, Egwene ve benden yalnızca dört yaş büyük. Joiya Byir ise büyükannemiz olacak yaşta."

Egwene Kara Ajahtan birinin kendi kızı ile aynı ismi paylaşmasından hoşlanmamıştı. *Aptal kız! Bazen insanlar aynı ismi taşır ve senin kızın yok. O gerçek değildi!*

"Peki bunun ne anlamı var?" Nynaeve'in sesi aşırı sakindi; havaifişekle dolu bir araba gibi patlamaya hazırdı. "Benim gözden kaçırdığım hangi sırları buldun? Öyle ya, ben yaşlanıyor, körleşiyorum!"

"Anlamı şu ki her şey fazla düzenli," dedi Elayne sakin sakin. "Sırf Karanlıkdostu olduğu için seçilen on üç kadının yaş, ulus ve Ajahlara bu kadar düzgün bir biçimde dağılmış olma şansı ne kadardır? Tesadüfen seçilmiş olsalar, belki üç Kızıl, Cairhien'de doğmuş dört kişi ya da aynı yaştan iki kişi olması gerekmez mi? Aralarından seçim yapacak kadınlar vardı, aksi halde bu kadar düzgün bir seçim yapamazlardı. Kule'de ya da bilmediğimiz başka bir yerde Kara Ajahlar var. Bu anlama geliyor olmalı."

Nynaeve örgüsünü şiddetle çekti. "Işık! Sanırım haklısın. Gerçekten de benim bulamadığım sırları buldun. Işık, hepsinin Liandrin ile gittiğini umuyordum."

"Önderlerinin o olduğundan bile emin değiliz," dedi Elayne. "Ona bizden... *kurtulması* emredilmiş olabilir." Ağzını buruşturdu. "Korkarım her şeyi düzen yokmuş gibi düzgün bir şekilde ayarlamak üzere bu kadar zahmete girmek için tek bir sebep geliyor aklıma. Bence bu, Ka-

ra Ajahlar içinde bir tür şablon olduğu anlamına geliyor."

"Eğer böyle bir şey varsa," dedi Nynaeve kararlılıkla, "onu bulacağız. Elayne, annenin sarayı yönetmesini izlemek sana böyle düşünmeyi öğretmişse, dikkatle izlediğine memnunum." Elayne'in gülümsemesi yanağında bir gamze yaptı.

Egwene yaşça ondan büyük olan kadını dikkatle süzdü. Nynaeve sonunda dişi ağrıyan ayı gibi davranmayı bırakmış gibiydi. Başını kaldırdı. "Bir şablon sakladıklarını düşünmemizi, böylece var olmayan bir şeyin peşinden koşarken zaman harcamamızı sağlamayı istemiyorlarsa tabii. Var olmadığını söylemiyorum; yalnızca henüz bilmediğimizi söylüyorum. Arayalım, ama bence başka şeylere de bakalım, değil mi?"

"Demek sonunda uyanmaya karar verdin," dedi Nynaeve. "Uyuyakaldığını düşünmüştüm." Ama hâlâ gülümsüyordu.

"Egwene haklı," dedi Elayne tiksinti içinde. "Samandan köprü yaptım. Samandan da kötü. Dileklerden. Belki sen de haklısın, Nynaeve. Bütün bu... çerçöpün faydası ne?" Önündeki yığından bir kağıt kaptı. "Rianna'nın saçları siyah, sol kulağının üzerinde beyaz bir tutam var. Bunu görecek kadar yaklaştıysam, dilediğimden fazla yaklaşmışım demektir." Bir başka sayfa aldı. "Chesmal Emry yıllardır görülen bütün Şifacılar arasında en yeteneklisi. Işık, Kara Ajah'tan birinden Şifa görmeyi hayal edebiliyor musunuz?" Üçüncü bir kağıt. "Marillin Gemalphin kedileri seviyor ve yaralı hayvanlara yardım etmek için elinden geleni yapıyor. Kediler! Pöh!" Tüm sayfaları bir araya topladı, yumruğunda buruşturdu. "Gerçekten de faydasız çerçöp."

Nynaeve onun yanında diz çöktü, nazikçe kağıtları tutan ellerini açtı. "Belki öyle, belki değil." Sayfaları göğsüne yaslayarak dikkatle düzeltti. "Sen içlerinde arayacak bir şey buldun. Belki, azimli olursak, daha fazlasını bulurız. Bir de diğer liste var." Onun ve Elayne'in gözleri Egwene'e kaydı, kahverengi ve mavi gözler aynı endişeyle doluydu.

Egwene diğer kağıtların yattığı masaya bakmayı reddetti. Onlar hakkında düşünmek istemiyordu, ama kaçınamıyordu da. *Ter'angreal* listesi zihnine kazınmıştı.

Bir. Berrak kristalden bir çubuk. Pürüzsüz ve lekesiz, otuz santim

uzunluğunda, bir parmak çapında. Ne işe yaradığı bilinmiyor. Son kez Corianin Nedeal tarafından incelendi. İki. Kaymaktaşından, çıplak kadın biblosu, bir karış yüksekliğinde. Ne işe yaradığı bilinmiyor. Son kez Corianin Nedeal tarafından incelendi. Üç. Bir disk. Görünüşte basit demirden, ama paslanmamış. Üç parmak çapında, iki yanına ince, sıkı birer sarmal işlenmiş. Ne işe yaradığı bilinmiyor. Son kez Corianin Nedeal tarafından incelendi. Dört. Bir sürü madde, yarıdan fazlasının faydası bilinmiyor ve en son Corianin Nedeal tarafından incelenmişler. Tam olarak on üç tane.

Egwene ürperdi. *Artık bu sayıyı bile düşünmek istemiyorum.*

Listedeki bilinenler daha azdı, hiçbirinin görünür bir faydası yok gibiydi, ama Egwene'e kalırsa bu pek rahatlatıcı bir durum değildi. Erkek başparmağının ucu büyüklüğünde, ahşaptan kirpi biblosu. Çok basit bir şey, zararsız görünen. Onu deneyen her kadın hemen uykuya dalıyordu. Yarım günlük huzurlu, düşsüz bir uyku, ama bu Egwene'in tüylerini diken diken ediyordu. Üçü daha, bir şekilde uykuyla ilgiliydi. Öyle ki yivli, siyah taştan, bir adım uzunluğunda, şenateş yaratan nesneyi okuduğunda neredeyse rahatlamıştı. Verin TEHLİKELİ, KONTROL ETMEK İMKANSIZ GİBİ yazarken öyle bastırmıştı ki, kağıt iki yerde yırtılmıştı. Egwene'in şenateşin ne olduğu konusunda hâlâ bir fikri yoktu, ama kulağa her ne kadar tehlikeli geliyorduysa da, Corianin Nedeal ve düşlerle bir ilgisi de yoktu.

Nynaeve düzelttiği kağıtları masaya götürdü ve bıraktı. Bir an tereddüt ettikten sonra diğer kağıtları yaydı, parmağını arka arkaya üzerlerinde yukarıdan aşağı gezdirdi. "İşte Mat'in hoşuna gidecek bir şey," dedi, fazla hafif ve havai bir sesle. "Altı adet noktalı zar, köşelerinden yapışmış, ne işe yaradığı bilinmiyor. Yalnız, onun içinden yönlendirildiği zaman, şans bir şekilde askıya alınmış ya da çarpıtılmış gibi görünüyor." Yüksek sesle okumaya başladı. "'Havaya atılan paralar her seferinde aynı yüz üstte kalacak şekilde düştü ve bir testte artarda yüz kez kenarı üzerinde dengede kaldı. Bin kez atılan zar, her seferinde beş taş gösterdi.'" Zorla kahkaha attı. "Mat buna bayılırdı."

Egwene içini çekti, ayağa kalktı, gergin gergin şömineye yürüdü.

Elayne, onu Nynaeve kadar sessizce izleyerek doğruldu. Egwene kolunun yenini olabildiğince sıyırarak, dikkatle bacanın içine uzandı. Parmakları duman rafının üzerindeki yüne dokundu ve ucunda sert bir yumru olan, alazlanmış tek bir çorap çıkardı. Kolundaki kurum lekelerini silkeledi, sonra çorabı masaya götürdü ve sallayıp içindekini çıkardı. Çizgili, benekli taştan yapılma bükük yüzük masanın üzerinde döndü ve *ter'angreal* listesinin üzerine düştü. Bir süre onu seyrettiler.

"Belki," dedi Nynaeve sonunda, "Verin içlerinden çoğunun en son Corianin tarafından incelendiği gerçeğini gözden kaçırdı." Sesi, buna inanıyormuş gibi çıkmıyordu.

Elayne başını salladı, ama kuşkuluydu. "Bir kez yağmur altında, sırılsıklam yürürken gördüm onu ve ona bir pelerin götürdüm. Düşüncelerine öyle dalmıştı ki, pelerini omuzlarına koyana kadar yağmur yağdığının farkında olduğunu sanmıyorum. Gözden kaçırmış olabilir."

"Belki," dedi Egwene. "Kaçırmamışsa, bu listeyi okur okumaz fark edeceğimi biliyor olmalı. Bilmiyorum. Bazen Verin'in belli ettiğinden daha fazlasını fark ettiğini düşünüyorum. Ama bilemiyorum."

"Demek şüphelenilecek bir de Verin var," diye içini çekti Elayne. "Eğer o Kara Ajahsa, o zaman ne yaptığımızı tam olarak biliyorlar. Ve Alanna." Egwene'e gözünün ucuyla, kararsız bir bakış fırlattı.

Egwene onlara her şeyi anlatmıştı. Sınanması sırasında *ter'angreal*in içinde olanlar dışında; bundan bahsedecek cesareti bulamamıştı. Nynaeve ve Elayne de öyle. Sınama odası içinde olan her şey, Sheriam'ın yönlendirme yeteneğinin getirdiği korkunç zayıflık hakkında söyledikleri, önemli görünse de, görünmese de Verin'in söylediği her sözcük. Kabullenmekte güçlük çektikleri kısım Alanna idi; Aes Sedailer bu tür şeyler yapmazdı. Aklı başında hiç kimse böyle bir şey yapmazdı, hele Aes Sedailer, hiç.

Egwene, ne demek istediklerini işitmiş gibi, dik dik onlara baktı. "Aes Sedailerin yalan da söylememesi gerekir, ama Verin ve Anne bize söyledikleriyle yalana çok yaklaşmış görünüyor. Kara Ajah diye bir şey olmaması *gerekiyor*."

"Ben Alanna'dan hoşlanıyorum." Nynaeve örgüsünü çekti, sonra

omuzlarını silkti. "Ah, pekala. Belki... Yani, gerçekten de tuhaf davranmış."

"Teşekkür ederim," dedi Egwene. Nynaeve, onun sesindeki alaycılığı duymamış gibi başını salladı.

"Her durumda, Amyrlin'in bundan haberi var ve Alanna'yı bizden çok daha kolay gözleyebilir."

"Ya Elaida ve Sheriam?" diye sordu Egwene.

"Ben Elaida'dan hoşlanmayı hiç başaramadım," dedi Elayne, "ama Kara Ajah olduğuna inanamıyorum. Ya Sheriam? Bu imkansız."

Nynaeve hıhladı. "Herhangi biri için imkansız olmalı. Onları bulduğumuz zaman, hepsinin hoşlanmadığımız kadınlar olacağını söyleyen hiçbir şey yok. Ama hiçbir kadından şüphelenmek –bu şekilde şüphelenmek– istemem. Görmemeleri gereken bir şey gördükleri dışında bir ipucuna ihtiyacımız var." Egwene de Elayne kadar çabuk başını salladı ve Nynaeve devam etti: "Amyrlin'e bu kadarını söyleyeceğiz, ve gereğinden fazla vurgulamayacağız. Eğer söylediği gibi bizi kontrol etmeye gelirse tabii. Geldiği zaman yanımızda olursan, Elayne, unutma, senin bizimle olduğunu bilmiyor."

"Unutma olasılığım yok," dedi Elayne hararetle. "Ama ona haber iletmenin başka bir yolunu bulmalıyız. Annem olsa daha iyi planlardı."

"Habercilerine güvenemiyorsa planlayamaz," dedi Nynaeve. "Bekleyeceğiz. Siz ikiniz içimizden birinin Verin ile konuşması gerektiğini düşünmüyorsa, tabii. Kimse bunu olağandışı bulmaz."

Elayne tereddüt etti, sonra başını hafifçe iki yana salladı. Egwene ondan daha çabuk ve hevesli davranmıştı; dalgın olsun ya da olmasın, Verin'in değinmediği şeyler çok fazlaydı.

"Güzel." Nynaeve tatmin olmuş gibiydi. "Amyrlin ile dilediğimiz an konuşamayacak olmamızdan memnunum. Böylece, o her adımımızı yönetmeden kendi kararlarımızı verebilir, biz karar verdiğimizde eyleme geçeriz." Eli, bir kez daha okuyormuş gibi çalınmış *ter'angreal*lerin listesinin üzerinde dolaştı, sonra çizgili taş yüzüğün üzerine kapandı. "Ve ilk karar bununla ilgili. Liandrin ve diğerleriyle gerçek bir bağlantısı olduğundan emin olduğumuz tek şey." Yüzüğe bakarak kaşlarını

çattı, sonra derin bir nefes aldı. "Bu gece onunla uyuyacağım."

Egwene yüzüğü Nynaeve'in elinden alırken hiç tereddüt etmedi – ellerini yanlarında tutmak istemişti, ama tutmadı ve bundan memnun oldu. "Düşgören olduğunu söyledikleri kişi benim. Bu bana avantaj sağlıyor mu, bilmiyorum, ama Verin bunu kullanmanın tehlikeli olduğunu söyledi. Hangimiz kullanırsa kullansın, olası her tür avantaja ihtiyacı olacak."

Nynaeve örgüsünü kavradı ve itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı. Ama sonunda konuştuğunda, yalnızca, "Emin misin, Egwene?" dedi. "Gerçekten Düşgören olup olmadığını bile bilmiyoruz, ve ben senden daha güçlü yönlendirebiliyorum. Ben hâlâ benim..." Egwene sözünü kesti.

"Ancak öfkelendiğin zaman daha güçlü yönlendirebiliyorsun. Düşünde öfkeleneceğinden emin misin? Yönlendirmen gerekirse, öfkelenecek zamanın olacak mı? Işık, düşte yönlendirebilir miyiz, bundan bile emin değiliz. İçimizden birinin bunu yapması gerekiyorsa –ve haklısın; elimizdeki tek bağlantı bu– o kişi ben olmalıyım. Belki gerçekten de bir Düşgörenimdir. Dahası, Verin bunu bana verdi."

Nynaeve itiraz etmek istermiş gibi görünüyordu, ama sonunda istemeye istemeye başını salladı. "Pekala. Ama Elayne ve ben yanında olacağız. Ne yapabiliriz, bilmiyorum, ama yolunda gitmeyen bir şey olursa, belki seni uyandırabiliriz, ya da... Yanında olacağız." Elayne de başını salladı.

İkisinin onayını aldıktan sonra, Egwene midesinde bir bulantı hissetti. *Onları ikna ettim. Keşke beni vazgeçirmeyi başarmalarını istiyor olmasaydım.* Kapıda duran bir kadını fark etti. Kadın beyaz çömez elbisesi giymişti ve saçları uzun örgüler halinde sarkıyordu.

"Sana kapı çalmayı öğreten olmadı mı, Else?" dedi Nynaeve.

Egwene taş yüzüğü yumruğunda sakladı. Else'nin ona bakmakta olduğunu hissediyordu.

"Sizin için bir mesajım var," dedi Else sakin sakin. Gözleri masayı inceledi, üzerine saçılmış kağıtlarda, sonra çevresindeki üç kadında gezindi. "Amyrlin'den."

Egwene şaşkın şaşkın Nynaeve ve Elayne ile bakıştı.

"Ee, nedir?" diye sordu Nynaeve.

Else alayla kaşlarını kaldırdı. "Liandrin ve diğerlerinin bıraktığı eşyalar kütüphanenin altındaki ikinci bodrumda, ana merdivenin sağ tarafında bulunan üçüncü depoya konuldu." Masadaki kağıtlara tekrar baktı ve çıktı. Ne acele etmiş, ne ağırdan almıştı.

Egwene nefes alamadığını hissetti. *Biz herhangi birine güvenmekten korkuyoruz, Amyrlin ise tüm kadınlar arasında kalkıp Else Grinwell'e güveniyor, öyle mi?*

"O aptal kız dinlemeye gönüllü herkesle çene çalacaktır!" Nynaeve kapıya yöneldi.

Egwene eteklerini kaldırdı ve koşarak onun yanından geçti. Ayakları koridor zemininde kayıyordu, ama en yakın rampada kaybolan beyaz ayakkabıları gördü ve arkasından fırladı. *Bu kadar ilerleyebildiğine göre, o da koşuyor olmalı. Neden koşuyor?* Beyazlık çoktan bir başka rampada kayboluyordu. Egwene takip etti.

Rampanın dibinde önüne bir kadın çıktı ve Egwene şaşkın şaşkın durdu. Kadın her kimse, Else değildi. Tamamen beyaz ve gümüş renge bürünmüştü ve Egwene'de daha önce hiç hissetmediği duygular uyandırdı. Kadın ondan daha uzun boyluydu, çok daha güzeldi ve kara gözlerindeki bakışlar Egwene'in kendini küçük, sıska ve pis hissetmesine sebep oldu. *Muhtemelen benden daha fazla Güç de yönlendirebiliyordur. Işık, muhtemelen üçümüzün toplamından daha akıllıdır. Bir kadının bu kadar üstün olması haksızlık...* Aniden düşüncelerini fark etti. Yanakları kızardı ve silkindi. Kendini daha önce hiçbir kadından daha... aşağı... hissetmemişti ve şimdi de böyle bir şeye başlamaya niyeti yoktu.

"Cesurca," dedi kadın. "Cinayet işlenmiş bir yerde bu şekilde yapayalnız, koşarak gitmek için cesaret gerekir." Kadın eğleniyor gibiydi.

Egwene sırtını dikleştirdi, telaşla elbisesini düzeltti; diğer kadının bunu fark etmemiş olmasını umuyor, ama fark ettiğini biliyordu. Kadının onu bir çocuk gibi koşarken görmemiş olmasını diledi. *Kes şunu!* "Pardon, ama bu tarafa geldiğini düşündüğüm bir çömez arıyorum. İri, siyah gözleri ve örülmüş siyah saçları var. Tombul, güzel sayılır. Ne ta-

rafa gittiğini gördünüz mü?"

Uzun boylu kadın alaylı alaylı tepeden tırnağa süzdü onu. Egwene emin olamıyordu, ama kadının bir an yanında tuttuğu, içinde taş yüzük olan yumruğuna baktığını düşündü. "Ona yetişebileceğini sanmıyorum. Onu gördüm, çok hızlı koşuyordu. Şimdiye kadar çoktan uzaklaşmıştır."

"Aes Sedai," diye başladı Egwene, ama Else'nin hangi yöne gittiğini sormaya fırsatı olmadı. O kara gözlerde öfke ya da sinir gibi görünen bir şey çaktı.

"Seninle yeterince zaman harcadım. İlgilenmem gereken daha önemli işlerim var. Git artık." Egwene'in geldiği yöne işaret etti.

Sesindeki emir tonu o kadar kuvvetliydi ki, Egwene döndü, rampa yukarı üç adım attı, sonra ne yaptığını fark etti. Tüyleri diken diken, hızla döndü. *Aes Sedai ya da değil, ben...*

Galeri boştu.

Kaşlarını çatarak bakındı ve en yakın kapıları eledi –o odalarda fareler dışında kimse yaşamıyordu. Rampa boyunca koştu, iki yana baktı, galerinin kıvrımını gözleri çepeçevre takip etti. Hatta korkuluğun üzerinden, aşağıdaki küçük Kabuledilmişler Bahçesi'ne bile baktı. Yukarıda ve aşağıda, diğer galerileri inceledi. Şeritli elbiseleri içinde iki Kabuledilmiş gördü, biri Faolain, diğeri ismini bilmediği, ama yüzünü tanıdığı bir başka kadındı. Ama görünürde beyaz ve gümüş renklere bürünmüş bir kadın yoktu.

26

BİR KİLİDİN ARKASI

Egwene başını iki yana sallayarak başta elediği kapılara döndü. *Bir yere gitmiş olmalı.* İlk odada, tozlu kumaşlar altında şekilsiz yığınlar gibi görünen birkaç mobilya vardı ve kapı uzun süredir açılmamış gibi havasızdı. Yüzünü buruşturdu; yerdeki tozun üzerinde fare izleri vardı. Ama başka iz yoktu. Telaşla açtığı iki kapı daha aynı manzarayı sergiledi. Şaşırtıcı değil. Kabuledilmişlerin galerilerinde dolu odalardan çok boş odalar vardı.

Başını üçüncü odadan çıkardığında Nynaeve ve Elayne arkasındaki rampadan iniyorlardı, pek de telaşlı görünmüyorlardı.

"Saklandı mı?" diye sordu Nynaeve şaşkınlık içinde. "Oraya mı?"

"Onu gözden kaybettim." Egwene kıvrımlı galeride yine iki yanına baktı. *Nereye gitti?* Else'yi kastediyordu.

"Else'nin senden hızlı koşabileceği aklıma gelseydi," dedi Elayne gülümseyerek, "ben de peşine takılırdım, ama bana hep koşamayacak kadar tombul görünmüştür." Gülümsemesi endişeliydi.

"Onu daha sonra bulmamız gerekecek," dedi Nynaeve, "o zaman kızın ağzını kapalı tutmasını sağlarız. Amyrlin o kıza nasıl güvenebildi?"

"Tam arkasında olduğumu sanıyordum," dedi Egwene yavaşça, "ama başkası çıktı. Nynaeve, sırtımı bir an döndüm ve kadın kayboldu. Else değil. Onu görmedim bile! Başta Else sandığım kadın. Kayboluverdi. Gitti ve nereye gittiğini bilmiyorum."

Elayne'in nefesi kesildi. "Ruhsuzlardan biri mi?" Telaşla çevresine bakındı, ama galeri üçü dışında boştu.

"Hayır," dedi Egwene kararlılıkla. "O..." *Onlara kendimi altı yaşındaymış, elbisem yırtık, yüzüm kirli, burnum akıyormuş gibi hissettirdiğini söylemeyeceğim.* "O Gri Adam değildi. Uzun boyluydu ve çarpıcı bir görünüşü vardı. Siyah gözlü, siyah saçlı. Onu bin kişilik bir kalabalıkta fark ederdiniz. Onu daha önce hiç görmedim, ama Aes Sedai olduğunu sanıyorum. Öyle olmalı."

Nynaeve daha fazlasını bekler gibi sustu, sonra sabırsızca, "Eğer onu yine görürsen bana göster," dedi. "Ortada bir sebep olduğunu düşünüyorsan. Burada durup sohbet edecek zamanımız yok. Else yanlış insanlara bahsedecek vakti bulmadan önce o depolara bakmayı düşünüyorum. Belki dikkatsiz davrandılar. Onlara bunu düzeltmeleri için fırsat tanımayalım."

Egwene Elayne'in yanında, Nynaeve'in peşine düşerken taş yüzüğü –*Corianin Nedeal*'in ter'angreal*ini*– hâlâ yumruğunda tuttuğunu fark etti. Gönülsüzce yüzüğü kesesine tıktı ve kesenin iplerini sıkı sıkı çekti. *O lanet şeyle uyumadığım sürece... Ama yapmayı planladığım şey de bu, değil mi?*

Ama bunu gece yapacaktı, ve şimdi endişelenmesinin faydası yoktu. Kule'nin içinde yürürlerken gümüş ve beyazlı kadını görme umuduyla bakındı. Onu görmeyince neden rahatladığını anlayamadı. *Ben yetişkin bir kadınım ve kendi kendime yeterim, teşekkür ederim.* Yine de, karşılaştığı kimsenin ona benzemediğini görmekten memnundu. Kadın hakkında ne kadar düşünürse, onda... yanlış... bir şey olduğundan o kadar emin oluyordu. *Işık, yatağımın altında bile Kara Ajah görmeye başlıyorum. Yalnız, belki gerçekten de yatağın altındadırlar.*

Kütüphane Beyaz Kule'nin yüksek, kalın gövdesinden biraz ayrıydı. Solgun taştan duvarlarında mavi çizgiler vardı ve tam en heybetli anında donmuş köpüklü dalgalara benziyordu. O dalgalar sabah ışığı altında bir saray kadar büyük görünüyordu ve Egwene orada gerçekten de bir saray kadar çok oda olduğunu biliyordu, ama onca oda – üst kattaki tuhaf koridorların altındaki, Verin'in de odasının bulunduğu kı-

sımlar– raflarla, raflar ise üç bin sene boyunca her ulustan toplanan kitaplar, yazmalar, kağıtlar, parşömen ruloları, haritalar, çizimlerle doluydu. Tear ve Cairhien'deki büyük kütüphanelerde bile bu kadar çok kitap yoktu.

Kütüphaneciler –hepsi Kahverengi Aes Sedai idi– o rafları ve kapıları yakından izliyor, onları kimin, neden aldığını bilmeden tek bir kağıt parçasının bile kaybolmamasını sağlıyorlardı. Ama Nynaeve'in Egwene ile Elayne'i getirdiği kapı izlenenlerden biri değildi.

Yüksek pikan ağaçlarının altında geniş ve yassı uzanan kütüphanenin temellerinin çevresinde, irili ufaklı başka kapılar vardı. Bazen işçilerin aşağıdaki depolara ulaşması gerekirdi ve kütüphaneciler terli adamların önlerinden geçmelerini onaylamazdı. Nynaeve, bir çiftlik evinin ön kapısından daha iri olmayan böyle bir kapıyı çekip açtı ve diğerlerinin karanlığa uzanan dik bir merdivenden inmesini işaret etti. Kapıyı arkasından bıraktığında, ışık tamamen yok oldu.

Egwene kendini *saidar*'a açtı –öyle rahat geldi ki, ne yaptığını fark etmedi bile– ve içine dolan Güç'ün küçük bir kısmını yönlendirdi. Bir an içinde kabaran akış tüm diğer duyularına baskın gelecek gibi oldu. Havada, başının üzerinde, mavimsi beyaz ışıktan oluşan küçük bir küre belirdi. Egwene derin bir nefes aldı ve kendine neden gergin gergin yürüdüğünü hatırlattı. Bu, dünyanın geri kalanıyla arasındaki bağdı. Derisine sürtünen keten çamaşırları, yün çoraplarını, elbisesini tekrar hissetmeye başladı. Küçük bir pişmanlıkla, daha fazlasını çekme, *saidar*'a tamamen sarınma arzusunu uzaklaştırdı.

Elayne de aynı anda kendi parlak küresini yaratmıştı ve ikisi iki lambadan daha fazla aydınlık sağlıyordu. "O kadar... harika geliyor ki, değil mi?" diye mırıldandı.

"Dikkatli ol," dedi Egwene.

"Oluyorum," diye içini çekti Elayne. "Ama öyle... Dikkatli olurum."

"Bu taraftan," dedi Nynaeve onlara sert bir sesle. Yol göstermek üzere yanlarından geçti. Fazla uzağa gitmedi. Öfkeli değildi ve diğer ikisinin sağladığı ışığı kullanmak zorundaydı.

Girdikleri tozlu yan koridora gri taş duvarların içinde tahta kapılar

dizilmişti. Kütüphane boyunca uzanan daha geniş ana koridora ulaşmak için yaklaşık yüz adım yürüdüler. Işıkları tozun içinde tabaka tabaka ayak izi olduğunu gösteriyordu, çoğu erkeklerin giyeceği türden iri çizmelerin izleriydi ve çoğu tozdan silikleşmişti. Tavan burada daha yüksekti ve kapıların bazıları ahır kapısı kadar büyüktü. Sonda bulunan ve koridorun yarısı kadar geniş olan ana merdiven, büyük şeylerin getirilmesi için kullanılırdı. Yan taraftaki bir başka merdiven daha derinlere gidiyordu. Nynaeve durmadan oraya döndü.

Egwene telaşla takip etti. Mavimsi ışık Elayne'in yüzünü solgun gösteriyordu, ama Egwene onun yine de olması gerekenden daha solgun göründüğünü düşündü. *Burada ciğerlerimiz patlayana kadar çığlık atsak, kimse tek bir inleme bile duymaz.*

Bir şimşek oluştuğunu, ya da oluşma potansiyelini hissetti ve sendeledi. Daha önce aynı anda iki akışı yönlendirmemişti; hiç zor gelmemişti.

İkinci bodrumun ana koridoru birinci kattaki ile aynıydı, geniş ve tozluydu, ama tavanı daha alçaktı. Nynaeve sağdaki üçüncü kapıya seğirtti, sonra durdu.

Kapı büyük değildi, ama bir şekilde kaba tahtaları kalın olduğu izlenimi veriyordu. Biri kapıda, diğeri duvarda, iki kalın kulbun çevresine dolanmış sağlam bir zincirin üzerinde yuvarlak, demir bir kilit asılıydı. Kilit ve zincir yeni görünüyordu; üstlerinde neredeyse hiç toz yoktu.

"Bir kilit!" Nynaeve kilidi çekiştirdi; zincir açılacak gibi görünmüyordu, kilit de öyle. "Başka herhangi bir yerde kilit gördünüz mü?" Kilidi yine çekiştirdi, sonra onu hızla savurdu; zincir kapıya çarpıp sekti. Patırtı koridor boyunca yankılandı. "Tek bir kilitli kapı daha görmedim!" Yumruğunu kaba tahtanın üzerine indirdi. "Bir tane bile!"

"Sakin ol," dedi Elayne. "Çılgına dönmeye gerek yok. Mekanizmasını görebilsem kilidi ben açabilirdim. Başka şekilde açarız."

"Sakin olmak istemiyorum," diye terslendi Nynaeve "Öfkelenmek istiyorum! Ben..."

Egwene söylevin geri kalanına kulak tıkayarak zincire dokundu.

Tar Valon'dan ayrıldığından beri şimşek yaratmaktan fazlasını öğrenmişti. Bunlardan biri metal bilgisiydi. Bu Toprak'tan, Beş Güç arasında pek az kadının yetenekli olduğu iki Güç'ün birinden kaynaklanıyordu –diğeri Ateş'ti –ama onda vardı ve zinciri, zincirin *içini* hissedebiliyordu, en ufak soğuk metal zerrelerini, düzenlerini hissedebiliyordu. İçindeki Güç o düzenin titreşimleriyle eşzamanlı hareket ediyordu.

"Yolumdan çekil, Egwene."

Egwene çevresine bakındı ve Nynaeve'in *saidar*'ın parıltısına sarınmış olduğunu, elinde mavi ışıkla aynı renkte, bu yüzden de neredeyse görünmez bir çubuk olduğunu gördü. Nynaeve zincire kaşlarını çattı, manivelalar hakkında birşeyler mırıldandı, ve aniden çubuk iki kat uzadı.

"Çekil, Egwene."

Egwene çekildi.

Nynaeve çubuğu zincirin ucuna geçirerek hazırlandı, sonra tüm gücüyle abandı. Zincir iplik gibi koptu, Nynaeve inledi ve şaşkınlık içinde koridorun yarısına kadar sendeledi. Çubuk takırdayarak yere düştü. Nynaeve doğruldu, hayret dolu bakışlarını çubuktan zincire kaydırdı. Çubuk yok oldu.

"Sanırım zincire bir şey yaptım," dedi Egwene. *Keşke ne yaptığımı bilseydim.*

"Bir şey söyleyebilirdin," diye mırıldandı Nynaeve. Zincirin geri kalanını halkalarından çıkardı ve kapıyı açtı. "Ee? Bütün gün orada duracak mısınız?"

İçerideki tozlu oda yaklaşık on adım genişliğinde bir kareydi, ama içinde her biri ağzına dek dolu, etiketli, Tar Valon Alevi ile mühürlenmiş, ağır kahverengi kumaştan yapılma iri çuvalların oluşturduğu bir yığından başka bir şey yoktu. Egwene'in saymasına gerek yoktu, on üç tane olduklarını biliyordu.

Işık topunu duvara doğru kaydırdı ve orada sabitledi; bunu nasıl yaptığından emin değildi, ama elini çektiği zaman ışık orada kaldı. *Ne olduğunu bilmediğim şeyleri yapmayı öğreniyorum*, diye düşündü sinirli sinirli.

Elayne düşünür gibi ona baktı, sonra o da ışığı duvara astı. Egwene izlerken onun ne yaptığını gördüğünü düşündü. *O benden öğrendi, ama ben de ondan öğrendim.* Ürperdi.

Nynaeve doğrudan gidip çuvalları ayırdı ve etiketleri okumaya başladı. "Rianna. Joiya Byir. Aradıklarımız bunlar." Bir çuvalın üzerindeki mühürü inceledi, sonra mumu kırdı ve çuvalın iplerini açtı. "En azından bizden önce kimsenin gelmediğini biliyoruz."

Egwene bir çuval seçti, etiketin üzerindeki ismi okumadan mührü kırdı. Kimin eşyalarını aradığını bilmek istemiyordu. Çuvalı tozlu yere boşalttığı zaman, daha çok eski giysilerle ayakkabılar ve odasını sık sık temizletmeye özen göstermeyen bir kadının gardrobunda bulunabilecek türden birkaç yırtık, buruşuk kağıt çıktı. "Burada faydalı bir şey göremiyorum. Paçavra olarak bile işe yaramayacak bir pelerin. Bir şehrin yarısı yırtık haritası. Köşesinde Tear diyor. Yama isteyen üç çorap." Eşi olmayan kadife bir terlikteki delikten parmağını çıkardı ve diğerlerine salladı. "Bu geride ipucu bırakmamış."

"Amico da hiçbir şey bırakmamış," dedi Elayne asık suratla, iki eliyle giysileri bir kenara atarak. "Paçavra. Dur, bir kitap var. Bunları her kim topladıysa, bir kitabı atabildiğine göre acelesi varmış. *Tear Sarayı Âdet ve Törenleri.* Kapağı yırtılmış, ama kütüphaneciler yine de ister." Kütüphaneciler kesinlikle isterdi. Kimse, ne kadar zarar görmüş olursa olsun kitap atmazdı.

"Tear," dedi Nynaeve düz bir sesle. Aradığı çantadan dökülenlerin arasında diz çökerek, biraz önce attığı kağıt parçasını aldı. "Erinin üzerinde ticaret yapan gemilerin listesi, Tar Valon'dan kalkış ve Tear'a varış tarihleri de var."

"Tesadüf olabilir," dedi Egwene yavaşça.

"Belki," dedi Nynaeve. Kağıdı katladı ve kol yenine tıkıştırdı, sonra bir başka çuvalın mührünü kırdı.

Sonunda işleri bittiğinde, her çuval iki kere aranmış, işe yaramayan döküntüler odanın kenarlarına yığılmıştı. Egwene boş çuvallardan birinin üzerinde oturuyordu ve o kadar dalmıştı ki, kendi irkilmesini fark etmedi. Dizlerini çekerek, oluşturdukları küçük koleksiyonu inceledi.

Hepsi sıra halinde dizilmişti.

"Çok fazla," dedi Elayne. "Bunlardan çok fazla var."

"Çok fazla," diye kabul etti Nynaeve.

İkinci bir kitap vardı. Lime lime, deri ciltli, *Tear Ziyareti Üzerine Yorumlar* adlı, sayfalarının yarısı dökülen bir kitap. Chesmal Emry'nin çuvalındaki yırtık pelerinin astarına sıkışmış, pelerinin ceplerinden birindeki yırtıktan oraya kaymış olabilecek, ticaret gemilerini gösteren bir liste daha vardı. İsimlerden başka bir şey yoktu, ama tüm isimler diğer listede de vardı, ve buna göre, o gemilerin hepsi Liandrin ile diğerlerinin Kule'yi terk ettikleri gecenin ertesi sabahında, erken saatlerde yola çıkmışlardı. Telaşla çizilmiş geniş bir bina vardı ve odalarından birine solgun harflerle "Taşın Yüreği" yazılmıştı. Ve beş hanın isminin bulunduğu bir sayfa, kağıdın tepesindeki "Tear" sözcüğü o kadar kötü lekelenmişti ki, zar zor okunuyordu. Bir de...

"Herkesten bir şey kalmış," diye mırıldandı Egwene. "Her biri Tear'a yapılan bir yolculuğa işaret eden bir şey bırakmış. Bunlara bakmış biri nasıl gözden kaçırabilir? Amyrlin neden bu konuda hiçbir şey söylemedi?"

"Amyrlin," dedi Nynaeve acı acı, "kendi fikirlerini kendine saklıyor. Biz o uğurda yanıp kavrulsak bile!" Derin bir nefes aldı ve kaldırdıkları toz yüzünden hapşırdı. "Beni endişelendiren, şu anda bir yeme bakıyor olmam olasılığı."

"Yem mi?" dedi Egwene. Ama konuştuğu anda anladı.

Nynaeve başını salladı. "Yem. Tuzak. Ya da belki şaşırtmaca. Ama bu tuzak ya da şaşırtmaca o kadar açık ki kimse kanmaz."

"Bunu her kim bulursa, tuzağı görüp görmediğine aldırmadıkları sürece." Elayne'in sesinde kararsızlık vardı. "Ya da belki o kadar açık olmasını istediler ki, her kim bulursa Tear'ı hemen hesaptan çıkaracaktı."

Egwene Kara Ajahların kendilerinden o kadar emin olacağına inanamamayı diledi. Kesesini elinde tuttuğunu, başparmağını kesenin içindeki bükük yüzüğün kenarlarında gezdirmekte olduğunu fark etti. "Belki onu her kim bulursa, onunla alay etmeyi düşündüler," dedi yumuşak sesle. "Belki bunu her kim bulursa, öfke ve kibir içinde, düşün-

meden peşlerinden koşacağını düşündüler." *Bizim bulacağımızı biliyorlar mıydı? Bizi böyle mi görüyorlar?*

"Yak beni!" diye hırladı Nynaeve. Bu dehşet vericiydi; Nynaeve asla böyle konuşmazdı.

Bir süre sessizlik içinde nesnelere baktılar.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Elayne sonunda.

Egwene yüzüğü sıkı sıkı kavradı. Düşgörmek Kehanete çok yakındı; bir Düşgörenin düşlerinde gelecekteki ve başka yerlerdeki olaylar görünebilirdi. "Belki bu geceden sonra biliyor olacağız."

Nynaeve sessiz, ifadesiz bir biçimde ona baktı, sonra çok fazla deliği ve yırtığı olmayan siyah bir etek seçti ve buldukları şeyleri toplamaya başladı. "Şimdilik," dedi, "bunları odama götürüp saklarız. Mutfaklara geç kalmak istemiyorsak, ancak bu kadar zamanımız olduğunu düşünüyorum."

Geç, diye düşündü Egwene. Kesesindeki yüzüğü ne kadar yoklarsa, o kadar büyük bir telaş hissediyordu. *Zaten bir adım gerideyiz, ama belki çok geç kalmayız.*

27

TEL'ARAN'RHİOD

Egwene'e verilen, Nynaeve ve Elayne'in odalarıyla aynı galeride bulunan oda Nynaeve'inkinden biraz farklıydı. Yatağı biraz daha geniş, masası biraz daha dardı. Küçük halısının üzerinde kıvrımlı desenler değil, çiçekler vardı. Hepsi bu kadardı. Çömez odalarından sonra bir saray odası gibi gelmişti ona, ama üçü gecenin geç saatlerinde orada toplandıklarında, Egwene parmağında yüzük, elbisesinde şeritler olmadan yine çömez odasında kalmış olmayı diledi. Diğerleri de onun kendini hissettiği kadar sinirli görünüyordu.

Mutfaklarda iki öğün için daha çalışmışlardı ve arada depoda bulduklarının anlamını çözmeye çabalamışlardı. Bu bir tuzak mıydı, yoksa araştırmaların yönünü saptırmak için bir teşebbüs mü? Amyrlin'in nesnelerden haberi var mıydı, ve varsa neden onlardan bahsetmemişti? Konuşmak yanıt sağlamıyordu ve Amyrlin görünmemişti ki sorabilsinler.

Verin öğle yemeğinden sonra mutfaklara gelmiş, neden orada olduğunu bilemezmiş gibi gözlerini kırpıştırmıştı. Egwene ile diğer ikisini kazanlar ve tencereler arasında dizleri üzerine çökmüş görünce bir an şaşkın görünmüş, sonra yanlarına gelmiş, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Herhangi bir şey buldunuz mu?" diye sormuştu.

Kafası ve omuzları dev bir çorba tenceresinin içinde olan Elayne, kafasını çıkarırken tencerenin kenarına çarpmıştı. Mavi gözleri tüm yü-

zünü kaplamış gibi görünüyordu.

"Yalnızca yağ ve ter, Aes Sedai," dedi Nynaeve. Örgüsünü hızla çekince siyah saçlarında yağlı sabun köpükleri kaldı ve Nynaeve yüzünü buruşturdu.

Verin, aradığı yanıt buymuş gibi başını salladı. "Pekala, bakmaya devam edin." Kendini orada bulmasına şaşmış gibi mutfağa baktı ve gitti.

Öğle yemeğinden sonra mutfağa Alanna da geldi, iri, yeşil üzümlerden bir kase ve bir sürahi şarap aldı. Akşam yemeğinden sonra ise Elaida, Sheriam ve Anaiya belirdi.

Alanna Egwene'e Yeşil Ajah hakkında daha fazla bilgi isteyip istemediğini sordu, çalışmalarına ne zaman devam edeceklerini merak etti. Kabuledilmişlerin kendi derslerini ve çalışma tempolarını seçebiliyor olmaları, hiç çalışmayacaklar anlamına gelmiyordu. İlk birkaç hafta kötü olacaktı, kuşkusuz, ama seçmek zorundaydılar, aksi halde onların adına seçim yapılacaktı.

Elaida bir süre elleri kalçalarında, yüzünde sert bir ifadeyle durup onlara baktı. Sheriam da aynısını yaptı. Anaiya da aynısını yaptı, ama onun ifadesi daha endişeliydi. Ta ki üçlünün ona baktığını görene kadar. Sonra yüzü, ondan önce gelen Elaida ve Sheiram'ın ifadelerine büründü.

Egwene'in görebildiği kadarıyla bu ziyaretlerin hiçbirinin anlamı yoktu. Çömezler Sorumlusu'nun mutfaklarda çalışan çömezler gibi, onları da kontrol etmesi için sebebi vardı. Elaida'nın ise Andor'un Kız Veliahtı'na gözkulak olmak için. Egwene Aes Sedai'nin Rand'la ne kadar ilgilendiğini düşünmemeye çalıştı. Alanna'ya gelince, diğerleriyle yemek yemek yerine odasına bir tepsi götürmek için gelen tek Aes Sedai o değildi. Kule'deki Aes Sedailerin yarısı yemek yemek için, bir hizmetkar çağırıp bir tepsi yiyecek istemek için fazla meşguldü. Ya Anaiya...? Anaiya pekala Düşgöreni için endişelenmiş olabilirdi. Amyrlin Makamı'nın bizzat verdiği bir cezayı hafifletmek için bir şey yapamazdı gerçi. Anaiya'nın gelme sebebi bu olabilirdi. Olabilirdi.

Egwene elbisesini gardobuna asarken kendi kendine bir kez daha

Verin'in hatasının bile son derece normal olabileceğini söyledi; ne de olsa Kahverengi Aes Sedai çok dalgındı. *Eğer bu bir hataysa yani.* Yatağının kenarına oturarak elbisesini kaldırdı ve çoraplarını indirmeye başladı. Beyazdan da gri kadar nefret etmeye başlıyordu.

Nynaeve Egwene'in kesesi elinde, örgüsünü çekiştirerek şöminenin önünde duruyordu. Elayne masanın başında oturmuş, sinirli sinirli konuşuyordu.

"Yeşil Ajah," dedi altın saçlı kadın Egwene'e yirminci kez. "Ben de Yeşil Ajah'ı seçebilirim, Egwene. O zaman üç, dört Muhafız edinebilir, hatta aralarından biriyle evlenebilirim. Andor'un Zevç Prensi olarak bir Muhafız'dan iyisini mi bulacağım? Elbette..." Kızararak sustu.

Egwene uzun zaman önce bir yana bıraktığı bir kıskançlık sancısı hissetti. Yalnız bunun içine anlayış da karışmıştı. *Işık, Galad'a her baktığımda aynı anda hem ürperip, hem erirken, nasıl kıskanabilirim? Rand benimdi, ama artık değil. Keşke onu Elayne'e verebilseydim, ama sanırım o ikimize göre de değil. Kız Veliaht'ın, Andorlu olduğu sürece sıradan bir adamla evlenmesi sorun olmayabilir, ama Yenidendoğan Ejder'i seçemez.* Çoraplarını yere bıraktı ve kendine bu gece düzenlilikten daha önemli şeyler olduğunu söyledi. "Ben hazırım, Nynaeve."

Nynaeve keseyi ve uzun, ince bir deri sicimi uzattı. "Belki aynı anda birden fazla kişi için işe yarar. Belki ben de... seninle gidebilirim."

Egwene taş yüzüğü avucuna yuvarlayarak deri sicimi içinden geçirdi, sonra sicimi boynuna bağladı. İç elbisesinin beyazlığı üzerinde mavi, kahverengi ve kırmızı benekler ve çizgiler daha canlı görünüyordu. "Elayne'i ikimize birden gözkulak olmak üzere yalnız bırakacağız, öyle mi? Kara Ajah'ın bizi bilmesi olasılığı varken?"

"Yapabilirim," dedi Elayne cesaretle. "Ya da seninle ben gideyim ve Nynaeve nöbet tutsun. Öfkelendiği zaman aramızda en güçlüsü o, bizi koruyacak birine ihtiyaç olursa onun bu işi yapabileceğinden emin olabilirsin."

Egwene başını iki yana salladı. "Ya iki kişi için işe yaramazsa? Ya iki kişi birden deneyince hiç işlemezse? Uyanana kadar anlamayız bile ve tüm geceyi harcamış oluruz. Eğer onlara yetişeceksek bir geceyi bi-

le harcayamayız. Zaten çok geride kaldık." Bunlar geçerli sebeplerdi ve Egwene hepsine inanıyordu, ama gönlüne daha yakın bir sebep daha vardı. "Dahası, ikinizin birden bana gözkulak olduğunuzu bilirsem kendimi daha iyi hissederim. Eğer..."

Söylemek istemiyordu. Eğer o uykudayken biri gelirse. Gri Adam. Kara Ajah. Beyaz Kule'yi güvenli bir yerden çukurlar ve tuzaklarla dolu karanlık bir yere çeviren şeylerden herhangi biri. O savunmasız, yatarken gelecek türden bir şey. İki kadının yüzleri, anladıklarını ifade ediyordu.

Egwene yatağa uzanır, tüy yastığı başının arkasına yerleştirirken, Elayne iki sandalyeyi yatağın iki yanına koydu. Nynaeve mumları teker teker söndürdü, sonra, karanlıkta, sandalyelerden birine oturdu. Elayne diğer sandalyeye yerleşti.

Egwene gözlerini kapattı ve uyku verici şeyler düşünmeye çalıştı, ama göğüslerinin arasında yatan şeyin farkındaydı. Sheriam'ın çalışma odasına yaptığı ziyaretten kalan acılardan daha fazla farkında. Yüzük tuğla kadar ağır geliyordu ve evle, sessiz su gölcükleri ile ilgili düşünceler, onu hatırlar hatırlamaz paramparça oluyordu. *Tel'aran'rhiod*'u hatırlar hatırlamaz. Görünmeyen Dünya'yı. Düşler Dünyası'nı. Uykunun diğer yanında bekleyen dünyayı.

Nynaeve yumuşak sesle mırıldanmaya başladı. Egwene, küçükken annesinin mırıldandığı sözsüz, küçük ezgiyi hatırladı. Kendi odasında, yumuşak bir yastık ve sıcak battaniyelerle yatarken, annesinden gül yağı ve ev kokuları yükselirken... *Rand, sen iyi misin? Perrin? O kadın kimdi?* Uyku geldi.

Yabançiçekleriyle kaplı, çukur ve zirvelerde küçük, yapraklı ağaç kümeleriyle benek benek, alçalıp yükselen tepelerin arasında duruyordu. Çiçeklerin arasında, kanatları sarı, mavi, yeşil çakan kelebekler uçuşuyor, yakında bir yerde iki tarlakuşu birbirlerine şarkı söylüyordu. Yumuşak, mavi gökyüzünde beyaz bulutlar süzülüyordu ve esintide, ancak baharın birkaç özel gününde hissedilen, serinlikle sıcaklık arasın-

daki o hassas denge vardı. Ancak düş olabilecek kadar mükemmel bir gündü.

Egwene elbisesine baktı ve sevinçle kahkaha attı. En sevdiği gök mavisi tonunda ipek bir elbise, etekleri beyaz çizgili –bir anlığına kaşlarını çatınca kahverengiye dönüştü– kol yenlerine ve göğsüne minik inci sıraları dikilmiş. Ayağını uzatıp kadife bir terliğin ucuna baktı. Kıyafetinin uyumunu bozan tek şey boynunda asılı deri sicimin ucundaki renkli taştan, bükük yüzüktü.

Yüzüğü eline aldı ve şaşkınlıktan nefesi kesildi. Tüy kadar hafif geliyordu. Havaya atacak olsa, kaz tüyü gibi süzülüp gideceğinden emindi. Bir şekilde, artık ondan korkmuyordu. Yüzüğü, sıkıntı yaratmasın diye elbisesinin boynundan içeri soktu.

"Demek Verin'in *Tel'aran'rhiod*'u bu," dedi. "Corianin Nedeal'in Düşler Dünyası. Bana tehlikeli gelmedi." Ama Verin tehlikeli olduğunu söylemişti. Kara Ajah ya da değil, Egwene herhangi bir Aes Sedai'nin açık açık yalan söyleyeceğini düşünemiyordu. *Yanılmış olabilir*. Ama Verin'in yanıldığını sanmıyordu.

Ne yapabildiğini görmek için kendini Tek Güç'e açtı. *Saidar* içini doldurdu. Burada bile vardı. Akımı hafifçe, dikkatle rüzgara yönlendirdi, kelebeklerin çember çember içinde dönmesini, renk sarmalları çizmesini sağladı.

Aniden salıverdi. Kelebekler, kısa maceralarına aldırmadan eski yerlerine yerleştiler. Myrddraal ve başka Gölgedölleri yönlendiren birini hissedebilirdi. Çevresine bakınca, bu yerde öyle şeyler düşünemiyordu, ama düşünemiyor olması orada olmadıkları anlamına gelmezdi. Ve Kara Ajahlar Corianin Nedeal'in incelediği o *ter'angreal*leri almışlardı. Neden buraya geldiğini hatırlatan tiksinti verici bir düşünceydi bu.

"En azından yönlendirebildiğimi biliyorum," diye mırıldandı. "Burada durarak hiçbir şey öğrenemem. Belki bakınırsam..." Bir adım attı...

... ve bir hanın rutubetli, karanlık koridorunda duruyordu. Bir hancının kızıydı; burasının bir han olduğundan emindi. Tek ses yoktu ve koridor boyunca bütün kapılar kapalıydı. Tam önündeki sade, tahta kapının arkasında ne olduğunu merak ettiği sırada kapı sessizce açıldı.

İçerideki oda çıplaktı, açık pencerelerden içeri giren soğuk rüzgar uğulduyor, şöminedeki eski külleri karıştırıyordu. Odanın ortasında duran kaba kesimli, siyah taştan kalın sütunla kapının arasında, yere iri bir köpek kıvrılmış, tüylü kuyruğunu burnuna dayamıştı. İç çamaşırları içinde iriyarı, kıvırcık saçlı genç bir adam sütuna yaslanmıştı, başı uyuyormuş gibi öne düşmüştü. Dev, siyah bir zincir sütunu ve genç adamın göğsünü sarıyordu ve genç adam zincirin uçlarını yumruklarında tutuyordu. Uykuda ya da değil, iri kasları o zinciri gergin tutmak, kendini sütunun yanında tutsak etmek için geriliyordu.

"Perrin?" dedi Egwene merakla. Odaya adım attı. "Perrin, sana ne oldu? Perrin!" Köpek doğruldu ve kalktı.

Bir köpek değildi bu, bir kurttu. Siyah-gri renkte, parlak dudakları beyaz dişlerini ortaya çıkaracak şekilde gerilmiş, sarı gözleri ona bir fareymiş gibi bakan bir kurt. Yemeyi düşündüğü bir fare gibi.

Egwene elinde olmadan telaşla koridora geriledi. "Perrin! Uyan! Bir kurt var!" Verin burada olanların gerçek olduğunu söylemişti ve kanıtlamak için bir yara izi göstermişti. Kurdun dişleri bıçak kadar iri görünüyordu. "Perrin, uyan! Ona dost olduğumu söyle!" *Saidar*'a kucak açtı. Kurt yaklaştı.

Perrin'in başı kalktı; gözleri uykulu uykulu açıldı. İki sarı göz Egwene'e baktı. Kurt toparlandı. "Çekirge," diye bağırdı Perrin, "hayır! Egwene!"

Kapı yüzüne kapanan Egwene, zifiri karanlığa gömüldü.

Göremiyordu, ama alnında ter damlalarının oluştuğunu hissetti. Sıcaklıktan değil. *Işık, neredeyim? Buradan hoşlanmadım. Uyanmak istiyorum!*

Bir vızıltı duyunca yerinde sıçradı, ama sonra bunun bir cırcırböceği olduğunu fark etti. Karanlığın içinde bir kurbağa alçak sesle vırakladı, ve bir koro tarafından yanıtlandı. Gözleri karanlığa alıştığında, çevresindeki ağaçları fark etti. Bulutlar yıldızları örtmüştü ve ay ince bir dilimdi.

Sağında, ağaçların arasında bir başka ışık titreşiyordu. Bir kamp ateşi.

Harekete geçmeden önce bir an düşündü. Uyanmayı istemek onu

Tel'aran'rhiod'dan çıkarmaya yetmemişti ve henüz faydalı bir şey bulamamıştı. Ve incinmemişti de. *Şimdiye dek*, diye düşündü ürpererek. Ama o kamp ateşinin yanında kimin ya da neyin olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. *Myrddraaller olabilir. Dahası, ormanda koşmaya uygun giysilerim yok.* Karar vermesini sağlayan bu son düşünce oldu; aptalca davrandığında bunun farkına varmasıyla övünürdü.

Derin bir nefes alarak ipek eteklerini topladı ve sessizce yaklaştı. Ormanda yürümek konusunda Nynaeve'in yeteneğine sahip olmayabilirdi, ama en azından ölü dallara basmamayı biliyordu. Sonunda dikkatle kamp ateşinin yanındaki ihtiyar meşenin arkasından etrafı gözetledi.

Orada yalnız başına oturmuş, alevlere bakan uzun boylu bir adamdan başkası yoktu. Rand. O alevler odun ateşinden çıkmıyordu. Görebildiği kadarıyla ortada yanan bir şey yoktu. Ateş çıplak toprağın üzerinde dans ediyordu. Egwene toprağın üzerinde yanık izi bıraktıklarını bile sanmıyordu.

O hareket edemeden Rand başını kaldırdı. Egwene onun pipo içtiğini görünce şaşırdı. Piposundan ince bir duman bulutu çıkıyordu. Yorgun görünüyordu, çok yorgun.

"Kim var orada?" diye sordu yüksek sesle. "Ölüleri uyandıracak kadar çok yaprak hışırdattın, bu yüzden kendini göstersen de olur artık."

Egwene dudaklarını birbirine bastırdı, ama yine de çıktı. *Hışırdatmadım!* "Benim, Rand. Korkma. Bu bir düş. Düşlerine girmiş olmalıyım."

Rand öyle çabuk ayağa kalktı ki, Egwene olduğu yerde kalakaldı. Egwene'in hatırladığından daha iri görünüyordu. Ve biraz daha tehlikeli. Belki birazdan çok. Mavi-gri gözleri donmuş ateş gibi yanıyordu.

"Düş olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi alayla. "Bunun onu daha az gerçek kılmadığını biliyorum." Öfkeyle, başka birini ararmış gibi karanlığa baktı. "Daha ne kadar deneyeceksin?" diye bağırdı geceye. "Bana kaç suret göndereceksin? Babam, annem, şimdi de o! Güzel kızlar bir öpücükle beni baştan çıkaramaz, tanıdığım biri bile yapamaz bunu! Seni reddediyorum, Yalanların Babası! Seni reddediyorum!"

"Rand," dedi Egwene tereddütle. "Benim, Egwene."

Aniden Rand'ın elinde yoktan bir kılıç var oldu. Çeliği tek bir alevden şekillendirilmişti, hafifçe kıvrıktı ve üzerine bir balıkçıl işlenmişti. "Annem bana ballı kek verdi," dedi gergin bir sesle, "içinde zehir kokusu vardı. Babamsa kaburgalarıma saplamak üzere bir hançer taşıyordu. O... o bana öpücükler sundu, ve daha fazlasını." Yüzünde ter damlaları belirdi; bakışları Egwene'i ateşe verecek gibiydi. "Sen ne getirdin?"

"Tepene oturmak zorunda kalsam bile beni dinleyeceksin, Rand al'Thor." *Saidar* topladı, akışları yönlendirerek Rand'ı bir ağın içinde tutmaya çalıştı.

Kılıç Rand'ın ellerinde, bir fırın ağzı gibi kükreyerek döndü.

Egwene homurdandı, sendeledi; fazlasıyla gerilen bir halat kopmuş, geri savrulup ona çarpmıştı sanki.

Rand kahkaha attı. "Öğreniyorum, görüyorsun. İşe yaradığı zaman..." Yüzünü buruşturdu ve Egwene'e yaklaşmaya başladı. "Bu hariç her yüze tahammül edebilirim. Onun yüzü olmaz, yanasıca!" Kılıç savruldu.

Egwene kaçtı.

Ne yaptığından ya da nasıl yaptığından emin değildi, ama kendini güneşli bir gökyüzü altında, ötüşen tarla kuşları ve uçuşan kelebeklerle dolu, alçalıp yükselen tepelerde buldu. Derin, titrek bir nefes aldı.

Ne öğrendim? Karanlık Varlık'ın Rand'ın peşinde olduğunu mu? Bunu zaten biliyordum. Karanlık Varlık'ın onu öldürmek istediğini mi? Bu farklı. Şimdiden delirmemişse ve ne söylediğinin farkında değilse tabii. Işık, neden ona yardım edemiyorum? Ah, Işık, Rand!

Sakinleşmek için derin bir nefes daha aldı. "Ona yardım etmenin tek yolu onu ehlileştirmek," diye mırıldandı. "Gidip onu öldürsem daha iyi." Midesi burkuldu, düğüm düğüm oldu. "Bunu asla yapmayacağım. Asla!"

Yakındaki ahududu çalısına tünemiş bir kırmızı kuş, sorgucunu kaldırıp başını eğerek ihtiyatla onu izledi. Egwene kuşa hitap etti. "Eh, burada durup kendi kendime konuşarak da yardımım dokunmuyor, de-

ğil mi? Ya da seninle konuşarak."

O çalıya doğru adım atınca kırmızı kuş kanatlandı. Bir sonraki adımda bir kırmızı renk lekesine dönüşmüştü, üçüncüysede ise bir çalının arkasında kayboldu.

Egwene durdu ve deri sicim üzerindeki taş yüzüğü elbisesinin boynundan çıkardı. Neden o değişmiyordu? Şimdiye dek her şey o kadar hızlı değişmişti ki, nefes nefese kalmıştı. Neden şimdi değişmiyordu? Yoksa burada bir yanıt mı vardı? Kararsızca çevresine bakındı. Yabançiçekleri ona sataşıyor, tarla kuşlarının ötüşleri onunla alay ediyordu. Burası kendi yarattığı bir yere benziyordu.

Kararlılıkla *ter'angreal*i kavradı. "Nerede olmam gerekiyorsa beni oraya götür." Gözlerini kapattı ve yüzüğe odaklandı. Hem, o taştan yapılmıştı; Toprak ona bir yol göstermeliydi. "Yap şunu. Beni olmam gereken yere götür." Bir kez daha *saidar*'ı kucakladı, Tek Güç'ten ince bir akımı yüzüğe besledi. Yüzüğün işe yaraması için Güç akışı gerekmediğini biliyordu, ve onunla bir şey yapmaya çalışmadı. Yalnızca yüzüğün kullanması için biraz daha Güç verdi. "Beni bir yanıt bulabileceğim bir yere götür. Kara Ajahın ne istediğini bilmeliyim. Beni yanıta götür."

"Eh, sonunda yolu buldun, çocuğum. Her tür yanıt burada."

Egwene hemen gözlerini açtı. Kadın büyük bir salonda duruyordu; kocaman, kubbeli tavan, devasa kızıltaş sütunlardan bir ormanla desteklenmişti. Ve havada, kristal bir kılıç asılıydı. Ağır ağır dönerken parlıyor, kıvılcımlanıyordu. Egwene emin değildi, ama bunun rüyasında Rand'ın uzandığı kılıç olabileceğini düşünüyordu. Diğer rüyada. O kadar gerçek geliyordu ki, kendi kendine bunun da bir rüya olduğunu devamlı hatırlatması gerekiyordu.

Bir sütunun gölgesinden kamburu çıkmış, bir sopaya dayanarak aksak aksak yürüyen yaşlı bir kadın çıktı. Çirkin sözcüğü onu tanımlamakta çok yetersiz kalıyordu. Kemikli, sivri bir çenesi, daha da kemikli, daha da keskin bir burnu ve suratında yüzden çok kıllı siğil vardı.

"Sen kimsin?" dedi Egwene. Şimdiye dek *Tel'aran'rhiod* içinde gördüğü insanlar hep tanıdığı insanlardı, ama bu zavallı, yaşlı kadını unu-

tabileceğini sanmıyordu.

"Yalnızca zavallı, yaşlı Silvie, Leydim," diye gakladı yaşlı kadın. Aynı anda, diz kırma ya da yaltaklanma olarak kabul edilebilecek bir şekilde eğilmeyi başardı. "Zavallı, yaşlı Silvie'yi tanıyorsunuz, Leydim. Ailenize bunca senedir sadakatle hizmet ettim. Bu yaşlı yüz sizi hâlâ korkutuyor mu? Buna izin vermeyin, Leydim. Gerektiğinde güzel bir yüz kadar işime yarıyor."

"Elbette öyle," dedi Egwene. "Güçlü bir yüz. İyi bir yüz." Kadının inandığını umdu. Bu Silvie her kimse, Egwene'i tanıdığını düşündüğü açıktı. Belki yanıtları da biliyordu. "Silvie, burada yanıt bulmak hakkında birşeyler demiştin."

"Ah, yanıtlar için doğru yere geldiniz, Leydim. Taşın Yüreği yanıtlarla doludur. Ve sırlarla. Yüksek Lordlar bizi burada görseler memnun olmazlar, Leydim. Ah, hayır. Buraya Yüksek Lordlardan başkası girmez. Ve hizmetkarlardan, elbette." Alaycı, tiz bir kahkaha attı. "Yüksek Lordlar yer süpürmez, paspaslamaz. Ama bir hizmetkarı kim görür ki?"

"Ne tür sırlar?"

Ama Silvie kristal kılıca doğru aksak aksak ilerliyordu. "Entrikalar," dedi kendi kendine konuşur gibi. "Hepsi Yüce Efendi'ye hizmet ediyormuş gibi görünür ve bu arada kaybettiklerini yeniden elde edebilmek için planlar yaparlar, entrikalar çevirirler. Her biri entrika çevirenin yalnız kendisi olduğunu düşünür. Ishamael aptalın teki!"

"Ne?" dedi Egwene keskin bir sesle. "Ishamael hakkında ne dedin?"

Yaşlı kadın çarpık, yaltaklanan bir gülümseme sergilemek üzere döndü. "Yalnızca fakir halkın söylediği bir şey, Leydim. Onlara aptal demek Terkedilmişlerin gücünü azaltır. Kendinizi iyi ve güvende hissetmenizi sağlar. Gölge bile aptal denilmeyi kaldıramaz. Deneyin, Leydim. Ba'alzamon'un aptal olduğunu söyleyin!"

Egwene'in dudaklarının kenarı gülümsemek için seyirdi. "Ba'alzamon bir aptal! Haklısın, Silvie." Karanlık Varlık'a gülmek gerçekten de iyi geliyordu. Yaşlı kadın güldü. Kılıç omzunun hemen arkasında dönüyordu. "Silvie, o nedir?"

"*Callandor*, Leydim. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Dokunulamayan

Kılıç." Aniden sopasını arkasına savurdu; sopa kılıçtan otuz santim öte-de, yüksek bir tak sesiyle durdu ve geri sekti. Silvie ağzı kulaklarına vararak sırıttı. "Kılıç Olmayan Kılıç, ama ne olduğunu bilen pek az kişi var. Ama bir kişi hariç hiçbiri ona dokunamaz. Onu buraya koyanlar sayesinde. Bir gün Yenidendoğan Ejder *Callandor*'u tutacak ve bunu yaparak dünyaya Yenidendoğan Ejder olduğunu kanıtlayacak. En azından ilk kanıt bu. Tüm dünyanın görmesi, önünde sürünmesi için geri gelen Lews Therin. Ah, Yüksek Lordlar kılıcın burada olmasından memnun değil. Güçle ilgisi olan hiçbir şeyi istemiyorlar. Ellerinden gelse ondan kurtulurlardı. Ellerinden gelse. Sanırım, ellerinden gelse onu almak isteyecek başkaları var. *Callandor*'u tutabilmek için Terkedilmişler neler vermezdi."

Egwene kıvılcımlanan kılıca baktı. Ejder Kehanetleri doğruysa, Moiraine'in iddia ettiği gibi Rand Ejder'se, bir gün onu tutacaktı; *Callandor* ile ilgili Kehanetlerin geri kalanını düşününce, bunun nasıl gerçekleşeceğini hayal edemiyordu. *Ama onu almanın bir yolu varsa, belki Kara Ajah nasıl olacağını biliyordur. Onlar biliyorlarsa, ben de çıkartabilirim.*

İhtiyatla Güç ile uzandı, kılıcı tutan, koruyan ne varsa yokladı. Uzantısı bir şeye dokundu ve durdu. Burada Beş Güç'ten hangilerinin kullanıldığını hissedebiliyordu. Hava, Ateş ve Ruh. *Saidar* ile, onu şaşırtan bir kuvvetle yapılan girift dokuyu seçebiliyordu. Dokunun içinde boşluklar, uzantısının içinden geçebiliyor olması gereken aralar vardı. Denediği zaman, dokunun en güçlü kısmıyla mücadele ediyormuş gibi geldi. Sonra, geçmek için savaştığı yer ona vurdu ve Egwene uzantısının kaybolmasına izin verdi. O duvarın yarısı *saidar* kullanılarak örülmüştü; diğer yarısı, dokunamadığı, hissedemediği kısım *saidin* ile yapılmıştı. Tam olarak böyle değildi –duvar tek parçaydı– ama buna yeterince yakındı. *Taş bir duvar kör bir kadını da gören biri kadar kolayca durdurur.*

Uzakta ayak sesleri yankılandı. Çizmeler.

Egwene sesleri çıkartanların kaç kişi olduğunu ya da hangi yönden geldiklerini anlayamıyordu, Ama Silvie irkildi ve hemen sütunların ara-

sına baktı. "Yine ona bakmaya geliyor," diye mırıldandı. "İster uyanık olsun, ister uykuda, istediği...." Egwene'i hatırladı ve endişeli bir gülümseme takındı. "Artık gitmelisiniz, Leydim. Sizi burada bulmamalı, hatta burada bulunduğunuzu bile bilmemeli."

Egwene çoktan sütunların arasında gerilemeye başlamıştı ve Silvie, ellerini sallayarak, sopasını savurarak arkasından yürüyordu. "Gidiyorum, Silvie. Yalnız, yolu hatırlamam gerek." Taş yüzüğü elledi. "Beni tepelere götür." Hiçbir şey olmadı. Yüzüğe saç kalınlığında bir akım yolladı. "Beni tepelere götür." Kızıltaş sütunlar hâlâ çevresindeydi. Ayak sesleri yaklaşmıştı, kendi yankıları tarafından boğulmayacak kadar yakın.

"Çıkış yolunu bilmiyorsun," dedi Silvie ifadesiz bir sesle, sonra aynı anda hem sokulgan, hem alay dolu bir fısıltıyla, tahammül göreceğini bilen eski bir hizmetkar gibi devam etti. "Ah, Leydim, çıkış yolunu bilmiyorsanız buraya gelmek tehlikelidir. Gelin, bırakın zavallı, yaşlı Silvie sizi dışarı çıkarsın. Zavallı, yaşlı Silvie sizi sağ salim yatağınıza götürecek, Leydim." Kollarını Egwene'e sardı, kılıçtan uzaklaştırmaya başladı. Egwene'in uzaklaştırılmaya ihtiyacı yoktu. Çizmeler durdu; adam, her kimse, muhtemelen *Callandor*'a bakıyordu.

"Bana yolu göster, yeter," diye fısıldadı Egwene. "Ya da tarif et. İttirmene gerek yok." Yaşlı kadının parmakları bir şekilde taş yüzüğe dolanmıştı. "Ona dokunma, Silvie."

"Sağ salim yatağınıza."

Acı dünyayı yok etti.

Egwene gırtlak paralayan bir çığlıkla karanlığın içinde doğrulup oturdu. Yüzünden aşağı ter damlaları akıyordu. Bir an nerede olduğunu anlamadı, aldırmadı da. "Ah, Işık," diye inledi, "çok acıdı. Ah, Işık, çok acıdı!" Öyle yanması için derisinin kavrulmuş ya da su toplamış olması gerektiğini düşünerek ellerini üzerinde gezdirdi, ama iz bulamadı.

"Yanındayız," dedi Nynaeve'in sesi karanlığın içinde. "Yanındayız,

Egwene."

Egwene kendini sese doğru fırlattı ve büyük bir rahatlama içinde kollarını Nynaeve'in boynuna doladı. "Ah, Işık, geri döndüm. Işık, geri döndüm."

"Elayne," dedi Nynaeve.

Biraz sonra mumlardan biri küçük bir ışık veriyordu. Elayne elinde çakmaktaşı ve çelik kullanarak yaktığı mumla durdu. Sonra gülümsedi ve odadaki her mum alev aldı. Lavabonun yanında durdu, Egwene'in yüzünü silmesi için serin, ıslak bir kumaşla yatağa döndü.

"Kötü müydü?" diye sordu endişeyle. "Hiç kıpırdamadın. Hiç mırıldanmadın. Seni uyandırmalı mıyız, uyandırmamalı mı, bilemedik."

Egwene telaşla deri sicimi yakaladı, onu ve taş yüzüğü odanın karşısına fırlattı. "Bir sonraki sefere," dedi nefes nefese, "bir süre kararlaştıralım ve o süre dolunca siz beni uyandırın. Kafamı bir lavabo suya sokmanız gerekse bile uyandırın!" Bir sonraki seferin olacağına karar verdiğinin farkında değildi. *Sırf korkmadığını göstermek için kafanı bir ayının ağzına sokar mıydın? Bir kez yaptığın ve ölmediğin için bir daha yapar mıydın?*

Ama mesele korkmadığını kendine kanıtlamaktan öteydi. Korkuyordu, bunu biliyordu. Ama Kara Ajahlarda Corianin'in incelediği *ter'angreal*ler olduğu sürece geri dönmeye devam edecekti. O *ter'angreal*leri neden istediklerinin yanıtının *Tel'aran'rhiod*'da olduğundan emindi. Orada Kara Ajah hakında yanıtlar bulabilecekse –Düşgörme hakkında anlatılanların yarısı doğruysa, belki başka yanıtlar da bulacaktı– geri dönmek zorundaydı. "Ama bu gece olmaz," dedi usulca. "Henüz olmaz."

"Ne oldu?" diye sordu Nynaeve. "Rüyanda ne... gördün?"

Egwene yatağına yattı ve anlattı. Aralarından yalnızca Perrin'in kurtla konuşmasını atladı. Kurttan hiç bahsetmedi. Elayne ile Nynaeve'den sır sakladığı için kendini biraz suçlu hissetti, ama bu Perrin'in sırrıydı, kendisinin değil; ne zaman anlatacağına, anlatıp anlatmayacağına Perrin karar vermeliydi. Kalanını kelimesi kelimesine anlattı, her şeyi tasvir etti. İşi bittiği zaman, kendini içini boşalmış gibi hissetti.

"Yorgunluk dışında," dedi Elayne, "Rand incinmiş görünüyor muydu? Egwene, seni inciteceğine inanamam. Bunu yapabileceğine inanamam."

"Rand," dedi Nynaeve ruhsuz bir sesle, "bir süre daha kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacak." Elayne kızardı; bunu yaparken güzel görünüyordu. Egwene Elayne'in her şeyi yaparken güzel göründüğünü fark etti, ağlarken ve tencere ovarken bile. "*Callandor*," diye devam etti Nynaeve. "Taşın Yüreği. Bina planında bu vardı. Sanırım Kara Ajahların nerede olduğunu biliyoruz."

Elayne soğukkanlılığına yeniden kavuşmuştu. "Bir tuzak olmasını değiştirmiyor," dedi. "Eğer şaşırtmaca değilse, bir tuzak bu."

Nynaeve acı acı gülümsedi. "Tuzağı kuranı yakalamanın en iyi yolu kapanmasını sağlamak ve sonra adamın gelmesini beklemektir. Ya da, bizim durumumuzda, kadının."

"Tear'a gitmeyi mi düşünüyorsun?" dedi Egwene. Nynaeve başını salladı.

"Amyrlin bizi serbest bırakmış gibi görünüyor. Kendi kararlarımızı veriyoruz, unuttunuz mu? En azından Kara Ajah'ın Tear'da olduğunu biliyoruz ve orada kimi aramamız gerektiğini biliyoruz. Burada tek yaptığımız oturmak ve herkesten kuşkulanarak için için kaynamak, etrafta bir Gri Adam daha olup olmadığını merak etmek. Tavşan olmaktansa tazı olmayı tercih ederim."

"Anneme yazmam gerek," dedi Elayne. İkisinin ona fırlattığı bakışları görünce savunmaya geçti. "Bir kez ona nerede olduğumu söylemeden ortadan kayboldum. Bir daha yaparsam... Annemi bilmezsiniz. Tar Valon'un üstüne Gareth Byrne ve ordunun tamamını yollayabilir. Ya da peşimize takabilir."

"Burada kalabilirsin," dedi Egwene.

"Hayır. İkinizin yalnız gitmesine izin veremem. Ve bana ders veren Aes Sedai'nin Karanlıkdostu olup olmadığını ya da bir sonraki Gri Adam'ın benim peşime düşüp düşmeyeceğini merak ederek burada oturamam." Küçük bir kahkaha attı. "Siz ikiniz macera yaşarken mutfaklarda da çalışamam. Anneme yalnızca Amyrlin'in emriyle Kule'den

ayrıldığımı söyleyeceğim ki kulağına söylentiler gelirse öfkelenmesin. Nereye ya da neden gittiğimizi söylemek zorunda değilim."

"Söylemesen iyi olur zaten," dedi Nynaeve. "Kara Ajahtan haberi olursa büyük olasılıkla peşinden gelir. Mektubun ona ulaşmadan kimlerin elinden geçecek, hangi gözler tarafından okunacak, bilemezsin. Herkesin bilmesine aldırmayacağın şeyler söylemek daha iyi."

"Bir şey daha var." Elayne içini çekti. "Amyrlin benim sizden olduğumu bilmiyor. Mektubu o görmeden göndermenin bir yolunu bulmalıyım."

"Bu konuda düşünmem gerekecek." Nynaeve'in alnı kırıştı. "Belki yola çıktıktan sonra, orada Caemlyn'e giden birini bulacak zamanımız olursa, ırmak aşağı inerken Aringill'de bırakabilirsin. Amyrlin'in bize verdiği kağıtlardan birini göstererek birilerini ikna edebiliriz. İkinizden birinde bendekinden daha fazla para yoksa, o kağıtların gemi kaptanları üzerinde de etkili olması tek umudumuz." Elayne üzüntüyle başını iki yana salladı.

Egwene zahmet bile etmedi. Sahip oldukları tüm parayı Tümentepe'ye giderken harcamışlardı ve hiçbirinin üzerinde birkaç bakırdan fazla para yoktu. "Ne zaman...?" Durdu ve boğazını temizledi. "Ne zaman gidiyoruz? Bu gece mi?"

Nynaeve bir an düşündü, sonra başını iki yana salladı. "Uykuya ihtiyacın var, o şeyden sonra..." Duvardan sekip düştüğü yerde yatan taş yüzüğe işaret etti. "Amyrlin'e bizi araması için bir şans daha verelim. Kahvaltıyı bitirdiğimiz zaman yanınıza ne almak istiyorsanız toplayın, ama yükünüz hafif olsun. Kule'yi kimse fark etmeden terk etmeliyiz. Amyrlin öğlene kadar bizimle iletişim kurmazsa, bir ticaret gemisine binip gitmeyi düşünüyorum. Öğle çanı çalmadan yola çıkmak için, gerekirse o kağıdı bir kaptanın boğazından aşağı sokarım. Kulağa nasıl geliyor?"

"Mükemmel geliyor," dedi Elayne kararlılıkla, ve Egwene, "Bu gece ya da yarın, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi bana göre," dedi. Sesinin Elayne kadar güvenli çıkmış olmasını diledi.

"O zaman biraz uyusak iyi olacak."

"Nynaeve," dedi Egwene kısık bir sesle, "ben... ben bu gece yalnız kalmak istemiyorum." Bunu itiraf etmek acı veriyordu.

"Ben de," dedi Elayne. "Ruhsuzlar hakkında düşünüp duruyorum. Neden, bilmiyorum, ama beni Kara Ajahtan daha fazla korkutuyorlar."

"Sanırım," dedi Nynaeve yavaşça, "ben de pek yalnız kalmak istemiyorum." Egwene'in uzandığı yatağı süzdü. "Herkes dirseklerini kendine saklarsa, bu üçümüze yetecek kadar geniş görünüyor."

Daha sonra, o kalabalık içinde rahat etmek için kıpırdanıp dururlarken, Nynaeve aniden kahkaha attı.

"Ne oldu?" diye sordu Egwene. "Sen o kadar gıdıklanmazsın."

"Yalnızca Elayne'in mektubunu taşımaktan memnun olacak biri geldi aklıma. Tar Valon'u terk etmekten de memnun olacak biri. Aslında, bu konuda iddiaya bile girebilirim."

28

ÇIKIŞ YOLU

Mat, üzerinde yalnızca pantolon, kahvaltıdan sonra biraz atıştırıyordu –biraz jambon, üç elma, ekmek ve tereyağı– ki odasının kapısı açıldı, ona kocaman gülümsemelerle bakan Nynaeve, Egwene ve Elayne içeri doluştu. Mat bir gömlek almak için doğruldu, sonra inatla yine oturdu. En azından kapıyı çalabilirlerdi. Yine de yüzlerini görmek güzeldi. En azından ilk başta.

"Eh, daha iyi görünüyorsun," dedi Egwene.

"Bir ay boyunca iyi yemişsin ve dinlenmişsin gibi," dedi Elayne.

Nynaeve elini alnına bastırdı. Mat aynısını köyde en az beş sene boyunca yaptığı aklına gelmeden önce irkildi. *O zaman yalnızca Hikmet'ti*, diye düşündü. *O yüzüğü takmıyordu.*

Nynaeve irkildiğini fark etti. Ona gergin gergin gülümsedi. "Bence ayağa kalkıp dolanmaya hazır görünüyorsun. Daha içeri tıkılı kalmaktan bıkmadın mı? Art arda iki gün içeride kalmaya bile dayanamazsın sen."

Mat son elma koçanına gönülsüzce baktı, sonra onu tabağa bıraktı. Neredeyse parmaklarındaki suyunu yalayacaktı, ama üçü birden onu izliyordu. Ve hâlâ gülümsüyorlardı. Mat hangisinin daha güzel olduğuna karar vermeye çalıştığını, ama veremediğini fark etti. Aes Sedai eğitimi gören kadınlar değil de sıradan kadınlar olsalardı, aralarından herhangi birini ya da hepsini dansa kaldırmak isterdi. Köyde Egwene ile

sık sık, Nynaeve ile bir kez dans etmişti, ama bunun üzerinden çok zaman geçmiş gibi geliyordu.

"'Bir güzel kadın dansta eğlence demektir. İki güzel kadın evde sorun demektir. Üç güzel kadın tepelere kaç demektir.'" Nynaeve'e onunkinden daha gergin bir gülümsemeyle baktı. "Bunu babam söylerdi. Bir şeyin peşindesin, Nynaeve. Hepiniz çalıya takılmış kuşa bakan kediler gibi gülümsüyorsunuz ve sanırım kuş da benim."

Gülümsemeler bocaladı ve kayboldu. Mat onların ellerini fark etti ve neden hepsinin bulaşık yıkamış gibi göründüğünü merak etti. Kuşkusuz Andor'un Kız Veliaht'ı asla bulaşık yıkamazdı. Emond Meydanı'nda kendi bulaşıklarını yıkadığını bilse bile, Nynaeve'i de bulaşık yıkarken hayal etmekte güçlük çekiyordu. Artık üçü de Büyük Yılan yüzüğü taşıyordu. Bu yeniydi işte. Ve pek de güzel bir sürpriz değildi. *Işık, eninde sonunda olacaktı. Beni ilgilendirmez, o kadar. Beni hiç ilgilendirmez. İlgilendirmez işte.*

Egwene başını iki yana salladı ve bunu Mat kadar diğer iki kadın için de yapmış gibiydi. "Size açık açık sormamız gerektiğini söylemiştim. Dilediğinde katır kadar inatçı, kedi kadar hilekar olur. Öylesin, Mat. Biliyorsun, bu yüzden kaşlarını çatmayı bırak."

Mat hemen yine sırıtmaya başladı.

"Şşş, Egwene," dedi Nynaeve. "Mat, senden bir iyilik isteyecek olmamız, senin kendini nasıl hissettiğine aldırmadığımız anlamına gelmez. Aldırıyoruz ve her zamankinden daha yün kafalı olmadıysan, sen de bunu biliyorsun. İyi misin? Seni en son gördüğüm zamanla karşılaştırılınca çok daha iyi görünüyorsun. Gerçekten de sanki iki gün değil, bir ay geçmiş gibi."

"Onbeş kilometre koşmaya ve sonunda da dans etmeye hazırım." Gurultdayan midesi ona öğle yemeğine daha ne kadar çok zaman olduğunu hatırlattı, ama onu duymazdan geldi ve diğerlerinin fark etmemiş olmasını diledi. Gerçekten de bir aylık yemek yemiş, bir ay yetecek kadar dinlenmiş hissediyordu kendini. Ve dün yalnızca tek öğün yemiş gibi. "Ne iyiliği?" diye sordu kuşkuyla. Hatırladığı kadarıyla Nynaeve iyilik istemezdi; Nynaeve insanlara ne yapacaklarını söylerdi

ve yapıldığını görmeyi beklerdi.

"Benim için bir mektup taşımanı istiyorum," dedi Elayne, Nynaeve konuşamadan. "Anneme, Caemlyn'e." Gülümsedi ve yanağında bir gamze belirdi. "Çok memnun olurdum, Mat." Saçları, pencerelerden sızan sabah ışığıyla ışıldıyordu.

Acaba dans etmeyi seviyor mu? Bu düşünceyi kafasından çıkardı. "Kulağa hiç zor gelmiyor, ama uzun bir yolculuk. Benim çıkarım ne olacak?" Elayne'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, gamzesi nadiren başarısız oluyordu.

Elayne ince ve gururlu, dimdik durdu. Mat arkasındaki tahtı görür gibi oldu. "Sen Andor'un sadık bir kulu musun? Aslan Tahtı'na, Kız Veliaht'a hizmet etmek istemiyor musun?"

Mat kıs kıs güldü.

"Sana bunun da işe yaramayacağını söylemiştim," dedi Egwene. "Onda yaramaz."

Elayne'in yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "Bir denemeye değer diye düşündüm. Caemlyn'de, askerler üzerinde hep işe yarar. Dedin ki gülümsersem..." Mat'e bakmaktan kaçınarak, sustu.

Ne dedin, Egwene, diye düşündü Mat öfkeyle. *Bana gülümseyen her kıza deli olduğumu mu?* Ama görünüşte sükunetini korudu, hatta sırıtmayı başardı.

"Keşke sadece sormak yeterli olsaydı," dedi Egwene, "ama sen kimseye iyilik yapmazsın, değil mi, Mat? Kandırılmadan, dil dökülmeden ya da tehdit edilmeden bir şey yaptığın oldu mu?"

Mat ona gülümsemekle yetindi. "İkinizle de dans ederim, Egwene, ama kimsenin işini yapmam." Bir an Egwene'in ona dilini çıkaracağını düşündü.

"İlk planladığımız şeye dönersek," dedi Nynaeve aşırı sakin bir sesle. Diğer ikisi başlarını salladılar ve Nynaeve dikkatini Mat'e çevirdi. İçeri girdiğinden beri ilk kez eski Hikmet gibi görünüyordu. Sizi durduğunuz yere çivileyecek bakışlar ve bir kedinin kuyruğu gibi savrulmaya hazır bir saç örgüsü.

"Hatırladığımdan da kabasın, Matrim Cauthon. O kadar uzun süre-

dir hastasın ki –Egwene, Elayne ve ben sana kundaktaki bebek gibi özenle baktık– unutmuşum. Buna rağmen, içinde biraz minnet olacağını sanırdım. Dünyayı, büyük şehirleri görmekten bahsederdin. Eh, Caemlyn'den daha iyi şehir bulabilir misin? İstediğin şeyi yap, minnetini göster, bu arada da birine yardım et." Pelerininin içinden katlanmış bir parşömen çıkardı ve masanın üzerine koydu. Altın sarısı mum üzerinde bir zambakla mühürlenmişti. "Bundan fazlasını isteyemezsin."

Mat kağıda üzüntüyle baktı. Rand'la Caemlyn'den geçtiğini zar zor hatırlıyordu. Onları şimdi durdurmak çok kötüydü, ama en iyisinin bu olacağına karar verdi. *Dansta eğlenmek istiyorsan, eninde sonunda arp çalana parasını ödemek zorundasın.* Ve Nynaeve'in yüzüne bakılırsa, ödemeyi ne kadar geciktirirse, o kadar kötü olacaktı. "Nynaeve, yapamam."

"Ne demek yapamam? Sen duvardaki sinek misin, yoksa bir erkek mi? Sana Andor'un Kız Veliahtı'na bir iyilik yapma, Caemlyn'i görme ve büyük olasılıkla Kraliçe Morgase ile tanışma şansı tanınıyor ve sen yapamam mı diyorsun? Bundan fazla ne isteyebilirsin, gerçekten bilemiyorum. Bu sefer tavadaki yağ gibi kayıp gidemezsin, Matrim Cauthon! Yoksa yüreğin öyle değişti ki, bunları her yanında görmek hoşuna mı gidiyor?" Sol elini Mat'in yüzüne doğru salladı, neredeyse yüzükle burnuna vuruyordu.

"Lütfen, Mat?" dedi Elayne. Egwene ona bir Trolloc gibi boynuzları çıkmışcasına bakıyordu.

Sandalyesinde kıvrandı. "İstemediğimden değil. Yapamam! Amyrlin bu lanet... adadan çıkmamamı sağlıyor. Bunu değiştirebilirseniz, mektubunu dişlerimde taşırım, Elayne."

Bakıştılar. Mat bazen kadınların birbirlerinin aklından geçeni okuyup okuyamadığını merak ederdi. En istemediği anlarda onun aklını okuyabildikleri kesindi. Ama bu sefer, aralarında sessizce neye karar vermiş olurlarsa olsunlar, onun düşüncelerini okumamışlardı.

"Açıkla," dedi Nynaeve sertçe. "Neden Amyrlin seni burada tutmak istesin?"

Mat omuzlarını silkti ve doğrudan Nynaeve'in gözlerine bakarak en

iyi hüzün dolu gülümsemesini takındı. "Hasta olduğum için. Hastalığım bu kadar uzun sürdüğü için. Bir yere gidip ölmeyeceğimden emin olmadan beni bırakmayacağını söyledi. Gerçi böyle bir şey yapacağımdan değil. Öleceğimden değil, demek istedim."

Nynaeve kaşlarını çattı, örgüsünü çekti ve aniden Mat'in başını ellerinin arasına aldı; Mat'in içinden bir ürperti geçti. *Işık, Güç kullandı!* Düşüncesi tamamlanmadan Nynaeve onu bırakmıştı bile.

"Ne...? Bana ne yaptın, Nynaeve?"

"Hak ettiğinin onda birini bile değil," dedi kadın. "Bir boğa kadar sağlıklısın. Göründüğünden daha zayıfsın, ama sağlıklısın."

"Sana söylemiştim," dedi Mat huzursuzca. Yine sırıtmaya çalıştı. "Nynaeve, o da sana benziyordu. Amyrlin, demek istiyorum. Otuz santim kısa olmasına rağmen tepeden bakmayı başarıyordu ve zorla..." Kadının kaşlarının nasıl kalktığına bakarak, bu yolda daha fazla ilerlemenin iyi olmayacağına karar verdi. Onları Boru konusundan uzak tutsa yeterdi. Bilip bilmediklerini merak etti. "Şey. Her neyse, sanırım beni hançer yüzünden burada tutmak istiyorlar. Yani, yaptığı şeyi tam olarak nasıl yaptığını anlayana kadar. Aes Sedailerin nasıl olduğunu bilirsiniz." Küçük bir kahkaha attı. Hepsi ona bakıyordu. *Belki bunu söylememeliydim. Yak beni! Lanet Aes Sedailer olmak istiyorlar. Yak beni, fazla uzattım. Keşke Nynaeve bana öyle bakmayı bıraksa. Kısa kes.* "Amyrlin onun emri olmadan köprüyü geçemememi ya da bir gemiye binemememi sağladı. Anlıyor musunuz? Yardım etmek istemediğimden değil yapamam, o kadar."

"Ama seni Tar Valon'dan çıkarmayı başarırsak yapacaksın, öyle mi?" dedi Nynaeve.

"Beni Tar Valon'dan çıkarın, Elayne'i sırtımda annesine taşırım."

Bu sefer Elayne'in kaşları kalktı ve Egwene dudaklarında sessizce ismini şekillendirerek, sert bakışlarla başını iki yana salladı. Bazen kadınlar mizahtan hiç anlamıyordu.

Nynaeve iki kadına, pencereye gelmelerini işaret etti, sonra sırtlarını ona döndüler ve öyle alçak seslerle konuştular ki, Mat bir mırıltıdan başka bir şey duyamadı. Egwene'in, bir arada kalırlarsa bir tanenin ye-

teceği hakkında birşeyler söylediğini duydu. İzlerken, Amyrlin'in emrini aşmanın bir yolunu bulabileceklerini gerçekten düşünüp düşünmediklerini merak etti. *Bunu yaparlarsa, lanet mektubu taşırım. Gerçekten de dişlerimde taşırım.*

Düşünmeden elma koçanını aldı ve ucunu ısırdı. Bir kere çiğnedi, sonra telaşla bir ağız dolusu acı çekirdeği tabağa tükürdü.

Masanın başına döndüklerinde, Egwene Mat'e kalın, katlanmış bir kağıt uzattı. Mat kağıdı açmadan önce üçünü kuşkuyla süzdü. Okurken, farkında olmadan kendi kendine mırıldanmaya başladı.

Bunu taşıyan her ne yapıyorsa, benim buyruğumla, benim yetkemle yapıyor. Benim emrimle itaat et ve sessizliğini koru.

Siuan Sanche
Mühürlerin Gözetmeni
Tar Valon'un Alevi
Amyrlin Makamı

Ve yazının dibinde, taş kadar sert beyaz mumun üzerinde, Tar Valon'un Alevi mührü vardı.

"Altın Dolu Cebim"i mırıldanmakta olduğunu fark etti ve sustu. "Bu gerçek mi? Siz...? Bunu nasıl ele geçirdiniz?"

"Kastettiğin buysa, sahte değil," dedi Elayne.

"Nasıl ele geçirdiğimizi boşver," dedi Nynaeve. "Bu gerçek. Seni ilgilendirmesi gereken tek şey bu. Senin yerinde olsam herkese göstermezdim, yoksa Amyrlin onu geri alır. Ama seni nöbetçilerin yanından geçirecek ve bir gemiye binmeni sağlayacak. Bunu yaparsak mektubu götüreceğini söylemiştin."

"Artık Morgase'in ellerinde sayabilirsiniz." Kağıdı okumayı bırakmak istemiyordu, ama yine de katladı ve Elayne'in mektubunun üzerine koydu. "Bunun yanında verecek biraz paran yoktur, değil mi? Biraz gümüş? Bir, iki altın? Gemiye yetecek kadar param var sanırım, ama duyduğuma göre nehrin aşağısında her şey pahalanmış."

Nynaeve başını iki yana salladı. "Paran yok mu? Zarları tutamayacak kadar hastalanana kadar her gece Hurin ile kumar oynadın. Neden nehrin aşağısında her şey daha pahalı olsun?"

"Bakır paralarla oynadık, Nynaeve ve adam bir süre sonra buna bile yanaşmadı. Fark etmez. Ben hallederim. Sen insanların ne dediğini dinlemez misin? Cairhien'de iç savaş var, Tear'da da durumun kötü olduğunu duydum. Aringill'de bir han odası için, köyde iyi bir atın edeceği kadar para istediklerini duydum."

"Meşguldük," dedi Nynaeve sert bir sesle. Egwene ve Elayne ile yine bakıştılar. Mat yine merak etmeye başladı.

"Fark etmez. Ben hallederim." Rıhtımların yakınındaki hanlarda kumar oynayabilirdi. Zarlarla bir gece, sabahleyin gemiye dolu bir para kesesiyle binmesini sağlardı.

"Sen o mektubu Kraliçe Morgase'e teslim et yeter, Mat," dedi Nynaeve. "Ama onu taşıdığını kimseye belli etme."

"Ona götürürüm. Götüreceğimi söyledim, değil mi? Seni duyan da sözlerimi tutmuyorum sanır." Nynaeve ve Egwene'den gelen bakışlar tutmadığı birkaç sözü hatırlamasına sebep oldu. "Yaparım. Kan ve... yaparım!"

Üç kadın biraz daha kaldı. Daha çok köyden bahsettiler. Egwene ve Elayne yatağa oturdu, Nynaeve koltuğa yerleşti, Mat'se taburesinde kaldı. Emond Meydanı'ndan bahsetmek evi özlemesine sebep oldu ve anlaşılan Nynaeve ile Egwene'i hüzünlendirdi. Sanki bir daha hiç görmeyecekleri bir şeyden bahsediyorlardı. Mat gözlerinin nemlendiğinden emindi, ama konuyu değiştirmeye çalıştığı zaman yine tanıdıkları insanlardan, Bel Tine ve Güneşgünü bayramlarından, hasat danslarından, kırkma zamanı yapılan pikniklerden bahsettiler.

Elayne Caemlyn'den, Kraliyet Sarayı'nda neye hazırlıklı olması, kiminle görüşmesi gerektiğinden, biraz da şehirden bahsetti. Bazen öyle bir tavır takınıyordu ki, Mat başında bir taç görür gibi oluyordu. Başını böyle bir kadınla belaya sokmak için bir adamın aptal olması gerekirdi.. Gitmek için kalktıklarında, Mat ayrılmalarına üzüldü.

Aniden, utanarak doğruldu. "Bakın, benim için bir iyilik yaptınız."

Masanın üzerinde duran, Amyrlin'in kağıdına dokundu. "Büyük bir iyilik. Hepinizin Aes Sedai olacağınızı biliyorum," bunu söylerken biraz tereddüt etti "ve sen de bir gün kraliçe olacaksın, Elayne, ama yardımıma ihtiyacınız olursa, yapabileceğim herhangi bir şey olursa, gelirim. Buna güvenebilirsiniz. Komik bir şey mi söyledim?"

Elayne elini ağzına kapatmıştı, Egwene kahkaha atmamak için açık açık çabalıyordu. "Hayır, Mat," dedi Nynaeve rahatça, ama dudakları seyiriyordu. "Yalnızca erkekler hakkında benim yaptığım bir yorum."

"Anlamak için kadın olmak gerekir," dedi Elayne.

"Güven içinde yolculuk et, Mat," dedi Egwene. "Ve unutma, bir kadının bir kahramana ihtiyacı olursa, ona bugün ihtiyacı olur, yarın değil." Kahkahalar içinden taştı.

Mat arkalarından kapanan kapıya baktı. Kadınlar, diye karar verdi en az yüzüncü kez, çok tuhaf.

Sonra gözleri Elayne'in mektubuna takıldı ve onun üzerinde duran kağıdı açtı. Amyrlin tarafından kutsanmış, anlaşılamaz, ama kış vakti gelen ateş gibi hoş karşılanan bir kağıt. Çiçekli halının üzerinde küçük bir dans etti. Görecek Caemlyn, tanışılacak bir kraliçe. *Senin kendi sözlerin beni senden kurtaracak, Amyrlin. Ve Selene'den de uzaklaşmamı sağlayacak.*

"Beni asla yakalayamazsınız," diye kahkaha attı. "Mat Cauthon'u asla yakalayamazsınız."

29

KAPANMAYA HAZIR BİR TUZAK

Görevi et şişlerini çevirmek olan köpek bir köşede rahat rahat yatıyordu. Nynaeve ona dik dik bakarak alnındaki terleri eliyle sildi ve köpeğin yapması gereken işi yapmak için eğildi. *Bu Işık'ın terk ettiği sapı çevirtmek yerine beni köpeğin hasır sepetine koysalar da şaşmazdım! Aes Sedailer! Hepsi kavrulsun!* Bu tür dil kullanması ne kadar kızdığının göstergesiydi, bunu yaptığını fark etmemesi ise bir başkası. Uzun, gri, taş şöminedeki ateşin, emekleyerek içine girse bile daha sıcak gelmeyeceğinden emindi. Kahverengi-siyah benekli köpeğin ona sırıttığından da emindi.

Elayne şişlerin altında duran tavalardaki yağı uzun saplı bir tahta kaşıkla sıyırıyordu. Egwene aynı türden bir kaşığı, yumuşak kalması için etin üzerine yağ sürmekte kullanıyordu. Etraflarında büyük mutfak, günortası işleriyle meşguldü. Çömezler bile orada Kabuledilmişleri görmeye öyle alışmıştı ki, artık üç kadına bakmıyorlardı. Gerçi aşçılar çömezlerin alık alık bakarak oyalanmasına izin vermezdi. İş insanın karakterini geliştirir, Aes Sedailer böyle derdi, ve aşçılar çömezlerin güçlü karakterler geliştirmesine özen gösterirdi. Ve üç Kabuledilmiş'in de.

Mutfakların Efendisi Laras –aslında aşçıbaşıydı, ama diğer lakap o kadar uzun süredir, o kadar çok kişi tarafından kullanılmıştı ki, unvanı olmuş sayılırdı– kızaran etleri kontrol etmek için yaklaştı. Ve orada terleyen kadınları kontrol etmek için. Şişmandan öte iriydi, üç kat çenesi

ve üç çömez elbisesi dikmeye yetecek kadar geniş, lekesiz, beyaz bir önlüğü vardı. Kendi uzun saplı tahta kaşığını bir asa gibi taşıyordu. Bu kaşık tencere karıştırmak için kullanılmazdı. Altında çalışanları yönetmek, güçlü bir karakteri onu memnun edecek kadar çabuk geliştirmeyenlere vurmak için kullanılırdı. Etleri inceledi, hoşnutsuzlukla burnunu çekti ve üç Kabuledilmiş'e kaşlarını çattı.

Nynaeve, Laras'ın bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi ve şişi çevirmeye devam etti. Dev kadının yüzü hiç değişmedi. Nynaeve gülümsemeyi denemişti, ama bu Laras'ın ifadesini hiç değiştirmiyordu. İşi bırakıp da onunla –gayet görgülü bir biçimde– konuşmak da felaketle sonuçlanmıştı. Zaten Aes Sedailer tarafından itilip kakılmak yeterince kötüydü. Ama, eğer yeteneklerini kullanmayı öğrenmek istiyorsa, ne kadar canını yakarsa yaksın buna dayanmak zorundaydı. Yapabildiği şeylerden hoşlandığından değil. Sırf Güç yönlendiriyorlar diye Aes Sedailerin Karanlıkdostu sayılamayacağını bilmek başka şeydi, insanın kendisinin yönlendirebildiğini bilmesi başka şey. Ama Moiraine'den öcünü alacaksa öğrenmek zorundaydı; Egwene'e ve Emond Meydanı'ndan olan diğerlerine yaptıkları yüzünden, yaşamlarını paramparça ettiği ve Aes Sedai amaçları uğruna hepsini kullandığı için Moiraine'e duyduğu nefret, yoluna devam etmesini sağlayan tek şeydi. Ama, Laras'tan tembel, pek zeki olmayan bir çocuk muamelesi görmek, köyde olsa birkaç iyi seçilmiş sözcükle haddini bildirebileceği bu kadının karşısında diz kırmak ve onun için koşuşturmak... bu, dişlerini Moiraine aklına her geldiğinde yaptığı gibi gıcırdatmasına sebep oluyordu. *Belki ona bakmazsam... Hayır! Bakışlarımı bu... bu inekten kaçıracağıma kavrulurum daha iyi!*

Laras daha yüksek sesle burnunu çekti ve yürüyüp gitti. Yeni silinmiş, gri döşeme taşlarının üzerinde yürürken bir o yana, bir bu yana sallanıyordu.

Elayne hâlâ elindeki kaşığıyla yağ kabının üzerine eğilmiş halde, kadının arkasından dik dik baktı. "O kadın bana bir daha vurursa, Gareth Bryne'a tutuklattıracağım ve..."

"Sus," diye fısıldadı Egwene. Etleri yağlamayı bırakmadı ve Elayne'e

bakmadı. "Seni bir duyarsa..."

Laras, gerçekten de işitmiş gibi ağzını açarak, kaşlarını daha fena çatarak döndü. Ama ağzından ses çıkamadan Amyrlin Makamı fırtına gibi mutfağa daldı. Omuzlarındaki çizgili etol bile dikenlerini çıkarmış gibi görünüyordu. Bu sefer Leane görünürlerde yoktu.

Sonunda, diye düşündü Nynaeve karamsar bir şekilde. ***Erken gelmiş de sayılmaz!***

Ama Amyrlin ona bakmadı. Kimseye hiçbir şey söylemedi. Elini kemik beyazı olana dek ovulmuş bir masada gezdirdi, parmaklarına baktı ve pis bulmuş gibi yüzünü buruşturdu. Hemen yanında biten Laras'ın yüzünde güller açmıştı, ama Amyrlin'in duygusuz bakışı gülücüğünün sessizlik içinde kaybolmasına sebep oldu.

Amyrlin mutfakta dolaştı. Yulaf keki dilimleyen kadınlara dik dik baktı. Öfkeli gözlerini sebze soyan kadınlara çevirdi. Çorba tencerelerine kötü kötü baktı; sonra da tencereleri karıştıran kadınlara; kadınlar hemen dönüp çorbaları incelemeye koyuldu. Kaş çatışı, tabak ve kase taşıyan kızların koşarak yemek salonuna kaçmasına sebep oldu. Öfkeli bakışı çömezlerin kedi görmüş fareler gibi kaçışmasına sebep oldu. O mutfakta yarım tur atana kadar çalışan kadınların her biri iki kat hızlı çalışmaya başlamıştı. Turunu tamamladığında ona ufacık bir bakış fırlatmaya cüret eden tek kadın Laras'tı.

Amyrlin, elleri kalçalarında, kızaran etlerin önünde durdu ve Laras'a baktı. Sert soğuk mavi gözleriyle ifadesiz ifadesiz baktı .

İri kadın yutkundu, önlüğünü düzeltirken çenesi titredi. Amyrlin gözlerini kırpmadı. Laras gözlerini indirdi ve ağır bir şekilde ayak değiştirdi. "Anne beni affederse," dedi hafif bir sesle. Diz kırma olarak yorumlanabilecek bir hareket yaptı ve hızla uzaklaştı. Kendini öyle kaybetmişti ki, çorbaların başındaki kadınların arasına katıldı ve kendi kaşığıyla karıştırmaya başladı.

Nynaeve gülümsedi ve gülümsediğini saklamak için başını eğdi. Egwene ve Elayne de çalışmaya devam ettiler, ama dönüp dönüp iki adım ötede, sırtı onlara dönük durmakta olan Amyrlin'e göz atıyorlardı.

Amyrlin, durduğu yerde bakışlarını tüm mutfakta gezdiriyordu. "Eğer bu kadar kolay sindirilebiliyorlarsa," diye mırıldandı alçak sesle, "belki de gerçekten uzun süredir yaptıkları yanlarına kan kalıyordur."

Gerçekten de kolay sindiler, diye düşündü Nynaeve. *Kadın müsveddeleri. Tek yaptığı onlara bakmaktı!* Amyrlin etol kaplı omzunun üzerinden baktı ve bir an Nynaeve'le gözgöze geldi. Nynaeve aniden şişin sapını daha hızlı çevirmekte olduğunu fark etti. Kendi kendine, başka herkes gibi sinmiş görünmesi gerektiğini söyledi.

Amyrlin'in bakışları Elayne'e takıldı ve aniden, duvarda asılı duran bakır tencereleri ve tavaları tangırdatacak kadar yüksek bir sesle konuştu. "Bir genç kadının ağzından çıkmasına tahammül edemeyeceğim sözler vardır, Trakand Ailesi'nden Elayne. Onları ağzına alacak olursan, fırçalatıp çıkarttırırım oradan!" Mutfakta herkes yerinde sıçradı.

Elayne kafası karışmış gibi görünüyordu, Egwene'in yüzü öfkeyle doldu.

Nynaeve başını panik içinde birkaç kez salladı. *Hayır, kızım! Dilini tut! Ne yaptığını görmüyor musun?*

Ama Egwene ağzını açtı, saygılı, ama kararlı bir tavırla, "Ama Anne, o hiç..."

"Sessizlik!" Amyrlin'in kükremesi yeni bir sıçrama dalgası yarattı. "Laras! İki kıza ancak konuşmaları gerektiği zaman konuşmalarını ve söylemeleri gerekeni söylemelerini öğretecek bir şey bulabilir misin, Mutfakların *Efendisi*? Bunu becerebilir misin?"

Laras sallana sallana ama Nynaeve'in daha önce onda hiç görmediği bir hızla geldi, Elayne ve Egwene'in üzerine atladı, kulaklarını yakaladı. Bir yandan da, "Evet, Anne. Hemen, Anne. Nasıl emrediyorsanız, Anne," deyip duruyordu. İki genç kadını, Amyrlin'in bakışlarından kaçmak için sabırsızlanırmış gibi telaşla mutfaktan çıkardı.

Amyrlin şimdi Nynaeve'e dokunacak kadar yaklaşmıştı, ama hâlâ mutfağı izliyordu. Ellerinde bir karıştırma tasıyla dönen genç bir aşçı Amyrlin'in bakışlarına takıldı. Kadın ciyaklayarak hızla uzaklaştı.

"Egwene'in yakalanmasını istememiştim." Amyrlin dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmamıştı. Kendi kendine mırıldanıyor gibi görünüyor-

du ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, mutfakta kimse söylediklerini duymak istemezdi. Nynaeve sözcükleri zar zor işitebiliyordu. "Ama belki konuşmadan önce düşünmeyi öğretir ona."

Nynaeve başını kaldırmadan sapı çevirdi, izleyen olması ihtimaline karşı, o da kendi kendine mırıldanırmış gibi konuştu. "Bizi yakından gözleyeceğinizi sanmıştım, Anne. Bulduklarımızı size rapor edebilmemiz için."

"Her gün gelip sizi izlersem, kızım, bazıları şüphelenebilir." Amyrlin mutfağı süzmeye devam etti. Kadınların çoğu, gazabını çekmekten korkarak o tarafa bakmaktan bile kaçınıyordu. "Öğle yemeğinden sonra ikinizi odama getirtmeyi planlamıştım. Çalışma konularınızı seçmediğiniz için sizi paylayacaktım, Leane'e böyle dedim. Ama bekleyemeyecek haberler var. Sheriam bir başka Gri Adam buldu. Bir kadın. Geçen haftadan kalmış balık kadar ölü ve üzerinde tek bir iz yok. Dinleniyormuş gibi, Sheriam'ın yatağının ortasına uzatılmış. Sheriam için pek hoş olmadı."

Nynaeve burnunu çekti ve bir an şişi unuttu, sonra yeniden çevirmeye devam etti. "Sheriam'ın Verin'in Egwene'e verdiği listedeki isimleri görmek için fırsatı oldu. Elaida'nın da. Kimseyi suçlamıyorum, ama fırsatları oldu. Ve Egwene Alanna'nın... tuhaf davrandığını söyledi."

"Sana bunu söyledi, öyle mi? Alanna, Arafellidir. Arafellilerin onur ve borç konusunda tuhaf fikirleri vardır." Önemsemezce omuzlarını silkti, ama, "Sanırım ona gözkulak olabilirim," dedi. "Faydalı birşeyler öğrendiniz mi, çocuğum?"

"Biraz," diye karamsar bir ses tonuyla mırıldandı Nynaeve. *Gözünü Sheriam'dan ayırmamaya ne dersin? Belki de o, Gri Adam'ı bulmakla kalmamıştı. Amyrlin aynı sebepten gözünü Elaida'dan da ayırmaya bilirdi. Demek Alanna gerçekten de...* "Else Grinwell'e neden güvendiğinizi anlamadım, ama mesajınızın faydası oldu."

Nynaeve kısa, telaşlı cümlelerle kütüphanenin altındaki depoda bulduklarını anlattı. Yalnızca Egwene ve o gitmiş gibi gösterdi ve eşyalarla ilgili olarak vardıkları sonuçları da ekledi. Egwene'in düşünden – ya da her ne idiyse ondan; Egwene gerçek olduğu konusunda ısrar et-

mişti– *Tel'aran'rhiod*'daki düşünden bahsetmedi. Verin'in Egwene'e verdiği *ter'angreal*den de bahsetmedi. Yedi şeritli etolü takan kadına –ya da şal takan herhangi bir kadına– tam anlamıyla güvenmeye ikna edemiyordu kendini ve bazı şeyleri kendine saklaması en iyisiymiş gibi görünüyordu.

Sözleri bittiği zaman Amyrlin o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Nynaeve kadının duymadığını düşünmeye başladı. Biraz daha yüksek sesle tekrarlamaya hazırlanırken, sonunda Amyrlin konuştu. Hâlâ dudaklarını pek az kıpırdatıyordu.

"Ben size mesaj yollamadım, kızım. Liandrin ile diğerlerinin bıraktığı eşyalar iyice arandı ve hiçbir şey bulunamayınca yakıldı. Kimse Kara Ajahların bıraktıklarını kullanmazdı. Else Grinwell'e gelince... Kızı hatırlıyorum. Kendini verse öğrenebilirdi, ama onun tek istediği Muhafızların talim avlusundaki erkeklere gülümsemekti. Else Grinwell on gün önce bir ticaret gemisine kondu ve annesine gönderildi."

Nynaeve boğazında oluşan yumruyu yutmaya çalıştı. Amyrlin'in sözleri aklına küçük çocuklara sataşan zorbaları getirdi. Zorbalar küçük çocukları o kadar hor görürlerdi ki, ufaklıkların neler olup bittiğini fark edemeyecek kadar aptal olduklarından o kadar emin olurlardı ki, tuzaklarını saklamak için pek az çaba harcarlardı. Kara Ajahın kendisini bu kadar hor görmesi kanını kaynatıyordu. Bu tuzağı kurabilmiş olmaları midesini buzla dolduruyordu. *Işık, Else gönderilmişse... Işık, konuştuğum herkes Liandrin ya da diğerlerinden biri olabilir. Işık!*

Şiş durmuştu. Telaşla yine çevirmeye başladı. Ama kimse fark etmemiş gibiydi. Hâlâ Amyrlin'e bakmamak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Peki bu... çok açık tuzak hakkında ne yapmayı düşünüyorsunuz?" dedi Amyrlin yumuşak sesle, Nynaeve'den uzağa, mutfağa bakmaya devam ederek. "Bu tuzağa da düşmeyi düşünüyor musunuz?"

Nynaeve'in yüzü kızardı. "Bu tuzağın tuzak olduğunu biliyorum, Anne. Tuzağı kuranı yakalamanın en iyi yolu, kapanmasına izin vermek ve tuzağı kuran kişinin gelmesini beklemektir." Amyrlin'in anlattıklarından sonra Egwene ve Elayne'e söylerkenki kadar sağlam gelmi-

yordu kulağa, ama yine de içtendi.

"Belki öyledir, çocuğum. Belki onları bulmanın yolu budur. Onlar geldiklerinde seni ağlarına sıkı sıkı dolanmış bulmazlarsa." Kızgın kızgın içini çekti. "Yolculuk için odana altın koyduracağım. Ve lahana çapalamak için bir çiftliğe gönderildiğiniz söylentisinin yayılmasını sağlayacağım. Elayne de sizinle gelecek mi?"

Nynaeve boş bulunup Amyrlin'e bakakaldı, sonra telaşla gözlerini ellerine çevirdi. Şiş sapını tutan parmaklarının boğumları bembeyaz kesilmişti. "Seni düzenbaz ihtiyar... Madem biliyordun, bunca numara niye? Kurnaz planların neredeyse Kara Ajahlar kadar kıvrandırdı bizi. Neden?" Amyrlin'in yüzü, daha saygılı bir ses tonu kullanmasına sebep olacak kadar gerilmişti. "Sormama izin verirseniz, Anne."

Amyrlin homurdandı. "Morgase'i, isteyip istemediğine bakmadan doğru yola geri döndürmek, kızını su alan bir kayıkla denize gönderdiğimi düşünmesine izin vermeden de yeterince güç olacak. Bu şekilde doğrudan, benim yaptığım bir şey olmadığını söyleyebilirim. Annesi ile yüzyüze geldiği zaman Elayne için biraz zor olabilir, ama artık iki değil üç av köpeğim var. Sana, elimden gelse yüz tanesini tercih edeceğimi söyledim." Omuzlarındaki etolü düzeltti. "Bu yeterince uzadı. Sana bu kadar yakın kalırsam fark edilebilir. Bana söyleyecek başka bir şeyin var mı? Ya da soracak? Çabuk ol, kızım."

"*Callandor* nedir, Anne?" diye sordu Nynaeve.

Bu sefer boş bulunup hafifçe Nynaeve'e doğru dönen Amyrlin oldu. Sonra hızla eski duruşunu aldı. "Onu almalarına izin verilemez." Fısıltısı zar zor duyuluyordu, sanki yalnızca kendi kendine konuşmuştu. "Onu almaları imkansız ama..." Derin bir nefes aldı ve Nynaeve'in açıkça duyabileceği ama iki adım ötedeki birinin duyamayacağı kadar alçak sesle konuştu. "Kule'de *Callandor*'un ne olduğunu bilen bir düzine kadından fazlası yok, ve dışarıda da ancak o kadar vardır. Tear'ın Yüksek Lordları biliyor, ama bir Toprağın Lordu'nun bu unvana kavuşurken öğrenmesi dışında, asla ondan bahsetmezler. Dokunulamayan Kılıç bir *sa'angreal*dir, kızım. Ondan daha güçlü yalnızca iki *sa'angreal* daha yapılmıştı, ve Işık'a şükür, o ikisi hiç kullanılmadı. Ellerinde

Callandor ile, çocuğum, tek darbeyle bir şehri dümdüz edebilirsin. Onu Kara Ajah'ın ellerinden uzak tutmaya çalışırken ölürseniz –sen, Egwene ve Elayne, üçünüz birden– tüm dünyaya hizmet etmiş olursunuz, ve ölümleriniz küçük bir bedel sayılır."

"Onu nasıl alabilirler?" diye sordu Nynaeve. "*Callandor*'a yalnızca Yenidendoğan Ejder'in dokunabileceğini sanıyordum."

Amyrlin yan yan, şişteki etleri delecek kadar keskin bir bakış fırlattı. "Başka bir şeyin peşinde olabilirler," dedi biraz sonra. "Buradan *ter'angreal*ler çaldılar. Tear Taşı'nda da hemen hemen Kule'de olduğu kadar çok *ter'angreal* var."

"Yüksek Lordların Tek Güç ile ilgili her şeyden nefret ettiklerini sanıyordum," diye fısıldadı Nynaeve inanamıyormuş gibi.

"Ah, ediyorlar, çocuğum. Nefret ediyorlar ve korkuyorlar. Yönlendirebilen bir Tearlı kız bulduklarında, ailesine veda edecek kadar bile süre tanımadan, gün bitmeden paketleyip Tar Valon'a gelen bir gemiye koyarlar." Amyrlin'in mırıltısı, anılarla acılaşmıştı. "Ama o kıymetli Taş'larının içinde, dünyanın gördüğü en kuvvetli Güç odağını saklarlar. Yıllar içinde bu kadar çok *ter'angreal* –aslında, Güç ile ilgili her şeyi toplamalarının sebebi bu, bana göre. Sanki toplayarak kurtulamadıkları bir şeyin, Taşın Yüreğine her girdiklerinde onlara kendi kaderlerini hatırlatan bir şeyin varlığını azaltabilirlermiş gibi. Yüz orduyu paramparça eden kaleleri Ejder'in Yeniden Doğuşu'nun işaretlerinden biri olarak düşecek. Üstelik tek işaret bile değil; yalnızca işaretlerden biri. Bu o kibirli yüreklerini nasıl dağlıyor olmalı. Düşüşleri dünyanın değiştiğine ilişkin tek büyük işaret bile olmayacak. Yürek'ten uzak dururken bile bunu görmezden gelemiyorlar. Toprağın Lordları Yüksek Lordluğa orada terfi ediyor ve orada yılda dört kere Muhafaza Ayini dedikleri bir şey yapmak, *Callandor*'u ellerinde tutarak tüm dünyayı Ejder'e karşı koruduklarını iddia etmek zorundalar. Bu ise ruhlarını bir mide dolusu canlı gümüşdiken gibi kemiriyor olmalı. Hak etmediklerini söylemek de zor." Niyetlendiğinden çok daha fazlasını söylemiş gibi silkelendi. "Bu kadar mı, çocuğum?"

"Evet, Anne," dedi Nynaeve. *Işık, hep gelip Rand'a dayanıyor, değil*

mi? Hep Yenidendoğan Ejder'e dayanıyor. Rand'ı bu isimle düşünmek için çaba göstermesi gerekiyordu hâlâ. "Bu kadar."

Amyrlin etolü yeniden düzeltti, mutfaktaki çılgın koşturmacaya kaşlarını çattı. "Şu işi düzeltmem gerekecek. Seninle gecikmeden konuşmam gerekiyordu, ama Laras iyi bir kadındır ve mutfakla kilerleri iyi yönetir."

Nynaeve burnunu çekti ve şişin sapını tutan ellerine hitap etti. "Laras koca bir ekşi domuz yağı topağından başka bir şey değil, ve o kaşığı fazla ustaca kullanıyor." Alçak sesle mırıldandığını düşünmüştü, ama Amyrlin'in alayla güldüğünü duydu.

"İnsanları iyi tanıyorsun, çocuğum. Köyünün Hikmet'i olarak başarı göstermiş olmalısın. Sheriam'a gidip, sizin daha ne kadar en pis ve en zor işlerde tutulacağınızı, işinizin hafifletilmesine ne zaman izin verileceğini soran Laras'tı. Ben ne dersem diyeyim, bir kadının sağlığının bozulmasına ya da direncinin kırılmasına alet olmayacağını söyledi. Gerçekten de iyi tanıyorsun insanları, çocuğum."

O sırada Laras mutfak eşiğine geldi, kendi hükümranlık alanına girerken tereddüt etti. Yüzündeki öfke gülümsemeyle yer değiştiren Amyrlin, onu karşılamak üzere uzaklaştı.

"Her şey yolunda görünüyor, Laras." Amyrlin'in sesi, tüm mutfağın duyabileceği kadar yüksekti. "Yersiz hiçbir şey görmüyorum, ve her şey olması gerektiği gibi. Takdire değersin. Sanırım artık resmi unvanın Mutfaklar sorumlusu olacak."

İriyarı kadının yüzündeki ifade huzursuzluktan şoka, sonra da ışıl ışıl bir memnuniyete dönüştü. Amyrlin mutfaktan çıkarken Laras'ın yüzünde yine güller açıyordu. Ama bakışları Amyrlin'in gidişinden işçilerine dönünce, yeniden kaşlarını çattı. Mutfak sıçrayarak harekete geçti sanki. Laras'ın sert bakışları Nynaeve'e takıldı.

Nynaeve şişi çevirerek iriyarı kadına gülümsemeyi denedi.

Laras'ın kaş çatışı derinleşti, ve kaşığının bir kez amacı dışında kullanıldığını unutarak, kalçasına vurmaya başladı. Kaşık beyaz önlüğünün üzerinde çorba lekeleri bıraktı.

Beni öldürecek olsa bile gülümseyeceğim ona, diye düşündü Nyna-

eve, ama bunu yapmak için dişlerini gıcırdatması gerekti.

Egwene ve Elayne, yüzlerini buruşturarak, ağızlarını kol yenlerine silerek yaklaştı. Laras gözlerini onlara dikince şişin başına koştular ve işlerine döndüler.

"Sabunun," diye mırıldandı Elayne boğuk sesle, "tadı korkunç!"

Egwene etlerden sızan suları kaşıklarken titriyordu. "Nynaeve, Amyrlin burada kalmamız gerektiğini söylemişse çığlık atacağım. Bu sefer gerçekten kaçabilirim."

"Bulaşık bittikten sonra gidiyoruz," dedi Nynaeve onlara, "eşyalarımızı odalarımızdan alır almaz." İki kadının gözlerinde çakan hevesi paylaşabilmeyi isterdi. *Umarım içinden çıkamayacağımız bir kapana girmiyoruzdur. Işık, ne olur öyle olsun.*

SÖZLÜK

BU SÖZLÜKTEKİ TARİHLER ÜZERİNE BİR NOT. Dünyanın Kırılışı'ndan sonra üç tarih kayıt sistemi yaygınlaşmıştır. İlki Kırılış'tan Sonraki (KS) yılları kaydediyordu. Kırılış ve hemen ertesindeki yıllar neredeyse mutlak kaosla geçtiğinden ve bu takvim Kınlış'tan yüz sene sonra kullanılmaya başlandığından, başlangıç noktası gelişigüzel saptanmıştır. Trolloc Savaşları'nın sonunda pek çok kayıt kaybedilmişti, o kadar çok ki, eski sistemde hangi senede olduğu konusunda tartışmalar çıktı. Bu yüzden, Savaş'ın sonu ile başlayan ve dünyanın Trolloc tehdidinden kurtulmasını kutlayan yeni bir takvim düzenlendi. Bu ikinci takvim her şeyi Özgür Yıl (ÖY) olarak sayıyordu. Yüzyıl Savaşları'nın sebep olduğu kesinti, ölüm ve yıkımlardan sonra üçüncü bir takvim kullanılmaya başlandı. Şu anda Yeni Çağ (YÇ) takvimi kullanılmaktadır.

Aes Sedai (*Ayes Sedaj*): Tek Güç'ü kullanan kişiler. Delilik Çağı'ndan bu yana, hayatta kalan yegane Aes Sedailer kadındır. Yaygın olarak güvensizlik duyulan ve korkulan, hatta nefret edilen Aes Sedailerin, genellikle ulusların işlerine karıştığı düşünülür. Aynı zamanda, bu tür bağlantıların gizli tutulması gereken ülkelerde bile, Aes Sedai danışman bulundurmayan pek az hükümdar vardır. Tek Güç yönlendirmekle geçen yıllardan sonra Aes Sedailerin yaşları belli olmamaya başlar, öyle ki büyükanne olacak yaşta bir Aes Sedai, belki birkaç gri saç teli dışında, yaşlılık işareti göstermez. *Bkz.* Ajah; Amyrlin Makamı; Delilik Zamanı.

Afet: *Bkz.* Büyük Afet.

Agelmar; Jagad Evi'nden Lord Agelmar (*Agelmar; Cagad*): Fal Dara Lordu. İşareti koşan üç kızıl tilkidir.

Ağaçkatilleri: Aiellerin Cairhienlilere, dehşet ve tiksintiyle verdikleri isim.

Ağaçşarkıcısı: Ağaçlara şarkı söyleme ("Ağaçşarkısı" denir) yeteneği. Bu yetenekle onları iyileştirirler, büyümelerine, çiçek vermelerine yardım ederler ya da ağaca zarar vermeden tahtasından nesneler yaparlar. Bu şekilde yapılan nesnelere "şarkı söylenmiş ağaç" denir ve çok değerli sayılırlar. Ağaçşarkıcısı olan pek az Ogier kalmıştır; yetenek yok olmaktadır.

Aiel: Aiel Kıraçları'nın halkı. Sert ve zorludurlar. Öldürmeden önce yüzlerine peçe takarlar. Vahşi davrananlar için 'kara peçeli Aiel gibi davranmak' deyimi buradan çıkmıştır. Silahları varken ya da çıplak ellerinden başka hiçbir şeyleri yokken ölümcül savaşçılardır, ama asla kılıçlara dokunmazlar. Gaydacıları onları savaşa dans şarkılarıyla götürür ve savaşa "dans" ve "mızrak dansı" derler. *Bkz.* Aiel savaşçı toplulukları; Aiel Kıraçları.

Aiel Kıraçları: Dünyanın Omurgası'nın doğusunda, zorlu, engebeli, neredeyse susuz bir ülke. Aieller tarafından Üç Kat Topraklar denir. Oraya pek az dışarlıklı gitmeye cesaret edebilir. Bunun tek sebebi, orada doğmamış olanlar için su bulmanın neredeyse imkansız olması değil, aynı zamanda Aiellerin kendilerini tüm halklarla savaş halinde saymaları ve yabancıları hoş karşılamamalarıdır. Yalnızca çerçiler, âşıklar ve Tuatha'anların güvenle geçmesine izin verilir ve onlarla iletişim bile sınırlıdır. Kıraçlara ait harita bilinmemektedir.

Aiel Savaşı: (976-78 YÇ) Cairhienli Kral Laman Avendoraldera'yı kestirdiği zaman Aiellerden pek çok klan Dünyanın Omurgası'nı aştı. Cairhien şehrini ve başka pek çok şehir ve kasabayı yağmaladılar ve yaktılar, savaş Andor ve Tear'a kadar uzandı. Geleneksel görüşe göre Aieller sonunda Tar Valon'un önünde, Parlak Duvarlar Savaşı'nda altedildi, ama aslında Laman o savaşta öldürüldü ve geliş amaçlarını yerine getiren Aieller Omurga'yı aşarak geri döndüler. *Bkz.* Avendoraldera; Cairhien.

Aiel Savaşçı Toplulukları: Aiel savaşçılarının tamamı savaşçı topluluklarından birinin üyesidir, örn: Taş Köpekler (*Shae'en M'taal)*, Kızıl Kalkanlar *(Aethan Dor)* ya da Mızrağın Kızları *(Far Dareis Mai)*. Her topluluğun kendi gelenekleri ve bazen özel görevleri vardır. Örneğin Kızıl Kalkanlar polis görevi görür. Taş Köpekler genellikle, savaş başladıktan sonra geri çekilmemeye yemin ederler ve bu yemini yerine getirmek için gerekirse son adamlarına dek ölürler. Aiel klanları –örneğin Goshien, Reyn, Shaarad ve Taardad Aielleri– sık sık kendi aralarında savaşır, ama aynı topluluğun üyeleri, klanları savaşsa bile birbirleriyle savaşmazlar. Böylece, açık savaş halinde olsalar bile klanlar arasında iletişim sağlanır. *Bkz.* Aiel; Aiel Kıraçları; *Far Dareis Mai.*

Ajah (*Acah*): Aes Sedailer içinde, Amyrlin Makamı dışında bütün Aes Sedalerin ait olduğu topluluklar. Renklerine göre ayrılır: Mavi, Kızıl, Beyaz, Yeşil, Kahverengi, Sarı ve Gri. Her biri Tek Güç kullanımı konusunda belli bir öğretiyi takip eder. Örneğin, Kırmızı Ajah'a ait biri tüm enerjisini Güç kullanmaya kalkışan erkekleri bulup ehlileştirmeye adar. Diğer yandan Kahverengi Ajah'a ait biri dünyevi işlerden vazgeçer ve kendini bilgi aramaya adar. Beyaz Ajah dünyadan kaçınır, dünyevi bilginin değerini inkar eder ve kendini felsefi sorulara ve gerçeğe adar. Yeşil Ajah (Trolloc Savaşları sırasında Savaş Ajah'ı deniyordu) Tarmon Gai'don geldiği zaman Dehşetlordları ile yüzleşmek için kendini hazır tutar. Karanlık Varlık'a hizmet eden bir Kara Ajah olduğu konusunda söylentiler vardır.

Alanna Mosvani: Yeşil Ajah'tan bir Aes Sedai.

al'Meara, Nynaeve (*al-Meera, Naynitv*): Bir zamanlar Andor'un İki Nehir bölgesindeki Emond Meydanı köyünün Hikmet'i. Şimdi Kabuledilmişlerden biri.

al'Thor, Rand (*al-Tor, Rand*): Emond Meydanı'ndan gelen, *ta've-*

ren olan bir genç. Yenidendoğan Ejder olduğu ilan edildi.

al'Vere, Egwene (*al'Veer, Egweyn*): Emond Meydanı'ndan gelen genç bir kadın. Şimdi Aes Sedai olmak üzere eğitim görüyor.

Amalasan, Guaire (Amalasan, Gueyr): *Bkz.* İkinci Ejder Savaşı.

Amyrlin Makamı (*Amirlin*): (1) Aes Sedailerin önderinin unvanı. Aes Sedailerin, yedi Ajah'ın her birinden üç temsilciden (örneğin Yeşil temsilci) oluşan en yüksek kurulu olan Kule Salonu tarafından ömür boyu hizmet vermek üzere seçilir. Amyrlin Makamı, en azından teorik olarak, Aes Sedailer arasındaki, neredeyse en yüce otoritedir. Bir kral veya kraliçeye denktir. Daha az resmi biçimde, kısaca Amyrlin de denir. (2) Aes Sedai önderinin oturduğu taht.

Anaiya: Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai.

Angreal: Tek Güç'ü yönlendirebilen herkesin, yardımsız kullanılamayacak kadar çok Güç'ü kullanabilmesini sağlayan çok nadir bir nesne.

Âşık: Gezgin hikaye anlatıcısı, müzisyen, jonglör, akrobat ve tam teşeküllü eğlendirici. Rengarenk yamalı pelerinlerinden tanınır, daha çok köylerde ve küçük kasabalarda gösteri yaparlar.

Aviendha: Taardad Aielleri'nin Dokuz Vadi boyundan bir kadın; bir *Far Dareis Mai,* yani Mızrağın Kızı.

Aybara, Perrin: Emond Meydanı'ndan, eskiden demirci çırağı olan bir genç.

Ba'alzamon: Trolloc dilinde, "Karanlığın Yüreği". Trolloc dilinde Karanlık Varlık'ın adı olduğuna inanılmaktadır. *Bkz.* Karanlık Varlık; Trolloclar.

Bashere, Zarine (*Başiir, Zarin*): Saldaealı, Boru Avcısı genç bir kadın. Kendisine Faile (Feiil) olarak hitap edilmesini istiyor. Eski dilde bu "atmaca" demektir.

Be'lal (Bilal): Terkedilmişlerden biri.

Bel Tine (*Bel Tayn*): Kışın bitişi, ilk ekinlerin filizlenmesi ve ilk kuzuların doğumunu kutlayan bahar festivali.

Beş Güç: Tek Güç değişik kısımlardan oluşur ve Tek Güç'ü yönlendirebilen her insan bazı kısımları diğerlerinden daha iyi kullanır. Bu kısımlar, onlar kullanılarak yapılabilenlere göre adlandırılır –Toprak, Hava (bazen Rüzgar da denir), Ateş, Su ve Ruh –ve bunlara Beş Güç denir. Tek Güç'ü kullanabilen herkes bunların bir ya da ikisini daha iyi kullanabilir ve diğerlerinde o kadar iyi değildir. Birkaç kişinin üçü üzerinde iyi kontrolü olabilir, ama Efsaneler Çağı'ndan bu yana kimse beş gücün hepsi üzerinde iyi kontrol elde edememiştir. O zaman bile bu oldukça nadirdi. Gücün derecesi bireyler arasında büyük ölçüde değişir, bu yüzden yönlendirebilen bazıları diğerlerinden daha güçlüdür. Tek Güç ile belli eylemleri yerine getirmek Beş Güç'ün bir ya da daha fazlasını gerektirir. Örneğin ateş yakmak ve kontrol etmek Ateş, hava durumuna etki etmek Hava ve Su, Şifa Su ve Ruh gerektirir. Ruh erkekler ile kadınlar arasında eşit ölçüde bulunsa da, Toprak ve/veya Ateş'e erkekler, Su ve/veya Hava'ya kadınlar arasında daha sık rastlanır. İstisnalar vardır, ama genellikle Toprak ve Ateş erkek Güç'leri, Hava ve Su kadın Güç'leri olarak kabul edilegelmiştir. Genellikle hiçbir yetenek diğerlerinden daha güçlü sayılmaz, ama Aes Sedailer arasında bir deyiş vardı: "Hiçbir kaya suyun ve rüzgarın yıpratmayacağı, hiçbir ateş suyun ya da rüzgarın söndürmeyeceği kadar güçlü değildir." Erkek Aes Sedailer arasında bulunabilecek, buna eş herhangi bir deyiş unutulmuştur.

Beyazpelerinler: *Bkz.* Işığın Evlatları.

Bornhald, Dain (*Bornhald, Deyin*): Işığın Evlatları'ndan bir subay, Tümentepe'deki Falme'de ölen Lord Kumandan Geofram Bornhald'ın oğlu.

Büyük Afet: Kuzeyde, Karanlık Varlık tarafından tamamen yozlaştırılmış bir bölge. Trolloclar, Myrddraaller ve Karanlık Varlık'ın diğer yaratıklarının yaşadığı yer.

Büyük Oyun: *Bkz.* Daes Dae'mar.

Büyük Boru Avı: Valere Borusu'nun efsanevi aranışıyla ilgili hikayeler dizisi. Trolloc Savaşları'nın bitişiyle Yüzyıl Savaşları'nın başlangıcı arasında gerçekleşmiştir. Tamamen anlatılması günler sürer. *Bkz.* Valere Borusu.

Büyük Yılan: Zaman ve sonsuzluğun simgesi, Efsaneler Çağı'ndan önceden kalmadır, kendi kuyruğunu ısıran bir yılanla simgelenir. Aes Sedailer arasında Kabuledilmişliğe yükselen kadınlara Büyük Yılan şeklinde bir yüzük bahşedilir.

Byar, Jaret (*Bayar, Jeret*): Işığın Evlatları'ndan bir subay.

Caemlyn (*Keymlin*): Andor'un başkenti.

Cairhien (*Kayriyen*): Hem Dünyanın Omurgası boylarında yaşayan bir ulus, hem o ulusun başkenti. Şehir, başka şehirler ve kasabalarla birlikte Aiel Savaşı sırasında yakılmış ve talan edilmişti. Sonuç olarak Dünyanın Omurgası'nın yakınlarındaki tarım arazilerinin terk edilmesi, büyük miktarlarda tahıl ithal edilmesini gerektirdi. Kral Galldiran'ın suikaste kurban gitmesi (998 YÇ) , Güneş Tahtı'na kimin çıkacağı konusunda asil Evler arasında iç savaş çıkmasına sebep oldu. Bu tahıl nakliyatının kesilmesine ve açlığa yol açtı. Cairhien'in işareti mavi fonun altında doğan altın rengi, çok ışınlı güneştir.

Callandor: Kılıç Olmayan Kılıç, Dokunulamayan Kılıç. Tear Taşı'nda, Taşın Yüreği denen odada duran kristal kılıç. Yenidendoğan Ejder dışında kimse dokunamaz. Ejder Kehanetleri'ne göre Ejder'in Yeniden Doğumu ve Tarmon Gai'don'un yaklaşmasının en büyük işaretlerinden biri Yenidendoğan Ejder'in *Callandor*'u almasıdır.

Cauthon, Matrim (Mat) (*Kouton, Metrim – Met*): İki Nehir'deki Emond Meydanı köyünden bir genç.

Cuendillar (*Kueyndeyar*): *Bkz.* Yürektaşı.

Çağın Deseni: Zaman Çarkı insan yaşamlarının ipliklerini belirli bir Çağın, o Çağın gerçekliğini oluşturacak Deseni'ne dokur; kısaca Desen olarak bilinir. *Bkz.* ta'veren.

Çekirge: Bir kurt.

Daes Dae'mar (Daes Deymar): Büyük Oyun, aynı zamanda Evler Oyunu olarak bilinir. Asil Evler tarafından avantaj kazanmak için yapılan entrikalar, planlar ve adam kullanmaya verilen isim. Gizliliğe, bir şey hedeflenir gibi görünüp başka bir şey amaçlamaya ve pek az görünür çabayla hedeflere ulaşılmasına büyük önem verilir.

Damodred, Lord Galadedrid: Elayne ve Gawyn'in yarım kan kardeşi. İşareti ucu aşağı bakan kanatlı, gümüş kılıçtır.

Dehşetlordları: Tek Güç kullanabilen erkek ve kadınlar arasında, Trolloc Savaşları sırasında Gölge'nin tarafına geçen ve Trolloc güçlerine komuta edenler. Zaman zaman, az eğitim görmüş kişiler tarafından Terkedilmişlerle karıştırılırlar.

Delilik Zamanı: Karanlık Varlık'ın karşı darbesinin Gerçek Kaynak'ın eril yarısını kirletmesinden sonra, erkek Aes Sedailerin delirip dünyayı Kırdığı yıllar. Bu dönemin süresi tam olarak bilinmemektedir, ama yüz yıl kadar sürdüğüne inanılır. Son erkek Aes Sedai öldükten sonra sona ermiştir. *Bkz.* Yüz Yoldaş; Gerçek Kaynak; Tek Güç.

Deniz Halkı: Daha doğru isimleri ile Atha'an Miere (Ataan miieyr). Arythi (Arit) Okyanusu'ndaki ve Fırtınalar Denizi'ndeki adaların sakinleri. O adaların üzerinde pek az zaman harcarlar, hayatlarını gemilerde geçirirler. Deniz ticaretinin çoğu Deniz Halkı'nın gemileriy-

le yapılır.

Dokuzlar Konseyi: Illian'da, dokuz Lord'dan oluşan bir kurulun Kral'a danışmanlık etmesi gerekir, ama tarih boyunca Kral ile güç mücadelesine girişmiştir. Kral ve Dokuzlar Meclis ile de güç yarışı eder.

Dünyanın Omurgası: Yalnızca birkaç geçidi olan, Aiel Kıraçları'nı batıdaki topraklardan ayıran yüksek bir dağ sırası.

Dünyanın Kırılışı: Delilik Zamanı'nda, deliren ve bilinmeyen ölçüde Tek Güç kullanabilen erkek Aes Sedailer yeryüzünün görünüşünü değiştirdiler. Büyük depremlere sebep oldular, dağ sıralarını dümdüz ettiler, yeni dağlar yükselttiler, eskiden denizin olduğu yerde kuru topraklar çıkardılar, eskiden kuru toprak olanları okyanusun boğmasına sebep oldular. Dünyanın çoğu kısmı nüfusunu kaybetti ve hayatta kalanlar rüzgarın önündeki toz zerreleri gibi saçılmıştı. Bu yıkım hikayelerde, efsanelerde ve tarihte Dünyanın Kırılışı olarak bilinmektedir. *Bkz.* Delilik Zamanı; Yüz Yoldaş.

Düşgören: *Bkz.* Yeti.

Ehlileştirme: Aes Sedailer tarafından, Tek Güç'ü kullanabilen erkeklerin Kaynak ile bağlantılarını kesmektir. Bu gereklidir, çünkü yönlendirmeyi öğrenebilen her erkek *saidin*'in kirliliği yüzünden çıldıracak ve deliliği içinde Güç ile korkunç şeyler yapacaktır. Ehlileştirilen bir adam Gerçek Kaynak'ı hissetmeye devam eder, ama ona dokunamaz. Ehlileştirmeden önce başlayan delilik tedavi edilemez, ama durdurulabilir ve yeterince erken yapılırsa ölüm engellenebilir. *Bkz.* Tek Güç; kaynaktan kesme.

Eski Dil: Efsaneler Çağı'da konuşulan dil. Genellikle asillerin ve eğitimli kişilerin bu dili konuşmayı bilmesi beklenir, ama çoğu birkaç sözcükten fazlasını bilmez.

Ejder: Gölge Savaşı sırasında Lews Therin Telamon'un lakabı. Tüm

Aes Sedaileri ele geçiren çılgınlığa kapılınca, Lews Therin kanından gelen herkesi, sevdiği herkesi öldürdü ve sonuç olarak Kardeşkatili lakabını kazandı. *Bkz.* Yenidendoğan Ejder.

Ejder Kehanetleri: Pek az bilinen ve nadiren bahsedilen, *Karaethon Döngüsü*'nde verilen Kehanetler Karanlık Varlık'ın bir kez daha özgür kalarak dünyaya dokunacağını söyler. Ve Lews Therin Telamon, Ejder, Dünyayı Kıran tekrar doğarak Tarmon Gai'don'u, Gölge'ye karşı Son Savaş'ı verecektir. *Bkz.* Ejder.

Elaida (*İlayda*): Kızıl Ajah'tan bir Aes Sedai. Önceden Andor Kraliçesi Morgase'e danışmanlık yapıyordu. Zaman Zaman Kehanet yetisine sahip olur.

Far Dareis Mai: Anlamı "Mızrağın Kızları". Aiellerin savaşçı topluluklarından biri. Diğerlerinin aksine yalnızca kadınları kabul eder. Toplulukta kalan bir kız evlenemez ya da hamileyken savaşamaz. Bir Kız'ın doğurduğu çocuk yetiştirilmek üzere, annesinin kim olduğu anlaşılmayacak şekilde başka bir kadına verilir. ("Hiçbir erkeğe ait olmayacaksın, hiçbir erkek ya da çocuk sana ait olmayacak. Mızrağın senin âşığın, çocuğun ve hayatındır.") Bu çocuklara çok değer verilir, çünkü bir Kız'ın doğurduğu çocuğun klanları birleştireceği, Aielleri Efsaneler Çağı'nda sahip oldukları büyüklüğe kavuşturacağı öngörülmüştür. *Bkz.* Aiel; Aiel Savaşçı Toplulukları.

Fersah: Yaklaşık beş kilometrelik uzunluk ölçüsü.

Gaidin: Sözcük anlamı "Savaş Kardeşi". Aes Sedailer tarafından Muhafızlar için kullanılan unvan. *Bkz.* Muhafız.

Galad: *Bkz.* Damodred, Lord Galadedrid.

Gaul: Shaarad klanının Imran boyundan bir Aiel. Bir *Shae'n M'taal*, yani Taş Köpek.

Gecenin Kızı: *Bkz.* Lanfear.

Gerçek Kaynak: Evrenin itici gücü, Zaman Çarkı'nı çevirir. Birlikte ve aynı zamanda birbirlerine karşı çalışan eril yan (*saidin*) ve dişil yarıya (*saidar*) bölünmüştür. *Saidin*'i yalnızca erkekler, *saidar*'i yalnızca kadınlar kullanabilir. Delilik Zamanı'nın başlangıcında *saidin* Karanlık Varlık'ın dokunuşu sonucunda kirlenmiştir. *Bkz.* Tek Güç.

Gezginler: *Bkz.* Tuatha'an.

Gölge Savaşı: Aynı zamanda Güç Savaşı olarak bilinir ve Efsaneler Çağı'nı bitirmiştir. Karanlık Varlık'ın özgür kılınması teşebbüsünden kısa süre sonra başlamış, tüm dünyayı sarmıştır. Savaşın anılarının bile unutulduğu bir dünyada, savaşın her yanı yeniden keşfedilmiş, Karanlık Varlık'ın dünyaya dokunuşuyla çarpıtılmış, Tek Güç silah olarak kullanılmıştır. Savaş Karanlık Varlık'ın zindanına tekrar kapatılmasıyla sona ermiştir.

Gri Adam: Gölge'ye hizmet eden bir suikastçi olmak için ruhundan gönüllü olarak vazgeçen biri. Gri Adamların görünüşleri o kadar sıradandır ki insanın gözü onları fark etmeden kayar geçer. Gri Adamların büyük çoğunluğu erkektir, ama az sayıda kadın da vardır.

Güç Savaşı: *Bkz.* Gölge Savaşı.

Havaifişekçiler Loncası: Havaifişek yapma sırrını saklayan bir topluluk. Bu sırrı büyük kıskançlıkla korurlar, hatta bu uğurda cinayet işlerler. Lonca, hükümdarlar ve bazen büyük lordlar için düzenlediği büyük havaifişek gösterileriyle ün yapmıştır. Daha önemsiz havaifişekler başkalarına da satılabilir, ama içlerinde ne olduğunu öğrenmeye çalışmanın felaketle sonuçlanabileceği yolunda ciddi uyarılar yapılır. Lonca evi Tarabon'un başkenti Tanchico'dadır. Lonca Cairhien'de bir ev daha kurmuştur, ama artık aktif değildir.

Hikmet: Köylerde, Kadın Heyeti tarafından şifa, kehanet ve sağdu-

yı gibi yetenekleri için seçilen bir kadın. Çok büyük bir sorumluluk ve yetke pozisyonudur. Genellikle Belediye Başkanı'na denk, hatta bazı köylerde ondan üstün sayılır. Belediye Başkanı'nın aksine, ömür boyu hizmet etmek üzere seçilir ve bir Hikmet'in ölmeden görevden alınması çok nadir görülür. Geleneksel olarak neredeyse devamlı Belediye Başkanı ile anlaşmazlık halindedir. Başka ülkelerde Rehber, Şifacı, Bilge Kadın, Arayıcı ya da Bilge gibi başka isimlerle anılabilir.

Hizmetkarlar Salonu: Efsaneler Çağı'nda, Aes Sedailerin büyük toplantı salonu.

Hortlak: *Bkz.* Myrddraal.

Illian: Fırtınalar Denizi kıyısında büyük bir liman, aynı adı taşıyan ulusun başkenti.

Ishamael: Eski Dilde, "Umuda İhanet Eden". Terkedilmişlerden biri. Gölge Savaşı'nda Karanlık Varlık'a dönen Aes Sedailerin önderine verilen isim. Adamın gerçek adını unuttuğu söylenir. *Bkz.* Terkedilmişler.

Isır-beni: Çok küçük, neredeyse görünmez, ısırıcı bir böcek.

Işığın Evlatları: Karanlık Varlık'ın altedilmesine ve tüm Karanlıkdostlarının yok edilmesine adanmış, katı çileci kuralları olan bir topluluk. Yüzyıl Savaşları sırasında Lothair Mantelar (*Loteyr Mantilar*) tarafından, sayıları gittikçe artan Karanlıkdostlarını Işık'a döndürmek için kurulan topluluk, savaş sırasında tamamen askeri bir organizasyona dönüşmüştür. İnançları son derece katıdır, gerçeği ve doğruyu yalnızca kendilerinin bildiğinden kesinlikle emindirler. Aes Sedailerden nefret ederler, onları ve onları destekleyenleri Karanlıkdostu sayarlar. Beyazpelerinler olarak bilinirler; işaretleri beyaz fon üzerinde güneş patlamasıdır. *Bkz.* Sorgucular.

Işığın Kalesi: Işığın Evlatları'nın, Amadicia'nın (Amadisya) başken-

ti Amador'daki büyük kalesi. Amadicia'nın bir kralı vardır, ama gerçekte her şeye Evlatlar hükmeder. *Bkz.* Işığın Evlatları.

İhtiyar Grim: *Bkz.* Karanlık Varlık.

İkinci Ejder Savaşı: Sahte Ejder Guaire Amalasan'a karşı verilen savaş (ÖY 939-43). Bu savaş sırasında Artur Tanreall Paendrag adlı, daha sonra Artur Şahinkanadı olarak bilinecek genç bir kral büyük önem kazandı.

Jain Uzakgezgini'nin Yolculukları: Ünlü bir Malkierli yazar ve seyyahın yolculuk hikayelerini ve gözlemlerini anlattığı iyi bilinen bir kitap. Kitap ilk kez 968 YÇ'de basıldı ve ondan sonra basılmaya devam etti. Jain Uzakgezgini Aiel Savaşı'ndan kısa süre sonra kayboldu ve öldüğüne inanılmaktadır.

Kabuledilmiş: Belli bir güç seviyesine ulaşan ve bazı sınavları geçen, Aes Sedai eğitimi gören genç kadınlar. Normalde çömezlikten Kabuledilmişliğe yükselmek beş, on sene alır. Kabuledilmişler çömezlere göre daha gevşek kurallara sahiptir, belli sınırlar içinde kendi çalışma alanlarını seçerler. Bir Kabuledilmiş Büyük Yılan yüzüğünü takma hakkına sahiptir, ama yalnızca sol elinin orta parmağına takabilir. Bir Kabuledilmiş Aes Sedailiğe yükseldiğinde Ajah'ını seçer, şal takma hakkını kazanır ve yüzüğünü dilediği parmağa takar, hatta şartlar gerektirirse takmayabilir.

Kanun: Altı, dokuz ya da on iki telli bir müzik enstrümanı. Dizlerin üzerinde yatay tutulur ve teller çekilerek çalınır.

Kandor: Sınırboyları'nda bir ülke. Kandor'un işareti açık yeşil fon üzerinde şahlanan kızıl bir attır.

Karaethon Döngüsü: *Bkz.* Ejder Kehanetleri.

Karanlığın Yüce Efendisi: Karanlıkdostlarının Karanlık Varlık için kullandıkları isim. Gerçek ismini kullanmanın küfür sayıldığına ina-

nırlar.

Karanlıkköpekleri: *Bkz.* Vahşi Av.

Karanlık Varlık: Shai'tan için her yörede kullanılan en yaygın isim: kötülüğün kaynağı, Yaratıcı'nın antitezi. Yaratıcı yarafından Yaratım anında Shayol Ghul'deki bir zindana kapatılmıştır; onu zindandan kurtarma teşebbüsü Gölge Savaşı'na, *saidin*'in kirlenmesine, Dünyanın Kırılışı'na ve Efsaneler Çağı'nın sona ermesine yol açmıştır.

Karanlık Varlık'ın ismini telaffuz etmek: Karanlık Varlık'ın gerçek ismini (Shai'tan) söylemek dikkat çeker ve kaçınılmaz bir şekilde, en iyi durumda kötü talih, en kötü durumda felaket getirir. Bu yüzden pek çok örtmece isim kullanılır. Örn. Karanlık Varlık, Yalanların Babası, Kör Eden, Mezarın Efendisi, Gecenin Çobanı, Yürekbelası, Yürekdişi, İhtiyar Grim, Otyakan ve Yaprakkıran. Karanlıkdostları ona Karanlığın Yüce Efendisi der. Kötü talihe davet çıkaran biri için, "Karanlık Varlık'ın ismini telaffuz ediyor" denir.

Karanlıkdostları: Karanlık Varlık'ı takip eden ve o zindanından kurtulduğu zaman büyük güç ve ödüller, hatta ölümsüzlük kazanacağını sanan kişiler.

Kaynak'tan kesme: Aes Sedailer tarafından, bir kadının yönlendirme yeteneğini yok etme eylemi. Kaynak'tan kesilen bir kadın Gerçek Kaynak'ı yine sezebilir, ama ona dokunamaz. Bu eylem o kadar az yapılmıştır ki, çömezlerin Kaynaktan kesilen kadınların isimlerini ve suçlarını öğrenmeleri beklenir.

Kız-veliaht: Andor tahtının halefinin unvanı. Kraliçe'nin en büyük kızı tahtta annesinin yerini alır. Hayatta olan bir kız evlat yoksa, taht Kraliçe ile kan bağı olan en yakın kadın akrabaya kalır.

Kızıl Kalkanlar: *Bkz.* Aiel savaşçı toplulukları.

Laman (Leyman): Damodred Evi'nden Cairhien Kralı. Aiel Savaşı sırasında tahtını kaybetti. *Bkz.* Aiel Savaşı; *Avendoraldera.*

Lan; al'Lan Mandragoran (*al-Len Mandragoran*): Moiraine'e bağlı bir Muhafız. Taçsız Malkier Kralı, Dai Shan, ve hayatta kalan son Malkier lordu. *Bkz.* Muhafız; Moiraine; Malkier.

Lanfear (Lenfiyır): Eski Dil'de "Gecenin Kızı". Terkedilmişlerden biri, belki Ishamael'den sonra en güçlüsü. Diğer Terkedilmişlerin aksine ismini kendi seçmiştir. Lews Therin Telamon'a âşık olduğu, karısı Ilyena'dan nefret ettiği söylenir. *Bkz.* Terkedilmişler; Ejder.

Leane (Liani): Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai, Vakanüvis. *Bkz.* Ajah; Vakanüvis.

Lews Therin Telamon; Lews Therin Kardeşkatili: *Bkz.* Ejder.

Liandrin: Tarabonlu, eskiden Kızıl Ajah'tan olan bir Aes Sedai. Şimdi Kara Ajah'tan olduğu biliniyor.

Malkier: Bir zamanlar Sınırboyları'nda olan, sonra Afet tarafından yutulan bir ulus. Malkier'in işareti uçmakta olan altın turnadır.

Manetheren (*Maneteren*): İkinci Akit'i yapan On Ulus'tan biri, aynı zamanda o ulusun başkenti. Hem şehir, hem de ulus Trolloc Savaşları sırasında tamamen yok oldu.

Masema: Aiellerden nefret eden bir Shienar askeri.

Mavi Ajah: *Bkz.* Ajah.

Mayene (Meyiin): Zenginliğini ve özgürlüğünü yağbalığı sürülerinin nerede olduğunu bilmesine borçlu olan, Fırtınalar Denizi kıyısında bir kent-devlet. Yağbalığı ekonomik önemlilikte Tear, Illian ve Tarabon'un zeytinlikleri ile yarışır. Neredeyse bütün lamba yağı yağbalığı ve zeytinden sağlanır. Mayene'in mevcut hükümdarı Mayene Başı Berelain'dir. Mayene Hükümdarları Artur Şahinkanadı'nın torunları olduklarını iddia eder. Mayene'in işareti uçmakta olan altın şahindir.

Merrilin, Thom (*Merrilin, Tom*): Bir zamanlar Kraliçe Morgase'in

sevgilisi olan bir âşık.

Min: İnsanlann çevresinde gördüğü halelerden ve imgelerden bazı şeyleri okuyabilen bir genç kadın.

Moiraine (*Muareyn*): Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai. Damodred Evi'ne doğmuştur, ama taht sırasında yoktur. Cairhien Kraliyet Sarayı'nda yetiştirilmiştir.

Morgase (*Morgeyz*): Işığın Lütfuyla, Andor Kraliçesi, Diyarın Koruyucusu, Halkının Savunucusu, Trakand Evinin Yüksek Makamı. İşareti üç altın anahtardır. Trakand Evi'nin işareti gümüş bir anahtardır.

Muhafız: Bir Aes Sedai'ye bağlı bir savaşçı. Bağ Tek Güç ile ilgilidir ve adam bundan hızlı iyileşme, uzun süre yiyecek, su ve uyku olmadan dayanabilme, Karanlık Varlık'ın lekesini uzaktan hissedebilme gibi yetenekler kazanır. Muhafız hayatta kaldığı sürece bağlandığı Aes Sedai, adam ne kadar uzakta olsa da onun hayatta olup olmadığını, öldüğü ânı, ölüm şeklini anlar. Çoğu Ajah bir Aes Sedai'ye bağlı en az bir Muhafız olması gerektiğine inansa da, Kızıl Ajahlar hiçbir Muhafız ile bağ kurmaz, Yeşil Ajahlar ise bir Aes Sedai'nin dilediği kadar çok Muhafız ile bağ kurabileceğine inanır. Ahlaki açıdan Muhafız'ın bağa razı olması gerekir, ama adam gönülsüz olsa bile yapıldığı görülmüştür. Aes Sedailerin bağdan ne elde ettikleri, büyük bir özenle saklanan bir sırdır. *Bkz*. Aes Sedai.

Myrddraal (*Marddraal*): Karanlık Varlık'ın yaratıkları, Trollocların kumandanları. İnsanlar kullanılarak üretilen Trolloclar, insan özelliklerinin yüzeye çıktığı çarpık yaratıklardır, ama Trollocları yapan kötülük tarafından kirletilmiştir. Fiziksel olarak insanlara benzerler, ama gözleri yoktur. Aydınlıkta ve karanlıkta kartal gibi görebilirler. Karanlık Varlık'tan kaynaklanan belli özellikleri vardır, bakışlaryla felç etmek, gölge olan herhangi bir yerde yok olmak bunlardandır. Sahip oldukları bilinen pek az zayıflıktan biri, akan suyu aşma ko-

nusundaki gönülsüzlükleridir. Farklı yörelerde değişik isimlerle bilinirler. Örn: Yarı-insan, Gözsüz, Gölge-adam, Sinsi, Hortlak, Soluk.

Nedeal, Corianin: *Bkz.* Yetiler.

Niall, Pedron (Nayol, Peydron): Işığın Evlatları'nın Lord Kumandanı. *Bkz.* Işığın Evlatları.

Ogier (Ogeyr): (1) Uzun boyları (ortalama bir erkek yetişkin üç metredir), geniş burunları, uzun, tüylü kulaklarıyla bilinen insan olmayan bir ırk. *Yurt* denilen bölgelerde yaşarlar. Dünyanın Kırılışı'ndan sonra bu *yurtlardan* ayrılmaları (Ogierler tarafından Sürgün olarak anılır) Özlem denen şeyle sonuçlanmıştır; *yurdundan* fazla ayrı kalan bir Ogier hastalanır ve ölür. Kırılış'tan sonra büyük insan şehirlerini inşa eden harika inşaatçılar olarak bilinirler. Sürgün sırasında öğrendikleri taş işçiliğini, *yurdun* ağaçlarına, özellikle de yüksek Büyük Ağaçlara bakmak kadar önemli olmayan bir iş sayarlar. İnsanlar tarafından pek bilinmezler ve pek çok kişi Ogierlerin efsane olduğuna inanır. Barışçıl ve zor öfkelenen bir halk olarak bilinirler, ama bazı eski hikayeler Trolloc Savaşları'nda insanların yanında savaştıklarını anlatır. Amansız düşmanlar olarak bilinirler. Bilgiye âşıktırlar, kitapları ve hikayeleri insanların unuttuğu bilgileri taşır. Ortalama Ogier ömrü insan ömrünün üç, dört katıdır. (2) Bu insan olmayan ırktan bir birey. *Bkz.* Dünyanın Kırılışı; *yurt;* ağaç şarkıcısı.

Ordeith (Ordiit): Eski Dil'de "Tahtakurdu." Işığın Evlatları'nın Lord Kumandanına danışmanlık eden adamın kendine taktığı isim.

Rhuarc (Raurk): Bir Aiel, Taardar Aiellerinin klan şefi.

Rogosh Kartalgözü: Bazı eski hikayelerde bahsi geçen efsanevi kahraman.

Ruhsuz: *Bkz.* Gri Adam.

Sa'angreal: Bir bireyin aksi halde mümkün ya da güvenli olmayacak kadar çok Güç yönlendirmesini sağlayan, son derece nadir bir nesne. *Sa'angreal angreal*'e benzer, ama daha güçlüdür. Bir *angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarı *angreal* kullanılmadan yönlendirilebilen Güç miktarından ne kadar fazlaysa, *sa'angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarı *angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarından o kadar fazladır. Efsaneler Çağı'nın andaçlarıdır ve nasıl yapıldıkları artık bilinmemektedir. Yalnızca bir avuç *sa'angreal* kalmıştır ve sayıları *angreal*lerden çok daha azdır.

Sahte Ejder: Zaman zaman Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia eden adamlar çıkar ve bazen içlerinden biri öyle çok takipçi kazanır ki, altedilmesi için bir ordu gönderilmesi gerekir. Bazıları pek çok ulusu karıştıran savaşlar başlatmıştır. Yüzyıllar içinde, çoğu Tek Güç'ü yönlendiremeyen adamlar olmuşlar, ama pek azı Tek Güç'ü kullanabilmiştir. Ama hepsi, Ejderin Yeniden Doğuşu ile ilgili Kehanetleri gerçekleştiremeden ya ortadan kaybolmuş, ya yakalanmış ya da öldürülmüştür. Bu adamlara sahte Ejder denir. Yönlendirebilen sahte Ejderlerin arasında Raolin Karanlıkbelası (335-36 KS), Yurian Taşyay (yaklaşık 1300-1308 KS), Davian (ÖY 351), Guaire Amalasan (ÖZ 939-43) ve Logain (997 YÇ) vardır. *Bkz.* Yenidendoğan Ejder.

Saidar; saidin: *Bkz.* Gerçek Kaynak.

Seanchan (Şovnçan): (1) Artur Şahinkanadı'nın Aryth Okyanusu'nun karşısına gönderdiği ordulardan kalanlar. (2) Seanchanların geldiği ülke.

Selene (Siliin): Lanfear isimli Terkedilmiş'in kullandığı isim.

Sınırboyları: Büyük Afet'in sınırında bulunan uluslar: Saldaea, Arafel, Kandor ve Shienar.

Shadar Logoth (*Şadar Logot*): Trolloc Savaşları sırasında terk edilmiş ve o zamandan bu yana kaçınılan bir şehir. Kirli bir yerdir ve oradan alınan tek bir çakıltaşı bile güvenli değildir.

Shai'tan (*Şeytan*): *Bkz.* Karanlık Varlık.

Shayol Ghul (*Şeyol Gul*): Harap Topraklar'da bir dağ, Karanlık Varlık'ın zindanının olduğu yer.

Sheriam (*Şeriam*): Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai. Beyaz Kule'nin Çömezler Sorumlusu.

Sorgucular: Işığın Evlatları içinde bir topluluk. Anlaşmazlıklarda gerçeği aramak ve Karanlıkdostlarını ortaya çıkarmak için yemin ederler. Gerçek ve Işık arayışlarında genel-asıl sorgu yöntemleri işkencedir; normal yaklaşımları, gerçeği zaten bildikleri ve kurbanın itiraf etmesi için çabaladıkları yönündedir. Sorgucular kendilerine Işığın Eli, gerçeği arayan El derler ve zaman zaman Evlatlar'dan ve Evlatlar'a komuta eden Kutsanmışlar Kurulu'ndan tamamen ayrıymış gibi davranırlar. Sorgucuların başı, Kutsanmışlar Kurulu'nda da görev yapan Yüksek Sorgucu'dur. Simgeleri kan kırmızısı, ucu kıvrık çoban asasıdır.

Siuan Sanche (Suon Sançe): Tearlı bir balıkçının kızıydı ve Tear kanunları uyarınca, yönlendirme potansiyelinin olduğunun anlaşıldığı günden sonraki ikinci günbatımından önce Tar Valon'a giden bir gemiye konuldu. Mavi Ajah'tandı. 998 YÇ'de Amyrlin Makamlığına terfi etti.

Şahinkanadı, Artur: Dünyanın Omurgası'nın batısındaki bütün ülkeleri ve Aiel Kıraçları'nın doğusundaki bazılarını birleştiren efsanevi kral (ÖY 943-94 arasında hükmetmiştir). Aryth Okyanusu'nun ötesine bile ordu göndermiştir (ÖY 992), ama onun ölümünden sonra bu ordu ile iletişim kaybedilmiştir. Ölümü Yüzyıl Savaşı'na yol açmıştır. İşareti uçmakta olan altın şahindir. *Bkz.* Yüzyıl Savaşları.

Şarkı söylenmiş ağaç: *Bkz.* Ağaçşarkıcısı.

Ta'maral'ailen (*tamaralaylen*): Eski Dil'de, "Kader Ağı." Çağın Deseni'nde, *ta'veren* olan bir ya da birden fazla kişinin çevresinde oluşan büyük değişim. *Bkz.* Çağın Deseni; *ta'veren*.

Tanreall, Artur Paendrag (*Tanreal, Artur Peyndrag*): *Bkz.* Şahinkanadı, Artur.

Tarmon Gai'don: Son Savaş. *Bkz.* Ejder Kehanetleri; Valere Borusu.

Tar Valon'un Alevi: Tar Valon'un, Amyrlin Makamı'nın ve Aes Sedailerin simgesi. Stilize bir alev şeklindedir; ucu yukarıya bakan tek bir gözyaşı damlası.

Ta'veren: Zaman Çarkı'nın çevresine başka, belki tüm yaşam-ipliklerini ördüğü ve bir Kader Ağı oluşturduğu kişi. *Bkz.* Çağın Deseni.

Taş Köpekler: *Bkz.* Aiel savaşçı toplulukları.

Tear'ın Yüksek Lordları: Yüksek Lordlar kurul görevi görerek, kral ya da kraliçesi olmayan Tear ulusuna hükmederler. Sayıları sabit değildir, yıllar içinde yirmi ile altmış arasında değişmiştir. Daha önemsiz Tear lordları olan Toprağın Lordları ile karıştırılmamalıdır.

Terkedilmişler: Bilinen en güçlü erkek Aes Sedai'nin, dolayısıyla bilinen en güçlü insanların on üçüne verilen ad. Ölümsüzlük vaadine karşılık Gölge Savaşı sırasında Gölge'nin tarafına geçmişlerdir. Efsanelere ve kalan kayıtlara göre, Karanlık Varlık'ın zindanı yeniden mühürlenirken onunla beraber tutsak edilmiştir. İsimleri –örneğin Lanfear, Be'lal, Sammael, Asmodean, Rahvin ve Ishamael –hâlâ çocukları korkutmak için kullanılmaktadır.

Tear Taşı: Gözyaşı'nı koruyan kale. Delilik Zamanı'ndan sonra inşa edilen ilk kalelerden olduğu, Tek Güç kullanılarak yapıldığı söylenir. Sayısız kez kuşatılmış ve saldırıya uğramıştır, ama bu teşeb-

büsler hiç başarılı olmamıştır. Ejder Kehanetleri'nde Taş'tan iki kez bahsedilir. Birinde Ejderin Halkı gelene kadar Taş'ın hiç düşmeyeceği söylenir. İkincisinde, Ejder'in eli Dokunulamayan Kılıcı, *Callandor*'u çekene kadar Taş'ın düşmeyeceği söylenir. Bazıları Yüksek Lordların Tek Güç'ü sevmemesinin ve Tear'da yönlendirmenin kanunla yasaklanmış olmasının ardında bu Kehanetlerin yattığına inanır. Bu sevgisizliğe rağmen Taş'ta saklanan *an'greal* ve *ter'angreal* koleksiyonu Beyaz Kule'nin koleksiyonu ile yarışır. Bazıları bu koleksiyonun, *Callandor*'a sahip olmanın sebep olduğu ihtişamı azaltmak için toplandığını söyler.

Tek Güç: Gerçek Kaynak'tan çekilen güç. İnsanların büyük çoğunluğu Tek Güç'ü yönlendirme yeteneğinden tamamen yoksundurlar. Pek az kişiye yönlendirme öğretilebilir ve daha da azında bu yetenek doğuştan vardır. Bu azınlığa öğretilmesine gerek yoktur; isteseler de, istemeseler de, belki de ne yaptıklarını fark etmeden Gerçek Kaynak'a dokunacak, Güç'ü yönlendireceklerdir. Bu doğuştan yetenek genellikle ergenlik çağının sonlarında ya da gençlikte kendini gösterir. Kontrol öğretilmezse ya da kendiliğinden öğrenilmezse (bu çok zordur ve başarı oranı yalnızca dörtte birdir) ölüm kaçınılmazdır. Delilik zamanından bu yana zaman içinde tamamen çıldırmadan Güç'ü yönlendirebilen erkek çıkmamıştır; bir derece kontrol elde etmişse bile, hastanın canlı canlı çürümesine sebep olan bir hastalıktan ölür –bu hastalık, delilik gibi Karanlık Varlık'ın *saidin*'i kirletmesinden kaynaklanır. Bir kadın için, Güç'ün kontrol edilememesinden kaynaklanan ölüm daha az korkunçtur, ama yine de ölümdür. Aes Sedailer hem Aes Sedailerin sayısını artırmak, hem de ölümden kurtarmak için bu yetenekle doğan kızları ararlar. Erkekleri ise zaman içinde delirerek Güç ile korkunç şeyler yapmamaları için ararlar. *Bkz*. Aes Sedai; yönlendirmek; Beş Güç; Delilik Zamanı, Gerçek Kaynak.

Tear: Fırtınalar Denizi'nde bir ulus. Aynı zamanda o ulusun başkenti, büyük bir liman. Gözyaşı'nın işareti kırmızı ve altın rengi fon üzerinde üç beyaz hilaldir. *Bkz.* Tear Taşı.

Telamon, Lews Therin (*Telamon, Luuz Terin*): *Bkz.* Ejder.

Tel'aran'rhiod (Teleyranriod): Eski Dil'de, "Görünmeyen Dünya" ya da "Düşler Dünyası". Eskilerin olası tüm diğer dünyalara nüfuz ettiği, o dünyaları çevrelediğine inandığı, düşlerde kısa bakışlar atılabilen bir dünya. Başka rüyaların aksine Düşler Dünyası'nda olanlar gerçektir; orada alınan bir yara uyanışta hâlâ var olacaktır ve orada ölen biri uyanamaz.

Tigraine (*Tigreyn*): Andor'un Kız-Veliahtı olarak Taringail Damodred ile evlendi ve oğlu Galadedrid'i doğurdu. YÇ 972'de yok olması ve kısa süre sonra kardeşi Luc'un Afet'te kaybolması Andor'da Tahta Çıkma mücadelesini başlattı ve Cairhien'de, daha sonra Aiel Savaşı'na sebep olacak gelişmeleri başlattı. Simgesi dikenli bir beyaz gül sapını tutan kadın elidir.

Ter'angreal: Tek Güç Kullanan, Efsaneler Çağı'ndan andaçlar. *Angreal* ve *sa'angreal*lerin aksine her *ter'angreal* belli bir işi yapması için yaratılmıştı. Örneğin bir *ter'angreal* yeminleri bağlayıcı kılmak için yapılmıştır. Bazı *ter'angreal*ler Aes Sedailer tarafından kullanılır, ama başka pek çok *ter'angreal*ın hangi amaçla yapıldığı bilinmemektedir. Bazıları, onları kullanan kadınları öldürür ya da yönlendirme yeteneklerini yok eder. *Bkz.* sa'angreal.

Trakand Evi'nden Elayne (*İleyn*): Kraliçe Morgase'in kızı, Andor Tahtı'nın kız-veliahtı. Şimdi Aes Sedai eğitimi görmektedir. İşareti altın zambaktır.

Trakand Evi'nden Gawyn (*Gevin*): Kraliçe Morgase'in oğlu, Elayne'in ağabeyi, Elayne tahta çıktığı zaman Kılıcın İlk Prensi olacak kişi. İşareti beyaz yabandomuzudur.

Trolloc Savaşları: Yaklaşık KS 1000'de başlayan ve üç yüzyıldan fazla süren, bu sürede Trollocların dünyayı yakıp yıktığı bir savaş dizisi. Zaman içinde Trolloclar öldürüldü ya da Büyük Afet'e sürüldü, ama bazı uluslar yok oldu ve başkaları nüfuslarının çoğunu kaybetti. O zamana ait kayıtlar bölük pörçüktür.

Trolloclar (*Tralloklar*): Gölge Savaşı esnasında yaratılan, Karanlık Varlık'ın yaratıkları. Çok iri yapılı, son derece vahşi hayvan-insan melezidirler. Kabile benzeri çetelere bölünmüşlerdir ve Dha'vol, Dhai'mon, Ko'bal kabileleri önde gelir. Haşin doğalara sahiptirler ve öldürme zevki için öldürürler. Son derece hilekardırlar ve korkuyla güdülenmedikleri sürece güvenilmezler.

Tuatha'an (*Tuataan*). Tenekeciler ve Gezginler olarak da bilinen göçebe halk. Parlak renklere boyanmış arabalarda yaşarlar ve Yaprağın Yolu dedikleri pasifist bir felsefeleri vardır. Tenekecilerin onardığı şeyler genellikle yenilerinden iyi olur. Aiel Kıraçları'ndan geçebilen nadir insanlardandır, çünkü Aieller onlarla asla iletişim kurmaz.

Umuda İhanet Eden: *Bkz.* Ishamael.

Üç Yemin: Aes Sedailiğe terfi eden Kabuledilmişlerin ettiği yeminler. Yemin Çubuğu'nu, yani yeminleri bağlayıcı kılan bir *ter'angreal* tutarak edilirler. Bu yeminler şunlardır: (1) Gerçek olmayan söz söylememek. (2) Bir insanın bir diğerini öldürmekte kullanabileceği bir silah yapmamak. (3) Gölgedölleri haricinde kimseye karşı, son çare olarak kendisinin, Muhafızının ya da bir başka Aes Sedai'nin hayatını savunmak amacı dışında Tek Güç'ü silah olarak kullanmamak. Bu yeminler eskiden gerekli değildi, ama Kırılış'ın öncesi ve sonrasındaki bazı olaylar gerekli kıldı. İlk kullanılan ikinci yemindi ve Güç Savaşı'na tepki olarak doğdu. Bazen dikkatli ko-

nuşularak ilk yeminin bağlayıcılığından kaçınılmaktadır. Son ikisinin asla çiğnenemez olduğuna inanılır.

Vahşi Av: Çok kişi Karanlık Varlık'ın (Tear, Illian, Murandy, Altara ve Ghealdan'da sık sık Grim ya da İhtiyar Grim denilir) geceleri "kara köpekler" ya da Karanlıkköpekleri ile at sürdüğüne ve ruh avladığına inanır. Buna Vahşi Av denir. Yağmur Karanlıkköpeklerini uzak tutabilir, ama bir iz buldukları zaman meydan okunup altedilmezlerse kurbanın ölümü kaçınılmazdır. Bir Vahşi Av'ın geçişini görmenin, ya gören ya da görenin sevdiği biri için hemen ölüm anlamına geldiğine inanılır.

Vakanüvis: Aes Sedailer arasında, yetke sırasında Amyrlin Makamı'ndan sonra gelir. Aynı zamanda Amyrlin'in sekreterliğini yapar. Kule Salonu tarafından ömür boyu hizmet etmek üzere seçilir ve genellikle Amyrlin'le aynı Ajah'tan gelir. *Bkz.* Amyrlin Makamı; Ajah.

Valere Borusu: (*Valer*): Büyük Boru Avı'nın efsanevi nesnesi. Boru'nun Gölge'ye karşı savaşmak üzere ölü kahramanları geri çağıracağına inanılır.

Verin Mathwin: Kahverengi Ajah'tan bir Aes Sedai.

Yabani: Tek Güç yönlendirmeyi kendi kendine öğrenmiş, kriz anından kurtularak hayatta kalmış kadın. Bu tür kadınlar genellikle ne yaptıklarını anlamaya karşı sınırlar koyar, ama bunlar yıkılabilirse yabaniler en güçlü yönlendirenlerden olur. Terim genellikle horgörüyle kullanılır.

Yarı-insan: *Bkz.* Myrddraal.

Yazortası: Yaz ortasında kutlanan bir bayram günü ve festival. Dünyanın pek çok kısmında kutlanır.

Yenidendoğan Ejder: Kehanetlere ve efsanelere göre, insanoğlu-

nun en büyük ihtiyaç anında, dünyayı kurtarmak için Ejder yeniden doğacaktır. Bu insanların can atarak beklediği bir şey değildir, çünkü kehanetler Yenidendoğan Ejder'in yeni bir dünyanın kırılışı getireceğini söyler. Aynı zamanda, ölümünün üzerinden üç bin yıl geçmiş olmasına rağmen Lews Therin Kardeşkatili, Ejder ismi hâlâ insanları ürpertmektedir. *Bkz.* Ejder, sahte Ejder; Ejder Kehanetleri.

Yetiler: Tek Güç'ün belli alanlarda kullanılan yetenekleri. Bunlar arasında en yaygın bilineni Şifa'dır. Yolculuk, yani insanın kendini bir yerden diğerine aradaki mesafeyi aşmadan götürebilmesi yeteneği unutulmuştur. Kehanet (gelecekteki olayları genel olarak bilebilme) yeteneği ancak nadiren bulunur. Uzun zaman önce kaybedildiği sanılan bir Yeti de Düşgörmedir. Bu Yeti Düşgören'in düşlerini yorumlayarak gelecekteki olayları Kehanet'in gösterdiğinden daha detaylı bilebilme yeteneğini de içerir. Bazı Düşgörenler *Tel'aran'rhiod*'a, Düşler Dünyası'na, hatta (inanışa göre) başka insanların düşlerine girebilir. Bilinen son Düşgören 526 YÇ'de ölen Corianin Nedeal'di.

Yönlendirme: (fiil) Tek Güç'ün akışını kontrol etme işi. *Bkz.* Tek Güç.

Yurt: Bir Ogier yerleşim yeri. Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana çok *yurt* terk edilmiştir. Artık anlaşılmayan bir şekilde korunmaktadırlar, öyle ki içlerinde hiçbir Aes Sedai Tek Güç'ü yönlendiremez, hatta Gerçek Kaynak'ın varlığını hissedemez. *Yurdun* dışında Tek Güç kullanma girişimlerinin, sınırlarının içinde etkisi yoktur. Zorlanmadıkları sürece hiçbir Trolloc yurda girmez ve bir Myrddraal bile büyük ihtiyaç içindeyse girer ve bunu büyük bir gönülsüzlükle yapar. Kendilerini gerçekten adayan Karanlıkdostları bile bir yurdun içinde rahatsızlık hissederler.

Yürektaşı: Efsaneler Çağı'ndan yaratılan zarar verilemez bir madde. Onu kırmaya yöneltilen her tür gücü emer ve daha güçlü olur.

Başka bir ismi *cuendillar*dır.

Yüz Yoldaş: Lews Therin Telamon önderliğinde Gölge Savaşı'nı sona erdiren, Karanlık Varlık'ı zindanına kapatan nihai darbeyi indiren, Efsaneler Çağı'nın en güçlü yüz erkek Aes Sedaisi. Karanlık Varlık'ın karşı darbesi *saidin*'i kirletti; Yüz Yoldaş çıldırdı ve Dünyanın Kırılışı'nı başlattı. *Bkz.* Delilik Zamanı; Dünyanın Kırılışı; Gerçek Kaynak; Tek Güç.

Yüzyıl Savaşı: İttifakların devamlı değiştiği, birbirine girmiş bir dizi savaş. Artur Şahinkanadı'nın ölümü üzerine ve onun imparatorluğunun paylaşılması için başlamıştır. ÖY 994'ten ÖY 1117'ye kadar sürmüştür. Savaş yüzünden Arythı Okyanusu ile Aiel Kıraçları, Fırtınalar Denizi ile Büyük Afet arasındaki topraklar nüfusunun çoğunu kaybetmiştir. Yıkım o kadar büyük olmuştur ki, o zamana ait pek az kayıt kalmıştır. Artur Şahinkanadı'nın imparatorluğu paramparça olmuş, bugünkü uluslar oluşmuştur. Artur Şahinkanadı'ndan kalan nesneler olan *angreal*'lerin nasıl yapıldığı artık bilinmemektedir. Pek azı sağlam kalmıştır. *Bkz. sa'angreal; ter'angreal.*

Zaman Çarkı: Zaman yedi çubuklu bir tekerlektir ve her çubuk bir Çağ'dır. Çark dönerken Çağlar gelir ve geçer, her biri unutularak efsaneye, sonra mite dönüşen anılar bırakır ve o Çağ yeniden geldiğinde çoktan unutulmuştur. Belirli bir Çağın Deseni, o Çağ'ın geldiği her seferde biraz değişik olur ve her seferinde büyük değişimlere açıktır.